

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 735

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΛΕΩΤΡ. Ο ΦΟΙΝΕ Α.Ε.

Μην περιφρονήτε τους σπόρους!

Περιέχουν πολύτιμα θρεπτικά συστατικά

Η σύγχρονη διαίτητική έχει αγνοήσει τους σπόρους. Κι όμως, η φύσις έχει τοποθετήσει μέσα σ' αυτούς πολύτιμες θρεπτικές ουσίες, για την ανάπτυξη του καινούργιου φυτού που θα βλαστήσει. Ίδιως οι σπόροι είναι πλούσιοι σε πρωτεΐνες και σε βιταμίνες. Ίσως όμως περιέχουν κι άλλα θρεπτικά συστατικά, άγνωστα ακόμη στην Έπιστήμη, αλλά εξαιρετικά ωφέλιμα.

Πάντως, οι σπόροι αξίζουν να πάρουν μία σημαντική θέση στη διαίτα μας — ιδίως δε τρεις απ' αυτούς, που είναι θρεπτικοί, εύγευστοι και εύκολοι να καταναλωθούν.

1) ΚΕΧΡΙ. — Δεν θάπρεπε να λείπει ποτέ απ' τη τραπέζι μας. Κι' ωστόσο, εμείς το χρησιμοποιούμε μόνο για τα πουλιά! Στά περισσότερα όμως μέρη της Κίνας, βασική τροφή των ανθρώπων, είναι το κεχρί, κι όχι το ρύζι — όπως πιστεύει ο πολύς κόσμος. Μόνο οι κάτοικοι της νοτίου Κίνας, τρέφονται με ρύζι, κι αυτοί ακριβώς ύστερον σε άνοστημα και σε σωματικές δυνάμεις. Οι Κινέζοι του βορρά, ψηλοί και δυνατοί, είχαν από αιώνες το κεχρί ως κυρία τροφή τους.

Το κεχρί είναι μία από τις θρεπτικότερες τροφές και τις παλαιότερα γνωστές στον άνθρωπο. Έχει ισχυρή και υγιεινή δύναμη, δεν παράγει όξινες ουσίες στο πεπτικό σύστημα, όπως τα διάφορα σιτηρά που παθαίνουν ζυμώσεις. Περιέχει άφθονη και εκλεκτή πρωτεΐνη, μεταλλικά άλατα, βιταμίνες και λεκιθίνη.

Η λεκιθίνη είναι η ίδια πολύτιμη ουσία που περιέχεται και στον κρόκο του αυγού. Αποτελείται από φωσφόρο, λίπος και άζωτο, είναι δε σπουδαίο συστατικό των κυττάρων των νευρών, του έγκεφάλου και των ενδοκρινών αδένων. Όταν τα νευρά μας περιέχουν αρκετή λεκιθίνη, αισθανόμαστε ζωτικότητα, ενώ στο τέλος της ημέρας, νοιώθουμε κουράσι και νύστα, γιατί ελαττώνεται η λεκιθίνη των νευρών, συνεπώς και η νευρική ενέργεια.

Μία δίαιτα χωρίς λεκιθίνη, μπορεί να φέρη χρονία εξάντληση των νευρών.

Έξ άλλου, ο έγκεφαλος αποτελείται κατά 28 % από λεκιθίνη. Όσοι υποφέρουν όμως από σοβαρές ψυχολογικές, έχουν λιγότερο απ' το μισό αυτής της ποσότητας.

Το κεχρί δεν παχαίνει, γιατί δεν μεταβάλλεται στον οργανισμό σε λίπος, όπως το σιτάρι, το καλαμπόκι ή το ρύζι. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, εκατομμύρια χωρικοί της Ρωσίας, δεν είχαν καθόλου τρόφιμα. Καί, στην απελπισία τους, έτρωγαν το κεχρί, που έδιναν ως τότε στα πουλικά τους. Όχι μόνο, λοιπόν, πέρσαν έτσι τη μακρά περίοδο του λιμού, αλλά κι' έγιναν δυνατότεροι και υγιέστεροι. Όσοι απ' αυτούς υπέφεραν από χρόνιο έλκος του στομάχου, θεραπεύθηκαν τελείως μέσα σε 6 μήνες.

Ο διάσημος διατροφολόγος δόκτωρ Κέλλογκ δηλώνει, ότι μπορεί κανείς — αν υπάρξη ανάγκη — να συντηρηθεί μόνο με κεχρί, και μάλιστα ν' αποκτήση έτσι καλύτερη υγεία και ζωτικότητα. Το παράδειγμα των Ρώσων χωρικών είναι αρκετή απόδειξη. Δεν έννοούμε μ' αυτό, ότι πρέπει να καταργήσουμε το κρέας, τα αυγά, τα γαλακτοκομικά κλπ. Μπορούμε όμως κάλλιστα, όταν δεν τ' έχουμε σε επάρκεια, να συμπληρώσουμε τη διαίτά μας με κεχρί.

2) ΗΛΙΟΣΠΟΡΟΙ. — Οι σπόροι του γνωστού φυτού, που δέγεται «ήλιος», αποτελούν μία πλήρη τροφή, με πρωτεΐνες, βιταμίνες, άλατα, κλπ. Περιέχουν επίσης αρκετή ποσότητα σιδήρου.

Οι έρρευες που έγιναν σε άμερικανικά Πανεπιστήμια, απέδειξαν, ότι οι ήλιοσποροι είναι πλουσιότεροι σε νισίνη (βιταμίνη Β) από το καλύτερο σιτάρι, το καλαμπόκι ή τη σόγια. Υπερέχουν επίσης απ' όλα στην περιεκτικότητα σε παντοθενικό οξύ (άλλη βιταμίνη Β, που η έλλειψή της συντελεί στο άσπρισμα των μαλλιών). Περιέχουν ακόμη 55,4 % πρωτεΐνη άριστης ποιότητας και άφθονο ασβέστιο, καθώς και πυρίτιον, μαγνήσιον, φθόριον και φωσφόρο. Σπουδαίο συστατικό τους είναι και η βιταμίνη D — που συναντάται σε πολύ λίγα φυτά.

Έχει αποδειχθεί, ότι οι ήλιοσποροι βοηθούν στη θεραπεία των αιμορραγιών των ούλων και επιβραδύνουν την τερηδόνη των δοντιών, γιατί περιέχουν άφθονες βιταμίνες Α και D.

Ειδικά το πυρίτιον — που άφθονεί στους ήλιοσπόρους — χρειάζεται για τα μαλλιά, τα νύχια, τα νευρά, το αίμα και τα δόντια. Αν λείπει απ' την τροφή, πέφτουν γρήγορα τα μαλλιά, χαλάνε τα δόντια κι' ελαττώνεται η άνταχ ή του οργανισμού στις διάφορες μολύνσεις.

3) ΣΟΥΣΑΜΙ. — Μέχρι πρό όλίγων ετών, δεν έθεωρείτο αξιόλογο από θρεπτικής απόψεως. Το 1924, όμως, το μελέτησε συστηματικά ένας Άμερικανός έπιστήμων, όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και πρακτικά στη διαίτά του (έρχισε δηλαδή να τρέφεται σχεδόν αποκλειστικά με σουσάμι). Έτσι, βεβαιώθηκε, ότι περιέχει εξαιρετικά υπερίσχυες πρωτεΐνες και λίπη, πράγμα που το καθιστά καταλληλότερο για τη διαίτα των εξασθενημένων οργανισμών κι' εκείνων που έχουν αδύνατο πεπτικό σύστημα.

Όπως και το κεχρί, έτσι και το σουσάμι, περιέχει άφθονη λεκιθίνη, περισσότερη απ' τη σόγια.

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΖΩΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο γαϊδαρός, άφου τόν εξέτασε προσεκτικά, του είπε ψυχρά :

— Μπορείς να ντυθείς...

— Άντρώ, άντρώσυχος, ρώτησε το γαϊδρό :

— Σας παρακαλώ, πείτε μου δ- λη την αλήθεια...

Αυτός, που ήταν ένας απ' τους πιο φημισμένους έπιστήμονες, τόν κύτταξε μέσα απ' τα χρυσά του ματογυάλια, και τού απάντησε, κουνώντας το κεφάλι του :

— Οι ύπνόνιές σας ήταν σωστές. Είστε βαρεία άρρωστος...

— Ο Άντρώ άπόμεινε βουδός.

— Μου είπατε πως θέλετε να σας πω την αλήθεια;

— Ναί.

— Έχετε οίκογένεια;

— Όχι, είμαι μόνος στον κόσμο...

— Σκοπεύετε να παντρευτείτε;

— Όχι.

— Άγαπάτε τη ζωή;

— Και ναι και όχι...

— Τότε σας συμβουλεύω να διασκεδάσετε όσο μπορείτε τρεις μήνες...

— Τρεις μήνες; Για ποιά λόγο;...

— Γιατί μετά τρεις μήνες, όπως φαντάζομαι, δεν θα βρίσκεστε πιά άναμεσα στους ζωντανούς. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Τρεις, το πολύ τέσσερις μήνες...

Όταν βγήκε στο δρόμο ο Άντρώ, ένιωσε έν' άλλοκοτο συναίσθημα : μία άνακούφιση πραγματική γιατί ήξερε την κατάστασή του. Σκέφθηκε πως για όδύοντα έννια μέρες θάτωγε, θά κοιμόταν, θά ζούσε και πως την ένενκοστή θά τόν εύρισκαν ίσως να κοιμάται για πάντα μέσα σ' ένα φέρετρο...

Ήταν άνθρωπος μεθοδικός, δίχως φιλοδοξίες ο Άντρώ. Δεν είχε πάθει και στά σαράντα του χρόνια όνειρευόταν τα γεράτια ό σαν άπάνεμο λιμάνι. Σκεφτόταν πως θάπαιρνε τη σύνταξή του απ' την δουλειά του και πως θά πήγαινε να περάσει τις ύπολοιπες μέρες του σ' ένα έξοχικό σπίτι, ήρεμα και δίχως σκοτούρες. Αυτός ο ήσυχος άνθρωπος ήταν απ' τους νευρασθενικούς εκείνους τύπους που δεν έβρουν την άρρώστειά τους. Έκανε και οικονομίες. Μα να πού τώρα, όλα είχαν αλλάξει. Η διάγνωση του γαϊδρού ήταν καταδικαστική. Ο Άντρώ ήταν ένας μελλοθάνατος! Για να ξεχάσει και να ξεσκάσει ζήτησε απ' την υπηρεσία του μία άναρρωτική άδεια...

Από τότε άρχισε ν' αλλάζει ζωή. Σύνχανε στα νυχτερινά κοσμικά κέντρα όπου έπληττε, γιατί ούτε κάπνιζε, ούτε ήξερε χορό, ούτε σχεδόν έπιε. Έπείμενε όμως να πηγαίνει κάθε βράδυ και συχνά κερνούσε και τις γυναίκες του κέντρου σαμπάνια. Έτσι νόμιζε πως ξεχνούσε την καταδίκη του. Μα είδε γρήγορα πως η ζωή αυτή δεν τού πρόσφερε τίποτα το εξαιρετικό κι' έτσι την παράτησε.

Μια μέρα — ήταν δεινόν — μπήκε σε μία έκκλησία. Γονάτισε μπρός στο ιερό, προσευχήθηκε και ύστερα έξομολογήθηκε στον ιερέα. Ήταν ένας γέρος παπάς που τόν άκουσε προσεκτικά :

— Τέκνον μου, τού είπε άργά, η ζωή κι' ο θάνατος βρίσκονται στα χέρια του Θεού. Ένας γαϊδρός μπορεί να σφαλλή...

Τα λόγια του παπά άφησαν ψυχρό πόν Άντρώ.

Οι τρεις εκείνοι μήνες ήταν μία τραγική περίοδος για τόν άτυχο αυτό άνθρωπο. Πολλές φορές σκέφτηκε

ν' αυτοκτονήσει. Γιατί; Καλύτερα να περίμενε να περάσει η προθεσμία που τούχε τάξει ο γαϊδρός. Έτσι θάδλεπε αν ή προφητεία του θ' αλήθευε.

Έτσι περνούσε ο καιρός, ώπου μία μέρα έζυπνησε και είδε πως ήταν ή ένενκοστή πρώτη μέρα! Έμπαινε στον τέταρτο μήνα... Πώς δεν είχε ακόμα πεθάνει; Άνοιξε το παράθυρο της κάμαράς του. Ήχοι τραγουδιού έφτασαν στ' αυτιά του. Μία γυναίκα τραγουδούσε. Ο Άντρώ ήταν ζωντανός και την άκουγε. Δεν είχε έλπίσει πως θά ζούσε ακόμα έπειτα από τρεις μήνες. Κι' όμως ήταν ζωντανός. Τότε θυμήθηκε τα λόγια του γέροντος παπά :

«Η ζωή κι' ο θάνατος βρίσκονται στα χέρια του Θεού. Ένας γαϊδρός μπορεί να σφαλλή». Κι' ο Άντρώ σκέφτηκε κάτι το πολύ άπλο που δεν τούχε, τόνον καιρό περάσει απ' το σκοτισμένο του μυαλό : να συμβουλευθί έναν άλλο γαϊδρό.

— Γιατρέ, τού είπε ο Άντρώ, θέλω να μου πείτε την αλήθεια.

— Σας συμβουλεύω να διασκεδά- ζετε λιγάκι, ν' άπολαύσετε τη ζωή...

— Λοιπόν είμαι καταδικασμένος να πεθάνω; Σε 29 μέρες το άργότερο;

— Ο γαϊδρός τόν κύτταξε περίεργα.

— Δεν καταλαβαίνω, τού απάντησε. Φαίνεται πως ύποφέρετε από μία έμμοινη ιδέα. Κάποια μικρή νευρασθένεια ίσως. Δεν πεθαίνει κανείς από κάτι τέτοια. Η γενική εξέταση είναι ίκανοποιητική. Και θά ζήσετε πολλά χρόνια, αν νικήσετε τις ιδέες που σας βασανίζουν...

Ο Άντρώ άπόμεινε μία στιγμή άκίνητος και ύστερα ρίχτηκε στο γαϊδρό και τόν άγκάλιασε κλαίοντας από χαρά.

Βγήκε στο δρόμο σχεδόν τρέχοντας. Ήταν ξανά ζωντανός. Θά ζούσε πολλά χρόνια. Από πρός του περάσε μία χαριτωμένη κοπέλλα. Την κύτταξε με χαμόγελο και σκέφτηκε :

«Θά διασκεδάσω ένα χρόνο. Και έπειτα θά παντρευθώ, θ' άποκτήσω γυναίκα, παιδιά, θά ζήσω εύτυχισμένος. Δεν είναι ακόμα άργά».

Αυτός που άλλοτε πρόσεχε τ' αυτοκίνητα απ' το φόβο του, δίστασε σάν άμέριμνο παιδί, χαρούμενα, το δρόμο για να περάσει στο άλλο πεζοδρόμιο.

Κι' έτρεξε άναμεσα απ' τους τροχούς και τα κλάδων και δεν άκουσε τις φωνές ένός σωφός που τού έλεγε να σταματήσει. Άκουσε μονάχα τις τρομαγμένες κραυγές του ανθρώπου, που προσπαθούσε άνώφελα να τόν σώσει, αυτόν, που τρέχοντας πρός τη ζωή, πετούσε τώρα πρός το θάνατο.

Όλα αυτά έγιναν μέσα σε μία στιγμή...

Τάχασε ο Άντρώ, βλέποντας τόν έαυτό του έαπλωμένο στη μέση του δρόμου και τόσα άγνωστα πρόσωπα γύρω του να σκύβουν από πάνω του.

Ήταν ακόμα και η κοπέλλα που της είχε χαμογελάσει. Γιατί; Γιατί το στήθος του είχε μία κόκκινη γραμμή; Σάν μέσα σε όνειρο θυμήθηκε το γαϊδρό, τη διάγνωση, την αγωνία τόν παπά, τη ζωή και το θάνατο. Ήταν ζωντανός, θά ζούσε πολλά χρόνια, θ' άποχτούσε οίκογένεια. Όχι δεν έπρεπε να πεθάνει.

Απ' το στόμα του ένα κόκκινο κύμα αίματος άρχισε να τρέχει, να τρέχει άκατάπαυστα. Κι' ο Άντρώ, σάν να βρισκόταν κιόλας σ' άλλον κόσμο, έκλεισε τα μάτια του. Για πάντα...

ΖΙΛΜΠΕΡ ΦΡΑΝΚ

ΕΤΟΣ ΙΕ' © ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΔΕΚΕΜ ΒΡΙΟΥ 1952 © ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 735

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδισκτρησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 © ΤΗΛ: 27 135—29-967 © ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοξερ της εβδομάδος

ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΩΡΑ...

Όλες τις άλλες μέρες, μπορείτε να τόν καμαρώνετε όσο θέλετε. Όταν όμως, με τα Χριστούγεννα, μπουμε στον κυκλο των εορτών των δωδεκαήμερου, τόν καίγεται τόν έργνη ή καρδιά μου. Άνθρωπος χωρίς σπίτι και χωρίς οίκογένεια, σε μέρες που είναι ή τιμητική της οίκογενειακής στέγης.

Πολύ την παραμελούμε τη στέγη αυτή. Ο ρυθμός της σύγχρονης ζωής, άπαιθεί από την έστιά. Αν συνεχίσουμε να βαδίζουμε στον ίδιο δρόμο, ο προσριμός του σπιτιού θά περιορισθί μόνο για τόν ύπνο μας.

Πόσα άντρώνα που έχουν καταργήσει το σπίτι, για να έγκατασταθούν μονίμως σε ξενοδοχεία... Πόσα άλλα που κατάργησαν τη σπιτική κουζίνα και τρώνε στα έστιατόρια, ή κουβαλούν πακεταρισμένο το φαγητό τους. Νέοι άνεμοι, νέες συνήθειες.

Η έξοδος της γυναίκας στο έπάγγελμα, είναι το πρώτο πλήγμα κατά του σπιτιού, στη μορφή που το γνώριζαν οι παλαιότεροι. Όταν δουλεύουν άντρες και γυναίκα, δεν μένει καιρός για την περιποίηση της οίκογενειακής έστιας. Έξω από τη θαλπωρή της ανάπτυσσεται ή οίκογένεια.

Εκτός όμως από τη στέρση της γυναίκας στο έπάγγελμα, είναι και άλλοι παράγοντες, που δεν κρατούν, όπως κρατούσαν άλλοτε στο σπίτι. Είναι ή ποικιλία των θεαμάτων, που προσφέρονται στο σημερινό άνθρωπο.

Όταν έχες στη διάθεσή σου θέατρα, κινηματογράφους, συναυλίες, δεν σου κάνει καρδιά να κλειστής πριν από την ώρα που ύπνου στο σπίτι σου.

Είναι ακόμα ή εύκολία στις μετακινήσεις. Είναι τα κέντρα διασκεδάσεως, από τη συναισθητική ταβέρνα ως το κοσμικό καμπαρέ.

Έρχεται όμως ώρα που το σπίτι άποκτά την παλιά δόξα του. Χαρά σ' αυτούς που τόνχουν! Πόση μέριμνα τις μέρες αυτές, για να το διακοσμήσουν, να το στολίσουν.

Ποτέ δεν ζωντανεύει τόσο πολύ ή εικόνα του και δεν γίνεται πιο επιτακτικός ο πόθος της έπιστροφής, όσο τώρα που ο άπόδημος δραματίζεται τους άχνους της χριστουγεννιάτικης σούπας του πατρικού σπιτιού και όσμίζεται με τη φαντασία του το άρωμα της πιάστρας και της νοικοκυρσύνης που σκορπίζουν τ' άγιασμένα χέρια της μητέρας...

Ο έννημερος και ο έργνης είναι οι δύο παραποιημένοι της γιορτής. Μη τόν μακαρίζετε σήμερα τόν «Άμερικάνο» σας. Μέσα στα έκθαμβωτι-

κά φώτα του Σικάγου του και στον πανούργισμο του Μπροντγουάι του, άφινει τη σκέψη να πλανηθί σε κάποια κατασάβρα, όπου είναι σκαρφωμένο το σπίτι, με το τζάκι, που γύρω στις φλόγες του κάθονται οι δικό του και σκέπτονται τόν άπόντα τους.

Μία θεοούλα στο τζάκι αυτό, μία εύη της «γρηάς», ένας κουραμπιές που ζυμώθηκε από το παρθενικό χέρι της άδελφής, είναι το ιδανικό του. Τι δεν θάδινε για μία τέτοια στιγμή...

Άθυμος και ο έργνης. Τόν μακαρίζετε. Ίσως νάχετε δική για όλες τις άλλες μέρες του χρόνου. Το έγνωιστο πουλί, ο άνευθυνος, ο έλεύθερος, ο χωρίς ύποχρεώσεις... Έρχεται όμως κάποια ώρα... Η ώρα των Χριστουγέννων, ή ώρα της Πρωτοχρονιάς, όλων αυτών των εορτών, που το σπίτι γίνεται κράχτης και μάς καλεί στη θαπεία του.

Τι σημασία έχει αν καλέσετε τόν έργνη στο δικό σας το σπίτι; Στοργική ή άτμοσφαιρα, χαρούμενο το περιβάλλον, τιμητική ή θέση που θά τού δώσετε στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι σας.

Σας εύγλωμονεί. Με συγκίνησι δέχεται τις περιποιήσεις σας. Άλλά ή τ' ά θέλετε; Δεν γεμίζετε μ' αυτές το κενό του.

Σε τέτοιες στιγμές, δύσκολα άποτινάζει κανείς το βάρος της μεγαυχολίας.

Καλά ν' πάθη, σκέπτεσθε. Να πληρώσει κι' αυτός μία μέρα το φόρο τού έγωισμού του.

Σας εύγλωμονεί. Ήταν σας βλέπει να βιάζεστε να έπιστρέψετε στο σπίτι σας. Σας βλέπει να γονατίζετε κάτω από τα οίκογενειακά βάρη και δοξάζει το Θεό, αυτός που δεν έχει ν' αντιμετώπιση τέτοια προβλήματα. Κατέναν ένας. Στις μεμφοιρίες σας, άπαντα με τόν ύμνο της έλευθερίας.

Ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά. Στέγη του τού ξενοδοχείου, αίθουσα δειξώσεων του καφενείου, γυναίκα του οί γυναικές, οί άδελφές και οί κόρες τόν άλλων.

Ας πληρώσει, λοιπόν, με τη θλίψη μιάς ήμερας την γεγονισιαία τών άλλων ήμερών.

Ναί, άλλα ποιάς σας είπα, ότι όλοι οι δίχως οίκογένεια Έλληνες, διόλεξαν με τη θελού τους την μοναξιά τους; Δεν είναι όλοι έργνηδες, γιατί το θέλησαν να είναι. Ούτε — πολύ λιγότερο — όλες οι άγαμες, θέλησαν και άπέφυγαν το γάμο. Ο γάμος δεν πήγε πρός αυτούς και πρός αυτές.

Τους έμπόδισαν οι κοινωνικές μας συνήθειες, οι ύποχρεώσεις πρός το πατρικό σπίτι, οι γονείς που πρέπει να γηροκομηθούν, οι άδελφές που πρέπει να παντρευθούν. Και όταν γίνουν αυτά όλα, όταν κλείσουν τα μάτια οί «γέροι» και άποκατασταθούν οι άδελφές, έχει περάσει ο καιρός, έχει φύγει ή διάθεσι, έχει ο άνθρωπος μαραζώσει. Μαραζωμένες κι' εκείνες που για άλλους λόγους δεν γνώρισαν τόν ύμνοισο. Κακοτυχίες, δυσμορφία, έλλειψη προίκας...

Δεν πληρώνουν όλοι αυτοί το φόρο τού έγωισμού τού, για να ίκανοποιηθούν με τη σημερινή μεγαυχολία τους.

Η οίκογένεια είναι και το δικό τους ιδανικό. Τα μπρατσάκια τών νηπίων, που θά τυλιχτούν στο λαιμό τους, ή γυναίκα ή ο άντρας με τόν όπριο θ' άνταλλάξουν τόν άσπαρμό και την εύη της γιορτής.

Καί, πάνω απ' όλα το σπίτι, το έλληνικό σπίτι που σκορπίζει αυτές τις μέρες τη γοητεία της οίκογενειακής θαλπωρής

— Προσεχί τον αυτόν, Μαρία. Σάν πολύ την τεντώνει τη φουσαρόνικα!...
(Τού Χρήστου Βασιλείου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η Γέννησις

Θείο Βρέφος! Μέσ' τη φάτην σάν γεννήθηκες — το άπαύνασμα της Ταπεινοφροσύνης — τη φτωχή την ανθρωπότητα λυπήθηκες κι' έτσι θέλησες, παράδειγμα να γίνης. Θείο Βρέφος, που δεν είχες άλλο ταίρι, σε ύμνούσαν άγγέλων «Ωσαννά» και ψηλά στο ούρανό, κάποιο άστέρι δρόμο έδειχνε σωστό, στα σκοτεινά!

Πήρε θάρρος, όποιος έμαθε, λαός πως γεννήθηκε μακριά σε κάποιους τόπους, ένας άνθρωπος που ήταν Θεός, της Άγάπης ο Θεός για τούς ανθρώπους. Πήραν θάρρος οι φτωγοί και ταπεινοί κι' άρχινούσε ο κόσμος πιά να ξεθαρρεύε στών άγγέλων την υπέροκση φωνή: — Έγεννήθηκε το φώς για τ' έρέβη!...

Θέο Βρέφος!... Με γαλήνη την έπότισες την κλαμένη, πονεμένη, Οίκουμενη και μ' αυτή τη Γέννησή Σου τότε έφώτισες κάθε μία ψυχή που ήταν σκλαβωμένη... Έτσι έχάρισες την Πίστι στην Έλπίδα, Θείο Βρέφος κι' ήταν δώρο Σου μεγάλο πως στο μέλλον, της κακίας ή λεπείδα θά έστόμωκε και δεν θά έκοβε άλλο!...

Και ξεκίνησαν για να Σε προσκυνήσουν βασιληάδες τρεις — οι μάγοι με τ' άδωρα — μπρός στη Φάτην Σου σκυφοί, να γονατίσουν να εύλογήσουν τέτοιαν Όρα, θείαν Όρα!... Μία προαίσθησι έσθήκωσε στο πόδι τόν φτωχό, τόν πονεμένο τού ντυνάρι, ενώ έσφαζαν οι άνθρωποι τού Ηρώδη, τόσα βρέφη, άθωα βρέφη, σάν άρνιά!...

Θέο Βρέφος!... Νάναι πάντα εύλογημένη ή Στιγμή της Γέννησης Σου ή Ζηλευτή και ή Φάτην ή ταπεινή Σου, δοξαζόμενη και μπροστά της όλοι οι άνθρωποι, σκυφοί να ύμνουν το δένδρο εκείνο που οι καρποί του θά μάς κάνουν στην άγάπη μας πιστούς και να μην ύπάρχη Ηρώδης κι' οι άνθρωποι του που να σφάζουνε σάν νηπία τούς λαούς.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΙΣΤΟΥ

Η Λιέτα ξαναγύρισε για τρίτη φορά το κουδούνι, αλλά δεν πήρε και πάλι απάντηση. Ο Άλντο δεν της απάντησε. Κι όμως βρισκόταν εκεί, στο διαμέρισμά του. Τον είχε δηλαδή γυρίσει...

Ακούμπησε το κεφάλι της στην πόρτα, αποθαρρυνμένη. Κι όμως... αυτή της πήρε κάτι σιγαρές όμοιες, από μέσα! Ο Άλντο δεν ήταν μόνος! Μιλούσε με μια γυναίκα!

Είχαν τελειώσει, λοιπόν, όλα... Ο μεγάλος της έρωτας ήταν για έναν μικρό κοινό περφόρμαντ, και τώρα μεταχειριζόταν τα πιο ταπεινά μέσα για να της δώσει μια καταλόγη πως την είχε βαρεθεί...

Με την καρδιά σπαραγμένη από απελπισία, ανέβηκε στο δικό της διαμέρισμα, που βρισκόταν στην ίδια πολυκατοικία. Μπροστά στην πόρτα της καθόταν, δυστυχισμένα, ένας ήλιος εκ γενετής, που αναλάμβανε διάφορες χοντροδουλειές του σπιτιού. Τώρα περνούσε σε μια κλωστή μερικές γυναίκες χάντρες, κουνώντας συγχρόνως κομικά το πελώριο κεφάλι του.

Η κοπέλα έσκυψε και χάιδεψε τα άραια μαλλιά του. Τα θολά μάτια του κορφοθήκαν πάνω της, με μια έκφραση ευγνωμοσύνης. Η Λιέτα έκλαιγε σιωπηλά. Ο Λίνο την κτύπαζε ανάσχεα κι ύστερα τα ανέκφραστα μάτια του γύριζαν προς την πόρτα του Άλντο...

Η Λιέτα μπήκε στην καμαρά της κι έπεσε στο κρεβάτι της. Αμέσως όμως ξαναπετάχτηκε δοθία.

Ήθελε να μωθή, να πει-

ΟΙ ΑΣΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τα Κάλλανδα

Χριστός γεννιάται σήμερα εις γην την Ιουδαίαν κι' έχουν κομψήν εμφάνισιν και έκφρασιν σπουδαίαν εξήλθον εις τας αγνιάς καθ' εξίν ως ειός κι' έψαλλον τα καλλάνδια ξελαουγγιστικώς.

Καλήν ημέραν ήλθε της Έλλάδος άπασης, και λάξετε εν' όνι σας 'Αθίβιδι ενειδείς ότι θα θέσω του λοιπού εγκυροτέρως βάσεις δια να δρώσω μεθ' υμών ως άφθαστος δανδής.

Όθεν καλήν ημέραν σας, καλλίκορποι γυναί και μάθετε, άνόητοι ού μιν κι' οντιδανάι, ότι την νέαν δοάσιν μου στο μέλλον εξ άπινης άστρον λαυρόν θα δώγη, το άστρον της σαγήνης! Τούτους ηγουν έψαλλον ύπερογώδεις αίνους, δε εξαίφνης νεαράν ύπεροχον ιδών:

—Καλήν ημέραν Μούσα μου! της είπον μετά σθένους και δίπαξ την εθώπευσον, ω Ζεϋ, μαγουληδόν

—Χριστός γεννιάται σήμερα εν Βη (θλέει! της είπον κι' ακούων της καρδιάς μου τον σκαν (δαλώδη κτύπον:

—Οι ούρανοι αγάλλονται, εδόσαν, ω (Μις!

Πλήν, ω θεοί, την τσάνταν της ήγει (ον μεθ' όμης.

Κι' ακούσατε, ω Χριστιανοί, τα νέα (μου δεινά πένδε τσανδίας έφαγον και όη—τι κα (ταισχύνη!

καθ' ήν στιγμήν ήκουοντο τοιγύσω ω (σαννά! και έψαλλον οι άγγελοι το «έπι γής... (Ειρήνη!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ρούσε ν' άκούση τί έλεγαν οι δυό τους. Μιλούσαν τόσο σιγά!

Ξαφνικά, ή άγνωστη σηκώθηκε και φόρεσε το παλτό της. Ήταν σκυθρωπή, φαινόταν σαν να κλαίγει. Ο Άλντο την κτύπαζε ερωτικά... Τι έσημαινε αυτό;

Με μια κινήσι απότομη, ή άγνωστη έβγαλε απ' την τσάντα της ένα ρεβόλβερ. Ο Άλντο έπεχείρησε να της το πάρη...

Η Λιέτα δεν τους έβλεπε πιά. Είχαν περάσει στη διπλανή καμαρά.

Ξαφνικά, άκουσε ένα πυροβολισμό.

—Άλντο! ξεφώνισε.

Όρμησε έξω και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Οι άλλοι ένοικοι έβγαίνουν στις πόρτες τους. Εκπληκτοι, φοβισμένοι.

Η ξανθεία γυναίκα στεκόταν στην άνοιχτή πόρτα του Άλντο. Ήταν κατάχλωμη κι' έτρεπε σύγχυση... Δύο, πέντε, δέκα πρόσωπα, ώρμησαν μέσα στο διαμέρισμα.

Ο Άλντο ήταν πεσμένος στο πάτωμα, κοντά στο παράθυρο, που έβλεπε στην αυλή. Λίγο αίμα κυλούσε απ' το κεφάλι του...

Η Λιέτα γονάτισε δίπλα του. Τότε μόνο πρόσεξε πως κοστούσε κι' αυτή το ρεβόλβερ της, όπως κι' ή άγνωστη αντίληψή της. Το πέταξε με φρίκη σε μια γωνιά. Μά, όλα την κτύπαζαν, φιλόπολα...

Δυό ώρες άργότερα, οι δυό γυναίκες βρισκόνταν μαζί σ' ένα σκοτεινό κελλί φυλακής.

Η Λιέτα ένοιωσε να της πνιγεί το μίσος της για την άλλη.

—Δεν σου φτανε που μου τον πήρες; Γιατί τον σκότωσε; πρόφερε βραχνά.

—Έγω; διαμαρτυρήθηκε ή άλλη. Πώς μπορούσα να σκοτώσω... τον πατέρα του παιδιού που έχω στα σπλάχνα μου;

Κυττάχτηκαν με κατάπληξι κι' ύστερα έδωσαν αδόκητα τα χέρια. Οι άμοιβαίες πονεμένες εξομολογήσεις τους κατόπιν έσβυσαν απ' την καρδιά τους κάθε ίχνος του έρωτά τους, που πληρώνονταν με φέμμα και άπάτη...

Μά ποιος είχε σκοτώσει τον Άλντο;

Ένω ο ανακριτής εξέταζε επίμονα τη Λιέτα, μπήκε στο γραφείο του ένας αστυνομικός, τραβώντας μαζί του ένα νεο κακοντυμένο, το Λίνο.

—Κύριε ανακριτά, είπε, βρήκα αυτόν τον άνθρωπο σκαρφαλωμένο σ' ένα σωλήνα που περνάει κοντά απ' το παράθυρο του δολοφονημένου. Στην τσέπη του είχε αυτό εδώ το ρεβόλβερ, απ' το όποιο λείπει μια σφαίρα.

—Πού το βρήκε; άπόρησε ο ανακριτής.

—Φαίνεται πως άνηκε στο θύμα και πως το πήρε αυτός, μπαίνοντας απ' το άνοιχτό παράθυρο. Είναι βέβαιο, πάντως, ότι μ' αυτό το όπλο, έγινε το έγκλημα.

—Γιατί τον σκότωσε; ρώτησε αυστηρά ο ανακριτής το Λίνο.

—Εκείνος χαμογέλασε, κουνώντας το πελώριο κεφάλι του.

—Είχε παρατήσει την καλή Λιέτα... είπε, χωρίς να πάψη να χαμογελά.

Γύρισε έπειτα τα μικρά και σβυσμένα μάτια του στην κοπέλα.

—Λιέτα... Λιέτα... Τώρα πιά δεν θα σε κάνη να κλάψεις ο Άλντο!...

Κι' έτριψε τα χέρια του ευχαριστημένος...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το «Χειμωνιάτικο παραμύθι» του Σαίξπηρ, που παίζεται στο Εθνικό Θέατρο, πρωτανεβασθήκε στη Κρατική μας Σκηνή τα πρώτα χρόνια της ίδρύσεώς της με τον μακαρίτη Έδμόνδο Φόρστ στον ρόλο που παίζει σήμερα ο Γιώργος Γληνός.

—Η «Βαθεία γαλάζια θάλασσα» έκλεισε τις παραστάσεις της στο θέατρο «Κυβέλης» με ένα σπάνιο μεταπολεμικό ρεκόρ εισπράξεων (μνεία 8½ εκατομμυρίων) που μόνον το «Οι Γερμανοί ξαναρχονται» κατόρθωσε να πραγματοποιήσει.

—Η «Αθήνα, έκτος από το νέο θερινό θέατρο της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, που θα ονομασθή τελικά «Λούνα Παρκ» άποικιά και ένα καινούργιο χειμερινό θέατρο, στο κέντρο της, κάτω από τον «Όρφεα» εκεί που ήταν άλλοτε το «Φολι Μπερζέρ».

Το «Νέο Θέατρο» όπως θα ονομασθή, θα έγκαινισθή στις 10 Ιανουαρίου από τον θίασο πρόξας του 'Αλέξη Δαμιανού, με το περίφημο έργο του 'Αμερικανού συγγραφέως Τζον Στάιπτεκ, «Κοφτερή λαμπί». Θα έχει 500 περίπου θέσεις, ή εισόδος του θα είναι από την οδό 'Αρσακείου. Ο διάκοσμος του θαέρου άφείλεται στον Γιάννη Τσαρούχη, που θα είναι συγχρόνως και ο μόνιμος σκηνογράφος του.

—Ο κ. Γιάννης Τσαρούχης θα κάνει την εμφάνισι του και στον κινηματογράφο. Φιλμτεχνεί τώρα τα έσωτερικά σκηνικά σ' δύο νέες ελληνικές ταινίες, την «Εύα» και το «Τραγούδι του πάνου».

—Ο θίασος των 'Αδελφών Καλουτά —Κεκκίνη— δούκα συνεχίζει τις παραστάσεις του στην Κονσταντινούπολη με μεγάλη κοσμοσυρροή. Οι δύο δημοφιλείς βεντέτες του μουσικού μας θαέρου, που έκαναν για μια ακόμη φορά εκεί την εμφάνισι τους γίνονται δεκτές με έκδηλας ενθουσιασμού από το ελληνικό κοινό της Πόλης.

Καθημερινώς, έχουν προτάσεις για επίσημες και ιδιωτικές δεξιώσεις σε κάθε δε πρεμιέρα το καμαρίνι τους πλημμυρίζει με δώρα. Έξέ άλλου στο «Χορό του Σαβού» που παίζθηκε από τον θίασο την τελευταία εβδομάδα σημείωσαν εξαιρετική επιτυχία ή 'Αννα Καλουτά, σε ένα πικαντικό ρόλο όπου εμφανίζεται με φρόκο, ή Μαρίκα Καλουτά σε ρόλο Σπανιδάκη και ο Κώστας Δούκας σε ένα σπαρταριστό ρόλο υπέρτου.

—Ο Γιουγκοσλάβος βαρύτονος Γιάνκος, που έγινε δεκτός με τόσο συμπάθεια από το 'Αθηναϊκό κοινό, σημείωσε τη μεγαλύτερη του επιτυχία στον «Κουρέα της Σεβίλλης». Κατά γενική θέ άμολογία, παράλληλα με τα φωνητικά του προσόντα, ήταν ο ώραιότερος σε όμορφη «μπαρμπιέρ» που έκανε την εμφάνισι του στη Λυρική μας Σκηνή.

—Στην Τόγκα της 'Αφρικής, συνεχίζεται το γυρίσμα της ελληνικής ταινίας «Χρυσόβραχο του Τορόντο» που ανέλαβε όμιλος 'Ελλήνων ήθοποιών με επί κεφαλής τον γνωστό κωμικονιστή Κ-Ζ και τον κωμικό Μανέλη.

Τις μέρες των έορτών πρόκειται να γυριστή στην λίμνη «Βικτωρία» της Ούγουρου, μια από τις πιο επίκινδυνες σκηνές του έργου, στην οποία ή πρωταγωνίστρια του Λάουρα κινδυνεύει να κατασπαράχθη, στα ψεύτικα βέβαια, από τφράστις κροκοδείλους.

—Η πρωταγωνίστρια-μς του νέου φιλμ «Καρναβάλι της ζωής» είναι ή Τζένη Σταυροπούλου. Πράγματι, πρό άρετων χρόνων ή Τζένη Σταυροπούλου, στην πρώτη φάσι των καλλιτεστών, εξέλεγε «Μις Κοκκινιά».

—Σε ένα άλλο ελληνικό φιλμ το σενάριο του οποίου άφείλεται στον κ. 'Ανδρέα Κανελλόπουλο θα πρωταγωνιστήση ο γνωστός μίμος του ραδιοφώνου «Τζάκ Νάιτ». Το φιλμ θα έχη τίτλο «Τζάκ ο πολυτεχνίτης».

—Η Τεργέστη απέκτησε τελευταία ένα ελληνικό κέντρο που διεδίδεται από τον γνωστό 'Ελληνα τραγουδιστή Ευάγγελο Σταύρου.

—Εκυκλοφόρησε σε μουσικά τεμάχια ή περίφημη ιταλική σερενάδα «Βόλα Κολάμπ» (άσπρο μου περιστέρι) με στίχους ελληνικούς του συνεργάτου μας κ. Ι. Φερμάνογλου.

—Η κίνησι των διαφόρων σχολών μαλέττου, ρυθμικής κλπ., είναι πιο ζωηρή έφ'ότος από άλλοτε. Δεκαπέντε αυτού του είδους σχολές μέσα στην 'Αθήνα, συγκεντρώνουν πάνω από χίλιους μαθητάς και μαθήτριες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μπορεί σ' αυτή την εποχή, αγαπητοί μου φίλοι, το... πνεύμα να παρέδωσε τη θέσι του στην... ύλη, μα τέτοιες μέρες, πάντοτε, κανείς δεν παραλείπει τη σύγχρονη πεδότητα να την πααμερίση, να διώξη κάθε πόνο του, σκοτούρα του και λύπη και να χαρή όπως μπορεί και να πανηγυρίση!

Τών Χριστουγέννων ή γιορτή χαρά Θεού σημαίνει και των θνητών εν γένει κι' ο κόσμος που πιστότατος στα έθιμά του μένει περιφρονεί τη φτώχεια του και κάνει ό,τι δήποτε εκτός από τη θλίψι του, να μην του λείψη τίποτε κι' από την αγάλλισι τ' ατήθη του να πάλλωνται καθ' ήν στιγμήν και τ' άψυχα κι' οι ούρανοι...άγάλλονται!

Όλες οι τάξεις, συνεπώς, ανεξαιρέτως όλες κι' εκείνες που δεν έχουνε γεμάτες πορτοφόλες, για της ημέρας το καλό, θα πιούν το ποτηράκι τους, στα προσφιλή τους πρόσωπα θα δώσουν το δωράκι τους και θ' άντικρύσουν τη ζωή να τους χαμογελά άφου τους στέλνουν «καρτ ποστάλ» που λέν... «Χρόνια (πολλά».

«Χριστός γεννιάται, σήμερα» κι' οι πιστοίκοι ψάλλουν τα γιορτινά τα ρούχα τους κι' οι πένητες θα βάλλουν Καί ή φτωχιά στη γειτονιά, θα σώνη το «σιτάκι» της, πιστή μνηστή και άρεστή για νάνα στον Χριστάκη της, που για μ' άγάπη αιώνια του έδωσε τον λογον κι' άς εινε κατοικία τους ή... «φάτινη των άλόγων»!

Θα δώσουν και θα πάρουνε τα «ρεβεγιόν» και πάλι, σε κάθε μι' ταβέρνα μας, προσωρινώς... μεγάλη! Χοροί και ξεφαντώματα θα επακολουθήσουν και όλοι θα μεθώσουν!

Κι' όταν κοπάση ή θύελλα και ο πανζουρλισμός, και τελειώση ή γιορτή, ή τσόν... όνειρωδης, θαόθη ή «καίτη» του μαγαζιού και ή λογαριασμός, την πελατείαν την... μωρών να σφάξη ως... 'Ηρώδης!

Εκτός από τις γειτονίες και τα σπουδαία κέντρα παντού την «θείαν γέννησιν» ο κόσμος θα γιορτάση και «γκι» θα πάρη σπίτι του και θα στολίση δέντρα και ως τους αγαλλόμενους τους... ούρανους θα φτάση! Έτσι μ' αυτή την έορτή και σ' όλα τα χωριά, την κεντημένη την ποδιά θα βάλη κι' ή Κονσταάλλω κι' ή Ρήνα τ' άσημένα της θα βάλη τα φλουριά, για να χορέψη τον «συρτό», την «τράτα» και τον («μιάλλο»!

Η φουστανέλλα, παρακεί του εϋσταλοϋς του Θάνου με την ποδιά της 'Ελενιώς θα καρτερή να σμίξη και θα της πη, άπόμερα: «Λενιώ μου θ' άπουθάνω, αν ή σκληρή σου ή καρδιά συμπόνια δεν μου δείξη! Χριστός γεννιάται,—βρε Λενιώ—το λείει και το κινάπι πως ποέπει στον πλησίον μας να δίνουμε άγάπη! Τον άσπασμό σου δώσε μου και μέσα στην πλατεία, μια κι' ο Χριστούλης συγχωρεί το κάθε κρίμα άθωορεί, και το φιλι μας, πιά να πη, δεν εινε άμαρτία!

Μια τέτοια μέρα, πράγματι, τα πάντα λησμονούνται, ξεχνιούνται πίκρες, βάσανα ή και περιφρονούνται! Με λίγα λόγια, φίλοι μου, αυτές τις άγιες μέρες, πετάς κι' εσύ σαν άγγελος στα νέφη, στους άστéρες και με την Θεία Γέννησι —κανείς δεν το άρνιέται— θαρρεί κι' ο πλέον δυστυχής, ότι ξαναγεννιέται!

Εισιογραφίαις ο Συντακτάς Γ. Αμν. Γιάβλια

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΣΕΙΡΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Α'

—Ούλα!...
Η κορίτσιατική φωνή ακούστηκε ξε-
ρή κι' επιταχτική μέσα στο μισοσκό-
ταδο της φθινοπωρινής ώρας, που γέμιζε
σκιές την κάμαρα. Έμεινε όμως χωρίς α-
πάντησι. Τότε, η φωνή ακούστηκε για δεύ-
τερη φορά, πιο ανυπόμονη, πιο επιταχτική:
—Φούλα!

Τώρα, μια δεύτερη φωνή απάντησε από
την άλλη άκρη του σπιτιού, με προθυμία:
—Ναί, Ζωΐτσα μου... Έρχομαι άμέσως.
Ένα βήμα βιαστικό έτρεξε στα πλακά-
κια του χώλ, η πόρτα της κάμαρας άνοιξε,
και μπήκε μέσα μια ψηλή κοπέλλα, που ά-
μέσως έστριψε το διακόπτη. Το φως έδιω-
ξε τις φθινοπωρινές σκιές. Η Φούλα ζύγω-
σε στην πολυθρόνα της Ζωής γεμάτη συν-
κίνητο ενδιαφέρον.

—Τί είναι, Ζωΐτσα μου;... τη ρώτησε
γαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της.
Η Ζωή τινάξε με πείσμα πίσω το κεφα-
λί της:

—Πού ήσουν; ρώτησε απότομα την ά-
δερφή της.
—Στην κουζίνα μωρό μου...
—Και δεν άκουσες που σε φώναξα;
—Αν σ' άκουγα, δεν θάρχουν, κουτό;
έκανε η Φούλα, εξακολουθώντας να γαϊδεύη
το καστανό κεφάλι της άρρωστης αδερφής
της.

Με το βλέμμα της στηριγμένο σ' ένα ά-
καθόριστο σημείο του αντικρινού τοίχου,
η Ζωή ψιθύρισε με κουμένες φράσεις:

—Δεν ξέρεις τί φοβερό είναι το σκοτά-
δι! Τί τραγικό είναι να μη μπορείς να ση-
κωθείς... για ν' ανάψεις το φως...
Η Φούλα προσπάθησε ν' αλλάξη κου-
βέντα:

—Τί λες; Θες να σου διαβάσω τίποτα;
—Όχι, δεν πειράζει... Άσε καλύτερα
να μιλήσουμε...
Η Φούλα σηκώθηκε:

—Μια στιγμή μόνο να πάω να βγάλω
το φαί από τη φωτιά...
Βγήκε σδέλτα, και ξαναγύρισε σε λίγο.
Κουβάλησε μπροστά στην πολυθρόνα της
άρρωστης ένα μικρό τραπέζι, τουστρω-
σε απάνω ένα ολοκάθαρο τραπεζομάντιλο,
έδεσε τις πετσέτες τα μανιτοπόρτσου, τα
πιτάκια. Ύστερα κουβάλησε το φαί, έβγαλε
την ποδιά της κουζίνας κι' έκατσε απέναν-
τι στη Ζωή:

—Θα μιλάμε τρώγοντας! της είπε ευ-
θυμα.
Πειθήνια, η Ζωή άρχισε να τρώει. Ύστε-
ρα από δυο-τρεις μπουκιές όμως, σταμά-
τησε:

—Δεν μπορώ άλλο... μουρμούρισε.

—Δεν θά φας;
—Δεν πάει κάτω...
—Τουλάχιστον τὸ αὐγὸ σου!
Έκείνη τὴν ὥρα γύπτισε τὸ κουδούνι.
Η Ζωή σήκωσε τὸ κεφάλι της. Τὰ μάγουλά
της βάθηναν ἔντονα ὀδρ. Η Φούλα πετά-
χτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα της κι' ἔτρεξε ν'
ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Μέσα στὸ γῶλ μπήκε ἕνας ψηλὸς μελα-
νοχρὸς νέος μὲ μιὰ μεγάλῃ πέτσινη τσάν-
τα στὸ χέρι.
—Καλησπέρα... εἶπε εὐθυμα.
—Καλησπέρα, γιαντρέ... τοῦ ἀπάντησε
μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἡ Φούλα.

—Πῶς εἶναι σήμερὰ ἡ ἀρρωστὴ μας;
—Περᾶστε νὰ τὴ δῆτε...
Πέρασε ὁ γιαντρός. Στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ
διάστημα, ἡ Ζωή ἀκούγοντας τὴ φωνή του
ἀπὸ τὸ γῶλ, βόηκε τὴν εὐκαιρία νὰ διορθώ-
σῃ λίγο τὰ μαλλιά της.

Μπαίνοντας, ὁ γιαντρός πέταξε τὴν τσάν-
τα του καὶ τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ καρέ-
κλα, κι' ὕστερα προχώρησε μ' ἕνα αἰσιόδο-
ξο χαμόγελο στὴν ἀρρωστὴ:

—Τί κάνεις, Ζωΐτσα; Πῶς πέρασες τὴ
μέρα σου;
—Πῶς νὰ περάσω; γιαντρέ μου; ἔκανε
ἐκείνη μ' ἕνα μελαγχολικὸ κούνημα τοῦ κε-
φαλίου της. Ὅπως πάντα...
—Τρώγατε, καὶ σὰς ἔκοφα... ἔκανε ὁ γι-
αντρός, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ τραπέζι-
κι, πού δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ξεστρωθῇ.

—Τί μᾶς κόψατε, πού δὲν ἔφαγε τίπο-
τα! ἀπάντησε σιγὰ, μὲ ἀπογοήτευσι ἡ
Φούλα.

—Γιατί, Ζωΐτσα; ρώτησε σιγὰ, μὲ τὴ
βαθεῖα φωνή του, ὁ γιαντρός.
—Εἶσι... Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ἡ ἀρρω-
στη. Ἐνοιωθὰ ἕναν κόμπο στὸ λαιμό...

—Δὲν τὴς λέτε ἐσέις νὰ φάῃ, γιαντρέ...
ψιθύρισε ἡ Φούλα.
—Ναί... Νὰ φᾶς! φώναξε ὁ γιαντρός.
Ἀμέσως, πρὶν ἀντιέκω!

—Νὰ φᾶς... Δὲν εἶν' ἀνάγκη ν' ἀγοιέ-
ψετε... ἀπάντησε μὲ ἕνα πειθήνιο χαμόγελο
ἡ Ζωΐτσα.

Πραγματικὰ ἔφαγε τώρα μὲ ὄρεξι. Ἀ-
δειασε γρήγορα τὸ πιάτο της, ζήτησε κι'
ἄλλο φαί... Οὐτὲ κόμπος πιά, οὐτὲ τίποτα!

Ἐκᾶτσε μὲ τὰ δυὸ κορίτσια ἀρκετὴν ὥ-
ρα ὁ γιαντρός. Μίλησε, ἀστεϊεύτηκε, γέλα-
σε, τὶς ἔκανε κι' αὐτὲς νὰ γελᾶσουν... Στὸ
τέλος, κύτταξε τὸ ρολόι του κι' ἔβαλε τὶς
φωνές:

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ
τὸ καινούργιο ἀθηναϊκὸ ἀισθηματικὸ μυθι-
στόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ σ' ἕνα χτύπο

Εἶναι ἡ πονεμένη, βαθεῖα ἀνθρωπίνη, ἱ-
στορία ἐνὸς διπλοῦ ἔρωτα, πού ἐνώνει
δυὸ ἀδερφες μὲ τὸν ἴδιον ἄντρα. Ἡ μιὰ
ἀπὸ τὶς δυὸ ἐρωτευμένες, ἡ πιὸ μικρὴ,
εἶναι καρφωμένη γιὰ πάντα στὴν πολυ-
θρόνα τῆς τραγικῆς ἀκίνησιος, παρὰλυ-
τη... Ἡ ἄλλη, ἡ πιὸ μεγάλῃ, στέκεται
στοργικῇ, γεμάτῃ ἀφοσίωσι καὶ λατρεία,
στὸ πλευρὸν της. Ἐρχεται ὅμως ὁ ἔρω-
τας γιὰ τὸν ἴδιον ἄντρα νὰ κἀν τὶς δυὸ
ἀγαπημένες ἀδερφές νὰ γίνουν τραγικὲς
ἀντίζηλες.

Ἡ μεγάλῃ, καταλαβαίνοντας πόσο ὁ
ἔρωτας αὐτὸς εἶναι ἀπαραίτητος στὴν
παρόλητ ἀδερφή της σὰ ζωτικὴ τῆς ἀ-
νάγκη, προσπαθεῖ, μὲ κάθε μέσο, ν' ἀντι-
δράσῃ. Ἀρνιέται μὲ ἥρωισμό τὴν εὐτυ-
χία τοῦ ἔρωτα, καὶ προσπαθεῖ, γεμάτῃ
εὐγένεια καὶ ἀλtruισμό, νὰ τὴ χερίσῃ
σ' ἐκείνην, πού ἡ Ζωή τῆς τὰ στέρησε
ὅλα...

Στὴ δραματικὴ ἐξέλιξι τοῦ μυθι-
στορήματος — ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ
τοῦ τόσο ἀγαπημένου στὸ ἑλληνικὸ κοι-
νὸν συγγραφέως — θὰ παρακολουθήσῃ ὁ
ἀναγνώστης μὲ συγκίνησι τὴ λύσι αὐτοῦ
τοῦ ἀνθρώπινου ἐρωτικοῦ δράματος, μέσα
σὲ σκηνὲς γεμάτες πλοκή καὶ ἀδιάπτωτο
ἐνδιαφέρον...

—Πῶ, πῶ! Ἐνῶ καὶ πέντε...
Σηκώθηκε κι' ἄσπεξε τὴν τσάντα του.
τὸ καπέλλο του.
—Φεύγετε;... τὸν ρώτησε μὲ παράπο-
νο ἡ Ζωή.

—Ναί, Ζωΐτσα... Εἶν' ἀνάγκη... Ξεγάστηκα
καὶ μὲ περιμένουν γιὰ ἕνα συμβούλιο...
—Οὐτὲ πέντε λεφτὰ δὲν κάταστε...
—Ἐκᾶτσα σκεδὸν τρία τέταρτα, γκοι-
νιάρη! Καληνύχτα... Αὐτοῖο θάσῃ πάλι...

—Καληνύχτα... Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ
ποῦσθατε...
Στὸ γῶλ, ἡ Φούλα ἔσφιξε κι' αὐτὴ τὰ
χέρι τοῦ γιαντροῦ.

—Σὰς εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ γιαντρέ, ὅχι
μόνο ποῦσθατε, μὰ καὶ πού τὴν κἀνате νὰ
φάῃ... Πού τὴς φέρατε τὴν δεξιή...
Ὁ γιαντρός γέλασε μὲ κέρι:

—Ε, τότε λοιπὸν, θὰ φροντίσω νὰρχου-
μαι πάντα τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ... Καληνύ-
χτα...

Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα, ἡ Φούλα ἔμεινε
ἐκεῖ στὸ γῶλ, σὰ συλλογισμένη, σὰ νοη-
τευμένη... Ἀπὸ τὸ σύντομο ρευμασμοῦ
της τὴν ἔβγαλε ἡ φωνή τῆς Ζωῆς ἀπὸ
μέσα:

—Φούλα! Τί κάνεις τόση ὥρα;...
Ἡ φωνή τῆς ἀρρωστης ἦτανε λίγο ἀπό-
τομη σὰν πεισματωμένη...
Ἡ Φούλα βιάστηκε νὰ νυοίσῃ τρέχοντας
στὸ δωμάτιό της. Ἡ Ζωή τὴν κύτταξε μὲ
φιλόπονη ἐπιμονὴ στὰ μάτια:

—Τί ἔκανες τόσην ὥρα;... τὴ ρώτησε.
—Τόσην ὥρα... Οὐτὲ δυὸ λεπτὰ... ἀ-
πάντησε ἡ Φούλα, κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐ-
τιά.

—Τί ἔλεγες μὲ τὸ Μπελίν;...
Ἡ φωνή τῆς ἀρρωστης ἦταν σκληρὴ, κο-
φετῆ...
—Μὲ τὸ Μπελίν; Τί μπορεῖ νάλεγα;...
Ἡ Φούλα τᾶχε νάσει... Μπερδεύε τα λό-
για της, σὰν ἐνοχῇ.

Ξαφνικά, ἡ Ζωή κατάλαβε τὸ ἄδικο ποῦ-
χε... Σήκωσε τὰ γέριὰ της καὶ κάρσε κον-
τὰ της τὴν ἀδερφή της μ' ἕνα τρυφερό, με-
τανοιωμένο χαμόγελο. Ἡ Φούλα πῆγε καὶ
γονάτισε κοντὰ της, κι' ἔγινε τὸ κεφάλι
της στὰ πόδια τῆς ἀρρωστης ἀδερφῆς της.

—Μὲ συγχωρεῖς πού ὅλο σὲ μαλλώνω,
ὅλο σὲ γκρινιᾶω, ἀδερφοῦλα μου... ψιθύ-
ρισε ἡ Ζωή, Μὰ, συλλογίσου τὴ θέσι μου...
Αὐτὴ μὲ κάνει παράδειση, κακιά, ἰδιότροπη.
Ἀνακουφισμένη, ἑλαφρωμένη, ἡ Φούλα
τῆς ἀποκρίθηκε.

—Νὰ σὲ συγχωρῶ;... Δὲν χοιριάζεται...
Γιατί, τὸ ξέρεις; Σ' ἀγαπῶ. Ζωΐτσα μου.

★
Χρόνια τώρα ἡ Φούλα Μαζέλη εἶχε ἀγκα-
λιάσει μὲ στοργικὴ προθυμία τὸ ἀβάστα-
γο δράμα τῆς πιὸ μικρῆς τῆς ἀδερφῆς, τῆς
Ζωῆς... Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἡ φτωχιά εἶχε
καταδικασθῇ — κοριτσάκι ἀκόμα — στὴν
ισόβια ἀκίνησιὰ πού τῆς εἶχε σκληρὰ κλη-
ροδοτήσῃ ἡ παιδικὴ παρὰλυσι, ἡ Φούλα
εἶχε γαντζωθῇ δίπλα της μὲ συγκινημένη
λατρεία. Λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο κα-
κό, ἡ μὴν τῶν δυὸ κοριτσιῶν εἶχε μασα-
ζώσει κι' εἶχε πεθάνει. Κεραυνοβλημένη ἀ-
πὸ τὴ φοβερὴ μοῖρα τῆς μικρῆς τῆς κό-
ρης... Πατέρα τὰ κορίτσια δὲν εἶχανε γνω-
ρίσει. Ὁ πατέρας τους εἶχε φύγει ἀπὸ και-
ρὸ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ κι' ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε πά-
ψει νὰ δύνῃ τὸ πιὸ μικρὸ σημείο ζωῆς...
Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, τὰ δυὸ κορίτσια μέινα-
νε μοναχὰ τους.

Τὰ πέντε χρόνια πού χωρίζανε τὴ Φούλα
ἀπὸ τὴ Ζωή, τὴν εἶχανε κάνει νὰ σηκώσῃ
σὰν φυσιολογικὸ βάρος ἀπάνω στοῦς ντελι-
κάτους κοριτσίστικους ὤμους της τὴ μεγά-
λη, τὴν ἀβάσταγτη, δυστυχία τῆς μικρῆς
ἀνάπηρης... Ἡ Φούλα εἶναι γιὰ τὴ Ζωή
μιὰ καινούργια μητέρα, γεμάτῃ ἐνδιαφέρον
καὶ ἱκανότητα, ἐπιτηδεύει καὶ στοργικῇ πού
κατάφερνε νὰ τὰ φέρνῃ βόλτα...

Στὴν ἀοιή, τὰ δυὸ κορίτσια προστατευ-
τήκανε γιὰ λίγα χρόνια ἀπὸ μιὰ μακρινὴ
θεία τους. Ὑστερα ὅμως ὅταν ἡ Φούλα ἔ-
γινε δεκαοχτὸν χρόνων κατὰφερε νὰ βοη-
θῇ. Μὲ τὰ προσόντα της — ἀπολυτῆριο νυ-
μνασίου, γραφομηχανή, λίγα γαλλικά κι'
ἀγγλικά πούνε μάθει ὅλα μόνη της — ὑπό-
ρεσε νὰ μὴ σ' ἕνα νοσοκομ. κι' ὕστερα ἀ-
πὸ δυὸ χρόνια, σὲ μιὰ μεγάλῃ τράπεζα.

Τότε τὰ δυὸ κορίτσια εὐχαριστήσανε τὴ
μακρινὴ θεία τους, καὶ πᾶσαν νὰ τῆς δι-
νοῦνε βάρος. Πιάσανε ἕνα σπιτάκι σὲ κά-
ποια φτωχονεϊοντὰ τῆς Ἀθῆνας κι' ἐκεῖ
ἀρχίσανε νὰ ζοῦνε οἱ δυὸ τους. Τὸ πρῶ-
τὸν ἡ Φούλα πῆγαινε στὴ δουλειά της εἶ-
ναι μιὰ γυναίκα μὲ τὴν μέρα πούρνοτανε
νὰ συγγυρῇ νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ προσέ-
χη τὴ μικρὴ παρόλητη. Τὸ μεσημέρι ἐρ-
νότανε ἡ Φούλα ἀπὸ τὸ νοσοκομ. της καὶ
πῶτα κατὰ κουβαλοῦσε στὴ λατρεμένη της
ἀδερφοῦλα... μιὰ λιγουδιὰ ἕνα στολίδι,
ἕνα μωρουδίσκο.

Τὰ δεχόταν ὅλα ἡ Ζωή μὲ μιὰ παγερὴ
ἀδιαφορία, μ' ἕνα θλιμένο χαμόγελο... Δὲν
τῆς ἔκανε πιά τίποτα ἐντύπωσι. Ὅλα τῆς
φαινότανε ἀσκόπητα ἀσκόπητα καὶ πεσιτὰ... Ὅλη
ἡ Ζωή λες κι' εἶχε ἀκίνητῃ δραστικὰ
γύρω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς παντοτεινῆς
ἀκίνησιος της.

Τὴν ἔβλεπε ἡ Φούλα κι' ἐνοίωθε τὴν καρ-
διά της νὰ σαλίζῃ μέσ' στὸ στήθος της. Τὴν
ἀγκάλιαζε καὶ προσπαθοῦσε μὲ αἰσιόδοξα
λόγια νὰ τῆς χορίσῃ λίγη αὐτοπεποίθησι
λίγο γέλιο.

Μάταια! Ἡ Ζωή ἔμεινε ἄψυχη μέσα στὰ
θερμὰ ἀγκάλιασμα τῆς ἀδερφῆς της. Μὲ
τὸ βλέμμα της στηλωμένο ἐπίμονα στὸ κε-
νὸ, μὲ τὴν ψυχὴ της πνιγμένη στὶς πιὸ μαύ-
ρες σκέψεις...

Ὅσπου μιὰ μέρα, μπήκε στὴ Ζωή της
ἡ μεγάλῃ ἐρωτικὴ ἐλπίδα πού τὴν προσω-
ποποίησε ἕνας ἄντρας γεμάτος αἰσιόδοξη
ὁμορφία καὶ σφοδρὴν γὰρ: Ὁ γιαντρός
Κώστας Μπελίνης. Ἦτανε γιαντρός τῆς
Τραπεζῆς ὅπου ἐργαζόταν ἡ Φούλα. Μιὰ
μέρα ἐκείνη τὸν εἶνε παρακαλέσει νὰρθε
νὰ δῇ τὴν ἀρρωστὴ ἀδερφή της. Κι' ὁ Μπε-
λίνης εἶχε πᾶει πρόθυμα, μ' ὅλο πούερε
ὅτι ἡ ἱατρικὴ του δοθεῖσα ἦταν ἀνοηστῇ.
ἔτσι, πιὸ πολὺ γιὰ παρηγοριά... Καί,
πρῶτα περιεργό, τὴν ἔδωσε ἀμέσως! Με-
τὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί του, ἡ μικρὴ πα-
ρόλητη φάνηκε ζωντανέμενη σὰν ἀπὸ ἕνα
ἀπρόοπτο θαῦμα! Τόσο, πού ἡ Φούλα ἀ-
ναθάροσε: Ἰσως ἡ κατάστασι τῆς ἀδε-
ρφῆς της νὰ μὴν ἦτανε τόσο τραγικὰ ἀπελ-
πιστικὴ, οὐτὲ τὸ κακό της τόσο ἀπελπιστι-
κὰ ἀνεπαρόνθωτο...

—Λέτε, γιαντρέ;... ρώτησε τὸ Μπελίνη,
ὅταν βρέθηκε μόνη της μαζί του.
—Τί;
—Νὰ γίνῃ καλά;...
Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ λύπη ὁ Μπε-
λίνης:
—Δυστυχὲς δὲν εἶναι λογικὸ νὰ στηρί-
ξουμε ἀπάνω στὴ στιγμιαία της ψυχικὴ εὐ-
εξία ἐλπίδες γιὰ θετικὴ σωματικὴ της βελ-
τίωσι...

—Μὰ φαίνεται τώρα τόσο καλά!
—Ἀπλῶστα, ἀντέδρασε ψυχικά... Εἶ-
ναι κι' αὐτὸ κατὰ τὴν τραγικὴ ὁμοιομορ-
φία πού τὴν ἔχει καταδικάσει χωρὶς οἶκτο
ἡ Ζωή... Ὅμως δὲν εἶναι βέβαια, τὸ πάν-
... Καμιά θεραπεία μήπως θάπρεπε νὰ
γίνῃ;... Ὅτι καὶ νὰ μοῦ πῆτε, θὰ τὸ ἀν-
τιμετωπίσω μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε μέσο.
Θεραπεία δὲν ὑπάρχει! εἶπε μὲ τρα-
γικὴ δεσποσύνη ὁ γιαντρός. Ὅτι καὶ νὰ
τῆς κάνομε, θάμει παρηγοριά...

Δακρυσμένη, ἡ Φούλα τοῦ ἀποκρίθηκε:
—Ε, ἂς τῆς δώσουμε, τουλάχιστον, τὴν
παρηγοριά...
Κι' αὐτὴν τῆς δῶσανε πραγματικὰ: Ἡ
Φούλα μὲ γλυκόλογα, μὲ στοργικὲς φρον-
τίδες μὲ πραγματικὴ λατρεία ὁ Μπελίνης
μὲ τὴν παρουσία του. Ἐρχότανε κάθε μέ-
ρα καὶ καθότανε ἀρκετὴ ὥρα δίπλα στὴν
πολυθρόνα τῆς Ζωῆς. Ἦτανε πάντα κα-
φάτος, αἰσιόδοξος γεμάτος γαρούμενη ψυ-
χικὴ ὑγεία. Κάθε φορὰ πούεφερε, ἡ Ζωΐ-
τσα ἔμεινε ροδοκόκκινη, χαμογελαστή, κε-
ράτη. Ἀν ὑπῆρχε τρόπος θὰ μπορούσε καὶ
νὰ σηκωθῇ, νὰ περπατήσῃ! Μιὰ φορὰ, ἡ
διάθεσι δὲν τῆς ἔλειπε...

Ἐνα βράδυ, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Μπελίνης, ἡ
Φούλα βλέποντας γεμάτῃ θαῦμασμο τὴν ἐκ-
πληκτικὴ μεταβολὴ στὸ καλύτερο τῆς Ζωΐ-
τσας, τὴ ζύγωσε καὶ τῆς εἶπε:

—Γιὰ σένα τὸ πιὸ καλὸ φάρμακο, τὸ μο-
ναδικό, εἶναι ὁ γιαντρός...
Κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά της ἡ μικρὴ πα-
ρόλητη.
—Τί θες νὰ πῇς μ' αὐτὰ; ρώτησε τὴν
ἀδερφή της.

—Ὅτι θᾶσουνα πολὺ καλύτερα ἂν κα-
ταφέρναμε νὰνομε στὸ σπῆτι μας γιὰ πάν-
τα; γιὰ ὅλες τὶς ὥρες, τὸ Μπελίνη...
Τὰ μάτια τῆς Ζωῆς σπληώθηκαν γε-
μάτα θλιμένο ρευμασμοῦ σ' ἕνα ἀκαθόριστο
σημεῖο τοῦ ἀντικρινοῦ τοίχου. Καὶ τὰ νει-
λια τῆς κουνήθηκαν γιὰ νὰ ψιθυρίσουνε πολ-
λὸ σιγὰ:

—Αὐτὸ θάταν ἡ πιὸ μεγάλῃ, ἡ πιὸ ἀπί-
στευτὴ εὐτυχία!...
Σὰν νὰ συνῆλθε ὅμως ἀμέσως, γύρισε
τὰ μάτια τῆς σχεδὸν ἀγριεμένη στὴν ἀ-
δερφή της καὶ τῆς εἶπε σκληρὰ:

—Γιατί μὲ βάσεις νὰ λῶ ἀνοησίες;
—Εγὼ Ζωΐτσα σου;
—Ναί ἐσύ... Μὲ παρὰσῶρεῖς σὲ ἀπια-
στα ὄνειρα! Παίξεις μὲ τὴ δυστυχία μου...
Καὶ ἑαφνικά, ἡ μικρὴ παρόλητη ἀναλύ-
θηκε σὲ δυνατούς, ἀσυγκράτητους λυγμούς,
πού τῆς ἀναταράζανε βίαια ὅλο τὸ ντελι-
κάτο της κορμί...

Ἡ Φούλα, ἀναστατωμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ
ἀπρόοπτο ἐξάσπασμα ἀγκάλιασε σφιγτὰ
τὴν ἀδερφή της κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ μὲ
ἀπελπισμένη στοργή:

—Μὴν κλαῖς μωρό μου! Δὲν ὑποφέρω
νὰ κλαῖς! τῆς εἶπε, κλαίγοντας κι' ἐκείνη.
Ποῦ νὰ σταματήσῃ ὅμως ἡ Ζωΐτσα! Ἐ-
κλαιγε συνεχῶς ἀσυγκράτητα, γεμάτῃ ἀ-
πελπισία...

—Μὰ, ἐπὶ τέλους τί ἔχεις; τὴ ρώτησε
μὲ ἀπόγνωσι ἡ Φούλα. Τί σοῦπα πού νὰ
σὲ πειράξῃ τόσο πού νὰ σ' ἀναστατώσῃ;
Ἐπὶ τέλους οἱ λυγμοὶ τῆς μικρῆς πα-
ρόλητης ἀνέβαιναν νὰ λιγοστεύουνε. Ἡ θύ-
ελλα τοῦ πόνου τῆς ἄρχισε νὰ κοπάζῃ...
Μόνο τὰ δάκρυα ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέ-
χουνε στὰ μάγουλά της. Κάποτε, ὅμως,
σταματήσανε κι' ἐκείνα. Καὶ μέινανε μόνον
τὰ μάτια τῆς ἀδάκρυτα, ἄψυχα, στηλωμέ-
να στὸ κενό...

—Τώρα πού συνῆλθες θὰ μοῦ πῇς τί
εἶχες; τὴ ρώτησε μὲ τρυφερὸ ἐνδιαφέρον ἡ
Φούλα.

—Τίποτα! Δὲν εἶχα τίποτα... τῆς ἀ-
πάντησε ἄψυχα ἡ Ζωή.
—Μήπως... αὐτὸ πού σοῦπα γιὰ τὸ
Μπελίνη;...

Ἀπότομα τὸ βλέμμα τῆς Ζωῆς ἀγρίωσε.
Κι' ἡ φωνή τῆς βγήκε σκληρὴ μέσ' ἀπὸ τὰ
σφιγμένα νειλία της:

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ξαναμιλήσουμε
γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα!...

—Δυστυχὲς δὲν εἶναι λογικὸ νὰ στηρί-
ξουμε ἀπάνω στὴ στιγμιαία της ψυχικὴ εὐ-
εξία ἐλπίδες γιὰ θετικὴ σωματικὴ της βελ-
τίωσι...

—Μὰ φαίνεται τώρα τόσο καλά!
—Ἀπλῶστα, ἀντέδρασε ψυχικά... Εἶ-
ναι κι' αὐτὸ κατὰ τὴν τραγικὴ ὁμοιομορ-
φία πού τὴν ἔχει καταδικάσει χωρὶς οἶκτο
ἡ Ζωή... Ὅμως δὲν εἶναι βέβαια, τὸ πάν-
... Καμιά θεραπεία μήπως θάπρεπε νὰ
γίνῃ;... Ὅτι καὶ νὰ μοῦ πῆτε, θὰ τὸ ἀν-
τιμετωπίσω μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε μέσο.

Θεραπεία δὲν ὑπάρχει! εἶπε μὲ τρα-
γικὴ δεσποσύνη ὁ γιαντρός. Ὅτι καὶ νὰ
τῆς κάνομε, θάμει παρηγοριά...

Δακρυσμένη, ἡ Φούλα τοῦ ἀποκρίθηκε:
—Ε, ἂς τῆς δώσουμε, τουλάχιστον, τὴν
παρηγοριά...
Κι' αὐτὴν τῆς δῶσανε πραγματικὰ: Ἡ
Φούλα μὲ γλυκόλογα, μὲ στοργικὲς φρον-
τίδες μὲ πραγματικὴ λατρεία ὁ Μπελίνης
μὲ τὴν παρουσία του. Ἐρχότανε κάθε μέ-
ρα καὶ καθότανε ἀρκετὴ ὥρα δίπλα στὴν
πολυθρόνα τῆς Ζωῆς. Ἦτανε πάντα κα-
φάτος, αἰσιόδοξος γεμάτος γαρούμενη ψυ-
χικὴ ὑγεία. Κάθε φορὰ πούεφερε, ἡ Ζωΐ-
τσα ἔμεινε ροδοκόκκινη, χαμογελαστή, κε-
ράτη. Ἀν ὑπῆρχε τρόπος θὰ μπορούσε καὶ
νὰ σηκωθῇ, νὰ περπατήσῃ! Μιὰ φορὰ, ἡ
διάθεσι δὲν τῆς ἔλειπε...

Ἐνα βράδυ, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Μπελίνης, ἡ
Φούλα βλέποντας γεμάτῃ θαῦμασμο τὴν ἐκ-
πληκτικὴ μεταβολὴ στὸ καλύτερο τῆς Ζωΐ-
τσας, τὴ ζύγωσε καὶ τῆς εἶπε:

8

Πρώτες Βοήθειες ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Χριστουγεννιάτικο δραματάκι...

Χιονίζει από νορίς. Βασειά μοιχεύει σύννεφα είχαν πνίξει και την πιο λυμφοτική άχτι-να στο δεκαεμβόριο στερήματα.

Στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών είχαν ανάψει από νορίς τα φώτα. Σ' ένα γραφείο, δυο νιοι γιατροί ντυμένοι με τις δόσασπρες μπλούζες τους κεντρίζαν σιιηπλά.

Σε μία στιγμή, άνοιξε η πόρτα και μπήκε με νουοκόμα.

Φέρανε μία γυναίκα πληγωμένη... είπε με την επαγγελματική της αδιαφορία.

Οι δυο γιατροί έβγχαν από το γραφείο σέη-νοντας τα τοιγάρα του. Στο χειρουργείο, ά-πάνω σ' ένα φορείο, έρισκόντανε ξεπλωμένη μία νέα γυναίκα, χλωμή, με τα μάτια της κλειστά. Μία μεγάλη πλγή κοντά στον κρό-ταφο της μάνας με μαλλιά.

Οι δυο γιατροί εξέτασαν την πληγωμένη. Μία μηρή διάσεισι έχει πάθει... είπε ο ένας, αφού έπλυνε την πλγή από τα αίμα-τα, τις λασπες και τα χιόνια.

«Ας τή κάνουμε αντιτετανικό, κι' ας τή στείλουμε στο διημερέδιον...» είπε ο άλλος.

Την ώρα που της τρυπούσε η σύριγγα το μπράτσο, η γυναίκα συνήθε.

— Μην φοβόσαστε... της είπε ο ένας γιατρός, δεν έχετε τίποτα...

Ξαφνικά, η γυναίκα άγριψε:

— Τι ένεσι μου κάνετε... ρώτησε.

— Αντιτετανικό όρρό...

Ανασηκώθηκε στο φορείο της:

— Και πώς ος είπε ότι θέλω να με σώ-στε;... Έγώ ζήτησα να σκοτωθώ!... Έσεις τι ανακατεύετε;...

Ο ένας γιατρός χαμογέλασε ειασμένος:

— Το κράτος μας έχει θαλει να σώζουμε τον κόσμο... είπε απλά.

— Αλλά, έσεις γιατί δε θέλετε να σωθί-τε;... τη ρώτησε ο άλλος γιατρός.

— Τι να σωθώ... μουρούρισε η γυναι-κα. Έμένα μου φαίνεται σά ναμι από και-ρό πεθαμένη!... Μόνο το κουφάρι μου έπι-μνει να ζή — και γι' αυτό τόρριξα σήμε-ρα κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου...

Ο ένας γιατρός έβγχε από το χειρουργείο γιατί τον ζητήσανε. Ο άλλος έμεινε δίπλα στη γυναίκα πουε προσπαθούε να σκοτωθί:

— Και, καλά, της είπε, θελήσατε ν' αυ-τοκτονήσετε Χριστουγεννιάτικα;...

Μία πνευμένη γκρυμάτσα έκανε τα χαρα-κτερητικά της να σιιηπαστούν οδυνηρά:

— Ακριβώς, επειδή είναι Χριστουγεννιά δεν ή-χανε πια δυνατό να υποφέρω τη ζωή... ψι-θυμια...

... γιατί:

Χριστουγεννιά, όλος ο κόσμος χαίρει-ται. Όλοι τριγυρίζουν στους δρόμους, μπαίνονε στα μαγαζιά για να φανήσουν κά-τι... να δώσουν σε κάποιο πρόσωπο που ά-γαπάει λίγη χαρά. Μόνο γι' μένα δεν ύ-πάρχει κανένας, δεν ύπάρχει χαρά...

Ο γιατρός, μ' όλο που ήσανε συνησιμέ-νος με τις καθημερινές δυστυχίες που τον έ-φεραν σε έσπεη ή ζωή, ένωισσε την ψυχή του να δονήται παράξενα.

— Είχατε καμμία μεγάλη απογοήτευσ-σι... τη ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

Κούνησε εκείνη μελαγχολικά το κεφάλι της που ήσανε δεμένο μ' επιδέσμοι:

— Απογοήτευσι δε θα ή τίποτα!... ψι-θυμια. Δεν άκουσατε, που ος το είπα; Εί-

μαι από καιρό ψυχικά πεθαμένη... Τά είχα όλα, και, ξαφνικά, ταχσα όλα! Είχα έναν άντρα που μ' αγαπούσε, ένα παιδάκι που τό λάτρευα... Ζούσαμε σ' ένα μικρό σπιτάκι, πουμοιαζε πιο πολύ με ζεστή φωλιτσα... Έ-κει, γύρω από το τραπέζι με τις τσες λιγου-διές άπάνω στο κατάσπρο τραπέζι-άντηλο, μάς βρόσκανε οι μεγάλες γιορτές άσπιμμε-νους, χαρούμενους, άγκαλιασμένους... Και, ξαφνικά, όλ' αυτά ήρθε να τα καταστρέψη ή ζήλεια του άντρα μου. Η άγάπη του για μέ-να άρρισε σιγά, σιγά να γίνεται παθολογι-κή. Η ανθρώπινη καρδιά είναι τόσο παρ-ά-ξενη! Χωρίς καμμία άφορη ήρσις να με ζήλει, να παρεξηγή μία ματιά μου, ένα λό-γο μου, μία κίνησι μου. Κι' όσο έγώ γε-λούσα και προσπαθούσα να του άποδείξω ό-τι είχε άδικο, τόσο με ζήλεσε περισσότερο. Η ζωή μου είχε καταντήσει αληθινό μαρτυ-ριο. Μά έκανα ύπομονη, γιατί τόν αγαπού-σα και γιατί ήμουν έξαιη πός μία ήμερα θ' αναγνώριζε το λάθος του. Και όμως, τί τραγικά παιγνίδια μάς παίζει ή ζωή! Ένα άπόγευμα ήρθε στο σπιτι, ξαφνικά, ένας πρώ-τος έξάδελφος μου που ζούσε με την οικογε-νιά του στην Αλεξάνδρεια. Ήταν ένας ό-μορφος νέος είκοσιπέντε χρόνων, που μ' άγα-πούσε στοργικά σαν άδελφή του από την επο-χή που ήμαστε μικρά παιδιά.

«Ήταν λοιπόν τόσο ή χαρά μου που είχαμε ξανασυναντηθί, ώστε, ασθόρημα, δίχως να ξέρω τί κάνω, τόν άγκάλιασα και τόν φίλησα.

«Εκείνη όμως την στιγμή ακριβώς, άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ό άντρας μου, Μόλις με είδε που φίλοσα τόν έξάδελφό μου, έγινε κατακίτρινος από τη ζήλεια του.

— Αιστή! μου φώναξε με άποστροφή.

«Και βγαίνοντας άπότομα χτύπησε πίσω του την πόρτα.

«Δεν πρόφτασα να του δώσω καμμία έξη-γησι. Ο έξάδελφος μου, τόν έράθυ πηρε το άεροπλάνο για να γυρσι στην Αλεξάνδρεια γιατί ήταν παραστικός από την Αθήνα. Τόν συνάδευσα ως το άεροδρόμιο κι' όταν έφυγε, ξαναγύρισα στο σπιτι, βέβαιη, πως θα κατά-φερνα πάλι να εξηγήσω στον άντρα μου το λάθος.

«Ακλόιμονο! Στο σπιτι δεν βρήκα ούτε τόν άντρα μου, ούτε το παιδάκι μου! Βρήκα μό-νο ένα ξερό γράμμα του γεμάτο σκληρά λό-για που μαστιώνανε την άνυπαρκτή ασιστία μου. Καταλαβαίνετε, γιατρέ;... Σε μία στι-γμή, βρέθηκε ή ζωή μου έρημωμένη!...

Δάκρυα κύλούσανε στα χλωμά μάγουλα της πληγωμένης γυναίκας.

— Λοιπόν;... ρώτησε ό γιατρός συγκινη-μένος.

— Γύρεψα να τόν έρω, να τόν εξηγήθώ... Δεν τόν έβρηκα πουθενά... Έμαθα ότι είχε φύγει από την Αθήνα, για ένα άγνωστο μα-κρυνό μέρος. Ένας κούος μας φίλος μου ει-πε: «Παίρνει το παιδι σας μακριά σου, για να τόν μάθω να αέ σέβεται...». Μά... Θεέ μου! — μήπως είχα φταίξει σε τίποτα, για να πά-ψη να με σέβεται το παιδι μου;... — Και ήθρανε Χριστουγεννιά! Φανταστείτε, γιατρέ: Γεμάτα εφιάλτες, γεμάτα άναμνήσεις από πε-ρασμένη ετύχια... Με πνίχανε οι άναμνή-σεις! Μ' έπνιξε ή νοσταλγία... Είχα την έγ-κληματική βλακεία να πλανηθώ στους γιορτα-

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυ-τό τη καινούργια αισθηματική τειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«Πρώτες Βοήθειες ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...»

Είναι μία άλυσίδα από πονεμένες ί-στορίες, όπως τις άφηγείται το άρχείο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών. Έκει, στο πρόχειρο νοσηλευτικό ίδρυμα της Αθήνας, γράφεται ό τραγικός επίλο-γος όλων των άπογοτευσέων όλων των δραματικών της ερωτικής αντίζηλιας... Το πιστόλι, το μαχαίρι, ή το δηλητη-ριο, έρχονται πάντα να ξεπλώσουν στο κρεβάτι του πόνου ματωμένο τόν έρω-τα. Κι' ό Σταθμός Πρώτων Βοηθειών προσπαθεί να χαρσιση τη βοήθεια της έπιστήμης σ' εκείνους που πέφτουν θά-ματα μιάς άπρόσπτης ερωτικής θεί-η-νίας...

Η νέα σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ θα συγκινησι βαθιά όλους τους άνών-ους μας γιατί θα τους δώση με όλο-ζώντανο τρόπο αληθινές ιστορίες ερω-τικών δραματών της Αθήνας, όπως τις άσπηθήκε στο διαλεκτό συνοργάτη ιας ένας γιατρός του Σταθμού Πρώτων Βο-ηθειών.

στικούς δρόμους, να δώ τους ανθρώπους που δινανε και παίρνανε εύχες... Παραπατούσα μεσ' στο χιονί, μεσ' στη μαγική σκηνόσσια των Χριστουγεννίων... Κι' ήμουν μόνη μου... Σας θεσβαίνω, γιατρέ, ότι ό θάνατος έγινε επιτακτική άνάγκη μου!... Μά, αλλοίμονο! Με σώσατε...

Ο γιατρός σηκώθηκε:

— Λέ σας έσωσα έγώ; Λέ σας έσωσε ή τύχη της μεγάλης ήπρας... Δεν πρέπει ν' άπελ-πιζόσαστε... Είσατε νιο... Εύχαριστιό, γιατρέ... Μά είμαι τόσο άπελπισμένη...

Ο γιατρός έμεινε συλλογισμένος.

— Άκούστε... της είπε σε λίγο. Πρέπει τώ-ρα να σας στείλω στο διημερέδιον νοσο-κομείο...

Πήγε και πήρε ένα μπλόκ από κάποιο συρ-τάρι, κι' έβγαλε το στυλό του.

— Πείτε μου τόν όνομά σας... της είπε.

— Λουκία Μαρτέλη... του άπάντησε σιγά.

Σας λέω τόν όνομα του άντρα μου, μ' όλο που εκείνος μου τό άπαγόρεψε με τη σκληρή του σάσι.

— Μαρτέλη;... Ο άντρας σας είναι ό Μι-κος Μαρτέλης;

— Ναι... Τόν ξέρετε;

— Ήμαστε συμμαθητά στο γυμνάσιο... Ή διεύθυνό σας ποια είναι;

— Λενόρμαν τρακόσα δέκα...

Συμπλήρωσε ένα φύλλο από το μπλόκ ό γιατρός, και σηκώθηκε:

— Θα σας στείλω τώρα στο διημερέδιον να ήσυχάσετε λίγο, και σε δύο — τρεις ήμέρες έλπίζω νασάστε έντελώς καλά...

Την πήγε ως το αυτοκίνητο του Σταθμού ό ευγενικός γιατρός, και την άποχαιρέτησε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο:

— Σας εύχομαι να περάσετε καλά Χριστού-γεννιά, μ' όλη την παλία σας ετύχια!...

Τού χαμογέλασε κι' ή πληγωμένη μελαγ-χολικά:

— Σά δύσκολο δεν τό βρίσκετε αυτό; Με άσυνήιστη για τό επαγγελματικό του συ-κίνησι, ό γιατρός της άπάντησε:

— Τίποτα δεν είναι δύσκολο... Μην ξεχνά-τε, ότι Αυτός που γεννιέται άσπμε, είναι ό Θεός της άγάπης και της συγγνώμης!...

★

Λενόρμαν τρακόσα δέκα... Ο γιατρός δε δυσκολεύτηκε καθόλου να έρθ το σπιτι. Πρά-μα περίεργο: Τα παράθυρα του ήσανε φωτι-σμένα... Τού άνοιξε ό Νίκος Μαρτέλης, ό παλιός του συμμαθητής!

Οι δυο άντρες άναγνωριστήκανε. Χλώμια-σε ό Μαρτέλης άκούγοντας την άσππειρα της γυναίκας του.

— Στο νοσοκομείο... Παραμονή Χριστου-γέννων; Κι' ό Γιαννάκης είναι άρρωστος... Ψήνεται στον περετό... Παραμιλούσε και ζή-τουσε τη μητέρα του... Γι' αυτό τόν έφερα πίσω στο σπιτι...

Σώπασε ό άντρας. Τα δάκρυα πνίχανε τη φωνή του.

Ο γιατρός τότε του διηγήθηκε την ίστο-ρία της γυναίκας του. Πόσο είχε άδικο να τη θεωρή ένοχη με την τρελή, τη νοσηρή ζήλεια του. Μά δεν καταλάβαινε λοιπόν ότι ήταν άδωα;...

Ο Μαρτέλης αίσθάνθηκε ένα μεγάλο, κατα-θλιπτικό έσρος να φεύγ από τό στήθος του.

— Την άδικησα! Όμολόγησε. Άν ήξερε ό-μως πόσο την αγαπάω!...

Ο γιατρός χαμογέλασε εύχαριστημένος.

— Έλα, πάμε να δούμε τώρα τό μικρό... του είπε.

Τό παιδάκι άκίνητοσε στο κρεβάτι του. Βλέποντας τους δυο άντρες να πλησιάζουνε, μουρούρισε:

— Τη μαμά μου... Θέλω τη μαμά μου... Έξέτασε ό γιατρός τόν μικρόν άρρωστο, και σηκώθηκε ικανοποιημένος:

— Δεν είναι τίποτα οπουδαιο... είπε. Σε δυο μέρες θάνα καλά...

— Και... τη μαμά του που ζητάει;...

— Θα τού τη φέρουμε!

Χριστουγεννιά. Τό χιονί έχει άγκαλιάσει σαν κάτασπρος μανδύας τη μεγάλη πολιτεια. Στην ήρεμη φτωχογειτονιά σταματά εν' αυτοκινή-το. Βγαίνει πρώτα ό γιατρός, και δίνει το χέρι του στη Λουκία να κατέβη κι' αυτή.

Ένας άντρας χυμιά από την πόρτα του σπι-τιού που άνοιγει για να τη δεχτή στην άγκα-λία του:

— Αγαπημένη μου... Με συγχωρείτε;...

Τά χλωμά χείλια της γυναίκας ψιθυρίζουν:

— Ο Γιαννάκης... Πού είναι ό Γιαννάκης;...

Μπαίνει μεσ' στο σπιτι, διασχίζει με ήμη-ατα που κλονίζονται τό χάλι, μπαίνει στην κα-μαρούλα του παιδιού. Γονατίζει μπροστά στο κρεβάτάκι. Ένα άδύνατο χεράκι που καίει, κρέμεται έξω από τη ροζ κουέρεττα. Το άρπά-ζει με σπληστη δίφα, και τό γεμίζει φιλία και δάκρυα...

Τό παιδάκι άνοίγει τα ματάκια του, τη δι-ασθάνεται...

Μανούλα... μουρμουρίζει μ' ένα δακρυ-σμένο χαμόγελο.

Στό σπιτι έχει γλυστρήσει άπαλά ή κατφ λευκή ετύχια των Χριστουγεννίων...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χριστουγεννιάτικο διήγημα

Η Παρθένος Μαρία τραβούσε καθάλλα για τη Βηθελέμ, ζ-χοντας τόν 'Ιησού μέσα στα σπλάχνα της. Ο λιγνός γαίδαρους βόδιζε τεμπέλικα στην παχειά άμμο κι' από πίσω ό 'Άγιος 'Ιωσήφ, μ' ένα πράσινο καλάμι, τόν χτυπούσε που και που για να περάσουν γρήγορα - γρήγορα το δόσος.

Μά ή νύχτα τους πρόλαβε κι' ή Παρθένος ένωισσε τόν έσπ-τό της βαρύ και πιο κουρασμένο κάτω από τό φώς των άστρων.

Σε λίγο βγαδώντας έναν άναστεναγμό είπε με πικρό πο-ράπονο:

— 'Ιωσήφ, μου φαίνεται πως δεν θα φτάσω ποτέ στη Βηθελέμ!

Ο 'Ιωσήφ άρχισε να χτυ-πά τό γαίδαρα και να τόν σπρώχνει. Περνούσαν τώρα κά-τι χωράφια γεμάτα άλφι-ακίες.

Ο γαίδαρους στριφογύριζε κι' άρχισε να χαλάε τόν κύ-σμο με τα γκαρσιματά του.

Στό τέλος έφτασαν σ' ένα μέρος χλοερό, κάτω από ένα πράσινο θόλο, που τόν έρτα-χναν τά κλαδιά των δέντρων.

Η Παρθένος γλύστρησε κά-τω απ' τό ζω, ενώ ό άέρας ήταν γεμάτος άσώματα. Ή-ταν τό βράδυ της 24 Δεκεμ-βρίου, ένα από τα κατάλευκα εκείνα βράδια της Ανατολής.

Ο 'Ιωσήφ, κτύπαε τ' ά-στρα και κατάλαβε πως πλη-σίαζαν μεσάνυχτα. Έσκυψε

Τό θείο βρέφος

Η Παρθένος να-νούριζε τό βρέφος στην άγκαλιά της.

τότε πάνω από τη Μαρία, που κάθε τόσο έβγοζε κι' από έ.α πονεμένο άναστεναγμα.

Κι' άξαφνα εκεί, στην έρημιά, πάνω στα βούα κι' άνάμεσα στους φουντωτους κέδρους, ή Παρθένος έφερε στον κόσμο τό μικρό 'Ιησού.

Τό πρώτο σημείο της ζωής είχε τό κλάμα. Γι' αυτό κι' ό μικρός 'Ιησούς άρχισε να κλαίη κι' άμέσως όλη ή γή τέτασε τ' αυτή της. Όλος ό κόσμος σώπασε για μία στιγμή. Παν-τού, τριγύρω απ' τά μικρά βουνά, ως πέρα στην έρημο, ένα-ένα, όλα τά πλάσματα της Δημιουργίας συγκινήθηκαν.

Και πρώτα απ' όλα, συνταράχτηκε και ζύπνησε τό βασί-λειο των ζώων. Κάτω στους δρυμούς, κοντά στις πηγές, άπάνω στους βράχους και μέσα στους γκρεμούς, άρχισε μία παράξε-νη φασαρία.

Τά ζωά με μιάς ξεσηκώθηκαν θαμπωμένα και μ' άγρυπνο τό ένστικτο. Τά πουλιά έβγαλαν τό κεφάλι τους κάτω απ' τη φτε-ρούγα και κύτταζαν τριγύρω άνήσυχα. Τά όρνθκια, μέσα στους θάμνους, φούσκωναν τις φτερούγες τους. Οι χρυσολιίδες στα υδατνια παλάτια τους άρχισαν να τρέμουν, φτερουγίζοντας, όλες μαζί. 'Απ' την Ανατολή ως τη Δύσι ή ίδια πνοή ζυπνούσε τό ζωά και τά πουλιά.

Και χίλια πόδια ξεκίνησαν άμέσως. Και χίλιες φτερούγες άρχισαν να χτυπούν τόν άέρα! 'Εβλεπες τά τρέχουν πλάι-πλάι, έπάνω στα μονοπάτια τις άγριόγατες και τους τυφλο-πόντικους, τους βατράχους και τις βερβερίτσες. Στόν ουσάν πετούσαν άδελφωμένα τ' άρπαχτικά πουλιά και τά τρυπο-κρυδα. Κι' όλα σκόρπιζαν γύρω μία συναυλία από γλυκειές, κρυστάλλινες ή βραχνές φωνές. Έσκουζαν τά κουνάδια, οι κα-λιακούδες, στριγγιλίζαν οι νυχτερίδες. Ήταν μία πρωτακουστή και παράξενη άρμονία...

Πρώτη λοιπόν, έφτασε στο μέρος που γεννήθηκε ό Κύριος ή κουκουβάγια. Κούρνιασε με τό ένα πόδι πάνω στο κλαδί μιάς

συκομουριάς, στάθηκε μία στιγμή άκίνητη, με τό μάτι καρ-φωμένο κι' έπειτα τινάχτηκε και με τό ράμφος και τά νύχια της μάδησε πάνω στον μικρό 'Ιησού ένα σωρό φτερά. 'Υστερ από λίγο, ένας όλόσπρος λαγός φανερώθηκε με τά μεγάλα αυτιά του. Έπήγε κοντά στην Παρθένο με χίλια - δυο σκιρ-τήματα, μυρίζοντας τά χόρτα κι' έγειρε μπροστά στο μικρό Θεό.

Μά τώρα πιά περνούσε ή νύχτα. Κι' όπως έφάνηκαν τά πρώ-τα φέγγη της αύγης νύχιες πως έλαμπαν φτερούγες άγγέλων. Με την πρώτη ρόδινη άχτίδα, ένας κορυδαλλός πέταξε πάνω απ' τόν 'Ιησού, με την ασημεντή ουρά του, κελαιδώντας χα-ρούμενα.

Η Παρθένος νανούριζε τό βρε-φος στην άγκαλιά της και μουρ-μουρίζει κάθε τόσο στενωγαρη-μένη:

— Τι έχεις μικρούλη μου 'Ιη-σού; Γιατί μου κλαίς; Τι έχεις; Ο 'Ιωσήφ όπως ήταν κουρα-σμένος έγειρε κάτω από από μια βελανιδιά.

Στη δεύτερη άντίδα ξε-τρύπωσε τό άηδόνι από μία κουφοβελιά κάθισε σ' ένα κέδρο κι' άρχισε τό άσύνκριτο κελαιδισμό του.

Ο μικρός 'Ιησούς, γύ-ρισε τά μάτια του και κυτ-ταξε τόν κέδρο, που άνη-χούσε απ' τό γλυκό τρα-γούδι κι' έπειτα... ξανα-ρχισε πάλι τά κλάματα.

Πέρασε τότε μία τοελλή συντροφιά από σιιηργι-ακια κι' έπειτα ένα σωρό φλώρια και σουσουρόδες και στίνοι και καρδίνες, που με τά κελαιδισμά-τους πάσχιζαν να διασκε-δάσουν τόν 'Ιησού.

Μά ό μικρός 'Ιησούς έ-κλαιγε κι' όλο έκλαιγε.

Ο 'Ιωσήφ ζύπνησε άπο-τομα και πήρε στην άγκα-λιά του τό βρέφος. Έπια-σε υλίστρα και μία πετα-λούδα και τού την έσειξε.

Η πεταλούδα έτρεμε κι' άνοίγοντας σε μία στι-γμή τά φτερά της, έπέτα-ξε μακριά. Άρπαξε τότε ό 'Ιησώφ μία μέλισσα κα-θώς περνούσε και την έθα-λε μέσα στο χέρι τού 'Ι-ησού. Κι' ή μέλισσα άφη-σε εκεί μία στογάνια μελι

την ώρα που ανέβαινε ό ήλιος στον όρίζοντα.

Μά και πάλι ό 'Ιησούς δεν έπαψε να κλαίη κι' ό 'Ιωσήφ ά-πελπισμένος άρχισε να πηγαίνουέρχεται στο χωράφι, νανουρι-ζοντας τό βρέφος.

Καθώς τραβούσε πάντα έμπρός, έφτασε σ' ένα καταπράσι-νο λιβάδι, όπου έπαίαν καμμία δωδεκαριά λαγοί σαν τρελλοί.

— Για δες πως παίζουν οι λαγοί! είπε ό 'Ιωσήφ στον μι-κρό 'Ιησού, που είχε άνάψει απ' τό κλάμμα.

Κι' αλήθεια τά λαγουδάκια χόρευαν άλλοτε όρθια κι' άλλο-τε στριφογυρίζοντας σαν σβούρες. Με χίλιες δυο γκρυμάτσες, με χίλια - δυο παιγνίδια, τά άσπρα και σταχτιά λαγουδάκια χόρευαν πάνω στο καταπράσινο χαλί.

Για μία στιγμή, ό μικρός 'Ιησούς χαμογέλασε μπροστά σ αυτό τό θέαμα. Κι' έπειτα, άρχισε πάλι να κλαίη, πιο δυνατά από πριν.

Ο 'Ιωσήφ τόν έδωσε τότε στην Παρθένο κι' εκείνη κάθισε κάτω από ένα δέντρο κι' έπεριμενε να γίνη κάποιο θαύμα, για να ήσυχάση ό 'Ιησούς.

Την ίδια στιγμή μία βερβερίτσα άρχισε να παίζη και να κρεμιέται απ' τά κλαδιά, με τέτοιους μορφασιμούς που σ' έ-κανε να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια.

Μά ό μικρός 'Ιησούς έκλαιγε κι' όλο έκλαιγε...

Η Παρθένος Μαρία παραπονιόταν τώρα και λυπόταν.

Τι να τού κάνει; Τι ήθελε άραγε ό μικρός 'Ιησούς, για να πάψη να κλαίη;

Έκείνη τη στιγμή πέρασε μία άλεπού, μία μητέρα άλεπού, κι' έγειρε εκεί πιο πέρα στις άλίσφακιές για να βυάξη τά μι-κρά της.

Η Παρθένος τότε κατάλαβε. Χαμογέλασε και τό πρόσωπο της φωτίστηκε από μία ιδέα που έλαμψε στο ύψος της.

Άνοιξε άμέσως τό φόρεμά της και βιαστικά απ' τό μέρος της καρδιάς, έβγαλε έναν όμορφο και πάναγνο μαστό και τον έδωσε στο παιδι της. Κι' ό μικρός 'Ιησούς, θαμπωμένος απ' τη χαρά του, άρχισε να βυζαίνει μ' ένα ετύχισμένο χαμόγελο στα χείλη...

ΖΟΖΕΦ ΝΤΕΛΕΤ-ΙΛ

Ο ΔΡΑΚΟΥ

Η βοήθεια του μικρού Χριστού

Την παραμονή των Χριστουγέννων ο δημοσιογράφος κ. Τάκης Παπαγιαννόπουλος, Γεν. Γραμματέας της 'Εταιρείας Προστασίας 'Ανθρώπων 'Αθηνών, πήγε πρωί-πρωί στα γραφεία μαζί μ' έναν υπάλληλο για να πάρει κάτι χαρτιά. Μόλις όμως ανέβηκε τις σκάλες του 'Αρσκειού, εκεί μπροστά στην κλειστή πόρτα του δικαστηρίου Προστασίας 'Ανθρώπων, είδε πεσμένο και ζυλισμένο από το κρύο ένα παιδί!...

Ήταν ζυπόλυτο, βρώμικο, κουρελιασμένο, μία χούφτα κόκκαλα τυλιγμένα σε παλιόρουχα! Παραξενεμένος έσκυψε πάνω από αυτό το παιδί, εξέτασε το σφυγμό του και είδε ότι ακόμη ζούσε.

— Γρήγορα ανοίξε! φώναξε στον υπάλληλο. — Ο μικρός ζή! Υπάρχει έλπιδα να τον σώσουμε!...

Έξω έκανε ένα φοβερό κρύο. Το παιδί όμως είχε πεσει εκεί, πάνω στα μαρμαρά, για να ξεφύγει από την παγωνιά της Δεκεμβριανής νύχτας. Είχε παθεί ψύξη κι είχε μελανιάσει! Το έπιασαν από τους ώμους και το πόδια και το μετέφεραν μέσα στο γραφείο, συγχρόνως δέ τηλεφώνησαν στο Σ.Σ.Α.θμ. Πρώτων Βοηθειών.

Ο μικρός όμως δεν χρειαζόθηκε ιατρική βοήθεια. Μόλις βρέθηκε στο ζεστό γραφείο και με τις πρώτες στοργικές περιποιήσεις, ανοίξε τα μάτια του και κύτταξε έκπληκτος γύρω του, σαν άνθρωπος που ξαναγυρίζει από τον άλλο κόσμο...

— Σώστε με, ψιθύρισε... Δεν άντεχα πιά... Μ' έφαγε το κρύο και ή πείνα!... Είμαι ολομόναχος στον κόσμο! Γυρίζω εδώ κι εκεί, σαν το ξερό φύλλο, που το σέρνει όπου τύχει ο άνεμος! Κουράστηκα πιά να περπατάω! Έγεια σ' αυτή την πόρτα να κοιμηθώ βέβαιος ότι κανείς δε θα με διαδύ! Τα δικαστήρια παραμονή Χριστουγέννων είναι κλειστά! Ο κόσμος πάει φορτωμένος τρώξιμα και γλυκά στα σπίτια του... Τα παιδιά άρρισαν να λενε κι' όσες τα κάλιντα! Άν είχα δυάμεις, θα έκανα κι' εγώ το ίδιο! Μά δεν τα καταφέρνω!

Κι' άρχισε να κλαίη...

Ο κ. Παπαγιαννόπουλος, συγκινημένος βαθιά, πάχισε αμέσως, μία τέτοια ημέρα, να σώσει αυτό το παιδί που χρειαζόταν βοήθεια. Τηλεφώνησε στην Πρόεδρο της 'Εταιρείας κ. Ευανθία Γκινοπούλου, πήρε την έγκρισή της και σε λίγη ώρα, ο μικρός είχε ό,τι χρειαζόταν: ρούχα κι' ένα ζεστό πιάτο φαγητό.

Μά ήταν παραμονή Χριστουγέννων και τα γραφεία ήταν κλειστά. Έπρεπε ο μικρός να μείνει κάπου, μέχρι να συνέλθω το συμπόλιο των Κυριών και το Δικαστήριο, να εξακριβωθεί το ιστορικό του και να αποφασισθεί η προστασία του.

Ο Γενικός Γραμματέας της 'Εταιρείας του έδωσε λεπτά και τον συμβούλεψε να μείνη σ' ένα ξενοδοχείο, να

φάη καλά και να κοιμηθώ. Την άλλη μέρα θα τον αναζητούσαν για να φροντίσουν γι' αυτόν.

Ο μικρός έφυγε ένθουσιασμένος και πήγε να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο που του υπέδειξαν...

Όταν όμως την άλλη μέρα τηλεφώνησαν εκεί γι' αυτόν τον μικρό, η πληροφορία που τους δόθηκε από το ξενοδοχείο τους έκανε να τ' άρουν.

— Δεν μένει κανένας μ' αυτό τ' όνομα δώ πέρα! τούς απάντησαν...

— Μά δεν είναι δυνατόν! Μήπως κάνατε λάθος;...

Από το ξενοδοχείο όμως άρρισαν να τα υπερδύουν και να μάσουν τα λόγια τους.

Τότε άντελήφθησαν ότι κάτι το δυσάρεστο θα είχε συμβεί στο παιδί κι' έτρεξαν αμέσως εκεί πέρα...

Φαντάζεστε την αγανάκτησή τους, όταν έμαθαν την τραγική αλήθεια:

— Λυπούμαι πολύ, τούς δήλωσε ο ξενοδόχος, δεν ξέραμε ότι ήταν προστατευόμενος σας... Χτές τη νύχτα ο υπάλληλός μας τον άκουσε που έηχε συνεχώς και βογγούσε... Μήπως λοιπόν στο δωμάτιο του μικρού και βρέθηκε μπροστά στο έξη θέαμα: Το κρεβάτι γεμάτο αίμα! Τα σεντόνια ήταν κατακόκκινα! Κατάλαβε ότι ήταν φυματικός και τρομοκρατήθηκε... «Νά φύγη αμέσως, τού είπε. Έδώ δεν είναι νοσοκομείο!»

Κι' ο μικρός σκώθηκε από το κρεβάτι του και βγήκε έξω στην παγωμένη νύχτα!

Μά όπως εξακριβώθηκε αργότερα, η αλήθεια ήταν πολύ διαφορετική. Ο σκληρόκαρδος εκείνος υπάλληλος, που έκανε γυγτερνή υπηρεσία, άρριξε τον άρρωστο μικρό, που δεν ένοιαζε να εγκαταλείψη το κρεβάτι του, γιατί δεν μπορούσε να σταθώ στα πόδια του και τον πέταξε με τις κλωτσιές έξω στο δρόμο! Έπειτα κλείδωσε την πόρτα του ξενοδοχείου!

Τι είχε άποινει λοιπόν ο δυστυχισμένος μικρός; Πού είχε καταφύγει, άφου τον πέταξαν με τις κλωτσιές έξω από το ξενοδοχείο; Πού γύρισε μέσα στο φοβερό κρύο του χειμώνα; Πού είχε πάει για να πεθάνη;...

Όλα τ' άμνη της 'Εταιρείας Προστασίας των 'Ανθρώπων άναστατήθηκαν. Άρρισαν να τηλεφώνησαν δεξιά κι' άριστερά ψάχνοντας να τον βρουν.

Η κ. Έλένη Ν. Κανελλοπούλου, η σύζυγος του βιομηχάνου κ. Νέλλου Κανελλοπούλου και η κ. Χαρίτινη Δημακοπούλου, του πρυνάεως της Γεωπονικής Σχολής, στάθηκαν πιο τυχερές στις αναζητήσεις τους. Σε μία γωνία του δρόμου τον ανέκαλυσαν πεσμένο και ζαρωμένο να τρέμη από το κρύο. Κατέβηκαν λοιπόν από τ' αυτοκίνητό τους και με τη βοήθεια του σωφρ μεταφέρσαν το μικρό μέσα σ' αυτό.

Γρήγορα, φώναξε κατόπιν στον οδηγό η κ. Κανελλοπούλου. Γρήγορα σή «Σωτηρία!»

Και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε όλοταχώς για το Σανατόριο.

Μόλις έφτασαν εκεί ζήτησαν τον Διευθυντή του Νοσοκομείου. Τού μίησαν γι' αυτόν τον μικρό και τέλος πέτυχαν να τον βάλουν στη «Σωτηρία» Έπειτα του έστειλαν φάρμακα, τροφή, και τον ένασχσαν με κάθε τρόπο...

Μά ποιος ήταν αυτός ο τραγικός μικρός;

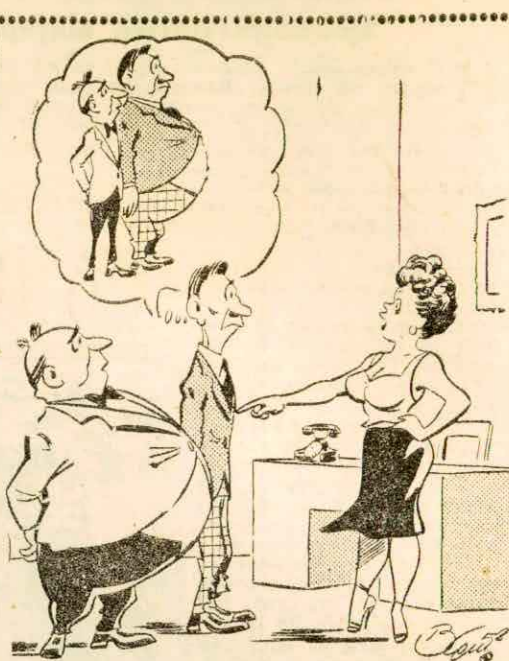
Όπως έμαθαν, ήταν μοναχογιός. Ο πατέρας του ήταν ένας παθολογικός τύπος με όλα τα στίγματα ενός φοβερού έκφυλισμού. Όσο για τη μητέρα του, παρεσύρθηκε κι' αυτή από τη φοβερή θύελλα της ζωής...

Μία μέρα τέλος ο πατέρας του πέθανε από τις καταχρήσεις. Η μητέρα του πάλι, άφου πέρασε όλα τ' άταδια της καταπτώσεως, έγινε φυματική από τ' άενοχτία και την όπτητη ζωή και τέλος πέθανε κι' αυτή. Έτσι ο μικρός έμεινε όρφανός, θεοφάγος και παντελήρμος. Κοιμόταν όπου εύρισκε. Έκανε ύποπτες γνωριμιές... Έμπλεξε με κακοποιούς και διαρρήκτες... Έγινε ένας κλέφτης... Κι' από όλοισμα σε όλοισμα κύλησε, άνθρωπινο κουρέλι πιά στο πεζοδρόμιο, βαρειά άρρωστος!...

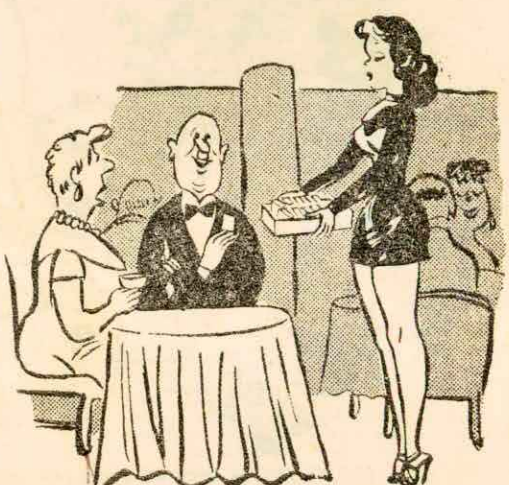
Μά το δαύμα έγινε. Αυτός ο μικρός με τις περιποιήσεις και το στοργικό ενδιαφέρον των γιατρών και των νοσοκόμων του Σανατορίου, γλύτωσε απ' τον θάνατο. Σήμερα είναι ένας άνω από τούς πιο χαρούμενους νοσηλευόμενους του ίδρυματος.

Ο μικρός Χριστός, τη μέρα της γεννήσεώς Του, δεν τον είχε αφήσει να πεθάνη από την πείνα και το κρύο.

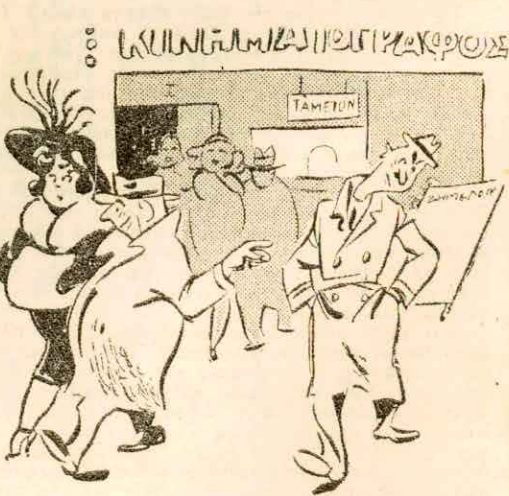
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Να τον προσέχης, 'Αγαθολή, αυτόν τον παλιάνθρωπο που διάλεξε για συνέταιρο. Θυμάσαι πώς είσατε τότε πού άνοίξατε την επιχείρησή; (Τού Χρήστου Βασιλείου)

— Τι είχε αυτός, Γιάννη;... Στα έξηνητα σου χρόνια θ' άρχισης να καπνίζης;...

— Είπε αυτός ο δυστυχισμένος, πού καθόταν πίσω σου και διαμαρτυρόταν για τ' καπέλλο σου!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τ' όνομά του ήταν Γεώργιος Σκότσος. Μά όλοι τον ήσαν και τον φώναζαν με τ' παρατσούκλι του: 'Ο Βίζιτας!

Ο Βίζιτας άνήκει, όπως ο Στεφανίδης κι' ο Χοιδάς στους κοινοβουλευτικούς τύπους.

Επίσης, όπως η περίφημη Ψωροκώσταινα έτσι κι' αυτός, δεν έδρασε και δεν γλύνθηκε ποτε τούς 'Αθηναίους, αλλά τούς Ναυπλιείς.

Πρωτεύουσα την περίοδο της ενδόξου δράσεως του Βίζιτα, ήταν το Ναύπλιο. Έκει σκόρπισε την εύθυμία και τ' όγέλιο ο τύπος αυτός. Μά θα ήταν κρίμα να λείπει νιά το λόγο αυτό από τ' Πάνθεό μας.

Ο Βίζιτας έξ άλλου, άντέιλε και στην 'Αθήνα, όταν η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε έδω. Μιμήθηκε δηλαδή στην περίπτωση αυτή τ' ό Σπυριδιώνη.

Τι να κάνη πιά στο Ναύπλιο, που άρχισε να γάνη κάθε κίνησι:

— Με τραβάει η 'Αθήνα, είπε, όπως ο μαγνήτης τ' σίδερο!

Και άριβάρισε στο Ισοτεφές 'Αστυ.

Ο Βίζιτας ήταν ένας ήλιωπυμένος φουστανελλάς, άμόρφωτος, αλλά έξυπνος άρκετά. Η γλώσσα του έκοβε σαν δίκκοπο μαχαίρι. Τα λόγια του πλήγωναν βαθιά ή προκαλούσαν άκοάτητα γέλια. 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που θάπεφε στη γλώσσα του περίεργου αυτού τύπου.

Ο Βίζιτας έξελέγη πρυνάεως στην Κυπριασσία και παρεκάθητο στη Συνέλευσι του 1831-32, όταν, μετά τ' θάνατο του Κυβερνήτου Ι. Καποδίστρια, έγινε πρόεδρος της Κυβερνήσεως ο άδελφός του Αύγουστίνος Καποδίστριας.

Οι αντιπολιτευόμενοι την Κυβέρνησι δεν άσπασαν να καταλάβουν τί άείζε ο Βίζιτας. Τον πήραν λοιπόν, με τ' μένος τους και τον έβρασαν να λήη στη Συνέλευσι, ό,τι διατάζαν ή ντρέπονταν να πούν οι ίδιοι.

Ο Βίζιτας ήταν τ' όπλο τους. ή ζωντανή έθιμμερίδα τους. ο κεραυνός τον όποιο έρριναν κατά της κεφαλής των αντιπάλων του.

Μία μέρα ο Δημύτιος Παπούτας του είπε:

— Βρέ Γιώργη, εκείνος ο 'Αντρέας Μεταξάς ουδ' κάθεται στο στομάχι!

Και γολοσκάς κύρ-Δημύτη: Πές μου έμένα τί λογής νοοδ θές να τον νονέψω, τού απάντησε ο Σκότσος.

Ο 'Αντρέας Μεταξάς, άρνηγος κόμματος άνοότερα και πρωθυπουργός ήταν απ' τούς ανθρώπους που τούς άόεσσαν τ' άνιά. Διαδίδοταν γι' αυτό, ό,τι βόισκοταν σε τούφερες σέσεις με την ώραία νήρα κάποιου μακαρίτη πρυνάεως.

— Άκου τί θα κάνουμε, είπε ο Παπούτας στο Βίζιτα. Όταν ο Μεταξάς θ' άνέβη στο βήμα, θα τον διακόψης και θ' άόήσης να τού λες ό,τι θα σου ψιθυρίζω ένώ από πίσω.

— Έγινε, κύρ-Δημύτη! απάντησε ο τρουερός Βίζιτας. Σε λίγες μέρες, ο Μεταξάς άνέβηκε στο βήμα κι' άνοιξε ν' άνορεύη. Έξασνα ο Βίζιτας τού φώναζε με τ' νοντροφωνάρα του:

— Στάσου, κύρ-συνάδερφε, έγω να πώ και 'γώ κατιτίς.

— Όταν μιλάω έγώ, έσύ δεν μπορείς να πής τίποτα! τού απάντησε θυμωμένος ο Μεταξάς.

— Άπάντα σου, Σκόρτσος! τού μουμούρισε από πίσω ο Παπούτας και τού σφύριξε τί έπρεπε να τού πή.

— Άφουσε ο Βίζιτας.

— Βρέ, έγώ δεν μπορώ να μιλάω ή έσύ δεν πρέπει ν' άνοιγης τ' στόμα σου έδώ μέσα; τού φώναζε. Βρέ, έγώ αντιπροσωπεύω έδώ έπαρτία με τόσες φαμίλιες. Ένώ έσύ, γέρο μου-ντάρη, ούτε δική σου έπαρχία έχεις, ούτε δική σου γυνάικα! Νά, τ' ό μολογάει όλος ο κόσμος κι' ο ντουινιάς πώς έχεις μία κουφή!

Χάλασε ο κόσμος στην αίθουσα.

Ο Βίζιτας

— Σου κακοφάνηκε, Γέρο, που κατέκρινα εκείνους που δεν έχουν δική τους γυνάικα; ρώτησε ο άνοικονόμητος Σκόρτσος. Δεν θέλω να μου συγχίεσαι. 'Η αφεντιά σου δεν μετρίεσαι με δαύτους. Ένεις και σύ μιά, μ'ά την έγεις μονάγος σου κι' άς είναι και παρόνουν!...

Την έπαθε ο Γέρος τού Μωριά, 'Η Συνέλευσις τραντάχθηκε απ' τ' άγέλια των πρυνεουσίων. Και ήταν τόση ή εύθυμία, ώστε ή συνεδρίασι διαλύθηκε.

Ο Σκότσος είχε θοισαμδύσει.

Σ' όλο τ' ό Ναύπλιο μιλούσαν πιά νιά την τρουερό παλινόγλωσσά του.

— Βρε έγώ δεν μπορώ να μιλάω ή έσύ δεν πρέπει ν' άνοίγης τ' στόμα σου έδώ μέσα; τού φώναζε ο Βίζιτας.

πάντησε ο Βίζιτας. Καί, μέσα από τόν τάφο μου θ' άλέθη ή γλώσσα μου!...

Αυτή σου την παλινόγλωσσα θα την ξεροζίζω και θα την ρίξω στα σκυλιά! τον φοβέρισε ένας κοτζάμπας.

— Για πάρε τ' άμύτρα σου, τού απάντησε ο Βίζιτας. 'Η γλώσσα μου έχει φουριά που τή φυλάει: τ' άδοντία μου. Και δαγκώνω άσπρημα. Βρέ γέρο-μολόγα!...

Μετά τ' μεταφορά της πρωτεύουσας στην 'Αθήνα, ο Βίζιτας, όπως νονάμε και στην άογή τού σπυειώματός μας, πρυνάησε τ' ό Ναύπλιο και ήθε έδω.

Οι κοινοβουλευτικοί του θρίαμβοι σταμάτησαν στην 'Αθήνα. 'Η γλώσσα του έκοβε κι' έραβε στα καφεγιά.

Οι Βαυραοί πού πάντων, τού καθόνταν στο στομάχι.

— Άκούε, μάτια μου έλεγε, να τ'άωνε βροστά τ' άγγονούρια και ώμά τ' άκολοκύβια!... Στο τέλος θα φάνε και... τ' άσασούνια μας. αν δεν τούς δώδουν!...

Πραγματικά τ' άδιατάλυνια των Βαυραών ήταν έξωφρενικό και πολλοί έπαθαν δυσεντερία με τ' άπαράξενα φαγητά τους.

Ο πρυνάεως αυτός τύπος των δύο έλληνικών πρωτεύουσών, πέθανε στην 'Αθήνα, σε Βαθύ νήρας.

Κραυγές, διαμαρτυρίες, ποδοκροτήματα, φοβέρες, βλαστήμιες. Άφορισμένοι απ' τ' ό θυμό του ο Μεταξάς, κατέβηκε απ' τ' ό βήμα και βγήκε από την αίθουσα.

Μεταξύ εκείνων που θυμωσαν έναντιον τού Σκόρτσος, ήταν κι' ο άρχιστράτηγος τού Μωριά, ο Θεόδωρος Κολοκοτώνης. Σπκώθηκε ό θος και φώναζε με τ' άουονταή φωνή του:

— Ου νά μου χαθής παλνο-Γιώργη, με τ' άκαυμάτα σου! Δεν ντρέπεσαι. Βρέ, να λες τέτοιες κουτ'άμαρες έδώ μέσα;

Ο Σκότσος δεν τ'άχασε.

— Άπάντα σου και τού Γέσου! τού ψιθύρισε από πίσω ο Πλαπούτας φίλος άλλωστε τού Κολοκοτώνη.

Την άλλη μέρα — ήταν Κυριακή — οι αντιπολιτευόμενοι πρυνεουσίοι τον περιέβαλαν με πομπή στην πόλη, νιά να τον δή και να τον καυαρώση ο λαός.

Έπειτα τον πήγαν στα σπία των άορνών της αντιπολιτεύσεως όπου τον δέντηκαν με γαρά και τού έκαμαν μεγάλες περιποήσεις.

Απ' τήν ήέρα αυτή, ή Σκότσος έάπλωνε τήν άοίδα του και νένιζε τήν παραδασμένη του στα σπία των αντιπολιτευόμενων. Έτρωγε έπινε γλεντοκοπούσε.

Όλο τ' ό Ναύπλιο τον ύπολόνιζε. Έτρεμαν τ' άσφακερή του γλώσσα.

Πολλές φορές, κουβαλούσε στα σπία των αντιπολιτευόμενων και φίλους του.

— Πάμε στις Βίζιτες; τούς έλεγε, όταν τούς συναντούσε στο δρόμο.

Και, σινά-σινά τ' όνομα-τετώνου του λησιμονήκε και τον φώναζαν όλοι Βίζιτα.

Ο Σκότσος δεν γόνεψε επίσης τούς κοτζάμπαςδες. Καί, σινά-πικνά τούς τ' έλενε απ' τήν καλή:

— Βρέ, μιλάτε και σεις για πόλεμο και λευτεριά! Ούστ, να μου γαθήτε Τουρκοασημένιοι. Τουρκογεννημένοι Τουρκοκίπιοι!

Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

— Δεν φοβάμαι κανένα ά-πύνη!

— Με τ' άρωμόγλωσσα πούγινε τού είπαν μιά μέρα θ' άς πάνε γοήγορα σηκωτόν κι' άσάλτο στο νεκροταφείο!

ΤΑ Χριστούγεννα στο Χόλλυγουντ γιορτάζονται με πίστι και κατάνυξι αλλά και με γλέντια! Επωφελομένοι οι αστέρες από τις δεκαήμερες διακοπές, που είναι υποχρεωτικές για όλα τα στούντιο, προετοιμάζονται άμεσα για τον εορτασμό. Τα Χριστούγεννα στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου είναι γιορτή για μεγάλους και μικρούς. Όσο χαρούμενοι είναι οι μικροί που θα πάρουν και θα δώσουν δώρα με τα πατροπαράδοτα Χριστουγεννιάτικα δέντρα, άλλο τόσο είναι και οι μεγάλοι από τους οποίους, άλλοι θα γιορτάσουν οικογενειακά και άλλοι θα δώσουν ρεβεγιόν ή θα κληθούν σε πάρτυ.

Χαρακτηριστικό των Χριστουγέννων στο Χόλλυγουντ είναι το έξης: τα διάφορα ρεβεγιόν τα προτιμούν οι αστέρες που δεν έχουν οικογένεια, ενώ οι παντρεμένοι εύχριστούνται να γιορτάζουν μεταξύ τους σε στενό οικογενειακό περιβάλλον. Ας δώσουμε τον λόγο σε δυο γνωστούς αστέρες που αντιπροσωπεύουν τις δυο αυτές χαρακτηριστικές αντιθέσεις:

— Όπως κάθε χρόνο τέτοιες ημέρες, λέει η γνωστή μας «Εστερ Ουίλλιαμς, άρχισα τις ετοιμασίες για τα Χριστούγεννα, που θα γιορτάσουμε ο άντρας μου, εγώ και τα δυο αγοράκια μας στο σπίτι των γονέων μου. Στην οικογένεια Ουίλλιαμς είναι παράδοσι να μαζεύονται κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα όλα τα μέλη της, όσο μακριά κι αν κατοικούν, στο πατρικό σπίτι για την μεγάλη γιορτή της Χριστιανωσύνης. Οι γονείς μου μόνιμα στο Λος Άντζελες, ο άντρας μου, εγώ και τα παιδιά μας στο Χόλλυγουντ, η παντρεμένη αδελφή μου Μωρίν στο Σικάγο, η άλλη παντρεμένη αδελφή μου Τζούν στον Άγιο Φραγκίσκο και ο επίσης παντρεμένος αδελφός μου Ντέιβιντ στη Ν. Υόρκη. Όλοι έμεις, λοιπόν, με τους συζύγους μας και τα παιδιά μας αρχίζουμε να φτάνουμε σιγά, σιγά στο πατρικό σπίτι. Όταν έρθουν όλα τα μέλη της οικογένειας, μαζευόμαστε 5 ζευγάρια, με τους γονείς μου, που έχουν συνολικά 8 παιδιά, δηλαδή είμαστε 10 μεγάλοι, 8 μικροί και μερικά άτομα ακόμη του προσωπικού. Στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, που μας παραθέτει ο παππούς και η γιαγιά κάθονται πάνω από 20 άτομα!...

«Την παραμονή, μεγάλοι και

Πώς γιορτάζουν τα Χριστούγεννα οι αστέρες

μια τελευταία ματιά στο χιονισμένο, ηλεκτροφωτισμένο και κατάφορτο από δώρα δέντρο και φεύγουμε για την εκκλησία κατά... τριάδες —την ίδια εκκλησία, όπου όταν ήμαστε μικρές βαφτιστήκαμε και όπου σήμερα βαφτίζουμε τα παιδιά μας.

Μετά τη Χριστουγεννιάτικη λειτουργία ξαναγυρίζουμε στο σπίτι με την ίδια τάξη. Έμπρός οι γονείς μας και πίσω κατά σειρά ηλικίας τα 4 ζευγάρια με τα παιδιά τους! Στο σπίτι, τα παιδιά συγκεντρώνονται σ' ένα δωμάτιο κι αρχίζουν τα παιχνίδια, οι άντρες συζητούν και τσιμπούν κάτι κι έμεις οι γυναίκες πηγαίνουμε στην κουζίνα για να ετοιμάσουμε το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, αν και πολλά από τα φαγητά είναι έτοιμα από την παραμονή. Αργά, μετά το μεσημέρι, μαζευόμαστε όλοι, μεγάλοι και μικροί στο μεγάλο δωμάτιο του σπιτιού και καθόμαστε γύρω σταυροπόδι, όπως οι «Αραβες. Τα φαγητά είναι πάντα ίδια την ημέρα αυτή: πουλερικά ή κυνήγι μαγειρεμένα με πολλούς τρόπους, διάφορες σαλάτες με καρότα και χόρτα, κάστανα και ξερά δαμάσκηνα και άλλα. Αμέσως μετά, ενώ οι μεγάλοι δοκιμάζουν την πατροπαράδοτη πουτίγκα, οι μικροί παίρνουν από μια μεγάλη κάτασπρη μπάλα που μοιάζει φτιαγμένη από χιόνι ενώ είνε γλυκίσμα με ασπράδια αυγού, βανίλλια και γάλα από ιδιάνικες καρύδες. Α, τι όμορφες είνε αυτές οι Χριστουγεννιάτικες ημέρες, που περνάμε στο πατρικό μας σπίτι!... Για όλους είναι οι πιο αξέχαστες της ζωής μας!...

Ας ακούσουμε τώρα τι λέει και η Πάιπερ Λάρι:

— Αν και είμαι καινούργια σχετικά ήθοποιος, ανύπαντρη και χωρίς οικογένεια στο Χόλλυγουντ, ωστόσο γιορτάζω την ημέρα των Χριστουγέννων, γιατί πιστεύω ότι μ' αυτές τις συγκεντρώσεις μπορεί να συναντήσουμε, εγώ ή καμιά φίλη μου, τον άνθρωπο που θα γίνει σύντροφος της ζωής μας!

Όπως και πέρυσι, όπως και κάθε χρόνο από τότε που ήρθα εδώ, έτσι και φέτος θα γιορτάσω τα Χριστούγεννα στο σπίτι μου με συντροφιά συναδέλφους και φίλες ή φίλους. Από την προηγούμενη ημέρα θα στήσουμε σε μια γωνιά του μεγάλου σαλονιού ένα τεράστιο έλατο και θ' αρχίσουμε να το στολίζουμε με διάφορα δώρα. Αφού τα ετοιμάσουμε όλα και κάνουμε μια δοκιμή στον φωτισμό και στη χαρούμενη διακόσμηση περιμένουμε με ανυπομονησία νάρθη το μεγάλο βράδυ.

Οι προσκεκλημένοι, που είναι λίγοι και ανύπαντροι και των δύο φύλων αρχίζουν να έρχονται από τις 10 το βράδυ. Όταν μαζευτούν αρκετοί, τότε δίνω το σύνθημα της ενάρξεως του γλεντιού μ' έναν χαρούμενο δίσκο γραμμοφώνου. Στον μπουφέ υπάρχουν όλα τα είδη των ποτών, από τη σαμπάνια ως το γάλα! Τρία μακρόστενα τραπέζια φιλοξενούν αναστήματα πιάτα και πιατέλλες που περιέχουν ό,τι καλύτερο και πικάντικο έχει να δείξει η τέχνη των ορεκτικών και των μεζέδων. Έτσι, ανάμεσα σε φαγοπότι, μουσική, χορό, άσπεια και ευθυμέρες ιστορίες, που ποτέ δεν ξεπερνούν τα όρια της κοσμότητας, περνούν οι ώρες και φτάνουμε στην 3η πρωινή, όποτε γίνεται η διανομή των δώρων με κλήρωση των αριθμών που μοιράστηκαν. Έπειτα ακολουθεί πάλι χορός και φαγοπότι μέχρι τα ξημερώματα.

Φροντίζω να πίνω λίγο, για να κρατώ καλά το ρόλο μου ως οικοδέσποινας. Στις 7 το πρωί, μαζί με άλλες συναδέλφους, παίρνουμε τα αυτοκίνητά μας και πηγαίνουμε στην εκκλησία. Ύστερα κάνω διάφορες Χριστουγεννιάτικες επισκέψεις σε φιλικά μου σπίτια, γευματίζω στο σπίτι μιας φίλης μου και γυρίζω τέλος στο σπίτι μου να κοιμηθώ λίγο. Το βράδυ ξυπνώ ξεκούραστη και κεφάλι, έτοιμη να συνεχίσω το Χριστουγεννιάτικο γλέντι σε κανένα κοσμικό νυκτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ.

ΜΠΡ. ΓΙΑΚ

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο της Πάιπερ Λάρι.

Καδά
Χριστούγεννα
Ζαν Μαρτίν

Ο Θέμ. Άννινος (δεξιά) και ο Σπ. Μερκούρης (αριστερά) την εποχή που ο πρώτος ήταν διευθυντής του «Λατρεως» και ο δεύτερος συντάκτης του.

Πενήντα χρόνια άκμης και κατακτήσεων του Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Εκδότες και αρθρογράφοι

Οι κατακτήσεις του ελληνικού Τύπου από τις αρχές του 20ού αιώνα ως τις ημέρες μας, είναι καταπληκτικές.

Η ελληνική εφημερίδα του 1900 δεν είναι ο πρωτοπόρος οργανισμός της πρώτης μετά τη μεταπολίτευση περιόδου. Διαθέτει συγχρονισμένα τεχνικά μέσα, ειδικά καταρτισμένο προσωπικό, ανταποκριτές στην επαρχία και στο εξωτερικό, δίκτυο ρεπορτάζ, οργανωμένη διαχείριση και μέσα πώλησής του φύλλου. Είναι ήδη στην άκμή της δράσής του το «Κεντρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων», το τέλειο δημιούργημα του Σπύρου Τσαγκάρη, ο οποίος ξεκίνησε από εφημεριδοπώλη και κατόρθωσε με την εξυπηρέση και τις ικανότητές του, να συγκεντρώσει γύρω του όλους τους «ατάκτους» εφημεριδοπώλες της εποχής εκείνης και να συγκροτήσει τον πρώτο πρακτορειάκο οργανισμό.

Οι αρχές του 20ού αιώνα, βρίσκουν τον ελληνικό Τύπο σε μία έντακτη προσπάθεια για την ποιοτική και τεχνική βελτίωσή του. Ο πληθυσμός της Ελλάδας δεν υπερβαίνει τότε τα τρία εκατομμύρια και ο ανταγωνισμός έφθανε τα 40 τοίς εκατό περίπου. Δεν υπήρχε, λοιπόν, παρά περιωρισμένο αναγνωστικό κοινόν κι αυτό πάλι ήταν, κατά το μέγιστο μέρος, συγκεντρωμένο στην Αθήνα, τον Πειραιά, την Πάτρα, το Βόλο, τη Λάρισα και 4-5 άλλα ανάλογα επαρχιακά κέντρα. Άλλα και πάλι η αθηναϊκή εφημερίδα, δεν μπορούσε να υπολογίσει πολύ στην κατανάλωσή της στις επαρχίες, για τους εξής λόγους: Πρώτα, γιατί βρίσκονταν σε πρωτόγονη κατάσταση και συγκοινωνιακά μέσα. Και δεύτερο, επειδή υπήρχε ο ανταγωνισμός των τοπικών εφημερίδων. Αναφέρω για παράδειγμα το «Νεολόγο» των Πατρών και τη «Θεσσαλία» του Βόλου. Έχουν και οι δυο ζωή μισού αιώνα και όμως εκδίδονται ανελλιπώς και είναι τόσο συγχρονισμένες ώστε να μην έχουν να ζηλέψουν πολλά πράγματα από τις αθηναϊκές εφημερίδες.

Η ανάπτυξη, λοιπόν, του επαρχιακού Τύπου δεν επέτρεπε στις δημοσιογραφικές επιχειρήσεις της πρωτεύουσας να επεκτείνουν την κυκλοφοριακή τους δραστηριότητα στις επαρχίες όσο ήθελαν.

Η «ανάσυγκρότηση» — ως χρησιμοποιήσουμε τον όρο της μόδας — ξεκινάει από τις επαναστατικές πρωτοβουλίες του Γαβριηλίδου και προχωρεί στις καινοτομίες των εφημερίδων του Κανελλίδου, του Θ. Άννινος, του Ε. Κουσουλάρκου, του Καλαποθάκη, του Κ. Χαϊροπούλου, του Γ. Πετροβίκη, του Σπ. Σίμου και άλλων.

Τα πρώτα δέκα χρόνια του εικοστού αιώνα, είναι χρόνια μεγάλης τεχνικής και πνευματικής άκμης για την ελληνική δημοσιογραφία. Το πρώτο ταχυπαικτήριο

του Γαβριηλίδου — το περίφημο «Μαμούθ» — που αγοράστηκε κατόπιν από τους «Καιρούς» και τελικά από το «Εθνος», θεωρείται κάπως «ξεπερασμένο» κατά το 1905. Έν τω μεταξύ, επί κεφαλής των εφημερίδων, ως αρθρογράφοι ή ως εκδότες, βρίσκονται οι μεγάλες φυσιογνωμίες της δημοσιογραφικής οικογενείας. Ο Γαβριηλίδης, ο Κανελλίδης, ο Καλαποθάκης, ο Χαϊροπούλος, ο Κορομηλάς, ο Κακλαμάνος, ο Θ. Άννινος, ο Γρ. Ευστρατιάδης, ο Κουσουλάρκος, ο Γ. Πάπας, ο Σπ. Σίμος, ο Άδωνις Κύρου, ο Γ. Δροσίνης, ο Στ. Δάσιος, ο Γ. Βουτσινάς — αργότερα — ο Σπ. Νικολόπουλος, ο Άνδρέας Καθαφάκης, ο Χαλκοκονδύλης.

Ακμαζουν επίσης οι μεγάλες ελληνικές δημοσιογραφικές φυσιογνωμίες στο εξωτερικό: Στην Κωνσταντινούπολη, στο Βουκουρεστί, στο Παρίσι, στη Λειψία, στην Τεργεστή, στο Μόναχο, στη Σμύρνη.

Στην ανάπτυξη του ελληνικού Τύπου, τεράστιο ρόλο έπαιξε και ο εφημεριδοπώλης, ανεξάρτητα από το οργανωμένο πρακτορείο εφημερίδων. Ο εφημεριδοπώλης — για την ειδικότερη δράση του οποίου εδώ στην Ελλάδα, θα γράψουμε ιδιαίτερα σημείωμα στη σειρά της ιστορίας της δημοσιογραφίας — υπήρξε ανέκαθεν και είναι και τώρα ένας από τους στυλοβάτες της δημοσιογραφικής επιχειρήσεως. Και πρέπει να σημειωθεί, ότι ο Τύπος του αεικίνητου Έλληνα εφημεριδοπώλου, δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο.

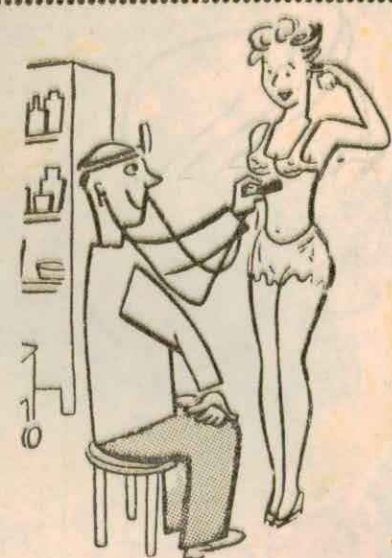
Δίκαιο επίσης είναι να σημειωθεί, ότι στην προαγωγή του Τύπου συνέβαλαν και τα πρακτορεία διαφημίσεων. Πρώτο ιδρύθηκε το 1900 του Ι. Χαλικιά, του οποίου η λειτουργία συνεχίζεται ακόμα, χωρίς έστω μία ημέρα διακοπή. Πρωτό οργανωθούν τα πρακτορεία αυτά, οι διαφημίσεις δεν έπαιζαν αξιόλογο ρόλο στη ζωή της εφημερίδας. Υπήρχε, άλλως τε, συναγωνισμός και κάθε διαχειριστής φρόντιζε πως να εξοικονομήσει λίγες αγγελίες, έστω με τις πιο εξευτελιστικές τιμές, κόπο και έντελέως... δωρεάν. Άπλως για να δημιουργούνται στο κοινόν έντυπώσεις «κύρους» της εφημερίδας. Την εποχή εκείνη, ήταν τόσο ανόργανα και αξιοθρήνητα οι οικονομικά των δημοσιογραφικών επιχειρήσεων, ώστε, όταν έφθανε κάποια αγγελία στα γραφεία της εφημερίδας και συνέβαινε να απουσιάζει ο διαχειριστής, γινόταν ομηρική συμπολή, μεταξύ των συντακτών, ποιος να πρωτοπάση την αξία της αγγελίας έναντι των καθυστερουμένων που είχε λαμβάνειν. Με ιδιαίτερη συγκίνηση επερίμεναν οι παλαιοί συναδέλφοι τα νεκρώσιμα αγγελιόητια, που έφταναν συνήθως τη νύχτα και τα οποία γινόταν δεκτά με εκδηλώσεις... χαράς και με περιποιημένες τσέπες των κομιστή, συγγενή του μακαρίτη, ή εργολάβο κηδείων.

Η αγγελία δεν έλειπε ποτέ από τις στήλες των ελληνικών εφημερίδων από την εποχή της Έπανάστασης του 1821. Διαφημιζόντο τότε κυρίως βιβλία και σπανιότατα εμπορικά φυσώδη θέματα. Κάπως συστηματικότερα εμφανίζονται οι αγγελίες μετά το 1875.

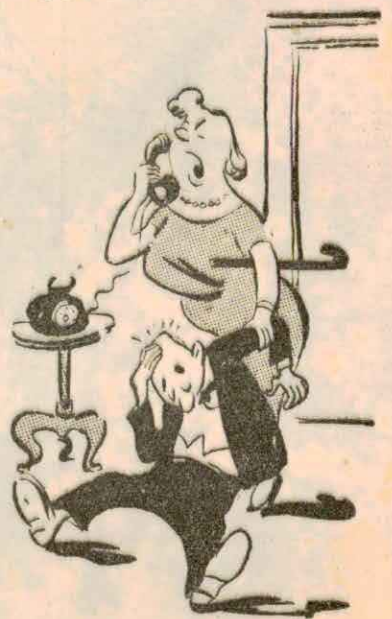
Οι εφημερίδες της πρώτης δεκαετίας του εικοστού αιώνα εγκαθιδρύουν και τα μεγάλα ρεπορτάζ, καθώς και τις απόστολες στο εξωτερικό. Πρώτος ο Γαβριηλίδης έκανε τις μεγάλες εξομήσεις του στις χώρες του Ευρωπαϊκού Βορρά κι έδωσε τις μνημειώδεις περιγραφές του. Ακολουθώντας απόστολες δημοσιογράφων σε διεθνή συνέδρια, καθώς και σε πολέμους της εποχής εκείνης ως πολεμικών ανταποκριτών. Ένας από τους παλούς «δαιμονίους» ρεπορτέρη ήταν κι ο Γ. Βουτσινάς, ο οποίος, παρακολουθώντας τους αγώνες της Κρήτης παρουσίασε πρώτος στην κοινή γνώμη της ελευθέρης Ελλάδας τη μεγάλη φυσιογνωμία του νεαρού τότε Έλευθερίου Βενιζέλου.

Πολεμικοί άπεσταλμένοι υπήρχαν και στον άτυχο πόλεμο του 1897. Την εποχή του Ρωσοϊαπωνικού πολέμου (1905) έκαναν την εμφάνισή τους και οι στρατιωτικοί κριτικοί. Είναι γνωστό το άρθρο του Κανελλίδου, ο οποίος συνιστούσε στο Ρώσο στρατηγό Κοροστάντιν να προχωρήσει δεξιότερα και επειδή ο τελευταίος... δεν τον άκουσε, το έβαλε σε δεύτερο άρθρο τον αναβαλλόμενον!

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Το βούισμα των αυτιών μου, μπορείτε να ' ακούσετε καλύτερα στο αυτί, γιατρέ μου!...

— Δυστυχώς, δεσποινίς, δεν θα μπορέσω να έρθω στο ακουστικό, γιατί έχει ένα πολύ σοβαρό συμβούλιο!...

— Η Καίτη μόλις σ' ελδε τ' εδ' ελε στα πόδια. Άν τρέξεις, θα την προλάβεις!...

Η Μπέττυ Νταϊβίς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεούλες

★ Δυό από τις μεγαλύτερες αγγλικές εφημερίδες εκφράζουν τις ανησυχίες τους για το μέλλον ενός άλλου λαμπρού αστερός του αγγλικού κινηματογράφου: της Τζέιν Σίμμονς. «Είχαμε κάποτε, γράφει το «Σάνταϊ Γκράφι» ένα όρατο κοριτσάκι που διέφερε από άλλα όρατα κοριτσάκια και που μ' ης τότε το Χόλλυγουντ προσπαθεί να μεταμορφώσει σε μια στάρ της «σειράς» απ' αυτές που λαοσφαιρεί και άχρηστεύει, όποτε του καννίση. Περιμένοντας ν' αρχίσει το γυρίσμα του φιλμ «Ο Άνδροκλής και το λιοντάρι» η Τζέιν Σίμμονς παχυνε. Το γύρισμα ανέβληθε τότε για να χάσει η πρωταγωνίστρια μερικά κιλά.

Ενώ την υπέβαλλαν σε αυστηρή διαίτα και βασιανιστικά μασάζ, ένας δονοτιόρας της... λιμάρισε τα δόντια για να της εξασφαλίσει ένα πλούσιο γοητευτικό χαμόγελο. Και ήρθε κατόπιν η σειρά του κομμο-κομμο, του μακιγιέρ κλπ. Η ωραία μας Τζέιν άφησε, κυριολεκτικά, την προσωπικότητά της ανάμεσα στα χέρια των κυριών αυτών. Όσο για το φιλμ που γύρισε, ακόμα να το ιδούμε...

Το «Σάνταϊ Κρόνικλ» γράφει περίπου τα ίδια και καταλήγει: «Ας ελπίσουμε ότι η μικρούλα μας Τζέιν Σίμμονς θα συνέλθει σύντομα και θ' άπ' αλλαγή από την επιδραση του Χόλλυγουντ, που κατέστρεψε τόσες καλές Ευρωπαίες καλλιτέχνιδες».

★ Η Ρίτα Χαίγγουορθ έπείσθησε την περασμένη εβδομάδα στο Χερσφιλντ, στο αγγλικό υπερασπείριο «Βασίλισσα Έλισάβετ». Είχε λάβει λίγες ώρες πριν ένα τηλεγράφημα της «Κολομβία» που την καλούσε να ξαναγυρίσει άμέσως στην Αμερική.

Παρακολούθησε από το τεύχος αυτό στην παραπλευρική σελίδα: ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ άκμης και κατακτήσεων του Έλληνικού Τύπου 1900-1950

Οι άφαντες ήρωες της δημοσιογραφίας. Όσα δεν ξέρει το αναγνωστικό κοινόν.

Πρόκειται για μία εξαιρετική ενδιαφέροντος νέα σειρά από έλλεικτο συνεργάτο μας που συνεχίζει και συμπληρώνει τα σημειώματά του «Εφημερίδες και δημοσιογράφοι».

★ Στην Αργεντινή, όπου ο Ζάκ Τουρνέρ γυρίζει το φιλμ «Ο γκάσος» με τον Ρόμπερτ Κάλχορν, ο Γάλλος σκηνοθέτης άποφασίστηκε να κάνει στο σενάριο του έργου του μία παράξενη αλλαγή. Ο διευθυντής της λογοκρισίας συνταγματάρχης Λαντα, στον οποίο υπέβαλε το σενάριο του έργου σύμφωνα με τον ειδικό νόμο της Αργεντινής, που υπέδειξε να μη δώσει στον ήρωα του έργου τον βαθμό του λοχία, αλλά να τον άφησει απλό στρατιώτη.

— Εφ' όσον λιποτακτεί, παρατήρησε ο συνταγματάρχης, δεν είναι δυνατόν να είναι βαθμοφόρος. Ένας στρατιώτης λιποτακτεί καμιά φορά, ένας λοχίας όμως ποτέ!

★ Στο Χόλλυγουντ κυκλοφόρησε η φήμη ότι το ταξίδι της σύζυγου του Τσάρλς Τσάπλιν, Όονα, στην Αμερική είχε ως σκοπόν την «ακτοποίηση» των υποθέσεων του διασώμου καλλιτέχνη. Ήδη πιστεύεται ότι η κ. Τσάπλιν γυρίζει στην Εύρώπη με ποσόν του ξεπερνά τα πέντε εκατομμύρια δολάρια, τα οποία μία μεγάλη αγγλική Τράπεζα ανέλαβε να τους καταβάλει στο Λονδίνο. Η οικογένεια Τσάπλιν σκοπεύει να εγκατασταθεί στην Ελβετία, όπου ο διασώμος κομικός άγρόσαυρος ήδη μια μεγάλη βίλλα. Παντως θεωρείται βέβαιον ότι η γυναίκα του Σαρλ θα έπισκεφθεί και πάλιν την Αμερική, συντόμως, με τον σκοπό να συναντήσει τον Πρόεδρο Άϊζενχάουερ και να τον πείσει να άνοσηψή την υπόθεσι Τσάπλιν Τσάπλιν.

★ Η Πατρίτσια Ρόκ, που ζή στη Γαλλία από τον καιρό που παντρεύτηκε τον Γάλλο όπερατέρ Άντρέ Τομά, περιμένει ένα παιδί τον προσεχή Ιανουάριο. Ήθελαν να άποκτήσει το παιδί της σύζυγος αγγλική όηλοκοτητα, η Πατρίτσια ζήτησε να φύγει άεροπορικά για το Λονδίνο. Στην κατάσταση όμως που βρίσκεται, οι διάφορες άεροπορικές έταιρείες άρνήθηκαν να της βγάλουν εισιτήριο. Κι' έτσι θέλοντας και μη το παιδί θα γίνη Γάλλος πολίτης.

★ Η Μισέλ Μορυκάν θα είναι η πρωταγωνίστρια του νέου φιλμ του Ίβ Άλλεγκρέ, που θα γυριστή βάσει ενός νέου έργου του Ζάν-Πωλ Σάρτρ. Το φιλμ αυτό έπρόκειτο να βαφτιστή «Τύφος», τελικά όμως άποφασίστηκε να έπιδωξη ένας τίτλος λιγώτερος... επικινδυνός: «Οι υπερήφανοι». Όσο για τον Ζεράρ Φιλίπ που πρόκειται να αναλάβει τον πρώτο αντρικό ρόλο, ζήτησε να διαδίσση το σενάριο προτού άποδεχθή την πρότασι.

★ Στο σπίτι ενός συναδέλφου του, ο Φερνάν Γκραβιά συνάτησε πρό ήμερών ένα κομφοτυμένο κύριο, που τον πλησίασε σε μία στιγμή και δείχνοντάς του τις κομψές κυρίες που χορεύαν, τού είπε χωρίς περιστροφές: «Έγώ τις γυναίκες τις μεταχειρίζομαι σαν σκλάβες. Τις τρελαίνω στην πενσι. Τις υποβάλλω σε φρικτά βασανιστήρια κι' όμως, μόνες τους ξαναγυρίζουν κοντά μου! Τους παίρνω όλα τους τα χρήματα και τις εγκαταλείπω, όταν δεν είναι παρά η σκιά του εαυτού τους. Κι' όμως εκείνες είναι κατευχάριστες και λένε παντού τα καλύτερα λόγια για μένα!»

Μόλις βρήκε την εύκαιρία, ο Φερνάν έτρεξε κοντά στον οικοδεσπότη και ζήτησε να μάθι ποιος ήταν αυτός ο φοβερός σαδίστης. Έμαθε τότε πως ήταν ο διευθυντής ενός μεγάλου ινστιτούτου καλώνης.

★ Ένα ειδολλίο πλέκετα μεταξού του Ρόμπερτ Τσιχλάου και της νέας Γερμανίδος ήθοισιού, που κατέκτησε το Χόλλυγουντ Ούρσουλα Τύς.

★ Εδώ και μερικές εβδομάδες, ο μαχαργιάς του Μποντι έπισκέφθηκε τα στούντιο του Χόλλυφουντ και γνώρισε την Πάιπερ Λάουρα για την οποία ένοιωσε ένα κεραυνόολο έρωτα. Από την ημέρα εκείνη γράμματα, άνθη και δώρα φτάνουν βροχή στο κομψό σπίτι της όραίας Πάιπερ. Έκείνη όμως δεν είπε ακόμα ούτε ναί, ούτε όχι. ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Διακοπές του ρεύματος

Ένα όρατο πρωί βγαίνει η Ηλεκτρική έταιρεία στον τόπο και δηλώνει πως ένεκα τούτου και κείνο θα γίνονται διακοπές του ρεύματος. Και νομίζει πως είν' εν τάξει. Σου λέει, δεν είναι κανένα σπουδαίο πράμα εκεί, μιά-δυό φορές την ημέρα ή τη νύχτα, να σου κόβω το ρεύμα, κύριε καταναλωτή. Τι θα πάθης; Θα μείνης μισή-μιά ώρα στο σκοτάδι, θα μείνη ίσως μισοψημένο και το φαί που έχεις στην ηλεκτρική κουζίνα κι' αυτό είναι όλο.

Αμ δεν είναι τόσο άπ'λά τα πράγματα, κυρία Ηλεκτρική Έταιρεία και να με συγχωρή. Μιά μικρή διακοπή ρεύματος, μπορεί να στοιχίση την εύτυχια σ' έναν άνθρωπο και μάλιστα σ' έναν άνθρωπο σαν και μένα.

Το πιο παράξενο σ' αυτή την ιστορία, είναι τ' όνομά της. Τη λένε Ηλεκτρά! Και ηλεκτριστήκα εδώς μόλις την είδα. Ένα δυνατό ρεύμα ένοιωσα σ' όλο μου το κορμί, καθώς αντίκρουσα τα ζωήρα της μάτια, με κείνο το βλέμμα που πέταγε φωτιές. Ήμουνα — για να μιλήσω στην ηλεκτρική γλώσσα — έγω ο θετικός πόλος και τού λόγου της ο άρνητικός. Και μόλις ήρθαμε σ' επαφή, άστραψε ο ηλεκτρικός σπινθήρας. Την έρωτη-τήκα, αυτό ήτανε. Κι' έπειδή εκείνον τον καιρό είχα μείνει ρεστος που λένε, την πολένησα με το σκοπό να την ηλεκτρίσω και νάχω μια περιπέτεια στο ρεύμα της ζωής μου.

Κόπασα πολύ, αυτό είναι αλήθεια. Κι' έτσι γίνεται πάντα με τον έρωτα. Ό άνησας είναι πάντα πρόθυμος, γιατί είναι ο «θετικός» πόλος. Ενώ η γυναίκα είναι ο «άρνητικός» και στην αρχή κενή πώς δεν θέλει. Ας μην είμαστε άδικοι, η γυναίκα πρέπει να είναι συνετής προς τον άρνητικό χαρακτήρα του πόλου της. Τέλος πάντων, την ηλεκτρίσα την Ηλεκτρά κι' από κεί και πέρα άρχισαν τα ηλεκτρικά μου βασάνια.

Το πρώτο μας ραντεβού το έρωσάμε σ' ένα ζαχαροπλαστείο, ώρα έφτα βράδυ. Έγώ πιάνα το πόστο μου από παρά τέταρτο.

Το ζαχαροπλαστείο είναι πλημ-

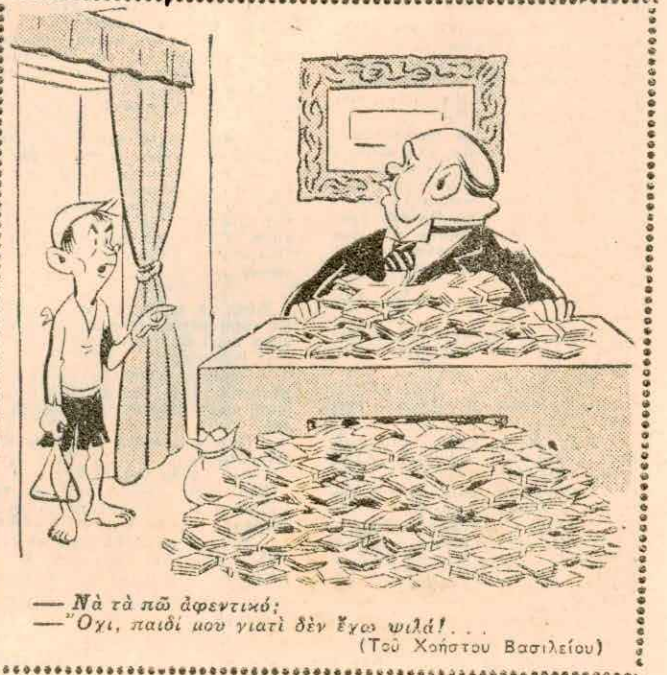
μυρισμένο στά φώτα. Κοττάζω το ρολογάκι μου: Έφτα και ένα. Το που νάνε θα φανή. Κι' ενώ κάνω τη σκέψι αυτή, έφαρκα μάσρο και πιχτώ σκοτάδι.

Άσας! κάνει όλος ο κόσμος μέσα, λες και τον εύχριστήσε αυτή η μούρα που μάς σκέπασε.

— Άρα που βρήκε να γίνη η διακοπή! Λέω έγω, που διασπαστή-θηκα.

Κάτι σπίρτα ανάδουν στο βάθος και κάτι ευρικές φωνές άκούγονται. Είναι ο προσηταμένος που διατάζει τους ύποτακτικούς του να φέρουν κεριά. Μα αυτή η όουλειά καλύτερη. Κι' αν η Ηλεκτρά φανή από στιγμή σε στιγμή; Εξω, στο όδρομο, τα φώτα δεν έχουν σβήσει—άλλος άγωγός, βέλπει. Λοιπόν, ξέρεις τι να κάνω; Να πω να σταθώ στο πεζοδρόμιο κι να δώ όταν θάρχειται για να μη με ψαχνή άδικα στο σκοτάδι. Όσο και ν' άναψουν τα κεριά, έμενα δεν μπορεί να με διακρίνη εύκολα, γιατί είμαι πολύ μελαχρινός.

Ας μη χάνουμε καιρό. Πετά-γουμε έξω και κανω βήματα σαν σκοπός που περιπολεί. Δέκα άπ'άνω, δέκα κάτω. Κι' όλο τα μάτια μου και το νού μου προς βούρ; και νόστο. Στο μεταξύ, το σκοτάδι τη δουλειά του. Περνάει κι άμηση ώρα. Η Ηλεκτρά δεν λείν να φανή. Φαίνεται, όμως, το φως. Το ζαχαροπλαστείο κολυμπαί πάλι στην ηλεκτροπλημμυρά κι' ο έσ-ναμπαίνω μ'σα και ζαναπίζω το πόστο μου. Έφτα και είκοσι πέντε παρακάτω. Μέχρι όγχι πιας τέταρτο Ηλεκτρά πούθενά. Α' άρκετα περιμένω. Πρώτο ραντεβού είναι και οι γυναίκες συνήθίζουν ν' άρχίζουν το πρώτο του, ραντεβού από το δεύτερο. Ας μ' έρωτ μου τηλεφώνηση ή θά της τηλεφωνώ και θά ρυθμίσουμε τη υπόθεσι. Νά ιδούμε τι δικαιοσύνη θα βρή. Μ'ε συγχωρήσι καίνε, αλλά δεν ξέρεις τί μούτουμε! Έγώ

— Νά τ'ά πω άφεντικό; — Όχι, παιδι μου γιατί δεν έγω wild!... (Τού Χρήστου Βασιλείου)

θα κάνω λίγο το βαρό, αλλά εν ουκεία θα μαλακώσω.

Και πραγματικά μου τηλεφώνησε. Και πριν προφτάσω να της πω κουδέντα, και να της διαβιβάσω τα παρτίκια μου, προφταίνει εκείνη τα δικά της.

— Όποιος τρόπος, κύριε!
— Ποιός τρόπος;
— Ο γάμος! Δεν είχαμε παν-
τεσού ούτε στις εφτά:
— Και βέβαια είχαμε.
— Πού ήσασταν;
— Στο ξεχωριστάσιο που εί-
παμε. Στο «Φρουτ-Γκλάσε». Από
εφτά παρά τέταρτο, μέχρι όχτω
παρά το ίδιο.

— Λοιπόν, λές ψευδάρια. Γιατί έ-
γω ήρθα εφτά και δέκα και δεν
ήσασταν!

— Δεν ήρθες. «Ηλέκτρα! Γιατί αν
εργάζουνα βασίλειος πως είχε δια-
κοπή ρεύματος.

— Ναι, αλλά είχαν ανάψει κεριά.
«Έφαγα τραπέζι με τραπέζι, δεν
σε είδα κι έφυγα. Πού ήσασταν χω-
μένος;

— Είχα βγί στο πεζοδρόμιο, που
ήταν φωτισμένο, για να σε προλά-
ω και να μην ψάχνεις στο σκοτά-
δι. Από πού πήγες και δεν σε
είδα;

— Από την κάτω πόρτα! Και
βγήκα από την άνω.

— Να πάρη ο διάβολος, άτυχια!
φαίνεται πως όταν έγινε κούταξα
στην άνω πόρτα όταν έμπαινες α-
πό την κάτω κι όταν πρόσχα την
κάτω, έβγαίνεις από την άνω.
Κι έτσι γαθήκαμε!

— Μου λές αλήθεια;
— Δεν ψεύδομαι ποτέ! «Αν ήξε-
ρες τι άγνοια τράβηξα όλη τη νύ-
χτα με τη σκέψη σου, δεν θα μου
κανες αυτήν την ερώτηση. Πρέπει
να σε ιδώ. Πότε μπορεί;

— Το μυστικό που θα φεύγω α-
πό το γραφείο!

Την περιμένα έξω από το γρα-
φείο της. Πήγα κοντά της άνοιχτά-
καρδα, έτσι που είχαν δοθή οι έ-
ξηγήσεις. «Εκείνη κρατούσε ακόμα
λίγη πάζα, αλλά γρήγορα καλ-
μάρισε, όταν είδε τις πρόσχαρες
εκδηλώσεις μου.

— Τέλος πάντων, ό,τι έγινε-έγι-
νε, της λέω. Τώρα τι γίνεται; Πό-
τε θα δρίσουμε τη δεύτερη μας συ-
νάντησι;

— Θες μεθαύριο; «Έχω μία όμορ-
φη ιδέα. «Αν είναι καλός καιρός
να κάνουμε έναν άπογευματινό πε-
ριστό στο Φάληρο. «Έγώ τελειώ-
νω απ' το γραφείο στη μιάμιση.
Θα με περιμένεις κάτω και θα πά-
με. «Έχω επιθυμίες ένα φορέοκο
άστακό, κοντά στη θάλασσα.

— Κι' εγώ έχω επιθυμίες έσέ-
να! Θα είμαι από τη μία και είκο-
σι κάτω.

— Κι' όταν, μία και είκοσι βρέθη-
κα κάτω από το μέγαρο όπου είνε
το γραφείο της εταιρείας που έρ-
γάζεται, είπα:

— Γιατί να στέκομαι στο πεζο-
δρόμιο και να έμποδίζω την κυ-
κλοφορία και δεν ανέβαινω άπάνω
να τη δω και μέσα στο περιβάλλον
της; Θα χαρή πολύ η καυμένη, σάν
θα με δει μπροστά της.

«Η εταιρεία είναι στο τέταρτο
πάτωμα. «Ας μπορούμε στο άσσαν-
σέρ, να γλυτώσουμε τον κόπο. Εί-
μαστε πέντε το όλον μέσα στο κου-
πι. «Ένας κύριος πατάει το κουμ-
πί. «Απογειωνόμαστε. Πρώτος όρο-
φος, δεύτερος. Τραβήξω για τον
 τρίτο. Και ξαφνικά σόπη.

— Διακοπή του ρεύματος! λέει
ο κύριος.

Και τώρα τι κάνουμε; λέω
έγώ.

— Τώρα θα περιμένουμε να ξα-
νάρθη το ρεύμα, λέει ένας άλλος
κύριος.

— Ναι, αλλά εγώ επείγουμαι να
φτάσω έγκαιρος στο τέταρτο. λέω
έγώ.

— Κι' εγώ να φτάσω στο πέμ-
πτο! λέει ο άρχικός κύριος. «Αλλά
κάνω ύπομονη.

— Είμαστε σάν ποντικοί στη φά-
κα! λέει ο τρίτος κύριος.

— Να πάρη ο διάβολος! Και το
άσσανσέρ είναι σε τέτοια θέσι βαλ-
μένο, που δεν μπορεί να ιδής τη
σκάλα, όπως σε μερικά άλλα άσ-
σανσέρ. Μόνο τοίχους βλέπουμε.

Τι διάβολο ήθελα ν' ανέω άπά-
νω; Μία γαρά ήμουνα στο πεζο-
δρόμιο. Μ' έπιασε η προηόδια,
βλέπεις, να κάνω σουρπριζ. Να ή

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

«Η Έλληνοαμερικανική ήθοποιος Μαρία Κ., που πρωταγωνι-
στεί στην καινούργια ελληνική αντίστοιχη ταινία «Το ξυπό-
λητο τάγμα», γυρισμένη κατά μέγα μέρος στη Θεσσαλονίκη. Στη
φωτογραφία μας, η Μαρία Κωστή σε μία σκηνή της ταινίας, με
τη Θεσσαλονίκη για γραφικό φόντο της.

σουρπριζ κύριε Μανωλάκη.

— Όρα μιάμιση άκούω ένο ήχη-
τικό κύμα από τακουνακία και χα-
ρούμενες φωνές, που κατέβαιναν
τη σκάλα. Τη σκάλα που τη δια-
σώζονται, αλλά δεν την έλεψα.

Κάποια φωνούλα είναι της «Ηλέκ-
τρας και κάποια τακουνακία, δικά
της. Και θα κατέβη τώρα η καυμέ-
νη και θα ψάχνη να με ιδή κι'

έγώ μέσα στη φάκα. Κι' άιντε να
της έξηγήσης! Σε μία στιγμή, βά-
ζω φωνή άπελπισμένη:

— «Ηλέκτραα!

Και χτυπάω τη σιδερένια πόρ-
τα του άσσανσέρ, όπως χτυπάνε
την πόρτα της φυλάκας μερικοί κα-
τάδικοι που τους κλείσαν άδικα.

— «Ηλέκτραα!

Οι συνεπιδάτες μου με κούτα-
ζουν παρεξενεμένοι και χαμογε-
λάνε.

— Μην κάνετε έτσι κύριε! μου
λέει ο άρχικός κύριος και με χτυ-
πάει άπαλα στην πλάτη.

— Μα είναι σοβαρή ύπόθεσις!
του λέω.

— Όχι σάν τη δική μου! λέει ο
δεύτερος. Για πέντε λεπτά της ώ-
ρας, χάνω έβδομητά εκτιμάρια
έπιταγή, που είχα να εισπρά-
ξω τώρα! Και είναι «Σαββάτο κι'

έχω να κάνω πληρωμές!

— Κι' εγώ έβαν άστακό στο Φά-
ληρο! του λέω και τον άποστομό-
νω. Σας παρακαλώ, δά όνόματά
ας και τις διευθύνσεις σας. Μπο-
ρεί να σας χρειαστώ για μάρτυ-
ρες!

Τα τακουνακία έχουν άραιώσει
πιά. Στη σκάλα σχετική ήσυχια.

— Όρα δύο και δέκα, το άσσανσέρ
ξαναπαίρνει μπροστά. Βγαίνω στο
τέταρτο και παίρνω τρεχάτος τα
σκαλοπάτια. Τα κατεβαίνω τρία-
τρία. Είμαι στο δρόμο. «Αλλά η

«Ηλέκτρα δεν είναι... Και γιατί να
είναι;

— Αυτή τη φορά δεν περιμένω να
με πάρη αυτή. Την παίρνω τη δευ-
τέρα πρωί-πρωί εγώ.

— «Ηλέκτρα.

— Όραίος τρόπος κύριε και δ
γθεσινός. Την Πέμπτη ήταν η δια-
κοπή του ρεύματος. Προχτές τι ή-
ταν;

— Πάλι η διακοπή του ρεύματος,
«Ηλέκτρα!

— Με περνάς για ήλιθια;
Και διαισθάνομαι το χέρι της
που πάει να μου κλείση το τηλέ-
φωνο.

— Για το Θεό, μην το αλείνης
«Ηλέκτρα! «Άκουσε πρώτα κι' έ-
πειτα με καταδικάζεις. «Έτσι κι'
έτσι έγινε. Δεν άκούσες μία φωνή
«Ηλέκτρα! καθώς κατέβαινες;

— Όχι!
— «Εδώ σείστηκε το μέγαρο! «Έ-
χω και μάρτυρες «Ηλέκτρα. (Της

είπα δα τα όνόματά). Να σου
τους φέρω να τους ρωτήσης. Παίρ-
νουν και όρκο. Το μεσημέρι θα σε
περιμένα έξω από το γραφείο.

— Θα με περιμένω.
— Θα σε περιμένω.
Την έπεριμένα

Και είχα ένα ώρισμένο σχέδιο
υπό μουλό μου. Να την καταφέρω
νάρθη στην όδον «Ηριδανού 179,
έκτος όροφος, πρώτη πόρτα δεξιά,
(προσεύτε: πρώτη πόρτα δεξιά, ό-
χι άριστερά). «Εκεί είναι η κατοί-
κία μου. Μόλις άνοιξης την πόρτα,
βρίσκεσαι σ' ένα κομφο χωλλάκι.

«Εκεί είναι στήμενος ένας βενετιά
νίκος καθρέφτης, που τον έχω σπά-
σει σε μίαν άκρη, για να φαίνεται
παλαίκοις.

«Άφηνεις το καπέλλο
σου στο πόρτ-μαντώ, άνοίγεις μίαν
άλλη πόρτα και βρίσκεσαι μέσα σ'

ένα μεγάλο μακρόστενο δωμάτιο,
που έχει κι' ένα γυρίσμα, για ποί-
κιλία. «Απόλαυσέ, αυτό το δωμά-
τιο. Το πρώτο τμήμα τόχω, να πού-
με, σάν είδος γραφείο, σελονάκι,
τραπέζαρια, καπνιστήριο και πα-
ραμέσα, στο δεύτερο τμήμα. Έχω

μια ντουλάπα που δεν σου φαίνε-
ται για ντουλάπα κι' ένο ντιάνι
όπου κοιμάσαι κι' όνειροσουναί.

«Έχω δύο χαλιά, πολυθρόνες άνα-
παυστικές, κουρτίνες, βιβλιοθήκη,
ραδιόφωνο, πολυέλα, πορτατίφ
και διάφορα κομψοτεχνήματα. «Ε-
πειτα άνοίγεις μίαν άλλη πόρτα δε-
ξιά και κάνεις «άσασ! Είναι μιά
νόστιμη βεράντα, όπου στέκεσαι κι'
άπολαμάνεις το θέαμα της «Αθή-
νας και τις άπλωμένες μπουγάδες,
στις γειτονικές ταράτσες. Θέα γε-
μάτη μεγαλοπρέπεια.

Δεν πιστεύω νάχουν πολλοί στην
«Αθήνα τέτοια πλεονεκτικά διαμερί-
σματα. Και λοιπόν, εκεί μέσα είχα
σκοπό να όδηγήσω την «Ηλέκτρα,
για να θαυμάση τη θέα κι' έμένα
και για τα παρακάτω να μη σάς
ένδιαφέρη...

— Την είδα, έπεισθη, την καλμά-
ρισα. Και της είπα:

— «Η τρίτη συνάντησί μας πρέ-
πει να γίνει σε μέρος πιο άσφαλές.
Πού;

— «Ηριδανού 179, έκτος όροφος,
πρώτη πόρτα δεξιά.

— Τι είν' εκεί;

— Το σπίτι μου.

— Ακόμα δεν γνωριστήκαμε!
— Σούπε στον σίωνα της ταχύτη-
τος. «Είμαστε πολιτισμένοι άνθρω-
ποι. Κι' έλ' άλλου ένα τσαί θα
πάσουμε!

Της είπα πολλά τέτοια έπιχειρή-
ματα και φτάσαμε στο «έν τάξει». Την
Τετάρτη στις 4 το άπόγειμα.

— Το διαμέρισμά μου είναι πλημ-

μυρισμένο στη λιακάδα, που μπο-
υκαρεί από τη βεράντα. Κι' γυώ πε-
ριμένα την «Ηλέκτρα. «Έχω όμορ-
γανώσει την όποδοξη της «Αννή,
παστές, λικέρ. Μόλις έρθη θα βαλ-
ω και για το τσαί. Τέσσερις...
Τέσσερις και δέκα. «Όπου νάναι
θ' άκουστή το κουδούνισμα της εύ-
τυχίας. Τέσσερις και μισή. Πέντε
και έκα. «Αργίδια να σκοτινάξη.
«Ας έσφουρη το φως. «Αλλά το
φως δεν άνάβει.

Φτου να πάρη ο διάβολος!
Διακοπή ρεύματος. Και ν' ιδής
τι βόγινε. Θα ήρθ' η «Ηλέκτρα.
θα χτύπησε το κουδούνι. το κου-
δούνι δεν λειτουργήσε και θάφυγε
με την έντύπωσι ότι τη νέλασα!

Κι' άιντε τώρα να της δώσης έ-
ξηγήσεις. «Από την άπειρία μου,
τόσος όλες τις πάστες μόνος μου
και πέταω τα κουλουδία από τη
βεράντα.

— «Ηλέκτρα. «Έχτες...

— Αυτήν την ύποθεσι να τη θεω-
μήσης ότι έληξε.

— Να σου έξηγήσω!
— Περιττόν. Διακοπή ρεύματος,
— Μάλιστα.

— Το ξέρω. «Αλλά δεν είναι γρα-
φτό μας να συναντηθούμε. Δεν πει-
ράζει. Κάθε εμπόδιο για καλό.

— Θα σε περιμένα το μεσημέρι...
— Να μη με περιμένεις γιατί θα
μου φανή πολύ γελοίος.

Και δεν την έπεριμένα. Δεν ήτα
γραφτό μας. Τελείωσε.

«Έχουν περάσει καμιά είκοσα
ριά μέρες. Είναι ώρα πέντε και
βγαίνω από το διαμέρισμά μου για
να κυκλοφορήσω στην πιάτσα. Και
μόλις άνοιγω... ω! εύτυχια! «Η

«Ηλέκτρα! Μάλιστα η «Ηλέκτρα,
που στέκεται μπροστά στην άντι-
κρυνή πόρτα και κάνει να χτύπηση
το κουδούνι.

— «Ηλέκτρα! της λέω. Λάθος!
«Εδώ είναι η πόρτα μου.

— Το ξέρω, μου λέει. «Αλλά εγώ
σ' αυτήν πάω.

— Στόν κύριο Φριζό;
— Μάλιστα.

— Από πού κι' ως πού;
— Να σου πώ, Μανωλάκη. «Ε

κείνο το άπόγευμα στις τέσσερις
που είχαμε συμφωνήσει, έρχόμουν
σε σένα. «Ανέβαινα με το άσσαν-
σέρ. «Αλλά ξαφνικά σταικάπησε.

Διακοπή του ρεύματος. Εύτυχως εί-
χα παρέα, τον κύριο Φριζό. Πολύ
εύγενικός κι' έξυπνος άνθρωπος.
Μείναμε κάπου μία ώρα μέσα.
Και...

— «Άρκει. «Ηλέκτρα. «Εννοώ!
— Δεν φταίω εγώ, Μανωλάκη.
— Ξέρω ποιός φταίει. Γείό σου

Ναι, ξέρω ποιός φταίει. «Η «Η
λεκτρική «Εταιρεία. Αυτή είναι ό
πυθώνη για τις έρωτικές μου ζη-
μιές. Και θα της ύποβάλω ήμνω-
σι. «Να ύποχρήση όποδοθή να
μου βρή μία «Ηλέκτρα. Τι ήλεκτρι-
κή εταιρεία είναι αν δεν μπορεί να
μου όικονομήση μιν «Ηλέκτρα;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χριστουγεννιάτικα
ανεκδότα

«Εδώ και πένητα χρόνια, ένα
άθηναϊκό ξενοδοχείο του φαγητού
τύπως έπ' ευκαιρία των Χρι-
στογεννίων σ' έλεκτό χαρτί, τον
κατάλογό του.

«Η χριστουγεννιάτικη αυτή λί-
στα, που είχε συνταχθή έμμέ-
τως, έλεγες:

«Άμνοι, γάλοι, χοιρίδια
έκτάκτως έψημένα,
κρέατα μύσων σιτευτών
ροσμήφ μαγειρεμένα.

«Ιχθύες, ψητοί, τηγανιστοί,
πλακί και έβρασμένοι
μετάξιμων των, οίτινες
μ' ώσ συγκρασμένοι
παχύτατα άχνίζουσι
μά και μωχομυρίζουσι.

Σούπες και μακαρόνια
έν πληρει, ποικιλία.
«Απαντα δ' έν ποιότητα
άφθονα και τελεία
πολύτιμον άποτελούν
σημαντικήν όμάδα
τιμώσαν την πρωτεύουσα
και όλην την «Ελλάδα!

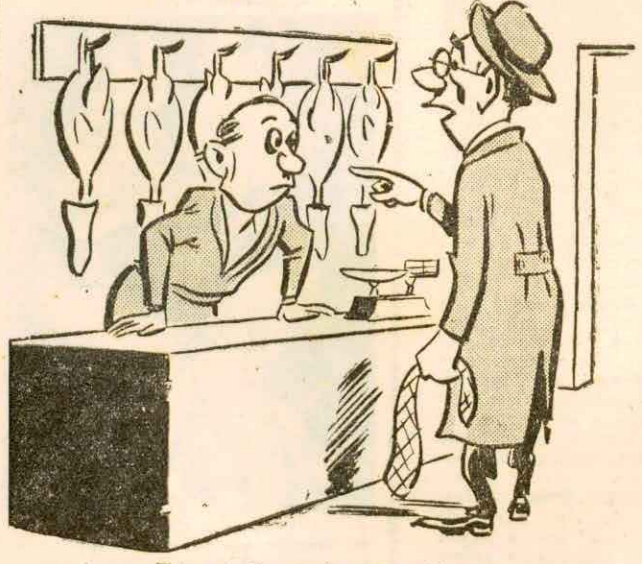
— «Έφερες τα ψώνια άγάπη μου; Πετάξου τώρα μέχρι
το κεραμωτήριο να ρωτήσης το Γρηγόρη τί ώρα να πάω
για τα μαλλιά μου!..

— Πόσο βούτυρο είπατε, δεσποινίσι;

— Λοιπόν, κύρ Δημητράκη μου κι' έφέτος με κατεψυ-
γμένο θα την περάσης;

— «Ε, κατ'έστημα! Δεν είναι κανείς υπάλληλος έδω;

— Πόσο τις έχετε τις γαλοπούλες;
— Σαραντά!
— Όραξ. Βάλτε μου μισή ένα πατάτες!..

— Θάθελα, κύρ. Μήτσο μου, κένα-δυό εκατότσες άρ-
νάκι. Να, απ' αυτό έδω το μέρος;

Χριστούγεννα χωρίς έσένα...

«Παντοτεινή μου αγαπημένη,

»Οι μικρές καμπανούλες της άορατης χαράς γεμίσανε ξάστερα κρύσταλλα την παγερή ολόφωτη νύχτα, και τα κρύσταλλα αυτά κυλήσανε ως έμένα, για να μου ψιθυρίσουν σαν αϊσιόδοξα γέλια: Χριστούγεννα!

»Χριστούγεννα... «Άφισα τη χαρά να λυώση άδοξα στ' αυτιά μου, χωρίς κανέναν αντίηχο από μέσα μου, από την ψυχή μου... Η μεγάλη γιορτή του Σύμπαντος δε βρήκε μέσα μου καμιά ήγν! Έσκυβα το κεφάλι μου, έπνιξα τα δάκρυά μου, κι έφυγα σαν κυνηγημένος από τα πολυθρόνα πληγή που κυματίζουνε παραγμένα στις μεγάλες λεωφόρους, για να πάω να κλείσω στην ασκήτική γαλήνη της καμαρούλας μου τον διάτρετο πόνο του χωρισμού μας...

»Πόσο σε νοιώθω κοντά μου σήμερα! Και πόσο με βαραίνει ή έλλειψή σου! Το μεγάλο κενό που άρισσε φεύγοντας δίπλα μου, τόκανε χάος άπύθμενο ή Μεγάλη Μέρα... Οι άδύνατες παιδικές φωνούλες με βασάνισαν από τα ήμερώματα με τα Κάλαντα της πικρής νοσταλγίας. Οι παραμονιακές προθήκες των μαγαζιών προβάλλανε μπροστά στα δακρυγόνα μάτια μου γεμάτες άχρηστες πολυτελείες... Τί τα θέλανε όλ' αυτά τα όμορφα, τα πολυχρώμα και τ' άστραφτερά, αφού δε θα μπό έγω να τα άναράσω για σένα, και δεν έβγαίνα σ' να τα δεχτή, και να μου τα ξεπληρώσης με φιλιές... Βουβά οι κουραμπιέδες μέσα στα ζαχαροπλαστεία, σφαίροι τα παιχνίδια στα καταστήματα της όδοι Αϊόλου, στρατιές από όλόλαμπρα άστρα των Μάγων τα χρυσοχοεία!... Και μπροστά σ' όλα αυτά, μένω κατάπληκτος και παραξενεμένος: Τί να συμβαίνει άραγε, και πόρεσε το Σύμπαν τα καλά του;... Χριστούγεννα! μου άπαντούν οι χορωδίες των ανθρώπων που κλέψανε μιά μέρα από τη δυστυχία όλου του χρόνου, για να την τοποθετήσουν δια της βίας σ' άσημα κατατεθέν της άναγκαστικής χαράς... Άλλοίμονο! Για μένα δεν υπάρχει ούτε σήμερα χαρά... Δεν υπάρχουν Χριστούγεννα... Γιατί έσύ λείπεις!...

»Κι' είναι τραγικά υπογραμμισμένος σήμερα ό πόνος μου, γιατί ή μέρα της μεγάλης Χριστιανικής χαράς συμβολίζει και τη μεγάλη ήμερομηνία των πρώτων πεταγμάτων του έρωτά μας... Θυμάσαι; Ό έρωτάς μας γεννήθηκε μαζί με το Χριστό!... «Ένα καλοζεσταμένο Χριστουγεννιάτικο δωμάτιο, και δίπλα-δίπλα έμεις οι δυό, με τα μάτια μας θαμπωμένα ανέλπιστα από τη λάμψη της μεγάλης πραγματικότητας που μας είχε ξαφνικά άποκαλυφτή... Γύρω μας, ή μακρυνή όχλοδοχή των άνώνμων πλήθους της Γης που άνέβαζε σ' νοητευτικών άντίλοο ως τ' αυτιά μας τους ύμνους της Μεγάλης Νύχτας από μυριάδες χαρούμενα νεύλα...

Κι' ύστερα, μέσ' στην ξάστερη γαλήνη του χιονιού, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που μας γύριζε προς την Άθήνα, ένοιώσα για πρώτη φορά την καρδιά σου να χτυπά ξετρελαμένη δίπλα στη δική μου, για να δημιουργήση μαζί της το πιο τρυφερό έρωτικό ντουέτο των Χριστουγέννων.

»Θάτανε κουραστικό κι' άσκοπο να σου άράδειζα εδώ άπόψε τα θλιμένα έπεισόδια του πονεμένου ρομάντζου μας, που ήτανε πιο πολύ άδάσταχτο μαρτύριο και πιο λίγο μελαγχολική εύτυχία... Κι' έρχουμαι στην άποψινή βραδυά: Είναι Χριστούγεννα! Τα καλαντάκια σημειώνουν άλλον ένα περασμένο χρόνο άπάνω στα ματωμένα φτερά του μαρτυρικού μας έρωτα... Κλείνω τα μάτια μου, και σε φέρνω δίπλα μου σ' άλατρευτο φάντασμα της μοναξιάς μου. Σε καθίζω πλάι μου, χαϊδεύω τα μαλλιά σου, και σου μουρμουρίζω «Χρόνια πολλά», για τη διπλή μεγάλη έπέτειο, της Χριστιανισμής, και της καρδιάς μας!...»

«Κρατάω το γράμμα σου, αγαπημένη μου, και το διαβάζω με τα μάτια μου πνιγμένα στην όμίχλη του Χριστουγεννιάτικου πόνου... Πόσο την ένοιώσα κι' έγω βαθεία μου αυτή την ήμερα! Πόσο τα κάλαντα των παιδιών γλυστρήσανε και στη δική μου ψυχή, για να τη γεμίσουν νοσταλγία!

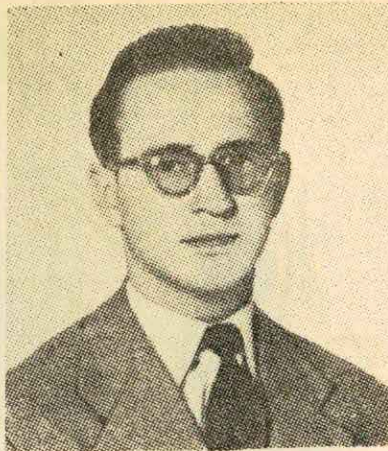
»Έγω όμως, πιο δυστυχισμένη από σένα, σέρνοντας με κόπο τις βαρείες άλυσίδες της μεγάλης σκλαβιάς, δεν είχα ούτε καν το δικό σου το θλιβερό προνόμιο: Δε μπορούσα να ξεγλυστρήσω μέσ' από τα χαρούμενα πλήθη των Χριστουγεννιάτικων λεωφόρων και ν' άπομονώσω τον πόνο μου μέσα στους τέσσερις τοίχους της μοναξιάς μου, καλώντας έσένα να τη γεμίσης σ' άλατρεμένο δράμα του νοσταλγικού πυρετού μου... Έγω ήμουν ύποχρεωμένος να ζήσω τα Χριστούγεννα, σαν όλους τους εύτυχισμένους της ζωής, να γελάσω να δεχτώ και να δώσω εύχές... «Επαιξα το ρόλο μου με τραγική έπιτυχία! Δεν άφισα κανένα άδιάκοιτο μάτι να γλυσταήσει ως τις άπόκρυφες πτυχές του σπαραγμού μου... Και μόνο, άργα τη νύχτα, όταν κατέφερα ν' άπομονώσω, τότε άνοιξα το γράμμα σου κι' έδωσα έλεύθερη διέξοδο στην έρωτική μου άπελπισία!...

»Γιατί νάρθουνε πάλι Χριστούγεννα;... Γιατί να σημάνουνε πάλι οι κρυστάλλινες καμπανούλες της χαράς; Μέσ' στην παγωμένη νύχτα, ό χωρισμός μας τις έκανε θλιβερά νεκρικά σήματα... Σε σήμερα, ναι, ό έρωτάς μας φτερουγίζει για πρώτη φορά! Όλοζώντανος, γεμάτος αϊσιόδοξη χαρά, γεμάτος κέφι!... Άλλοίμονο! Η ζωή του φύλαξε ένα σωρό άλύπητα ντυπήματα, που τον σωριάσανε πληγωμένο μπροστά μας!... Όμως, δεν πέθανε! Όχι... Φορτωμένος πληγές, ματωμένος πονεμένος, βρίσκει πάντα τη δύναμη να μας στέλνει τα μελαγχολικά του φιλιές, που ζεσταίνουνε με θλιμένη θαλπωρή τις ψυχές μας, ξεπαγιασμένες από το ξεροθόρι του χωρισμού... Έτσι κι' άπόψε: «Έρχεται ή νποή του μαρτυρικού έρωτά μας να μας γεμίση δακρυσμένη χαρά, κι' έρχεται ή νοσταλγία του όμορφου χτες να μας υπογραμμισή του σήμερα την άποκρουστική άσκήμια...

»Κι' όμως, δεν παραπονιέμαι... Κρατάω στα χέρια μου το τρυφερό σου γράμμα, το φυλάω, ένώνω τα χείλια μου με τα γραμμένα ξεσπάσματα της ψυχής σου... Σε νοιώθω τόσο δίπλα μου αυτή τη στιγμή! Τί κι' αν μας χώρισε ό κόσμος, τί κι' αν μας κομματίασε ή ζωή... Άπόψε έβιαστε μαζί—δπως τότε, σαν άποψε... Για μένα θουματίζονται τα κρύσταλλα από τις καμπανούλες της θριαμβευτικής Χριστουγεννιάτικης χαράς, για μένα άνάβουνε τα πολychρώμα κεράκια άπάνω στα Χριστουγεννιάτικα δέντρα, για μένα λαμπυρίζουνε τα άστρα των Μάγων μέσα στις βιτρίνες των χρυσοχοείων και σκορπίζονται τα καταπράσινα κλαδάκια του γκι!...

»Έλα! Είμαστε μόνοι μας άπόψε... Κλείνω κι' έγω τα μάτια μου, και νοιώθω τα δυνατά σου μπράτσα να μ' άγκαλιάζουνε σφιχτά! Κι' άκούω τα ζεστά σου χείλια να μουρμουρίζουνε, πριν ένωθουνε δίφασμένα με τα δικά μου: Χρόνια πολλά... και για τα Χριστούγεννα, και για την έπέτειο της μαρτυρικής μας άγάπης!»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

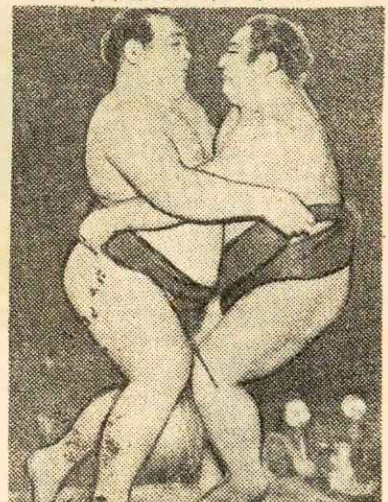
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Υστερα από όκτάμηνο παραμονή στη Βιέννη, όπου παρακολούθησε άνωτέρα μαθήματα μουσικής έπιστρέψε στην Άθήνα ό γνωστός συνθέτης και πιανίστας Ήρακλης Θεοφανίδης. Κατά την παραμονή του στην αυστριακή πρωτεύουσα ό κ. Θεοφανίδης έδωσε μ' έπιτυχία πολλά ρεσιτάλ.

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η σύζυγος του Έρρολ Φλυν, Πατρίτσια Γουάιμς, όπερφεανέται ότι έχει τα πιο μακριά μαλλιά της κινηματογραφούπολεως. Σε ένα τελευταίο πάρτυ παρουσιάστηκε με την φωτεινότερη κόμμωσή της, στυλ κοούρα του άλόγου στυλισμένη με πολυτίμα κομμώματα. Η κόμμωσις αυτή άρεσε τόσο στον άνδρα της, ώστε ό ίδιος την βάφτισε «Πρόκληση»!...

ΙΑΠΩΝΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΑΙ

Οι Ίάπωνες παλαιστοί Καγκκαμιάτο και Γιουσιμαγιάμα που ζυγίζουν ό καθένας περισσότερο από 120 άκάδες. Οι δυό αυτοί αθλητά, που θεωρούνται ως οι βαρύτεροι Ίάπωνες, βγήκαν στον τελευταίο τους άγώνα ίσοπαλοι.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ 1852

Η Άθήνα πριν από 100 χρόνια

Ήταν μιά από τις ώραιές χειμωνιάτικες ήμέρες τα Χριστούγεννα του 1852. Ένας λαμπρός ήλιος έλουσε με τις άχτίδες του την Άθήνα των 30 χιλιάδων κατοίκων που έκτεινόταν κάτω από το βράχο της Άκροπόλεως, γύρω από την Πλάκα, το Μοναστηράκι και τον Άγιο Φίλιππα.

Μ' έναν ή με δυό όρόφους ήσαν τα σπίτια της μικρής πολιτείας άνάμεσα στα όποια ξεχωρίζαν επιδελητικοί οι όγκοι των Άνακτόρων, του Άρσακείου, του Πανεπιστημίου και δυό-τριών ακόμα δημοσίων κτιρίων. Γύρω από την πόλη σωζόταν ένα μέρος από το μεγάλο έλαιώνα της Άττικής των νοών της Τουρκοκρατίας και μέσα από τον έλαιώνα αυτόν κατέβαινε ό δρόμος που ένωνε την Άθήνα με τον Πειραιά, που, μόλις, τότε άρχισε να παίρνει τη μορφή πόλεως.

Αυάδια, ύποζυγια και «πανφορεία», δηλαδή, λεωφορεία που τα τραβούσαν άλογα, άνεδοκατέβαιναν από την όδο Πειραιώς—«κονιορτοδοιθεστάτην» κατά σύνηνοον γονιγοράφο—κατά σύνηνοον γονιγοράφο, οι πλατείες του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Αλλά και στην πλατεία του Συντάγματος, που ήταν το τέμα της Άθήνας προς την κατεύθυνση εκείνη, μαζευόταν κόσμος μόνο όταν έπαιζε τα μεσημέρια ή μουσική. Ό χρονικογράφος του 1952 μας πληροφορεί ότι ή πλατεία του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Αλλά και στην πλατεία του Συντάγματος, που ήταν το τέμα της Άθήνας προς την κατεύθυνση εκείνη, μαζευόταν κόσμος μόνο όταν έπαιζε τα μεσημέρια ή μουσική. Ό χρονικογράφος του 1952 μας πληροφορεί ότι ή πλατεία του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Το Χριστουγεννιάτικο εκείνο άπόγεμα, βοηθώντας και το ώραιου καιρού, οι Άθηναίοι είχαν ξεχυθή στους δρόμους της Άθήνας.

Στο βράχο του Άρείου Πάγου κι' άπέναντι στην Πνύκα θα βρούμε πολλούς Άθηναίους ν' άπολαμβάνουν τον ήλιο καθισμένοι οικγενειακάς στη γή. Άλλ' ό περισσότερος κόσμος κάνει βόλτες στο κέντρο της πόλεως—στη γωνία Έρμου και Αϊόλου—και στην κεντρικότερη τότε πλατεία του «Συντριβανίου», την κατόπιν πλατεία του Δημοπρατηρίου. Άν σήμερα ζύλινε παραγόμε με κρεμασμένα παλθα ρούχα πιάουν όλόκληρη σχεδόν, την πλατεία, τότε ύπήνε στη μέση της ένας μικρός κήπος με το συντριβάνι του.

Γύρω από το κέντρο της πόλεως βρισκόταν τα καφενεία και τα ζαχαροπλαστεία, από τα όποια το έπι-

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτό (σελ. 24) την άποκαλυπτική σειρά του συνεργάτου μας κ.

Γ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Θα παρουσιάση νέες άγνωστες δραματικές περιπέτειες άφανών ήρώων και έθνομαρτύρων της Κατοχής, που θα συγκινήσουν και θα συναρπάσουν τους άναγνώστες μας.

Μερικά από τα περιεχόμενα της νέας σειράς: * Ό άγώνας των έλληνικών και συμμοχικών ύποδρυχών στις έλληνικές θάλασσες. * Οι άγνωστοι έπισκέπτες τ' ουρανού.

* Σαμποτέρ άπ' το Κάιρο. * Έλληνες, Άγγλοι και Άμερικανοί πράκτορες στην Ελλάδα. * Οι πιο έκπληκτικές άποδράσεις μέσα από τα σκοτεινά άντρα των Γερμανών. * Η Έκκλησία στον άγώνα της αντίστασης κλπ, κλπ.

σημότερο ήταν ή «Όραία Έλλάς» στη γωνία Αϊόλου και Έρμου. Σύγχρονος χρονικογράφος μας πληροφορεί ότι τα άθηναϊκά ζαχαροπλαστεία έρίζουν με τα δευτέρας τάξεως Παρισινών, και ότι ύπήσαν ακόμη σφαριστήρια μετά ζυθοποιίας χάρης εις τους έναπομείναντας Βαυαρούς και καφέδες και ναργιλέδες τουρκικοί, χωρίς εις τας παλαιάς έξεις και πάντα ταύτα αντί μικράς λεπτών πληρωμής.

Ό καλύτερος δρόμος της Άθήνας του 1852 ήταν ή όδος Αϊόλου, όπου βρισκόταν και τα καλύτερα ξενοδοχεία. Ό δρόμος τέλειωσε εκεί που είνε σήμερα το κατάστημα Λαμπροπούλου απ' όπου κατέβαινε τότε ή ρεματιά του Σταδίου, που όταν σκεπάστηκε σε λίγα χρόνια, σχημάτισε την όδο Σταδίου. Πέρα από τα Χαυτεία και την πλατεία της Όμονοίας, που ήταν άκατοίκητη ακόμα, ή Άθήνα τέλειωνε και δεν ύπήνεκ παρά μόνο έξοχικά σπίτια με περιβόλια.

Αλλά και στην πλατεία του Συντάγματος, που ήταν το τέμα της Άθήνας προς την κατεύθυνση εκείνη, μαζευόταν κόσμος μόνο όταν έπαιζε τα μεσημέρια ή μουσική. Ό χρονικογράφος του 1952 μας πληροφορεί ότι ή πλατεία του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Αλλά και στην πλατεία του Συντάγματος, που ήταν το τέμα της Άθήνας προς την κατεύθυνση εκείνη, μαζευόταν κόσμος μόνο όταν έπαιζε τα μεσημέρια ή μουσική. Ό χρονικογράφος του 1952 μας πληροφορεί ότι ή πλατεία του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Αλλά και στην πλατεία του Συντάγματος, που ήταν το τέμα της Άθήνας προς την κατεύθυνση εκείνη, μαζευόταν κόσμος μόνο όταν έπαιζε τα μεσημέρια ή μουσική. Ό χρονικογράφος του 1952 μας πληροφορεί ότι ή πλατεία του Συντάγματος ήταν άξια λόγου δια τας δεινροφυτείας της και ότι αι όδοι Αϊόλου και Έρμου, είνε ευθείαι και καλώς με πεζοδρόμια έστρωμέναις.

Αλλά ό ήλιος κοντεύει να δύση, οι Βασιλείς με την ακολουθία τους έφυγαν από το Πεδίο του Άρεως, και ό κόσμος γυρίζει στα σπίτια του πωιν νυχτώση, γιατί οι δρόμοι είνε σκοτεινοί τη νύχτα. Οι κεντρικότεροι φωτίζονται με λάδι και οι περισσότεροι Άθηναίοι, όταν βγαίνουν τη νύχτα από τα σπίτια τους παίρνουν μαζί τους και κανένα φαναράκι για ν' άποφεύγουν τους λάκκους.

Οι παιδονόμοι περιφέρονται στους άθηναϊκούς δρόμους για να πιάσουν τους μαθητάς, που βρίσκονται έξω μετά τη δύση του ήλιου, και να τους γυρίσουν στα σπίτια τους, άναφέροντάς τους την άλλη μέρα στο γυμναστήριον.

Και ήταν πολύ άυστηροί οι καθηγητά των δύο γυμνασίων, που λειτουργούσαν τότε σ' όλόκληρη την Άθήνα. Έκτός δε από τα δύο γυμνάσια των άγαρών ύπήνε και το Άρσάκειο για τα κορίτσια, από το όποιο έδγαιναν οι δασκάλες της Έλλάδος.

Αυτή ήταν, σε γενικώτερες γραμμές, ή Άθήνα πριν από 100 χρόνια, όταν γινόταζε τα Χριστούγεννα του 1852. Ένα μεγάλο χωριό, που τότε άρχισε να παίρνει τη μορφή της πολιτείας.

Ε. Σ.

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Χριστούγεννα

Χριστός γεννάται σήμερον έν Βηθλεέμ τη πόλει. Άγάλλονται οι άνθρωποι άνεξαιρέτως όλοι. Κι' αν ίσως εύρεθήκαμε με άδειο πορτοφόλι, αυτό συμβαίνει πάντοτε σε κάθε μιά σκόλη.

Γιορτή μεγάλη σήμερα. Γλέντια και πανηγύρια. Έδώ αλλάκρουνε φιλιές, εκεί τσουγγράν ποτήρια. Και τα κορόϊδε οι «φιλιπποι», το λέω δίχως φόγον, κομίζουν άφθονον χρυσόν στις φάντες των άλώνων!

Και στις αγγαλιόσεως και της χαράς τη πόρτα, έκ της Περσίας έρχονται κι' οι μάγοι με τα δώρα. Και φέρνουνε και το μισθό το δέκατο το τοίτο. Δι' ό κι' όλοι τους χαιρετούν και τους φωναίζουν (ζήτω!)

Γιορτή μεγάλη σήμερα. Άς την πανηγυρίσωμεν. Άς φάγωμεν, άς πίομεν, αλλά και άς φροντίσωμεν κάποιον ποσόν ν' άφήσωμεν στην μπάντα, στη γωνία. Γιατι μεθαύριο έρχεται και ή Πρωτοχρονιά!

Η πρώτη νίκη

Εις τη Θεσσαλονίκη, ή πρώτη σημειώνεται των γυναικών ή νίκη. Γίνεται τώρα έκλογη έπαναληπτική κι' οι δύο ύποψήφιοι θα είναι θηλυκοί.

Κι' έτσι που λέτε, κύριοι, μ' αυτήν την εύκα ρία, στη σοδαρή μας τη Βουλή θα μπη και μιά κυρία. Και όταν εις την αίθουσα τη θέσι της θα πιάση, μες σε τριακόσιους βουλευτές θα τάς... καλοπεράση!

Εξαφάνισις

Ό θίασος του «Εθνικού» με άρεκέτα στοιχεία, στη Νέα Υόρκη πέταξε και είχε έπιτυχία. Μά την ήμερα που έφευγε με τα αεροπλάνα τρεις νεαροί ήθοποιοι την έκαναν κοπάνα. Άδίκως έψαξαν γι' αυτούς μετά έπιμελείας. Κι' ό θίασος έπέστρεψε μ' αυτές τάς... άπώλειās!

Έχει μαγνήτη κύριοι, και γλύκα ή Άμερική, και τράβηξε και τα παιδιά αυτά τα ντερμπεντερικά. Κι' έτσι, εάν το «Εθνικό» σκεφθή, χωρίς άσφιο, να κάνει κι' άλλες, προσεχές, περιόδους δυό από το θίασο έπάντα, θα ίδουμε ξαφνικά, πως θα γυρίσουν άσφαλώς μόνο τάς... σκηνικά.

Λάθος

Τους τρομερούς μας κυνηγούς, που να τους κάνουν (ζόφτι. Ένας μαγγιώδης σκοπευτής, εκεί στο Πορτοράφτι, μίαν άγριοπαπια, προχθές, σημάδωσε γερά. Και κατά λάθος ό άνθρωπος χτύπησε έναν... ψαρά!

Μά τώρα αυτές ό κυνηγός, που είναι πολύ έν τάξει—κι' εφημερίδες δε θαρρώ πως το έγράψαν κάποιες—στο μέλλον, πλέον, δήλωσε πως σύστημα θ' άλλαξει: Θα σημάδων άλιείς για να σκοτώνη... πάπιες!

Ζάχαρη

Κάτι κουβέντες γίνονται μες στη ζωή την άχαρη να γίνουν εργοστάσια για να παράγουν ζάχαρη. Συνάλλαγμα εις το έξης γι' αυτήν δεν θα πληρώ (νομε. Και με τη ντόπια ζάχαρη όλοι θα ζαχαρώνουμε!

Μά αυτοί που το προτείνουνε, προβάλλουν κι' έναν (δου: Θέλουν το μονοπάλιο να έχουνε για προίκα. Όποτε, λοιπόν, της ζάχαρης—έτσι, άς πούμε ως (δάρων—αυτοί θα δοκιμάσουνε την πιο μεγάλη... γλύκα!

Υπερτιμήσεις

Άρχίζουν να έγκρίνονται κάποιες «υπερτιμήσεις». Στο κρέας, στο τυρί στ' αυγά και σ' άλλα είδη (έπίσκο. Κι' έτσι ύποδεχόμαστε—ω! τί χαρά σ' μά!—το νέο χρόνο που έρχεται με όλας τάς... τιμάς! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΟΛΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ: 38 χρόνων, ούτ' εμορφος ούτ' ασχημος, ούτ' έξυπνος, ούτε κουτός. 'Επιχειρηματίας. **ΠΙΤΣΑ:** Νεαρός και πικαντικός κοιμωβείοκοιμωβός. 27 χρόνων. Γυναίκα του Νίκου. **ΛΗΝΤΑ:** Χτυπητή, αισθησιακή όμορφη. 28 χρόνων. **ΠΑΥΛΟΣ:** Συνεταίρος του Νίκου. **ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΦΤΑΣ:** Γεν. Διευθυντής μεγάλων εμπορευματικών 'Εταιρειών. 55 χρόνων. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:** Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Νίκου και του Παύλου).

ΠΑΥΛΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): Τίποτι άλλο δε μας σώζει αγαπητέ μου. Εκτός από την υποστήριξη του Πέτρου Λεφτά. Διαφορετικά καλπάζουμε προς τη χρονοκοπία. Βάλ' το καλά στο μυαλό σου! (Ενημετώνει).

ΝΙΚΟΣ: Μιλάς σα να μας προσέφερε κίβλος ο κ. Πέτρος Λεφτάς την οικονομική προστασία του κι' εγώ να την σπέρω!

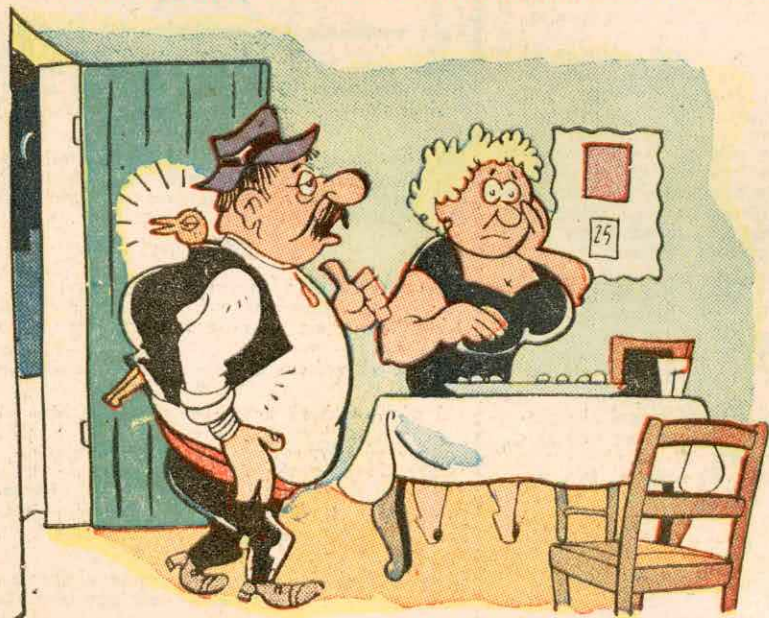
ΠΑΥΛΟΣ: Πάντως σε κάτι μπορεί να βοηθήσει.

ΝΙΚΟΣ: 'Εγώ;

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εσύ!

ΝΙΚΟΣ: Δεν καταλαβαίνω. Για' εξηγήσου, επί τέλους!

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εξηγούμαι. 'Ο κ. Πέτρος Λεφτάς είναι, ως γνωστόν, γυναίκα διασημος.

— 'Εγώ, γυναίκα, θα πεταχτώ ως την ταβέρνα να διηγηθώ στα παιδιά πως μας εκλεψαν τη γαλοπούλα από το τραπέζι!...

(Του Ε. Ρόκου)

ΝΙΚΟΣ: Ναί, αλλά εγώ είμαι νένους άρσενικού!

ΠΑΥΛΟΣ: Είσαι όμως και παντοεμμένος.

ΝΙΚΟΣ (κάνει μια αλόφρονη κίνηση ν' αποπάρη το καλαμάρι και να του το πετάξει στο κεφάλι): Πώς τόλμωσες να...

ΠΑΥΛΟΣ (ψύχραιμα): Μη βιάζεσαι! Ουδέποτε θα μπορούσα να σου κάνω μια τέτοια προσβολή!

ΝΙΚΟΣ: Τότε, λοιπόν;

ΠΑΥΛΟΣ: 'Εχε λίγη υπομονή. 'Η πρόταξίς μου δεν είναι να πάψεις να είσαι τίμιος άνθρωπος. 'Απλώς, να υποστής μια έντελώς... θεωρητική μείωσι της συζυγικής σου υπολήψεως.

ΝΙΚΟΣ: Μπορείς, διάβολε να μιλήσεις καθαρά;

ΠΑΥΛΟΣ: Θα το κάνω άμέσως. 'Ο κ. Πέτρος Λεφτάς υποστήριξε το Μπουρδόπουλο, μόνο και μόνο γιατί φλερδούσε τη γυναίκα του.

ΝΙΚΟΣ (μόλις συγκρατείται): Νομίζω πως δε θα μείνι μέχρι τέλους άναμνηκτική ή σπερμική μας συζήτηση!

ΠΑΥΛΟΣ: Μην είσαι βλάξ! Λοιπόν, συνεχίζω. 'Εχω την τιμή να γνωρίζω τη «δεσποινίδα» Ληντά Παρδάλη, χωρισμένη και συγγενευτική κοπελίτσα που δεν είνε καθόλου αίσθητη σε ήθικους δισταγμούς. Θα την στείλωμε, με την έγκρισή σου ως γυναίκα σου στον κ. Πέτρο Λεφτά. Γιατί ο κ. Λεφτάς έχει την μανία της κατακτητικής σοβαρών και άξιοπρεπών κοριτσιών. Οι νεαρές πεταλούδες του ήθικισμού, φυσικά δεν του λένε τίποτα!

ΝΙΚΟΣ: Δηλαδή... 'Εγώ θα πάσω τον τίτλο του άπατημένου συζύγου χωρίς να είμαι

ΠΑΥΛΟΣ: 'Ακριβώς!

ΝΙΚΟΣ: Μα... αυτός ο «τίτλος» είναι το πάλι! 'Η σύζυγος του Καίσαρος δεν άρκε' να είναι τιμιά! Πρέπει ν' το ξεση κι' ο κόσμος! Και στην περίπτωση μας, ο κόσμος θα ξεση το αντίθετο! Δεν το σκέπτεσαι αυτό;

ΠΑΥΛΟΣ: Θα κάνης μια προσωνυή... έντελώς ρωμαντική θυσία! Μόλις πόψουμε νόχουμε ανάγκη τον κ. Πέτρο Λεφτά θα κοινολογήσουμε την οδυνηρή φάρσα που του σκαρώσαμε και θα γελάση μαζί του το παραδοχό κατσίκι. (Κατηνίζει) Σκέψου κι' αποφάσισε. Σε λίγες μέρες ή θα γίνουμε παντοδύναμοι στην αγορά ή δε κηρυχθούμε σε πτώχευσι!

ΝΙΚΟΣ: Μα... τόσο πολύ ωμορφη είνε αυτή ή Ληντά;

ΠΑΥΛΟΣ: Πάρα πολύ! Της λείπει ε-

πλώς ή αγγλή της κοινωνικής θέσεως. Θα της τη δανείσωμ' εμείς!

ΝΙΚΟΣ (σκέπτεται): Τέλος πάντων... Κάνε ό,τι σε φωτίση ο Θεός!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο του Λεφτά).

ΛΕΦΤΑΣ (συνοδεύει στην έξοδο τη Ληντά και της φιλεί το χέρι σοροπικώτατα): Κυρία μου, είναι λίγο να πω πως είμ' ευτυχισμένος για τη γνωριμία σας... Να μείνετε ήσυχη για όσα είπαμε. Οι δικές σας επιθυμίες είναι για μένα διαταγές.

ΛΗΝΤΑ (με την πείρα της έμπορίνας του οισθήματος): Μ' έχετε συγκινήσει βαθιά!... (Βλέμμα γεμάτο υποσχέσι) Αύριο θα σας τηλεφωνήσω... (Φεύγει)

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (μπαίνει): 'Υπάρχουν κάτι έπιταγές να υπογράψετε. (Λίγο δειλά): Θα μου συγχωρήσετε το θάρρος μου, κύριε Διευθυντή. Την ξέρετε τη δεσποινίδα που βγήκε τώρα άπ' το γραφείο σας;

ΛΕΦΤΑΣ (υπογράφει): Είναι κυρία Μπαρραλίδη... του Νίκου Μπαρραλίδη.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: 'Οχι δά! Αυτή είναι ή Ληντά! Μια κοπελίτσα του ήθικισμού. Και μάλιστα, όχι... της άριστοκρατίας του ήθικισμού.

ΛΕΦΤΑΣ: Μα τί λές τώρα;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Την ξέρω γρία χρόνια κ. Διευθυντά! 'Εχουμε κάνει γένετια μαζί... Ούουου! Προσέξτε, μην κρύβεται καμιά «μηχανή» πίσω άπ' αυτή την παρόδοξη πλαστοποροσώπεια.

ΛΕΦΤΑΣ: Και άσφαλώς, κρύβεται! Πάρε σε παρακαλώ, στο τηλέφωνο την πραγματική κυρία Μπαρραλίδη...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετά όχτώ μέρες στη Βαρυμύπη. Ψιλοβρέχει).

ΠΙΤΣΑ: Δεν πιστεύω να μας δη κανείς έδω.

ΛΕΦΤΑΣ: Και να μας δη, τί σε νοιάζει; Θα φτάση στ' αυτιά του άντρός σου κι' ε' άντρας σου θα γελάση! Θα νομίση ασφαλώς πως ήμουνα... με την ψυτική σύζυγό του!

ΠΙΤΣΑ: 'Α, ναί. Είχα ξεχάσει αυτή τη λεπτομέρεια!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο γραφείο του Παύλου και του Νίκου).

ΠΑΥΛΟΣ (υπογράφει διάφορα τσέκ): Είδες θρίμβο που είχε το σχεδίο μου;

ΝΙΚΟΣ: Μωρέ ήτανε μεγαλοφώνες! Μόνο που ο κόσμος έχει άρχιση να φιθυάζη πως ο Πέτρος Λεφτάς γυρίζει έξω με τη γυναίκα μου. Θα πής τί με νοιάζει; 'Εχω εγώ το κουτέλο μου καθαρό! Δεν είν' έτσι...

ΛΕΦΤΑΣ: 'Αλλά να... 'Ενοχλούμαι λιγάκι! Φαντάσου κάποιος μου τηλεφώνησε να πω σήμερα στις πέντε τ' άπογευμα να τους πιάσω επ' αυτοφώρῃ! Φυσικά, δεν πρόκειται να κάνω καμιά τέτοια άνοησία! Τί με ενδιαφέρει έμένα αν ο Λεφτάς έχει φιλενάδα τη Ληντά;

ΠΑΥΛΟΣ: Πολύ σωστά (Χτυπάει το τηλέφωνο): 'Ορίστε...

ΠΙΤΣΑ (στο τηλέφωνο): Κύριε Παύλο, Πίτσα έδω. Μην πής πως σας τηλεφώνω εγώ. Μόλις «κλείσω» ν' αναγγείλετε στον άντρα μου ότι ή «κωμωδία» του βγήκε πολύ ευνη. Γνωρίζω ε γ ω τον κ. Λεφτά, χωρίζω και τον παντρούμαι!

ΠΑΥΛΟΣ (προσποιημένα): Τί νέα λοιπόν; Τί νέα;

ΠΙΤΣΑ: 'Ακούτε τί σας λέω; Κι' αν δεν μου δώση το διαζύγιο θα τον κάνω... περισσότερο ρεζίλι. Κι' οι «πιστώσεις» κόβονται από αύριο. Μην υπολογίζετε στον Πέτρο. 'Ορεβουά! (Κλείνει)

ΝΙΚΟΣ: Τί νέα, λοιπόν;

ΠΑΥΛΟΣ:... Δυσάρεστα!

ΛΗΝΤΑ (μπαίνει έξαλλη): Μ' έδιωξε με τις κλωτσιές ο Λεφτάς! Δεν μπορώ να κοιτάζω τί συμβαίνει!

ΠΑΥΛΟΣ: Θα σου εξηγήσω άμέσως! 'Ελα μαζί μου! (Τη παίρνει με το ζορι και βγαίνουν γρήγορα).

ΝΙΚΟΣ (που έχει καταλάβει πιά τί συμβαίνει, φωνάζει έξαλλος στον Παύλο): Που θα μου πās; Θα σου τ' στρίψω το λαρύγγι!...

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Το μεγάλο ντεκαλτέ έπεβλήθη πιά όριστικά. Κι' όχι μόνον στα καλοκαιρινά φορέματα αλλά και στις νευμονιγικές τουαλέτες γορού δεξιώσεων κλπ. 'Η σπυρινή γυναίκα δεν υπορεί λοιπόν να μνην ενδιαφέρεται για το στήθος της που έχει πρωταρχική σημασία για την εμφάνισή της.

'Αλλά να μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρετε νι' αυτό.

1) Ποιό είναι το ιδεώδες σχήμα του στήθους.

Το στήθος πρέπει να σχηματίζει ένα τέλειο ήμισφαίριο. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να ξενοιώη καθαρά από το επίπεδο του θώρακος και να διευθύνεται κατ' ευθείαν προς τα έμπρός (ούτε προς τα πάνω, ούτε προς τα κάτω, ούτε προς τα δεξιά ούτε προς τα αριστερά).

2) Πειά είνε ή ακριβής θέσι του στήθους.

Μεταξύ της 3ης και της 7ης πλευράς. Για την ακρίβεια, πρέπει να πιάνη όλο το γώρο μεταξύ της 4ης και της 6ης πλευράς και να καταλήγη από το ένα μέρος στην 3η κι' από το άλλο στην 7η πλευρά.

3) Τί είναι ή θηλή;

Το έξωτερικό μέρος του μαστικού αδένος. 'Ο αδένας αυτός δεν σπρίζεται πάνω στους στήθικούς μυς. Το μοναδικό του στήριγμα είν-

Πώς θα το κάμετε όμορφο και πλαστικό

να το δέουα κι' ο υποδόριος ιστός. 'Αλλά το στήριγμα αυτό είναι πολύ εύθραυστο.

4) Σε περίπτωση άτελου άναπτύξεως, είναι άπαραίτητο να συμβουλευώμεθα άμέσως το γι-ατρό.

Ναί, 'Η μη κανονική άνάπτυξίς του στήθους μιάς νέας δεκαπέντε ή δεκάξη νοώνων όφειλεται πιθανώτατα σε άνεπαρκεία των αδένων έξωτερικής έκκρίσεως. Με τα μέσα που διαθέτει σήμερα ή έπιστήμη, αυτή ή άνεπαρκεία υπορεί να θεωρηθώ πολύ γρήγορα κι' άποτελεσματικά. 'Αν όμως, βαδύνουμε να καταφύνομε στον ειδικό γιατρό είναι πιθανόν να 'ν υποσά να γίνη τίποτα πιά.

5) 'Η στάσι του σώματος είνε σχέση με τη θέσι του στήθους.

'Αναμφισβήτητα, 'Η καλή θέσι του στήθους έξαστάται κατ' μέγα μέρος από τη σάνη. Μία νέα με κυστή σάνη, δεν υπορεί να ένη ποτέ καλό στήθος. Οι άπαραίτητες προϋποθέσεις για να ένετε πλαστικό στήθος είναι να κοσάτε ίσιο το σώμα σας και να πιέζετε προς τα μέσα την κοιλιά σας.

Όλη ή εμφάνισή σας άλλωστε, θα κερδίση μ' αυτό τον τρόπο.

6) 'Ο στήθοδεσμος είνε άπαραίτητος.

Ναί, άκούη κι' όταν το στήθος άναπτύσσεται κανονικά και δεν παρουσιάζει καμιά μορφολογική ανωμαλία. Γιατί ο υποδόριος ιστός και το δέμα δεν υπορούν να συγκρατήσουν μόνα τους το μαστικό αδέν, που κοσμάει προς τα κάτω, συμπρασώνοντας και τους μυς.

7) Ποιό σχήμα πρέπει να έχη ο στήθοδεσμος.

Το σνήμα του στήθοδεσμού έξαστάται από το σνήμα του

Κατά γενικό κανόνα, ο στήθοδεσμος πρέπει ν' άνασκήνη έλαφρά το στήθος...

στήθους. 'Επίσης οι διαστάσεις του κο-θώς και το μήκος των ταινιών. Το καλύτε-ρο είναι να τον δοκιμάσετε μπροστά σ' έ-ναν καθρέφτη και να παρακαλέσετε μιτ φίλη σας να σας βοηθήση για να προσ-διορίσετε με ακρίβεια το ύψος του, το πλάτος του και το βάθος του, καθώς και το μήκος των ταινιών κλπ. Κατά γενικό κανόνα, ο στήθοδεσμος πρέπει ν' άνασκή-κων έλαφρά το στήθος χωρίς όμως να καταστρέφη τη γοαμμή του σώματος. Πολ-λές γυναίκες για να επιδείξουν το στήθη τους καταστρέφουν το σύνολό τους.

8) Πρέπει να φορήτε το στήθοδεσμο τη νύκτα.

Οι ειδικοί λένε ναί. Κατά τον ύπνο, ο-ποιαδήποτε κι' αν είναι ή στάσι του σώ-ματος (στα πλάγια ή άνάσκελα) το στή-θη ξεφεύγουν από την κανονική τους θέσι.

(Στην ύπτια θέσι γέρνουν προς τα έξω.

'Όταν κοιμάστε στα πλάγια, το ένα στή-θος γέρνει προς τα έξω και το άλλο προς τα μέσα). 'Ο στήθοδεσμος, όμως, θα τα συγ-κρατήση στην κανονική τους θέσι. Είναι αυ-τονόητο ότι ο στήθοδεσμος της νύκτας ποέ-πει να διαθέση από εκείνον της ημέρας να είναι δηλαδή περισσότερο ναλασός για να μνην έμφοδίση τις άναπνευστικές κινήσεις. 'Ο νυκτερινός στήθοδεσμος ένδεικνύεται ίδιως στις γυναίκες που ένουν όγκώδη στήθη.

9) Πώς θα διατηρήσετε το σχήμα του στήθους.

Το σνήμα του στήθους έξαστάται από την κατάσταση των ιστών. Πρωτίστως λοιπόν, πρέπει να προσέχετε ή γενική σας υγεία και ειδικώτερα την καλή λειτουργία των ένδοκωνών α-δένων. Τοπικά, θα σας ώφελήσουν τα ψυγσά ντους και οι έν-τριβές με οινόπνευμα. 'Εξαιρετικά ώφέλιμη για τη διατήρησι του σνήματος του στήθους είναι το κολύμπι και ειδικώτερα το κοδούλ.

10) Τί θα κάμετε κατά την περίοδο της έγκυμοσύνης.

Είναι άπαραίτητο να φορήτε καθ' όλη τη διάρκεια της έγκυ-μοσύνης έναν ειδικό στήθοδεσμο με έλαστικές ταινίες.

11) Τί θα κάμετε μετά την έγκυμοσύνη.

Οι γιατροί δένουν σήμερα το στήθος μ' έναν ειδικό επίδε-σμο που προλαμβάνει την πτώση του. 'Ο επίδεσμος αυτός θα σας στενωγοήση ίσως στην άσκη, αλλά με το καιρό θα τον συνθίξετε.

Και τώρα να τέσσερις άσκή-σεις που θα κάνουν το στή-θος σας όμορφο και πλαστικό.

1η άσκηση: Καθιστή στο πάτωμα, με σταυρωμένα τα πόδια. Τα νεία στους ώ-μους. Τεντώστε τους άγκώνες προς τα πίσω όσον περισσότε-ρο υπορείτε. Δέκα φορές.

2η άσκηση: 'Ορθία στάσις. Διάστασι των ποδών. Τα νεία στο στήθος. Χωρίς να μετακινήσετε τα πόδια σας στρώσατε το κορμί σας προς τα δεξιά τεντώστε δυό φορές τα νεία σας προς τα πλάγια παίροντας μιτ βαθιά άνα-πνοή και κατόπιν έπαναγύριστε στην άσκήση. Σταματώστε τα νεία στο στήθος τέσσερις φορές και βγάλτε τον άέρα που εισπνεύσατε.

'Η ίδια άσκηση προς τα ά-ριστερά.

3η άσκηση: Καθιστή, με σταυρωμένα τα πόδια. Τα νεία τεντωμένα έμπρός. 'Ανε-βάστε τα νεία σας ψηλά και φέστε τα όσο υπορείτε περισ-σότερο προς τα πίσω, παίρ-νοντας μιτ βαθιά άναπνοή. Κατόπιν έπαναφέστε τα στην άσκήση τους θέσι και βγάλτε τον άέρα που εισπνεύσατε.

'Η άσκηση θα έπαναληθώ δέκα φορές.

4η άσκηση: Πιάστε ένα υψαστόνι με τα νεία σας και φέστε το από έμπρός προς τα πίσω, περνώντας το πάνω από το κεφάλι σας. Εί-κοσι φορές.

Οι γυναίκες ενδιαφέρονται σήμερα για το στήθος τους περισσώ-τερο από κάθε άλλη φορά, γιατί ή μόδα έχει επιβάλει το με-γάλο ντεκαλτέ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΜΠΗ.

ΚΕ στις έφτά το βράδυ στο ζαχαροπλαστείο «Αστώρια», των Χαυτειών, ήταν ένας ψηλός άντρας με τετράγωνους ώμους, βελούτε πράσινη ρεπουμπλικάν και γκριζα καπαρντίνα. Καθώς περσσε την πόρτα, κοιταστάθηκε λίγο κι έριξε μια διάφορη ματιά στα τραπέζια, που ήταν πιασμένα από κάθε είδους κόσμο την ώρα εκείνη. Το βλέμμα του έπεσε σ' ένα νεαρό ανθυπολοχαγό της Βέρμαχτ, που καθόταν α-λομονόχως σ' ένα απόμειρο τραπέζι. Καθώς τον είδε, τον πλησίασε με ήρεμο βήμα και, χωρίς να του ζητήσει την άδεια, κάθισε κοντά του. Ο Γερμανός του χαμογέλασε αδιόρατα, έριξε μια ματιά γύρω του κι όταν διαπίστωσε πως κανείς δεν τους πρόσεχε, του είπε χαμηλόφωνα:

— Ήταν ανάγκη να σε δω άποψε. Γι' αυτό σου τηλεφώνησα νάρθης άποσάηποτε...

Μα γιατί ήθελες να συναντηθούμε εδώ; Ξέρεις πολύ καλά πως η φωτογραφία μου είναι τοιχοκολλημένη παντού και κινδυνεύω να με αναγνωρίσουν. Άς είναι. Πες μου τί συμβαίνει;...

Ο νεαρός ανθυπολοχαγός άνοιξε τη σάκκα του, έβγαλε από μέσα δύο χαχτυλογραφημένα χαρτιά και του τα παρέδωσε. Ο άγνωστος τα πήρε στα χέρια του και τους έριξε μια βιαστική ματιά. Το πρόσωπό του έλαμψε ολόκληρο. Κάτι πήγε να πη, μα ο Γερμανός του έκανε νόημα να μη μιλήσει. Από ένα διπλανό τραπέζι, μια γυναίκα τους έτρωγε με τα μάτια. Ήταν μια μικρόσωμη κοκκινομάλα, με γκριζό γαϊόρι που κάπνιζε συνεχώς. Ο άνδρας που με την πράσινη ρεπουμπλικάν, γύρισε και την κύτταξε. Αμέσως σχέδον, αισθάνθηκε μια παράξενη ταραχή. Πού το είχε ξαναδύ αυτό το κορίτσι; Η κοπέλλα, σαν να κατάλαβε την ταραχή του, γύρισε το πρόσωπό της άλλα και προσποιήθηκε την αδιάφορη. Αυτό το άντελήφθ ο Γερμανός.

Κάτι τρέχει, του ψιθύρισε. Σίγουρα ή μικρή αυτή σε άναγνώρισε από τις φωτογραφίες που έχει κολλήσει ή Γκεστάπο στους τούλους και τώρα μας παρακολουθεί και τους δύο. Πάμε να φύγουμε Τζών, προτού καλέσει την άστυνομία...

Ο Τζών άνασκήσας τους άμους του, σαν να μη τον άνοιζε αυτό που άκούσε, Έπειδή όμως ο σύντροφός του έπενε, άναγκάσθηκε να σηκωθεί και να φύγει μαζί του. Περνάοντας ώστόσο μπροστά από την άγνωστη, την άνακύνταζε προσεχτικά. Έκείνη όμως εξακολουθούσε να έχη γυρισμένο το πρόσωπό της άλλού και μόνο όταν βγήκαν οι άλλοι στο δρόμο, πληρώσε άμέσως και τους άκο-λουθούσε από μακριά. Οι δύο άντρες βάδιζαν ήσυχα, χωρίς να βιάζονται, παρ' όλο που έδρεχε ένκευριστικά. Οι δρόμοι ήσαν σχεδόν έρημοι. Ήταν Νοέμβριος του 1943.

Λίγο προτού φτάσουν στα Έξάρχεια, οι δύο φίλοι χάρισαν, άφού άντάλλαξαν προηγούμενες μερικά λόγια. Καθένας τράβηξε διαφο-ρετική διεύθυνση. Όταν ή κοπέλλα κατάλαβε πως ο άνδρας με την πράσινη ρεπουμπλικάν έμεινε μόνος, άνοιξε το βήμα της και τον πρόλαβε στο στενό της οδού Σουλτάνη. Ο άγνωστος έκανε μια γρήγορη κίνηση κι έπείχερσε να τραβήξει το μικρό έπαναλη-πτικό που είχε στην άριστερή τσέπη της καπαρντίνας του. Η κοκ-κινομάλα όμως, πιδ προδλεπτική απ' αυτόν, κρατούσε κιάλας ένα περιστρωφό, που το πρότεινε εναντίον του.

Μην κάνης καμμία τρέλλα, Τζών! του είπε άπειλητικά. Σε παρακολουθώ από τη στιγμή που μπήκες στην «Αστώρια» και κά-θισες με το φίλο σου το Γερμανό. Ξέρω, ότι ή Γκεστάπο σε κυ-νηγάει λυσσασμένα και σ' έχει έπικηρύξει για πολλά έκατομμύρια. Θα έκανα την τύχη μου αν σε παρέδιδα. Μα αυτό δεν μ' ενδιαφέ-ρει τώρα. Άν φανης λογικός και μου παραδώσης τα δύο έγγραφα που σου έδωσε ο Γερμανός, θα φύγω άμέσως και σύ κύτταξε να κρυφής, για να μη σε πιάσουν. Άν όμως θελήσης να κάνης το αντίθετο, τότε...

Μα ποιά είσαστε; ρώτησε ο άλλος περισσότερο περίεργος, παρ' όλο τρομοκρατημένος.

Ποιά είμαι; έκανε ή κοκκινομάλα, με κάποιο μίσος στη φωνή της. Έχει σημασία αυτό; Πάντως, αν σ' ενδιαφέρει, μπορώ να σου πω τ' όνομά μου και την ιδιότητά μου. Είμαι ή Σούλα Λένορμαν, το δεξί χέρι του ταγματάρχη φον Μπόγερ, της ύπηρεσίας «3000». Κάποτε... δούλευα μαζί σας. Μα δεν ήταν έπικερής δουλειά. Γι' αυτό, άναγκάστηκα ν' αλλάξω στρατόπεδο. Έμεις οι δύο συναντη-θήκαμε, όταν σε συνέλαβε ή Γκεστάπο, μίστερ Τζών Τίλλερ. Κα-τώρθωσες όμως να ξεφύγης απ' τα χέρια της, μέσα από τα κρα-τητήρια της οδού Μέρλιν. Και τώρα συνεχίζεις πάλι τη δράση σου...

Άς πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά. Στις 17 Όκτω-βρίου 1943, τουφεκίστηκαν από τη Γκεστάπο, στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, ο Μανώλης Πουλόπουλος, έφεδρος λοχίας, ο Γιάννης Μυτιληναίος, ο Άντώνης Κουράκος και ο Κώστας Παπας, στρα-τιώτες, κείδικευμένοι σαμποτέρ, που είχαν φτάσει πέντε μήνες νω-ρίτερα από το Κάιρο στην κατεχόμενη Άθήνα, με άρισμένες έντο-λες. Μαζί με τους άπεσταλμένους αυτούς του συμμαχικού στρατη-γείου, ήταν κι ο Βρετανός λοχαγός Τζών Τίλλερ, της ύπηρεσίας Μ. Ο. 4. Όταν συνέληφθηκαν οι τέσσερις πρώτοι σ' ένα σπιτάκι της οδού Μουσών 11 — τη στιγμή που μετέδιδαν με τον ασύρματό τους πληροφορίες στο έξωτερικό — πιάστηκε μαζί τους και ο Άγγλος. Μα ο τελευταίος κατώρθωσε να δραπέτευσει και να έξαναγισθή.

Έτσι οι Άθηναίοι είδαν, την έλλη μέρα κιάλας, το πρωί, σε ά-λους τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας τοιχοκολλημένη τη φωτογραφία του. Η Γκεστάπο έδινε γερή άμοιδή — 850 χρυσές λίρες Άγγλίας — σε όποιον τον παρέδιδε. Αντίθετα εκείνος όστις γνώριζε το κρησφύγετό του — πρόσθετε ή έπικηρύκει — και δεν το άναφέρει εις τας γερμανικές άρχες, θα θεωρηθή άυτόματως συν-εργάτης του έπικινδύνου αυτού πράκτορος μιας έξνης και έχρηκής Δυνάμεως. Ο Τζών Τίλλερ όμως ήξερε καλά τη δουλειά του. Ά-μέσως μετά την άπόδρασί του, έπισκέφθηκε τον νύν άντισυντα-

Ελληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μυστική άποστολή

Νίκος Άμβράζης και ο Βιενέζος ανθυπολοχαγός Όττο Χέρς, της ύπηρεσίας «Μπούντ» που είχε την έδρα της στην οδό Νεοφύτου Δουκά 10.

Η «Μπούντ» ήταν ειδική σχολή κατασκοπείας και ύπηρεσία άντι-κατασκοπείας. Έκει μέσα έκπαίδευονταν διάφορα άτομα — Γερμα-νεί, Ιταλοί, Έλληνες, Σύριοι, Άρμένηδες και Έβραίοι — που προορίζονταν να σταλούν στις διάφορες συμμαχικές χώρες της Μ. Ανατολής, ως σαμποτέρ και κατασκοποί των Γερμανών. Τα άτομα αυτά, ήσαν έξαιρετικά έπικινδύνα κι' είχαν κατορθώσει ως τότε να περάσουν — από τη Σμύρνη ή από το Διδυμότειχο — αρκετές δεκάδες στην Αίγυπτο, τη Συρία κι' άλλού. Ο Όττο Χέρς — που ήταν από μητέρα Άγγλίδα και θανασιμος έχθρος του Χίτλερ — δέχθηκε να συνεργασθή με τις συμμαχικές οργανώσεις, χωρίς κανένα άντάλλαγμα. Με τον Τίλλερ τον είχε φέρει σ' έπαφή ο ήρωϊ-κός γέρος διερμηνέας Λίλος Σκηνίτης, που γι' αυτήν ακριβώς την ύπόθεσι, έχασε, λίγο άργότερα, τη ζωή του.

Έτσι το βράδυ εκείνο που συναντήθηκαν ο Άγγλος κι' ο Γερ-μανός μέσα στην «Αστώρια», ο τελευταίος του έδωσε δύο άνομα-στικούς καταλόγους μερικών πρακτόρων της «Μπούντ», που θα έρευναν τις μέρες εκείνες στην Αίγυπτο. Μα, όπως είδαμε, ή άτυ-χία τους στάθηκε μεγάλη. Από μοιραία σύμπτωση, στο ζαχαρο-πλαστείο μέσα, βρισκόταν και ή Σούλα Λένορμαν. Η γυναίκα αυτή, που άνηκε πριν λίγο διάστημα άκούη, στο προσωπικό ενός «παρα-στικού» σπιτιού της οδού Αδέρωφ, πιάστηκε από τους Γερμανούς για μια κλοπή που είχε κάνει εις βάρος κάποιου άξιωματικού. Για

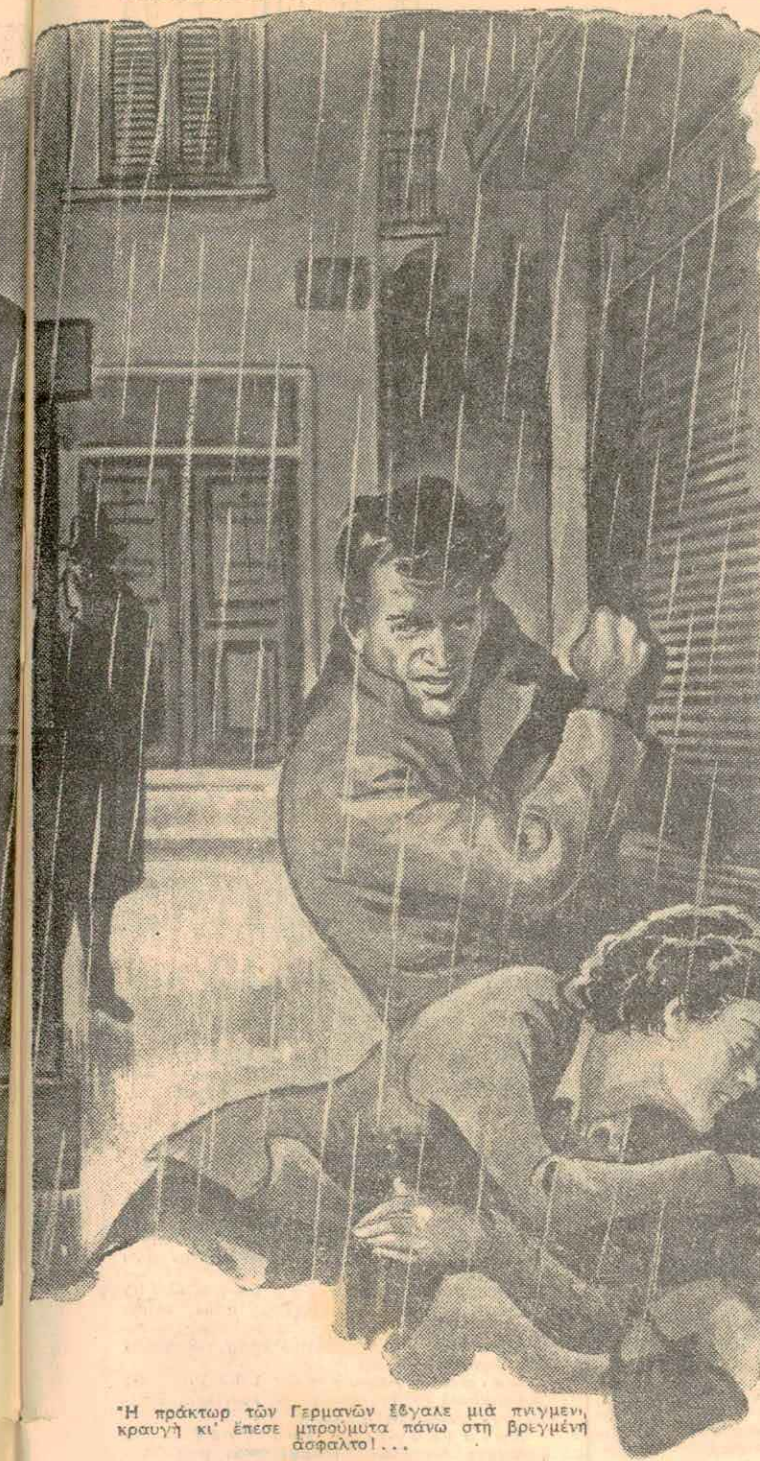
γματάρχη Στρατιωτικής Δι-αιουμένης κ. Άντρέα Σταυρό-πουλο, που ήταν στενός συν-εργάτης του, ο οποίος τον έκρυψε προσωρινά σε κάποιο φιλικό του σπίτι. Σε όλο αυ-τό το διάστημα, όμως, ο Άγγλος δεν έμεινε με σταυ-ρωμένα χέρια. Ήρθε σ' έπα-φή με την οργανώσει στην ο-ποία άνηκε ο Σταυρόπουλος και μέσα σε λίγες μέρες ξα-ναβρήκε τον εαυτό του. Άρ-χισε να δουλεύη συστηματικά και με περίσκεψη. Οι κυριώ-τεροι συνεργάτες του, εκτός του Σταυρόπουλου, ήταν ο

να μην τιμαρνηθή, δέχτηκε να γίνη συνεργάτης τους. Η κοκκινο-μάλα αυτή με τα πείραγμα μάτια, μπήκε στην ύπηρεσία «3000» κι' έγινε το δεξί χέρι του ταγματάρχη Έρρικ φον Μπόγερ, που την είχε στα μέσα και στα έξω. Από εκείνη τη στιγμή, έκατοντάδες Έλληνες πατριώτες πήρε στο λαίμο της. Πρόδινε χωρίς λόγο και αίτια. Κι' ήταν περίεργο τώρα γιατί δεν ήθελε να παραδώσει στη Γκεστάπο τον Τζών Τίλλερ και ζητούσε μονάχα τα έγγραφα που του είχε δώσει ο Όττο Χέρς.

Λοιπόν; Τί άποφάσεις, μίστερ Τζών; τον άναρώτησε ή Λέ-νορμαν. Έπικω να είσαι αρκετά έξυπνος, ώστε να κατάλαβης τη θυσία που κάνω. Αδιαφορώ για τις λίρες που δίνει ή Γκεστάπο και σου ζητώ μονάχα τα δύο χαρτιά που σου έδωσε ο Γερμανός...

Ο Τζών Τίλλερ είχε νευριάσει. Είχε θυμηθή στο μεταξύ πως τη γυναίκα αυτή την είχε συναντήσει στα κρατητήρια της οδού Μέρλιν, όταν τον άνεκριναν. Και τώρα καταλάβαινε πως δεν ύπήρχε τρόπος να τη γλυτώσει. Άν έκανε πως το βάδι στα πόδια, ή κοκκινομάλα θα τον πυροβολούσε άποσάηποτε. Κι' εκτός που θα έχανε τα έγ-γραφα, θα έχανε και τη ζωή του. Προσπάθησε, λοιπόν, να την κα-

Η πράκτωρ των Γερμανών έβγαλε μια πινιμένη κραυγή κι' έπεσε μπρούμυτα πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο!...

λοπίαση. Της είπε χίλια-δύο πράγματα, της έταξε άλλα τόσα, μα το άποτέλεσμα στάθηκε μηδέν.

Ο Άγγλος άποφάσισε τότε να τα παίξει όλα για όλα. Θα της ριχνόταν κι' άς γινόταν ό,τι ήθελε. Την ίδια στιγμή, όμως, έγινε κάτι που δεν τον περίμενε. Ο Τίλλερ είδε μια σκιά να πλησιάζη προς το μέρος τους, έρποντας σχέδον και σε πολύ μικρή απόστασι. Κατάλαβε ώστόσο πως ή «σκιά» αυτή ήταν φιλική. Άν συνέβαινε το αντίθετο, δεν ύπήρχε λόγος να σέρονται μέσα στις λάσπες για να φτάση κοντά τους. Πλημμυρίσε από χαρά. Η Σούλα Λένορμαν δεν είχε άντιληφθή το παραμικρό. Ήταν τόσο άφοσιωμένη στην άπειλή της, που άδιαφορούσε για όλα τ' άλλα. Ήταν άκομη το σκοτάδι κι' ή βροχή που βοηθούσαν σ' αυτό. Κι' ή... σκιά, όλοένα προχωρούσε. Είχε φτάσει σχεδόν σ' ένα μέτρο άπόστασι από τη γυναίκα. Και τότε όρθώθηκε ξαφνικά πίσω της και της κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο σέβριο. Η πράκτωρ των Γερμανών, έβγαλε μια πινιμένη κραυγή κι' έπεσε πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο. Το πε-ρίστρωφό της κύλησε μακριά.

Δεν χτυπή ποτέ τις γυναίκες, μίστερ Τζών, αλλά στην πε-ρίπτωσι αυτή, ήταν ανάγκη να το κάνω! άκούστηκε ή βαρεία φωνή του σωτήρα του.

Νίκο, έσύ; ρώτησε συγκινημένος ο Άγγλος. Παρ' όλλο να την πάω απ' αυτό το παληκοκόρισο!

Ο Νίκος Άμβράζης ήταν ο πιδ μικρός της οργανώσεως — μόλις δεκαοχτώ χρονών — μα κι' ένας από τους πιδ τολμηρούς σαμποτέρ που άναδείξε ή Κατοχή. Κατοικούσε στην Καλλιθέα, στην οδό Πριάμου 139 κι' ήταν καλλιτέχνης ζωγράφος. Την εποχή, όμως, έ-κείνη, είχε άφοσιωθή ολόψυχα στον άγώνα για την Έλλάδα. Άπο την πρώτη μέρα σχεδόν, που οι Γερμανοί πάτησαν στον τόπο μας, ο Άμβράζης, μαζί με τον άντισυνταγματάρχη Άντρέα Σταυρόπουλο και μερικούς άλλους, άρχισαν το μυστικό πόλεμο εναντίον των κα-τακτητών. Όσοι συνδέθηκαν με το λοχαγό Τζών Τίλλερ κι' ο πόλεμος τους έδρανώθηκε σε καινούργιες και γερές βάσεις. Ο νεα-ρός, λοιπόν, καλλιτέχνης, ήταν ο σωτήρας του εκείνο το βράδυ.

Ερχόμαστε μαζί με το Σταυρόπουλο, για να σε συναντήσουμε, του είπε. Άκούσαμε τη συνομιλία σου με τη Λένορμαν, καταλά-βουμε πως σε άπειλούσε και άποφασίσανε να σε άπαλλάξουμε απ' αυτό το κάθαρμα. Κι' όπως είδες, τα κατάφεραμε μια χαρά...

Έσύ μόνος σου τα κατάφερες, άποκρίθηκε ο Σταυρόπουλος, που είχε πλησιάσει στο μεταξύ. Όπως πάντα, ένηργήσας με κεραυ-νοβολό τρόπο...

Τί να την κάνουμε αυτή; ρώτησε ο Τίλλερ, δείχνοντας με το μάτι την άναίσθητη Λένορμαν.

Ο Άμβράζης πρότεινε τότε να την πάρουν μαζί τους, να τη φυ-λακίσουν προσωρινά σ' ένα από τα σπίτια που διέθετε ή οργανώσει και με την πρώτη εύκαιρία, να τη στείλουν στην Αίγυπτο, για να τη δικάσουν. Η σκέφι ήταν καλή, μα ή δουλειά δύσκολη. Για να τη μεταφέρουν στο κρησφύγετό τους, έπρεπε να διαβήτούν δικό τους αυτοκίνητο. Άποφάσισαν, λοιπόν, να την έγκαταλείψουν όπως ή-ταν και να φύγουν, προτού συνέρθη κι' άρχισή τις φωνές.

Οι τρεις άντρες ξεκίνησαν με βήμα βιαστικό. Η ώρα της κυκλο-φορίας πλησίαζε να τελειώσει κι' ύπήρχε φόβος να πέσουν πάνω σε καμμία γερμανική περίπολο.

Εκτός από τα άνοματα που είχε δώσει στον Άγγλο ο Χέρς, ύπήρχαν στους ίδιους αυτούς καταλόγους ή ήμερομηνία άναχωρή-σεως, καθώς και το όρομολόγιο που θ' άκολουθούσαν οι πράκτο-ρες των Γερμανών. Ήταν γραμμένο άκούη και το όνομα του καϊκιού. Οι πόδοτες ήσαν δεκατέσσερις και θα χωρίζονταν σε δύο ομάδες. Οι μισοί θα έφευγαν μέσω Θράκης και οι άλλοι μισοί με σκάφος μέσω Σμύρνης. Για τους έφτά πρώτους, ο Τίλλερ με το Σταυρό-πουλο είδοποίησαν με τον ασύρματό τους το Σταύρο Χ. Εύταξία, που ήταν τότε νομάρχης Έβρου και γενικός άρχηγος της ΕΠΟΘ. Το στρατηγείο της Μ. Ανατολής, με την ύπ' αριθ. 3045)42 ήμε-ρησία διαταγή του, άνόμασε την οργανώσει αυτή, ως μια από τις τρεις μεγαλύτερες κατασκοπευτικές οργανώσεις που δρούσαν τότε στα Βαλκάνια.

Ο Εύταξίας άνάλαβε με τους ανθρώπους του να έ-ξουδετερώνη τους ξένους πράκτορες. Με την εύκαιρία, θεωρούμε σκόπιμο να τονίσουμε εδώ τη συμβολή των Τούρκων φίλων μας, τόσο στην ύπόθεσι αυτή, όσο και σ' άλλες ύποθέσεις. Άναφέρουμε δε ιδιαιτέρως τα άνό-ματα των Καρα Μπεκίρ, Ριζάτ Μπέη και Ταλάτ Μπέη, που ήσαν άμεσοι συνεργάτες με την προαναστε-ρομένη οργανώσει και άποτελούσαν σύνδεσμο με το Ε-πιτελείο της Άβριανούπολης και τις άλλες ύπηρεσίες.

Για τους άλλους έφτά, που θα έφευγαν με το καϊκι «Εύτυχία», ο Τίλλερ προσπάθησε να έπικοινωνήση με τη βάση της Σμύρνης ή το στρατηγείο του Καίρου. Άλ-λά, όσο κι' αν προσπάθησε, ο ασύρματός του δεν κα-τώρθωσε να βρή έπαφή επί μια ολόκληρη βδομάδα. Κι' έπειδή ή ήμερα της άναχωρήσεως των πρακτόρων είχε φτάσει, άποφάσισαν να έπέμβουν οι ίδιοι για να τη ματαιώσουν. Η «Εύτυχία» θα έφευγε από τη Γλυφάδα τα χαραάματα της 22 Δεκεμβρίου του 1943. Η όργα-νωσι διέθετε δικό της καϊκι, το «Καιτούλα», με κυβερ-νήτη τον καπετάν Ζήη. Στο μικρό της άυπτόρι, ο ή-ρωϊκός καπετάνιος, έκαυσε πάντα τρία πολυβόλα και ά-φθονες χειροβομβίδες. Με τα όπλα αυτά, ο Τίλλερ, ο Σταυρόπουλος και ο Άμβράζης, άποφασισαν να έ-πιτεθούν στο καϊκι των Γερμανών και να το έξουδε-τερώσουν.

Το σχέδιό τους ήταν έπικινδύνο, μα δεν ήθελαν να το αλλάξουν. Άφού δεν μπορούσαν να είδοποίησουν το Κάιρο, έπρεπε να ένεργήσουν μόνον, ώστε να μη φτάσουν οι πράκτορες στον προορισμό τους. Άπό τα χαρτιά που είχαν στα χέρια τους, ήξεραν, ότι ή «Εύτυχία» θα περνούσε άποσάηποτε από το Σού-νιο ακριβώς στις δώδεκα το μεσημέρι, σύμφωνα με το κανονισμένο από πριν όρομολόγιο της. Έπομένως θα μπορού-σαν να έπιτεθούν σ' άνοιχτά του άκρωτηρίου.

Έτσι κι' έγινε. Οι τρεις φίλοι ξεκίνησαν με κανονικές άδειες για το Σούνιο, με οδηγό του αυτοκινήτου το Γιάννη Μπίκα και βοηθό του τον Τάκη Θεοφιλόπουλο, μέλος της οργανώσεως και τηγ-ματάρχη σήμερα στη Δημαρχία Άθηνών. Έφτασαν γρήγορα και βρήκαν εκεί τον καπετάν Ζήση να τους περιμένει με το καϊκι του. Το έκρυψαν καλά πίσω από κάτι βράχους και οι ίδιοι τραβήχτηκαν σε μια σπηλιά της περιοχής, για να περάση ή νύχτα. Έδρεχε άνα-νάκι κι' έκανε φοβερό κούρ. Μα οι τολμηροί Έλληνες και ο Άγ-γλος, δεν βέλησαν ν' άναψουν φωτιά εκεί μέσα, από φόβο μην τους πάρουν είδησι οι Γερμανοί των τριγύρω φυλακίων. Η νύχτα πέρασε δύσκολα. Μόλις έξημέρωσε, μπήκαν στην «Καιτούλα» και άνοιχτη-καν στο πέλαγος. Ο καιρός ήταν ο ίδιος και ή θάλασσα μαύρη και φουρτουναισμένη.

Κατά τις έντεκα το πρωί, φάνηκε νάρχεται ένα καϊκι. Ο Τίλλερ με το ναυτικό του καϊλί, μέτρησε έφτά επιβάτες, όσοι δηλαδή ήταν και οι πράκτορες των Γερμανών. Στάθηκαν, λοιπόν, έδυσαν τη μηχανή τους και περίμεναν. Μόλις οι άλλοι πλησίασαν αρκετά, ο καπετάν Ζήσης άρχισε να φωνάζη και να τους ζητά βοήθεια. Τους είχαν δύνει τελειώσει τα καύσιμα και δεν μπορούσαν να προχωρή-σουν. Άμέσως το καϊκι έστρεψε προς το μέρος τους κι' ήρθε κοντά.

Τότε όμως ο Άντρέας Σταυρόπουλος άναγνώρισε, άνόμεσα στους ξένους ταξιδιώτες, ένα παλιό του συμμαθητή. Εύτυχός, γιατί, λίγο άκούη, και άα ήταν άργά. Ο Νίκος Άμβράζης, πεισμένος μπρούμυτα πάνω στο κατάρωμα της «Καιτούλας», ήταν έτοιμος ν' άρχισή

(Η συνέχεια άπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη εκ της προηγουμένης σελίδος)

των πολυβολισμών.
Όλοι οι επιβάτες του καϊκιού ήταν αξιωματικοί και τραβούσαν για «εκτός», για τη Μ. Ανατολή. Ο ένας συντροφός τους όμως ο Άγγελος Φλώρος, είχε άρρωσθησει και τώρα ήταν αναγκασμένοι να επιστρέψουν στον Πειραιά.

— Έσείς θα συνεχίσετε το δρόμο σας, τους είπε τότε ο Σταυρόπουλος. Έμεις επιβιβάζουμε να γυρίσουμε άποψη στην Αθήνα, με αυτοκίνητο. Ο Φλώρος θάρρη μαζί μας και θα τον παραδώσουμε στο σπίτι του...

Η πρόταση αυτή τους συγκίνησε και τους έφερε δάκρυα στα μάτια. Ήταν μία ανέλπιστη λύση. Ο άρρωστος πέταξε στην «Καί-τολα» και οι άλλοι, αφού τους ευχαρίστησαν έφυγαν. Οι ώρες άρχισαν να περνούν μέσα στην πιο νευρική ανυπομονησία. Ήταν τρεις το απόγευμα κι' ακόμη να φανή το καϊκι των πρακτόρων. 'Επί τέλους, το είδαν να έρχεται με μεγάλη ταχύτητα. Μόλις πλησίασε αρκετά, ο καπετάν Ζήσης άρρισε να φωνάξει πάλι, ότι του χάλασε η μηχανή και τους παρακαλούσε να του δώσουν βοήθεια. Ο Τίλλερ και ο Νίκος Αμβράσης, είχαν πάρει τη θέση τους μπροστά στο πολυβόλο. Ο Άντρος Σταυρόπουλος περίμενε όρθιος πάνω στο καταστρώμα με τις χειροβομβίδες στο χέρι.

Στις φωνές του καπετάν Ζήση, το έχθρικό καϊκι έκοψε την ταχύτητά του. Και, ξαφνικά, εκεί που κανείς δεν το περίμενε, άνοιξε πυρ εναντίον τους με ένα καμουφλαρισμένο κανονάκι που είχε στην προμήνη του. Με την πρώτη βολή, ο Τζών Τίλλερ τραυματίστηκε βαρεια στο στήθος και στο στομάχι κι' ο Αμβράσης, έλαφρα στο πόδι. Ωστόσο, εκτός του Άγγελου, που βρισκόταν σε άσφαση, οι άλλοι δεν έχασαν την ψυχραιμία τους από την ξαφνική αυτή επίθεση των πρακτόρων. Άρρισαν άμέσως να στήσουν με το πολυβόλο — τη θέση του Τίλλερ — την πήρε ο Φλώρος — ενώ ο Σταυρόπουλος πετούσε άπανατες χειροβομβίδες. Οι πρακτόρες, που δεν το περίμεναν αυτό, βρέθηκαν τελείως άπροετοίμητοι κι' ο ένας πίσω από τον άλλον, έφευγαν χτυπημένοι από τις έλληνοεθνικές σφαίρες. Το κανονάκι τους είχε σχεδόν άχρηστευθεί.

Η μικρή, αλλά δραματική αυτή σύγκρουση, δεν κράτησε περισσότερο από δέκα λεπτά. Μα από μικρό αυτό διάστημα, ο Άντρος Σταυρόπουλος και η τομήρη συντροφιά του, κέρδισαν μεγάλη νίκη. Οι πρακτόρες έπεσαν ως τον τελευταίο κι' η μυστική άποστολή τους βρήκε το τέλος που της ταιριάζει.

Ο λοχαγός Τζών Τίλλερ, πέθανε ύστερα από μερικές ώρες. 'Επειδή δεν μπορούσαν να τον μεταφέρουν στην Αθήνα, αναγκάστηκαν να τον θάψουν μέσα στη σπηλιά του Σουνίου, όπου και βρίσκεται ακόμη ο τάφος του.

Όπως ήταν φυσικό, η Γκεστάπο λυσάλε και πάλι από αυτό το πάθημά της. Έκανε ανακρίσεις, προσπάθησε να ανακαλύψει ποιοι ήταν αυτοί που εξολοθρεύσαν το καϊκι της κι' επειδή δεν τα κατάφερε, έδωσε ένα σύντομο ανακοινωθέν που κατέληγε ως εξής: «Έχθρικών σκάφος — ίσως υποδρόμιον — έδωλεν εναντίον αλιευτικού, παρά το άκρωτήριο του Σουνίου. Τα άδωκα θύματα ήσαν έπτά. Αι γερμανικά άρκα της περιοχής άνέλαβον την περίθαλψιν των οικογενειών των». Μα πόσο διαφορετική ήταν η αλήθεια, για τα «άδωκα» αυτά θύματα του δήθεν αλιευτικού!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επίσημων

Ν.Ν.Ν.Ν. 419 Σ.Ν.:Το Ιστορικό που μου γράψατε το γνωρίζω πολύ καλά. Ξέρω τους Άγγλους και τους Κυπρίους, καθώς και τους πρακτόρες. Σας παρακαλώ να μου το ξαναστείλετε με περισσότερες λεπτομέρειες, για να συμπληρώσω τις δικές μου. Περιμένα. Αλέκο Πορτοκαλή, Ν. Ύρκι: Οι εκτελεσθέντες ήσαν τρεις: ΟΙ Ν. Καπετανής, Α. Παρολής και Ι. Κρούσιος. Εκτελέστηκαν στις 3-5-43 στην Καισαριανή. Χαραλάμης, Ν. Ζήκων, Τρικαλά: Δεν ήταν όλοι οι Κουτα, πρακτόρες. Κάθε άλλος. Ο πρίγκιψ... Ντισμάντε, αυτούς μάλιστα κατέβλεψε πρώτος. 'Εκείνοι που τον άκολουθούσαν ήταν παλαίοι ληστές, εγκληματίες και πλαστογράφοι. Μην έχετε, λοιπόν, τέτοια ιδέα γι' αυτούς. Μη τσον Πελαργόν, Κωνστ. Σαμποράκη, Γεώργιον Πουρνάρα, Ιωάννη Παναγιώτου, Δημ. Χαρολαμπιδή, Βασιλείον Δέδε, Πέτρον Φοδταν, Γεώργιον Λυρακην, Μενέλαν Φακούρον και έφτα άλλες ύπογραφές που δεν διαφέρουν. Β. Σ. Τ. 614: Ευχαριστώ για το όμαδικό σας γράμμα. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχίσουν. Για το άλλο ζήτημα ευχαριστώ. Σας στέλνω από μία φωτογραφία της Αλέκας Καραγιάννη. Σ ούλα Φαβιέρου, Ψυχικό: Δεν είναι λόγος να λυπάστε. Κι' άλλες καπέλλες συνδέθηκαν με Γερμανοτσολούς και παντρεύτηκαν. Σήμερα έχουν μεγάλα παιδιά. Μόνο η προδοσία είναι εγκλημα. Μίλην Καρακώστα, Λεβάνη, Ήλιε: Πρόκειται για το ίδιο άκριβώς πρόσωπο και θα ήθελα να μου στείλετε συμπληρωματικά στοιχεία, αφού και σεις υπήρξατε θύματα Σας άπαντά από τη στήλη αυτή, γιατί στην έφημερίδα δεν κρατώ άλληλογράφια. Κ. Β. Βερνάρδον, Αλεξάνδρεια: Να μου γράψετε όποτε θέλετε. Τα γράμματα των ξενητεμένων φίλων και συμπατριωτών, είναι πάντοτε εύπρόδεκτα. Δημ. Πανουτσάπουλον, Σίμο Μπενιάρδη, Γεώργιον Καλαμπόκαν, Ιωάννη Σαραντοπούλον, Ιωάννη Μαχίαν, Κων. Μπουρνάν, Αλεξάνδρον Σάβαν, Νικόλαον Σάβαν, Ιωάννη Καστανιώτην, Έμμ. Βαλιδάκη, Γεώργιον Κρίνον, Ν. Π. Χαρολαμπόπουλον, Χρυσόστομον Σύριον, Κων. Κρίνον, Αντώνιον Αντωνίου, Σ. Μαλαμάτην, Ρόγγυλον Σπορίδην, Γ. Γεωργιάδην και Νικόλαον Σταφυλάν, Β. Σ. Τ. 904: Ευχαριστώ θερμά για τα γράμματά σας. Άντώνιον Σβορώνον, Πειραιά: Το Ιστορικό θαμνάσιο, αλλά δυστυχώς λείπουν τα όνόματα των ανθρώπων που πήραν μέρος στην επιχείρηση. Εκτός του Ν. Μπιδ. Ποιοι ήσαν αυτοί; Άν μου τα στείλετε, θα μείνουν άρκετά ίκανοποιημένος. Νικόλαον Παντελίδην, Θέβα: Ψεύτικο το όνομά σας, πονηρή η σκέψι σας Γεώργιον Γιαννακούλιαν, Ρόδον: Ο Νίκος Αμβράσης, που άκούσατε στην εκπομπή του Ρ.Σ.Ε.Δ. ήταν συμπατριώτην στην όργάνωση «Βύρωνας». Γράφω γι' αυτόν σ' αυτό το φύλλο. Σήμερα μένει στην Καλλιθέα, στην όδον Πριπίου 139. Ά θ αν ά σ ι ο ν Μορφορίον, Χιον: Καί σ' ε σ' το ίδιο. Άν γράψετε στον Κ. Αμβράση, είμαι βέβαιος ότι θα σ' άπαντήσει. Γ. Λουλουδάκη, Χανιά, Κρήτη: Για τον Ι. Ιωαννίδη της πατρίδας σας μου γράψουν πολλοί και με ρωτούν. Δεν έγω καμία σχέση μαζί του. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Χ.ρ. Σ. Αραντινόν, Πολυχνίτος, Μυτιλήνη: Αυτοί που δεν ήπράτε το γράμμα μου. Σας το έστειλα συστημένο. Ζητήστε το από το ταχυδρομείο σας. Άλ έκον Μορφορίαν, Καβάλα: Δεν κάνετε καθόλου λάθος. Η Ιστορία έγινε όπως την γράψατε. Δεν την διαδέχεται Δημοσιεύτηκε στο τεύχος της 15 Αυγούστου 1952. Κ. Δημάκη, Πρέβεζα: Θα συνεχίσουν. Δυστυχώς, οι σκέψεις δεν μπορούν να αυξηθούν. Για το άλλο ζήτημα, όποτε θέλετε. Χ. Γεωργιούλοπουλου, Πειραιά: Ναι, αυτός ήταν ο προδοτής, αλλά... Έχετε στοιχεία εναντίον του; Άσπασία Παπαδοπούλου, Κηφισιά: Συμφωνώ, λοιπόν! Γιατί όχι; Κάτι είναι κι' αυτό... Ι.Β.Ι.

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτό (σελ. 29) τη νέα Ιστορική σειρά, που το καθένα από τα θέματα της κλείνει ένα συγκλονιστικό ανθρώπινο δράμα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Η Ιστορία είναι γεμάτη από όνομα-τα γυναικών που έλαμψαν με την ευφυΐα, την όμορφιά ή τη δράση τους. Άλλ' είναι γεμάτη και από όνοματα γυναικών, που ύπηρεσαν πρωταγωνιστικούς ήπερώνων ή άναντρίχιστικών έπεισοδίων και που με τους ήρωήσμούς, την αυτοθυσιά ή τα εγκλήματά τους κατέκτησαν το δικαίωμα να περάσουν στην άθανασία.

Πολλές απ' αυτές τεματίσαν τη ζωή τους πάνω στο ικρίωμα ή μπροστά στο έκτελεστικό απόσπασμα, πιστές ως το θάνατο στο ύπεροχο ιδανικό τους ή στα διστραβιμένα ένστικτά τους Κι' υπάχονον άναρτίητες άλλες έπίσης, που έπεσαν θύματα των προλήψεων της εποχής τους ή πληρώσαν με τη ζωή τους το έρωτικό παραλήρημα ή η φλογερής ψυχής τους!

Η νέα αυτή Ιστορική σειρά άποτελείται από τις τραγικές περιπέτειες της ζωής των γυναικών αυτών που ο έπιλογός τους γράφθηκε με το τεκούρι το λεπίδι της λαιμητόμου, την άγνωση, την πυρά, το δηλητήριο ή τις σφαίρες του έκτελεστικού απόσπασματος.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ μιάς πεντηκονταετίας

Διάφορα άξιωμαμένα περιστατικά

Πόσα γεγονότα δεν έγιναν κατά τις ημέρες των 50 Χριστουγέννων, που περάσαμε από το 1901 ως σήμερα! Γεγονότα, που είναι άλλα τραγικά, άλλα ευχάριστα κι' άλλα μόνον περίεργα. Άλλ' άς σημειώσουμε μερικά από τα πιο σημαντικά ανάμεσα σ' αυτά...

Χριστούγεννα του 1905. Μία Γαλλίδα, η κυρία Φλερύ, σύζυγος ενός εργάτου του Πυριτιδοποιείου της Ροσεφόρ, έφερε στον κόσμο το 23ο παιδί της! Η Κυδέρνησις της έδωσε ως έπαθλο 50 φράγκα. Χριστούγεννα του 1908. Ένα γκαρσόνι καφενείου, ο Σεραφείμ Ματίς, άρριψε εναντίον του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Φαλιέρ, κοντά στην πλατεία του Έτουάλ και προσπάθησε να του ξεριζώσει τη γενειάδα.

Χριστούγεννα του 1911. Οι άνθρακωχοί της μικρής αμερικανικής πόλεως Κάλυμετ (Μίτσιγκαν) είχαν άργανώσει μία έορτή σ' ένα κέντρο της πόλεως. Κάποιος φώναξε ξαφνικά: «Φωτιά!». Δημιουργήθηκε άμέσως πανικός, με άποτέλεσμα να σκοτωθούν 83 άτομα! Τα 58 από τα θύματα, ήταν παιδιά.

Χριστούγεννα του 1917. Ένα ραβδί στο Μπρέστ-Λιτόφσκ των γερμανορρασκικών διαπραγματεύσεων για τη συνάφι ειρήνης.

Χριστούγεννα του 1918. Μία άνακρινώσι του γαλλικού έπιτελείου άναβό-δωσε τους Γάλλους νεκρούς και τραυματίες κατά τον πόλεμο του 1914-18 σε 1.820.300 άνδρες.

Χριστούγεννα του 1927. Η κυρία Ντεμαρέλ, ηλικίας 86 χρονών, που ήταν η μόνη από τις γυναίκες της αμερικανικής πόλεως Ήντουσον (Νέα Υερσέη), που δεν είχε κόψει τα μαλλιά της, όπως απαιτούσε η νέα μόδα, δέχεται, τέλος, να την όδηγήσουν στον κουρείο. Άλλά, καθώς της έκοβε τα μαλλιά, πέθανε από συγκοπή.

Χριστούγεννα του 1929. Η σοβιετική κυβένησις καθήργνησε την έορτή των Χριστουγέννων.

Χριστούγεννα του 1931. Ο Παντίτ Νεχρού συλλαμβάνεται στις Ίνδies κατά τη διάρκεια ταραχών που είχε προκαλέσει η όργάνωσις των «Κόκκινων Πουκάμισαν».

Χριστούγεννα του 1932. Ο Άδολφος Χίτλερ άρνείται να μετάσχει σαν άπλος ύπουργός στην κυβένησι του στρατηγού φόν Σλάιχερ.

Χριστούγεννα του 1933. Έκρηξις του ήφαιστείου της νήσου Κουσιναραμπουσίμα (Ίαπωνία). Νεκροί: 40 άνθρωποι και 130 βόδια.

Χριστούγεννα του 1934. Η Μαρία Ρασπουτίν, κόρη του περίφημου Ρώσου καλόγερου, έμφανίζεται στο Λονδίον, ως δαμάστρια τίγρεων και άποθώνεται από τους θεατές.

Χριστούγεννα του 1936. Ο έμφύλιος πόλεμος συνεχίζεται στην Ίσπανία. Οι δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις, άποφασίζουν να κάμουν άνακωχή κατά την ημέρα των Χριστουγέννων.

Χριστούγεννα του 1941. Οι Αμερικανοί έγκαταλείπουν τη Μανίλλα, έπειτα από σκληρότατο άγώνα.

Χριστούγεννα του 1942. Ο ναύαρχος Νταρλάν δολοφονείται στο Άλγέρι.

Χριστούγεννα του 1943. Ο στρατηγός Αϊζενχάουερ διορίζεται άνώτατος άρχηγός του άγγλοαμερικανικού έκστρατευτικού σώματος στην Ευρώπη.

Χριστούγεννα του 1944. Βιαιότητα άντεπίθεσι των στρατευμάτων του φόν Ρούντεντεντ, που κυκλώνουν τους Αμερικανούς στην περιοχή των Άρδεων.

Χριστούγεννα του 1948. Ο Άγγλος συνταγματάρχης Αλέξανδρος Σκώτλαντ, ζητάει να άποστρατευθώ, για να άσχηληθώ, όπως γράφει στην αίτησή του, με την καλλιέργεια γερανιών. Ο Σκώτλαντ, που υπηρετούσε στην «Ιντέλιτζενς Σέρβις», είχε καταρθώσει να έμφανισθώ ως Γερμανός άξιωματικός κι' είχε φτάσει ως το βαθμό του ύποστρατήγου. Το βαθμό αυτό διατήρησε καθ' όλη τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου.

Χριστούγεννα του 1950. Οι Σκωτσέζοι άυτόνομιστοι κλέβουν τον περίφημο «λίθο της στέψεως», βάρους 150 κιλών, από την έδρα του θρόνου, μέσα στο Ιστορικό άββαείο του Ουέστμινστερ.

«Καλήν ήμεραν άρχοντες...»

Καλήν ήμεραν άρχοντες και πένητες εν γένει φτωχοί και μισθοδίκτοι και ταλαιπωρημένοι που ψευτοζή καθέννας σας στην άχαρή μας σφαίρα και περιμένει ματαια να δη... «καλήν ήμερα»!

★

Καλήν ήμεραν άρχοντες κι' «εν ύδασι» άφέντες που μας παραφουσκώσατε με... άεροκουδέντες. Μπαρούφες λέτε διαρκώς και τά... νερά θαλώνετε κι' όλο δουλείες άνοίγετε, έμάς για να... δουλώνατε! Χριστός γεννάται σήμερα, στο «φόρτε» τού χειμώνας.

χιονίζει άκατόπαυστα και βρέχει έπιμόνωνς. Ο Σπερχιός έφουσκωσε ο Έβρος έξεχειλίσας κι' αυτός άκούη ο Ίλισσός... κοτρώνας καταρσκού- (λση).

Πεδιάδες πλημμυρίζουνε, κοιλάδες κι' άμπελώνες κι' είναι τα τραύ των Άθηνών σαν τίς... νεροχε- (λως).

Με μπόρες και με θύελλες κυλάει όλος ο χρόνος κι' οι ούρανοι... αγάλλονται στη... λίμνη Μαρ- (θώνας)!

★

Έντος της φάτης τίκτεται κι' υπό σπηλαίου θόλον ο λυτρωτής του σύμπαντος και ποιητής των όλων κι' αγάλλονται οι άνθρωποι και χαίρει όλη η κτίσις, εκτός της Κύπρου, δυστυχώς.

που παραμένει συνεχώς δεμένη και... άλύτρωτη και των Συμμάχων... (Κτησις)!

★

Καλήν ήμεραν άρχοντες του Έφοδισμού μας υπαίτιτοι κι' ύπευθυνοι έσείς του... γυμνισμού μας, διότι καταφέρατε εδώ και χρόνια ήδη, άπόρροια να γίνουμε και τα κοινά τα είδη! Χριστός γεννάται σήμερα! Κι' οι πιο πολλές οι τάδε ε.

παρά την διατίμηση και τόσες «διατάξεις» της γαλοτούλας—δυστυχώς—και του άμνου άκόμα, έξέχασαν ολότελα τη γεύσι και το... χρώμα! Έτσι μία τέτοια έορτή μεγάλη και άγία, μονάχα στο στομάχι του ο κόσμος θάη. άογία διότι απ' την άκρίβεια του βγήκε φεύ! ή... πίστις και ψάλλει στον τιμάρημον τό: «Δόξα εν ύψι- (στοις)»!

★

Έκ της Περσίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα κι' άναστατώνουν, άκοντες, την ευκλή μας χώρα! Η άφείσι των γίνεται γνωστή κεραυνοβόλως και θερμοτάτη ύποδοχή τους κάνει ο κόσμος όλος! Στον έρχομό τους δίνουνε οι πάντες σημασία και με... «μπιτονία» όλοι τους από κοντά τους παίρ- (νον).

γιατί νομίζουν πως οι τρεις οι Μάγοι απ' την (Περσία).

άντι... χρυσού, στα χρόνια μας... πετούλαιο μας (φέρουν).

★

Χριστός γεννάται σήμερα! Κι' οι Μάγοι με τα δώρα, σμύρναν χρυσόν και λίβανον του φέρνουνε και τώρα. Πάλι τον ίδιο θησαυρό φορτώνονται στους ώμους και με λαχτάρα περπατούν στών Άθηνών τους δρό- (μους).

διότι η κοινωνία μας καθώς έχει σκορσέψει κανέναν... γκάγκστερ μαθητή μπορεί να του λη (στέψη)!

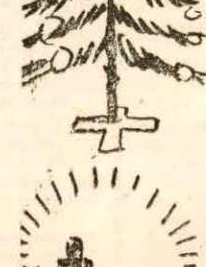
★

Χριστός γεννάται σήμερα! Κι' οι Μάγοι έπομένως «να τότε προσκυνησών» ηγαίνονον έοπευσμένως. Τραβάνε για το σπήλαιον, με φούρια και με φόρα «κι... άστρον λαμπρόν τους όδηγεί, χωρίς να λείψη (ώρα)»

γιατί κι' αυτό το Βράδυ, έχει βυθίσει η Πάουερ το Άστρ, στο... σκοτάδι! Κι' ενώ γεννιέται, φίλοι μου, παντού το «φω» της (γνώσεως) οι Άθηναίοι βρίσκονται στο «φως της... άπο-γνώ- (σεως)»!

★

Με στής ευδαιμονίας μας τα τόσα τα πελάγη.

έλευθερα έξακολουθούν να περπατούν οι μάγοι! πλιν όμως αναγκάζονται να φύγουνε γιατί, πληροφορούνται σύντομα πως είναι περιττοί. Διότι από μάγισσες πλημμύρισε η Αθήνα, που της μαγείας τη μηχανή τηνε δουλεύουν φίνα. Με βότανα μυστήρια και άλλα μαγικά που τα κοοδία τα πολλά πιάνονται τοκτικά Κι' οι έδυπες οι μάγισσες πάντα τα καταφέρνουν άντι χρυσόν να φέρνουνε, απ' τους κουτούς να... (παί νουν)!

★

Καλήν ήμεραν άρχοντες των ίδρυμάτων όλων, τελευταίως παίτετε μυστηριώδη ρόλον κι' άντι καλώντων, το κοινό... εξάσφαλιν σας ψάλ- (λει).

αν και δεν σκοτιζόσατε γιατί «σας τάπαν κι' (άλλοι)»!

Χριστός γεννάται σήμερα, να πη σ' έχθρους και (φίλους).

το «έλεψτε τους πτωχούς» και «άγαπάτε αλλή- (λους)»! Κι' έσείς, ώ! άνελήτοι και πάντα θηριώδεις για τα παιδάρια είσατε ο τωρινός... 'Κωδός και με τον «Ευάγγελισμόν», όδώς ο κόσμος λέει πως έπληρώθη το ρηθέν: «Ραχήλ τά... τέκνο κλαίει!»

★

Καλήν ήμεραν άρχοντες και της Βουλής φωστήρες, που πάτε για να γίνετε Μεσσίες και... σοτήρες! Χριστός γεννάται σήμερα να μας υπενθυμίση: «άγάπη και όμόνοια κι' άφίετα τα μίση»

γι' αυτό κυττάχτε άπόλυτα «χρηστοί» κι' έσείς να (είστε) κι' ύπ' όφιν σας να λάβετε αυτόν τον «Θεον Λόγον» και τη Βουλή μας, πρό παντός, εις το έξης φροντί- (στε).

να μην την μεταβάλλετε «εις... φάτην των αλόγων!»

★

Θα πη ξανά τα λόγια του τα χιλιοετημένα «κι' όσοι χιτώνες έχουν δυο να δίνουνε τον ένα!» Γι' αυτό, λοιπόν, σωτήρες μας... «άγρον υπν άγα- (ράσετε)

και στους φτωχούς τ' άπέραντα... τσιφλίκια να μοι- (ράσετε).

διότι, αναντίρρητα, παρατραβά το τέλι και, ούτω πως, παμμέγιστοι και πάνσοφοι εν τέ- (λει).

Χριστός γεννάται σήμερα εν Βηθλεέμ τη πολει κι' οι ούρανοι αγάλλονται κι' οι... τσιφλίκιοι (όλοι).

★

Καλήν ήμεραν άρχοντες της γής, της οικουμένης και γενικώς της σφαίρας μας της άναστατωμένης. Χριστός γεννάται σήμερα στη γή να προσηύχθη και σπεύδει... καταφύγιον κι' έκείνος να ζητήσει γιατ' η Περσία φλέγεται, το Πακιστάν φουνώνει στην Παλαιστίνη, τακτικά, ο Άρς ξεφαντώνει απ' την Κορέα χάθηκε κάθε χωριό και πόλι κι' οι ούρανοι αγάλλονται και χαίρει ή... κτίσις (όλη)!

★

Άφήστε, πιά τα Βίτσια σας, τα «βέτο» σας και (όλες)

τις άσκοτες κι' άνούσιες εισηνικές παρόλες και δείχτε κατανόηση, να δούμε τι θα γίνει και μόνιμα στο μέλλον.

τα πλήρη των Αγγέλων, άρμονικά να ψάλλουνε το «Επί γής Ειρήνη!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκυλα της Εποχής

Εδδουμα ένοταντανε

Γνωστός πολιτευόμενος και επι-
τιμών βουλευτής του Συνσπερ-
μου, δέχτηκε παραμονές Χριστου-
γέννων, έναν ψηφοφόρο του από
την επαρχία που έφτασε κρατών-
τας πεσκέσι ένα γαλοπούλα.
— Βρε, καλώς τον φίλατο! εί-
πε με την συνθησίουμένη εγκάρδιο-
τητα των πολιτευόμενων, κα-
νόνισε την άγκαλιά του.
Και με το έμπειρο του μάτι,
διαδίδοντας τον σκοπό της επι-
σκέψεως του επαρχιώτη, διπλα-
σίαζε την εγκάρδιότητά του, για
νά τον άφοβληση.
Σέ χαιρόμαι, λοιπόν, νά, μά
το Θεό, σου λέω! Είσαο ο μόνος

άνθρωπος που έρχεται α με δη-
λασέν μου ζητά ρουσέτι!
— Άλλα ο πονηρός χωριάτης, χω-
ρίς να τά χάση ούτε δευτερόλεπ-
το:
— Άμ βέ! Και γιατί σούφερα
τό γαλοπούλα, κομπάρη;
Κόκκαλο ο δουλειότης.

— Ο πωλητής κρατούσε ένα ρα-
δάει και σαλαγάς το ποίμνιο των
γαλοπουλών, που άμείμνι τρα-
φούσαν το δρόμο τους — όλες μα-
ζί — σαν πρόβατα.
— Γαλοπούλες για τά Χριστου-
γέννια! Γαλοπούλες για τά Χρι-
στουγέννια!...

Ζυγώνει ευγενεστάτος ο άνα-
ραστής και ζητεί πληροφορίες,
σταματώντας τον ταπεινό με τις
γαλοπούλες:
— Με συγχωρήτε, κύριε. "Ηθε-
λα νά προμηθευθώ μιά γαλοπού-
λα. Έχετε την καλασύνη να με
πληροφορήσετε πόσο κάνει;

— Έξορτάται, κύριος.
— Από τι, παρακαλώ;
— Από το δόρος.
— Άηλαδή, περίπου:
— Άναλογώς: "Εδδωμήντα, δ-
γόντα, πενήντα, έκαστο, έκαστον
είκοσι.

— Και είναι πολύ καλές;
— Θούμα!
— Όμιλούν και γαλλικά;
— Άναγκασμένος ο πωλητής κό-
δει την φασαρία:
— Δεν τας από δόλο, Χριστιαν-
έ μου! Άσε με ησυχο!...

Και ο ευγενεστάτος φαρσέρ:
— Τι κρίμα! Τόση παρέα με τις
γαλοπούλες και να μη μπορώ νά
πάσω λίγη γαλλική ευγένεια!
— Άν δεν σήκουν τά ραδάει ο γα-
λοπουλητής, σίγουρα θα συνέχιζε
τά καλαμπούρια του ο άστέρας.

— Ο άνθρωπος ήταν έξαλλος και
απότομο ενώπιον πολλών άκροα-
τών:

— Νά την δρώσω την Κυβέρ-
νησι!

— Είσαο άντιπαπαγικός; τόν
ρωτήσανε.

— Είμαι άπλώς άντικυβερνητι-
κός, διευκρίνισε. Άηλαδή είμαι
έναντιον όλων των κυβερνήσεων!

— Άπειρα ζευγάρια ερωτηματι-
κών έλεμμάτων καρφώθηκαν άνα-
πόμους επάνω του. Και περισσό-
τερο έξαλλος συνέχισε:

— Νά τις δρώσω όλες τις Κυ-
βερνήσεις που δεν σκετάρηκαν νά
καταργήσουν με άναγκαστικό νό-
μο τους... κουραμπιέδες και τά
μελομακάρονα! Κι' ύστερα σου
λένε πως άγωνίζονται για την εū-
ημερία του λαού! Ποιά ευημερία,
όρε, τη στιγμή που χρειάζομαι
κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, ένα
γκαζοτενεκέ είκοσαχίλιαρα για
νά ικανοποιήσω την κουραμπιέδο-
μελομακαρονομανία των διαφό-
ρων παρακαλαδιών της μεγάλης
και Ιστορικής οικογενείας μου!

Συμπλήρωσε τον φιλιππικό του
μ' ένα ήχηρότατο «φτού!» και
μήκε φουρτουνοσμένος σ' ένα...
ζαχαροπλαστέιο!...

Σέ μιά γωνιά της όδου "Ερμού
που διασχίζεται από άσφαινα άν-
θη πάσης τάξεως και ηλικίας,
στέκεται ένας γιγαντιαίος και θα-
υφώνας λαχειοπώλης, που έχει ά-
ναλλάξει χρέη μεσολαδότη μετα-
ξύ της... Τύχης και των διερχο-
μένων.

— Ποιός θα πάρη τό μέγαρο!
Ποιός θα πάρη τό μέγαρο! φωνά-
ζει, προτείνοντας ένα λαχείο των
Συντακτών.

— Άλλά την εδουλειδότη επαγ-
γελητική του δράσι άναστατώνει
ή εμφάνισις ενός... ύπερπομπικού
κοριτσάρου, που περιμένοντας
προσφώς κάτι, στέκεται δύο-τρία
έθμητα πιο κει.

— Όποτε ή διαλάλησις άλλαζει

ελαφρώς και γίνεται... θαρώς
συμβολική:

— Πά! πά! ένα μέγαρο! Ποιός
θα τό πάρη τό μέγαρο! Ποιός;
— Δεν χρειάζεται, όμως, νά... δι-
ερωτηθώ περισσότερα, γιατί κα-
ταπλέει λαχναρισμένος ένας κον-
τόχοντρος και φαλακρός μεσοκο-
πος, που παίρνει άγκαζέ τον κορι-
τσάρο και άπομακρύνονται.

Και ο λαχειοπώλης άπογοητευ-
μένος και πιο... βαθυφώνος:
— "Ε! ρέ, ποιός τό πήρε τό μέ-
γαρο! "Ε! ρέ, ποιός τό πήρε τό
μέγαροoooo!

Μέσα στο ντασατούρι της χρι-
στουγεννιάτικης άγοράς ζυπαν-
τώνται δύο άδύνατοι και λεπτο-
φτιαγμένοι τύποι.

— Βρε Θούβερε!
— Βρε Άγγελε!

Μόνο που δεν άγκαλιάζονται.
— Ύστερα αρχίζουν την κου-
βέντα:

— Πώς από δώ; Για γαλοπούλα
ήρθε;

— Ναι. Κι' έσύ;

— Όχι. "Εγώ ήλθα νά δώ κα-
νέναν γνωστό μου που νά ψωνίξη
γαλοπούλα.

— Νά δής; Γιατί;

— Για νά με προσκαλέση στο
τραπέζι!

— Όπου ο άλλος γελά με την
κοστιά του και στρίβει άέσω, μω-
μουριάζοντας φιλοσοφικά:
— Όποιος φυλάει την γαλοπού-
λα του έχει την μισή!...

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

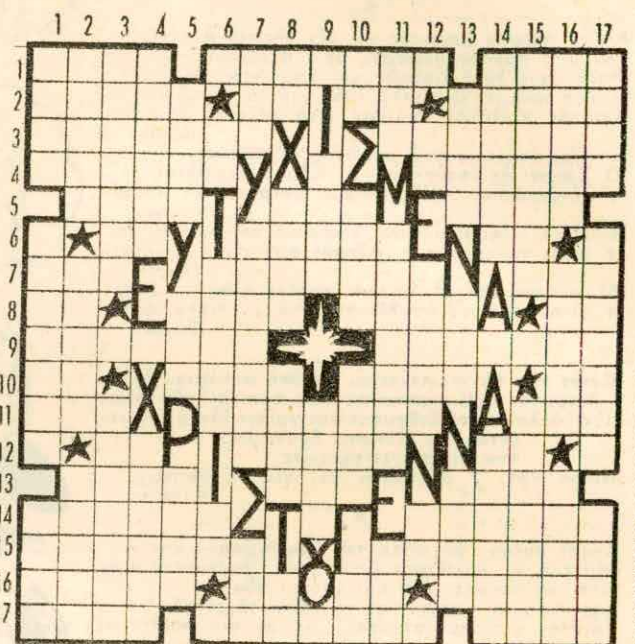
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 413

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πόλις στην οποία ο Χριστός έκανε το πρώτο του θαύμα. — Σχετίζεται με την γέννησι του Χριστού. — Συνοδεύει κάθε έορτασμό.
- 2) Συντροφικά (έπίρρ. δημοτ.). — Θα τά βρήτε σ' ένα όρνι-
θώνα. — Άνεστραμμένη νότα. — Ήταν οι πρώτοι προσκυ-
νηταί του Θεανθρώπου.
- 3) Ξαναγύρισε στη ζωή. — "Α-
νοστα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 4) Απερίγραπτος. — Άλλετική
συνσκήυη και τό άλγευτικό
πλοάριο που την χρησιμο-
ποιεί.
- 5) Σήκωσε. — Άπαραίτητο για
την καλή λειτουργία μιας τών
αίσθησεων. — Άνήκει στο Ι-
σχυρό φύλο.
- 6) Πρόθεσις (άρχ.). — "Η γαρί-
δα στην καθαρεύουσα. — Ά-
νεστραμμένο άθροισμα.
- 7) ... Ο' Μπράιεν: γνωστός ή-
θοποιός του κινηματογράφου.
— Θεοτόκος. — Ποταμός της
"Ελβετίας.
- 8) Άναρτητή νότα άνεστραμμέ-
νη. — Μασχάλη. — Κέρδιζε
τόν Παράδεισο (θηλ.). —
Σύμφωνο.
- 9) Άπαραίτητη στο γάμο. — Δεν
έχει θεραπεία.
- 10) Άρχικα ύπουργείου. — Γάλ-
λος φιλόσοφος και μαθηματι-
κός του 19ου αιώνα (έπών.).
— Βρισκόταν κοντά στη φα-
νή του Χριστού. — Στο άλ-
φάβητο έχουν την αντίθετη
σειρά.
- 11) Ξενική άρνησι. — Έκεί γεν-
νήθηκε ο Χριστός. — Άρχικα
όργανισμο.
- 12) Άρθρο. — Δώρον των βο-
σκόων προς τον νεογέννητο
Χριστό. — 503.
- 13) Φρένερικ... άσθη του Χόλ-
λυσουντ. — Νομός και ποτα-
μός της Γαλλίας. — Έλαχι-
στα.
- 14) Ένα από τά κυριότερα σπλά-
να μας. — Δύσκολα, θλι-
βερά.
- 15) Έγκρισσις. — Ζώα που άντέ-
χουν στη δίψα.
- 16) Έπινομή του Χριστού. —
Πρόθεσις (μπροστά πέ φω-
νήν). — Δυό γράμματα που
συνοδεύουν συχνά όνόματα ά-
ξιωματικών. — "Ερως (ξεν.).

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-
ρίζομε την γέννησι του. —
Πάντοτε.

- 1) ... Χριστούγεννα. — Κάνω
κάτι μαλακό. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- 2) Δεν χρωματίστηκαν. — Το
μουστάκι του σταριού. — "Ε-
πίρρημα που δηλώνει διατα-
γμόν.

- 3) Πόλις στην οποία έζησε ο
Χριστός τά περισσότερα χρό-
νια του. — Τύπος αεροπλά-
νιον.
- 4) Λέμβος πολεμικού πλοίου. —
Ο' πρώτος εχθρός του Χρι-
στού.
- 5) Είς διπλούν δηλώνει βιασύνη.
— Χαρακτηρίζει τά ακωστή-
κα όνόματα. — Μπαίνει στα
παραθύρα.
- 6) Άναφορική άντωνυμία. — Πο-
ταμός της "Ιταλίας. — Τά άρ-
χικά του Θεανθρώπου.
- 7) Το πρώτο φώς της ημέρας. —
"Επικαιρα τραγούδια. — Γλυκό.
- 8) Σχηματίζει χρόνο του ρήμα-
τος. — "Εορτάζει τά Φώτα. —
"Αφιέρωμα. — Λουδοδίκος...
Βασιλεύς της Γαλλίας.
- 9) Άνταλλάσσονται τις ημέρες
αυτές. — Όστων του ρινικού
διαγράμματος.
- 10) "Υποθετικόν. — Επίρρημα, που
συχνά διπλασιάζεται. — Σύ-
νολον. — Πρόθεσις.
- 11) Άρχικά που σχετίζονται με
τον στρατό μας. — Βραδυκι-
νητος. — Συνοδεύω.
- 12) 53. — "Εταινος. — Συνοδεύει
τό γέλιο.
- 13) Δολοφονήθηκε μέσα στο μπά-
νιο του από μία γυναίκα. —
"Αναφορική άντωνυμία (δοτ.).
— Άχρηστη σ' ένα σπανό.
- 14) Συγκρατούν και περιορίζουν.
— Άνταλλάσσεται μαζί με τις
εσχές.
- 15) Προσφιλή. — Τόν παριστάνουν
συνήθως με φτερά.
- 16) Στρόβιλος (άγγλ.). — Άμυ-
αλος. — Φτώχεια.
- 17) Όμηρικος ήρωας. — Πανηγυ-

Προετοιμασθήτε για την επίδειξη

Από όλα τα προβλήματα που απασχολούν τη γυναίκα, το σημαντικότερο είναι ο γάμος. Κι' ίσως δεν υπάρχει κανένα άλλο εκτός απ' αυτό. Αλλά πώς θα βρήτε το σύζυγο που θα σας δώσει το όνομα και την κοινωνική του θέση, που θα σας θερμάνει με την αγάπη του και που θα σταθεί στο πλευρό σας, τρυφερός σύντροφος και ισχυρός προστατής σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής σας;

Και πώς θα βρήτε το σύζυγο που σας ταιριάζει και που θα μπορέσει να σας κάνει εύτυχισμένη;

Την απάντησή σ' αυτά τα ερωτήματα θα βρήτε στα έξι τεύχη του βιβλίου «Πώς να βρείτε τον άνδρα που σας ταιριάζει» του Μάρκαραντ Βέλλερ, που αρχίζουμε να δημοσιεύουμε από το σημερινό τεύχος του «Θεσφαυρού».

Αν δεν κάνετε ποτέ το δεικνύει πώς, κάποια μέρα, θα κατεβείτε από τα σύννεφα το βασιλοπούλο, που θάρρη να χτυπήσει την πόρτα σας, αυτό σημαίνει πως δεν ήσαστε ποτέ νω. Αλλά αν καθίσατε στο παραθύρο σας για να το περιμένετε, αυτό δείχνει πως είσαστε πολύ αφελής. Τα παραμύθια είναι, βέβαια, από τα πιο όμορφα πράγματα που υπάρχουν στη ζωή μας. Αρκεί όμως να μην τα πιστεύουμε...

Αν, λοιπόν, επιθυμείτε πραγματικά να βρήτε σύζυγο, πρέπει να ξεχάσετε το παραμύθι του όνειρεμένου βασιλοπούλου. Αυτή είναι η πρωταρχική προϋπόθεση για να μην μείνετε στο ραφί... Έπειτα, θα χρειαστεί να κάμει και πολλά άλλα πράγματα.

Αλλά, πρώτα-πρώτα, τι είναι σύζυγος; Και ποια θεοί είναι στη ζωή σας;

Όλες οι γυναίκες δεν τον βλέπουν με τον ίδιο τρόπο.

Για τις συναισθηματικές, όπως επίσης για τις γυναίκες που είναι καλλιεργημένες ψυχικά, ο σύζυγος συγχέεται με τον ιδανικό άνδρα, που θα σταθεί στο πλευρό τους σαν συμ-

πλήρωμα του εαυτού τους και σαν πιστός κι αφωσιωμένος σύντροφος. Για τις άλλες, ο σύζυγος είναι ο άνδρας, ένας κάποιος άντρας, που θα τους δώσει τις χαρές της εγγαμής ζωής θα τους χαρίσει την κοινωνική του θέση και θ' αναλάβει τα βαρύνοντάς τους.

Υπάρχουν, λοιπόν, δύο κατηγορίες γυναικών, που καθορίζονται από αυτές βλέπει το γάμο με διαφορετικό τρόπο. Κάθε γυναίκα, όμως, σ' οποιαδήποτε κατηγορία κι αν ανήκει, επιθυμεί με το ίδιο πάθος το γάμο. Και τώρα ας ερωθούμε στο φλέγον ζήτημα: Πώς θα βρήτε το σύζυγο και πώς θα τον καταστήσετε;

Πρώτα-πρώτα, δεν αρκεί να επιθυμείτε να βρήτε σύζυγο. Πρέπει επίσης να το θέλετε και να το επιδιώξετε με όλες σας τις δυνάμεις, αρκεί ο πόθος σας αυτός να μην καταπνίγεται από ένα είδος, όπως δυστυχώς, συμβαίνει σε πολλές γυναίκες.

Αλλά το να επιδιώξετε να βρήτε σύζυγο δεν σημαίνει ότι πρέπει να σχετίζεστε με κάθε άνδρα που συναντάτε στο δρόμο σας. Από τ' άλλο μέρος όμως σημαίνει ότι πρέπει να χαλιναγωγείτε λίγο την καρδιά σας. Πόσες γυναίκες, αλλοιμονο, δεν είναι θύματα αυτής της ελαστικής, ανικανοποίητης και απειθαρχητής καρδιάς τους!

Αλλά τι πρέπει να επιδιώξετε; τον έρωτα ή το γάμο;

Τα δύο αυτά πράγματα μπορεί να συμβαδίζουν, κι' αυτό είναι, βέβαια, το ιδανικό. Αλλά δεν είναι απαραίτητο να συμβαδίζουν. Μερικές γυναίκες βρίσκουν στον έρωτα — οπλάνη στην ερωτική περιπέτεια — το γάμο. Άλλες βρίσκουν τον έρωτα στο γάμο. Άλλες, τέλος, παντρεύονται χωρίς έρωτα και δεν είναι λιγότερο εύτυχισμένες από τις πρώτες και τις δεύτερες.

Δεν υπάρχει κανόνας στα ζητήματα αυτά. Όχι, λυθός...

Υπάρχουν δύο βασικοί κανόνες. Και να ποιοι είναι: «Αν θέλετε να παντρευτείτε, δεν πρέπει να λήτε:»

«Δεν θα παντρευτώ παρά μόνον τον άνθρωπο που θα αγα-

πήσω, ή δεν θ' αγαπήσω παρά μόνον τον άνθρωπο που θα είναι πρόθυμος να με παντρευτεί». Ξεκινώντας από αυτές τις σκέψεις το πιθανότερο είναι οτι θα καταλήξετε σε άποια. Και τώρα να ένας άλλος κανόνας: Κερδίζει τον άνδρα η γυναίκα που δείχνει πάντα αποφασιστικότητα και θάρρος. Η αδυναμία είναι θανάσιμο αμάρτημα για τη γυναίκα.

Η αποφασιστικότητάς και το θάρρος προϋποθέτουν επίσης κάποια πείρα από τη ζωή. Οι άντρες γοητεύονται στην βρεθύν μπροστά σε μια άπειρη παιδούλα, αλλά εκείνη που τους υποδουλώνει είναι η εμπειρία γυναίκα.

Ένα άλλο μυστικό που θα σας οδηγήσει στην επιτυχία είναι το ξεχά:

Θα προσπαθήσετε να επιδιώξετε την ατομικότητά σας στον κύκλο των γυναικών που γνωρίζετε ή αγαπημένους σας. Μ' απλούστερα λόγια, πρέπει να επικρατήσετε στο σιωπηλό ίσως αλλά δεινότατο ανταγωνισμό που γίνεται γύρω σ' έναν άνδρα.

Και για να το κατορθώσετε πρέπει να βγείτε τελείως από τον παθητικό ρόλο σας, πρέπει να ξεφύγετε από την αδράκεια και τη μοιρολατρεία. Μην περιμένετε να σας διαλέξει ένας άνδρας. Διαλέξτε σεις τον άνδρα που νομίζετε ότι ταιριάζει περισσότερο στον χαρακτήρα και την προσωπικότητά σας. Κι' αρχίστε την επίδειξη.

Πώς θα γίνει αυτή η επίδειξη και με ποια μέσα θα διεξαχθεί δεν μπορεί να το καθορίσει κανείς προκαταβολικά. Εξαρτάται από τις περιστάσεις, τα πρόσωπα, την ιδιοσυγκρασία τη δική σας και του άλλου προσώπου κτλ. Ένα μόνον μπορεί να τονισθεί: αυτή η επίδειξη πρέπει να είναι έμπροη, συστηματική και αδιαλείπτη. Τα παρτί σας μπορούν να είναι άλλοτε ήρεμα κι' άλλοτε καταγυσιακά. Η γυναίκα διαίσθησε πως θα σας βοηθήσει στην εκλογή. Πρό πάντως, όμως, πρέπει να είναι συνεχής.

Για τη γυναίκα ο γάμος είναι η ευτυχία. Κι' η κατάκτησή της απαιτεί αγώνα και κόπο. Παραδεχθείτε, λοιπόν, την πραγματικότητα όπως είναι και μην πελαγοδρομήτε σε αγνούς συναισθηματισμούς. Στην εποχή μας, η γυναίκα είναι για τον άνδρα κάτι το ελκυστικό, διαφορετικό από εκείνο που ήταν άλλοτε. Το μυστήριο δεν υπάρχει πια, και δεν υπάρχει κανένας τρόπος για ν' απλώσωμε και πάλι τον πέπλο του πάνω στα ζητήματα του γάμου.

Εκείνο που συγκινούσε στα παλιά χρόνια μας άφησε σήμερα αδιάφορο. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι αλλαξε το ίδιο το ερωτικό συναισθημα.

Έγινε πιο απλό, πιο κοινωνικό, πιο ανθρώπινο. Όλη η πολυπλοκή άλλοτε υποθεσι του γάμου απλοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό. Αν θέλετε να βρήτε την ευτυχία δεν πρέπει να το ξεχνάτε. Η μεταβολή που σημειώθηκε στα ζητήματα που αφορούν το γάμο μπορεί να χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη επανάσταση του αιώνα μας. Τα πάντα έχουν αλλάξει. Ο τρόπος προσεγγίσεως των δυο φύλων, ο χαρακτήρας των σχέσεων, η ερωτική εκδήλωση, ο ίδιος ο γάμος!

Δεν χρησιμοποιεί, λοιπόν, σε τίποτα το να νοσταλγείτε τα παλιά. Το κυριότερο για σας είναι να προσαρμοσθείτε στις καινούργιες συνθήκες ζωής και να παίξετε όσο το δυνατόν καλύτερα το γυναικείο ρόλο σας, όπως έχει διαμορφωθεί στη σύγχρονη κοινωνία. Είναι άσχεκη όχι μόνον να το λέτε, αλλά και να το πιστεύετε πως έχετε δικαιώματα στην ευτυχία.

Αφού το χωνέψετε αυτό καλά, τότε είναι εύκολο να βρήτε ποια τακτική πρέπει ν' ακολουθήσετε για να φτάσετε στο σκοπό σας. Γι' αυτήν, όμως, θα μιλήσουμε την άλλη εβδομάδα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Όταν η νυνάικα φωνίχη...

Μια δύσκολη πελάτισσα πλησιάζει στο τμήμα καλτσών και ζητά να της δείξουν καλτσές. Το ένα κομμάτι μετά το άλλο κατεβαίνει από τα ράφια, μα δεν βρίσκει τίποτε η πελάτισσα, που να την ικανοποιεί. Στο τέλος, ο πάγκος γέμισε με κομμάτια και καλτσές γυναικείες έδο κι' εκεί.

Απορούμαι πολύ, λέει η δύσκολη πελάτισσα, αλλά δεν βλέπω να έχετε αυτές που ζητώ. Έχετε τίποτε άλλο να μου δείξετε;

— Όχι, κυρία μου, τίποτε άλλο, απαντά η υπομονετική υπάλληλος. Έκτος αν θέλετε να σας δείξω και το ζευγάρι που φοράω!

Ο κ. Μαστοροδής γυρίζει το μισή-μυρί απ' τη δουλειά του στο σπίτι. Η γυναίκα του τον υποδέχεται χαρούμενη:

— Αγάπη μου, του λέει, θα σου κάνω μια έκκληση. Σου αναγγέλλω, ότι σε λίγο θα είμαστε τρεις.

— Ολόχαρος έκκεινος, αγαλιάζει τη γυναίκα του και νιθνρίζει:

— Είσαι βέβαιη, χρυσό μου; Είσαι βέβαιη...

— Ορίστε, διάβασε το τηλεγράφημα που έστειλε η μαμά απ' τη Θεσσαλονίκη, ότι έρχεται!...

Η μικρή Ρένα κιντάει τη φαλάκρα του πατέρα της και ρωτάει:

— Γιατί, μπαμπά, σου πέρανε όλα τα μαλλιά;

— Γιατί σκέφτεται πολύ, απαντάει η μαμά της σοφά.

Η Ρένα τότε γυρίζει στη μαμά της:

— Τώρα κατάλαβα, μαμά, γιατί εσύ έχεις κρατήσει όλα τα μαλλιά σου!...

Στο εστιατόριο:

— Η κόττα αυτή δεν τρώγεται! Θα είναι τουλάχιστον πέντε χρόνων! διαμαρτυρόνται οι πελάτες.

— Κι' από πού καταλαβαίνετε την ηλικία της; ρωτάει το γκαρσόνι.

— Απ' τα δόντια!

— Μα η κόττα δεν έχει δόντια, κύριε!

— Το ξέρω, αλλά έχω εγώ!...

Στάθηκαν άτυχος και στους δύο γάμους μου!

Μπα!... Και τί σοφ συνέβη:

— Η πρώτη μου γυναίκα πέθανε.

— Κι' η δεύτερη;

— Ήν ακόμη!

Μια κυρία που μένει στο ξενοδοχείο, τηλεφωνεί σε μια φίλη της:

— Μαίρη, χωνή μου, έλα αμέσως! Έχω φοβερά νέα! Μα δεν μπορώ να σου τα πω από εδώ! Σέρεις τι γίνεται με τα τηλέφωνα των ξενοδοχείων. Ο υπάλληλος πάντα ακούει από κάτω.

— Πώς τολμάτε να κάνετε μια τέτοια κατηγορία, κυρία μου, διακόπτει αγανακτισμένη μια τρίτη φωνή από το τηλέφωνο. Πρέπει να ξέρετε πως δεν μ' ενδιαφέρει κι' ούτε έχω και καιρό περιστευμένο για να καθωμαι ν' ακούω τις συνδιαλέξεις των πελατών μας!

— Ο άντρας μου με ύπολογίζει πολύ. Όταν προσκίμαι το πάρο κάποια σοβαρή απόφαση, ζητάει πάντα τη συμβουλή μου.

— Ναι... για γάχη να ξεθυμάνει οι κάποιον, αν τυχόν πάνε άσχημα τα πράγματα!

— Γνωρίζω με τον άνδρα μου από τα μπαζιά και ξαφνικά... νύστερησε!

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Η βασίλισσα Ίζαμπέ

Αίμα, αίμα, αίμα!...
Το Παρίσι ήταν τόσο διψασμένο για αίμα, που το μακελί δεν φαινόταν πώς θα σταματούσε ποτέ. Οι διαταγές που είχαν οι αρχές ήταν ρητές: να παρακολουθούσαν να πάντα, με σταυρωμένα τα χέρια, χωρίς να ανακατευτούν. Ο λαός έπρεπε να χορτάσει τη δίψα του. Όταν κουραζόταν να σφάζει, τα πράγματα θα έμπαιναν μόνο τους στον κανονικό τους δρόμο. Και στο μεταξύ, οι Άρμανιάκ κι όλοι οι ισχυροί φεουδάρχες που είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους, θα ξεολοθρευόνταν. Έτσι, ο δούκας της Βουργουνδίας, που είχε επικρατήσει τώρα δεν θα χρειαζόταν να βαρύνει το χέρι του στο αίμα. Ούτε οι δήμιοι του θα κουραζόντουσαν πια. Γιατί τη θέση τους είχε πάρει τώρα το ανώνυμο πλήθος, ο λαός, που δεν δίνει ποτέ λόγο σε κανένα για τις πράξεις του. Κι' ο λαός αυτός, βουτηγμένος όπως ήταν στο αίμα, δεν θα είχε τον καιρό, ούτε την ικανότητα να προσέξει το ζυγό της σκλαβιάς που του εταίμαζαν οι ισχυροί της ημέρας.

Όταν θα είχε κορέσει τη δίψα του, τα δεσμά του θα ήταν κιάλας έτοιμα. Το ανώνυμο πλήθος θα έσκυβε τότε το κεφάλι και θα στήριζε με τα ματωμένα χέρια του εκείνους που του τα είχαν σφυρηλατήσει... Στο θρόνο της Γαλλίας καθόταν την εποχή εκείνη ένας τρελλός βασιλιάς, ο Κάρολος δος. Η γυναίκα του η όμορφη Βαυαρή πριγκίπισσα Ίζαμπά, αντί να σταθεί στο πλευρό του, για να γλυκάνει τη δυστυχία του, τον πρόδιδε και ως βασιλιά και ως σύζυγο. Το ίδιο άστοργη ήταν και για το γνιο της, το νεαρό δελφίνο Κάρολο 7ο.

Τα μόνα πράγματα που την ενδιέφεραν ήταν η εξουσία κι' οι απολαύσεις. Γι' αυτά είχε προδώσει τα καθήκοντά της και ως σύζυγος και ως μητέρα. Γιατί τάχα θα ενδιαφερόταν περισσότερο για το λαό της; Η φρικαλέα διαταγή να μην έμποδιστή η σφαγή προερχόταν απ' αυτήν την ίδια. Από αυτήν την ανάληψη κι' ακόλαστη βασίλισσα...

Η Ίζαμπά είχε σφυρηλατήσει με προσοχή τους κρίκους της αλυσίδας που στερέωνε σφιχτά το θρόνο της και δεν φοβόταν πως ο γαλλικός λαός θα μπορούσε να τη σπάσει μια μέρα.

Ο σύζυγός της, ο δυστυχισμένος βασιλιάς Κάρολος ο δος, βυθιζόταν ολοένα και περισσότερο στην τρέλλα του κι' η βασίλισσα ήξερε πως δεν θα ξαναδρισκε ποτέ πια το λογικό του. Μήπως είχε σπατατήσει, άλλωστε, να τον ποτίζει με τα

μαγικά φίλτρα που της είχε δώσει ο μάγος Σαϊτάνος;
Ο γνιος της, από τ' άλλο μέρος, βρισκόταν στη διάθεση των Άρμανιάκ κι' η μητέρα του, αν παρουσιαζόταν η ανάγκη, θα μπορούσε να τον άποκρύψει, σαν έχθρο του κράτους και να τον ρίξει στις φυλακές ή να τον παραδώσει στο δημόσιο!...
Ο μόνος που είχε παραμείνει έξω από τους υπολογισμούς και τα σατανικά σχέδια της ήταν ο νικητής της ημέρας, ο ισχυρός και φιλοδόξος δούκας της Βουργουνδίας Ιωάννης ο Ατρόμητος.

Αλλά η Ίζαμπά δεν είχε μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Είχε καταφέρει να τον τυλίξει στα δίχτυα της όμορφης κόμης Λαούρας ντε Ζιάκ. Και, για να μπορεί να την επιτηρήσει και να είναι βέβαιη πως όλα θα γινόντουσαν σύμφωνα με τις επιθυμίες της, έκανε τον άντρα της, τον κόμη Ραούλ ντε Ζιάκ, «ευνουχισμένο» της, με την έννοια που είχε πάντα αυτή η λέξη στη γαλλική αλλη... Ήταν ένας φαύλος κύκλος α-κόλασας!...

Αλλά το μυαλό της Ίζαμπά πήγαινε ακόμη πιο μακριά. Ο βασιλιάς Κάρολος θα μπορούσε να πεθάνει από τη μία μέρα στην άλλη. Στο χέρι της ήταν, άλλωστε, να επισπεύσει ή να αργοποιήσει το θάνατό του. Θα μπορούσε τότε να παντρευτεί τον Ιωάννη τον Ατρόμητο, το δαυνοστεφανωμένο ήρωα που είχε πριν από λίγον καιρό κατατροπώσει τους Τούρκους, κοντά στη Βιέννη και να στηριχθεί πάνω στο στίβο υπέρτατο του για να βασιλεύει στη Γαλλία τη Βουργουνδία, την Όλλανδία και το Βέλγιο.

Ο δούκας που θα της χρωστούσε το βασιλικό στέμμα θα γινόταν τυφλό όργανό της. Κι' αυτή θα χρησιμοποιούσε τη δύναμη και τις ικανότητές του για να στερεώσει την εξουσία της.

Νά, όμως, που ένας από τους κρίκους της αλυσίδας είχε αρχίσει να λυγίζει. Μια απροσδόκητη είδηση της είχε φέρει εκείνο το πρωί ο κόμης ντε Ζιάκ, ο ανειδίγητος κι' ανήλικος ευνουχισμένος της, που είχε υποδουλώσει τα πάντα, ως κι' αυτή την τιμή του, στο συμφέρον και τη φιλοδοξία του. Ο δούκας της Βουργουνδίας, της είπε, φαινόταν από κάποιες μέρες αδιάφορος για τα θέληγτρα της Λαούρας, της γυναίκας του. Κι' αυτό γιατί ένα παράφορο και τρελλό αίσθημα είχε φωλιάσει στην ψυχή του.

Και ποιά είχε η ώραία που αναστάτωσε το μυαλό και την καρδιά του καλού μας δούκα; ρώτησε η βασίλισσα, ενώ τα μάτια της πετούσαν αστραπές.
— Η κόρη του τραπέζιτη σας!...

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτό το συναρπαστικό ιστορικό και δραματικό μυθιστόρημα του διασημού Γάλλου συγγραφέως

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Είναι η ιστορία ενός αγνού και υπέρτατου αίσθηματος, που ξεχαστεί σε σύγκρουση με τα πιο βίαια και λυσσάλεα πάθη και που ξετυλίγεται μέσα σε μια ατμόσφαιρα αλκλικών δολοπλοκιών, άποτροπαίων εγκλημάτων και ανστοιχιαστικών τραγωδιών.

Πρόκειται για την ιστορία μιας άθώας νέας, που γίνεται ταυτόχρονα ο στόχος των επιθέσεων μιας τρελής μητέρας και μιας ακλόνητης κι' αμωσθεαυμένης βασίλισσας, που αναγωνίζεται η μία την άλλη σε αγιότητα και θρηωδία.

Είναι επίσης η ιστορία ενός τεληρωού και γενναίου ιππότη, που ανώνιζεται εναντίον όλων για να προστεύσει την αγαπημένη του και να σώσει τον έρωτά του.

Το νέο αυτό μυθιστόρημά μας είναι ένα συγκλονιστικό ανθρώπινο δράμα που θα γοητεύσει και θα συναρπάσει τους αναγνώστες μας.

— Του τραπέζιτη μου!...
— Θέλω να πω του τοκογλύφου Μερσερό...
— Α!... Και πώς τη λένε;...
— Φλώρα...
— Είπες λοιπόν, ότι ο δούκας την αγαπάει;

— Τη λατρεύει! Ο Μαλάτρ, ο εμπιστός του, βρίσκεται διαρκώς στο σπίτι του Μερσερό, προσπαθώντας να τον πείσει με δολοαστικές προτάσεις να παραδώσει την κόρη του στο δούκα... Θα το πιστεύετε; Ο δούκας Ιωάννης, σαν παλληκαράκι δέκα οχτώ χρόνων, περνάει με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από μια βελούδινη μάσκα, κι' εγώ δεν ξέρω πόσες φορές την ημέρα, από την οδό Γαλιλαίου, όπου βρίσκεται το σπίτι του Μερσερό, με την ελπίδα μήπως αντίκριση σε κανένα παράθυρο την ώραία του... Είναι να ξεκαρδίζεται κανείς στα γέλια!...

Αλλά η βασίλισσα δεν είχε διαθεσι να γελάσει κι' έμεινε μερικές στιγμές βυθισμένη σε σκέψεις. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι της και κυττάζοντας κατάματα τον κόμητα ντε Ζιάκ, είπε μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή:

— Αυτή η νέα έκθεσι σε κίνδυνο τα συμφέροντά μου, Ραούλ!...

Ο ευνουχισμένος της κατάλαβε άμέσως.

— Η Φλώρα Μερσερό, απάντησε θα πάψη πολύ γρήγορα να σας ένοχλη!

— Βασίζομαι σε σένα, Ραούλ, τόνισε η Ίζαμπά, συνοδεύοντας τη φράση της μ' ένα τρυφερό χαμόγελο.

Είχε ξαναδουρή τώρα την ευθύμια της.

Ο κόμης ντε Ζιάκ έτοιμασθηκε να φύγει. Αλλά η Ίζαμπά τον κράτησε με μια κίνηση του χεριού της.

— Έχω μια ιδέα, Ραούλ, του είπε. Γιατί τάχα να μην εμπιστευθούμε στο πλήθος τη φρονιτιά να μας απαλλάξει από αυτή τη Φλώρα Μερσερό;...

Ο κόμης ντε Ζιάκ την κύτταξε μ' απορία.

— Ο πατέρας της νέας, απάντησε, δεν ανήκει στους Άρμανιάκ! Είναι φίλος σας... Η Ίζαμπά γέλασε.

— Και μήπως ο καλός μου λαός ξέρει ποιους σκοτώνει και για ποιο λόγο τους σκοτώνει; είπε. Δεν θα χρειαστεί ίσως τίποτ' άλλο, παρά το να του κάμωμε μια έ-ξυπνη υπόδειξι. Ένα θύρα λιγώτερο η περισσότερο δεν έχει σημασία.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο κόμης ντε Ζιάκ, έπειτα από μικρή σκέψη. Νομίζω μάλιστα πως έχω κιάλας τον άνθρωπο που θα κάμη αυτή την υπόδειξι... Θα βάλω την Αγνή...

— Ποιά είναι αυτή η Αγνή, Ραούλ;

— Η τρελή της γεφύρας του αγίου Μιχαήλ. Δεν μπορείτε να την ξέρετε, μεγαλειοτάτη...

— Νομίζεις φρόνιμο να εμπιστευθής την υπόθεσί μας στα χέρια μιας τρελλής;...

— Σε στιγμές όπως αυτές που περνάμε, απάντησε ο κόμης ντε Ζιάκ, το πλήθος σκούει πιο πολύ τους τρελλούς από τους γνωστικούς. Αφήστε με να ενεργήσω όπως εγώ ξέρω, μεγαλειοτάτη...

— Κάνε όπως θέλεις, Ραούλ...

Η Ίζαμπά άνοιξε κατόπιν ένα συρτάρι του γραφείου της, έβγαλε από εκεί ένα σακκούλακι με χρυσά νομίσματα και το πέταξε στον ευνουχισμένο της.

— Μπορεί να σου χρειαστούν, του είπε. Το βλέμμα της έλαμπε από χαρά. Και πρόσθεσε μ' ένα σατανικό χαμόγελο:

— Είδοποίησέ με, Ραούλ, όταν όλα θα είναι έτοιμα... Θα επιθυμούσα πολύ να γνωρίσω αυτή τη Φλώρα Μερσερό... τη στιγμή που θα βρίσκεται στα χέρια του αγαπημένου μου λαού!...

— Δεν το υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθήσω να εκπληρωθώ η επιθυμία σας, απάντησε ο κόμης ντε Ζιάκ. Το ζήτημα είναι να ιδούμε πότε η ώραία μας θ' αποφασίσει να βγάλη το ποδαράκι της έξω από το σπίτι της... Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, το σκεδίο μου μόνο στο δρόμο μπορεί να πραγματοποιηθ...

Υποκλίθηκε κατόπιν, μπροστά στη βασίλισσα και βγήκε από το γραφείο της.

Μητέρας και κόρης

Την ίδια περίπου στιγμή, μια περίεργη σκηνή συνέβαινε στο σπίτι της οδού Γαλι-

λαίου, όπου έμενε ο Στέφανος Μερσερό με την κόρη του.

Ο πλούσιος τραπέζιτης βρισκόταν σε μεγάλη ταραχή. Και μια ηλικιωμένη γυναίκα, που έστρεφε απέναντί του, μέσα στο γραφείο του, έτρεμε σύγκοιμη σε κάθε λόγο του.

— Άθλια! της φώναζε ο Μερσερό, τραντάζοντας την με τα δυο του χέρια. Σ' έκαμα, λοιπόν, βασίλισσα μέσα στο σπίτι μου και σουδωσα όλη την εμπιστοσύνη μου, για να με προδώσεις;... Έμπρός, απάντησέ μου άμέσως! Ποιος ήταν ο νέος που μιλούσε στην κόρη μου κάτω από τη φτελιά, που βρίσκεται στο πίσω μέρος της εκκλησίας του Αγίου Γερμανού, ενώ εσύ ήσουν κρυμμένη στο περιστύλιο, για να μην ταραξής την τρυφερή συνομιλία τους;... Μίλησε!

Η Σιμόνη, η υπηρέτρια, κατάφερε όχι χωρίς κόπο να ξεφυγή από τα χέρια του κι' έκανε δυο-τρία βήματα προς τα πίσω.

— Ο κύριός μου έκανε λάθος, απάντησε με φωνή που έτρεμε. Δεν ήταν η Φλώρα...

Μ' ένα πήδημα, ο Μερσερό βρέθηκε πάλι κοντά της και τα χέρια του σφίχτηκαν με λύσσα γύρω στο λαιμό της.

— Μα τους δαίμονες της Κολάσεως! φώναξε. Δεν θα βγής ζωντανή από τα χέρια μου, αν δεν αποφασίσεις να μιλήσεις!... Έμπρός! Αρκετα ψέματα μου είπες ως τώρα... Δεν θέλεις, λοιπόν, να μιλήσεις; Καλά, θα σου δείξω εγώ σκύλα!

Ένας ορχος βγήκε από το λαιμό της υπηρέτριας και τα μάτια της πετάχτηκαν από τις κόγχες τους. Μια στιγμή ακόμη και θα ήταν νεκρή. Βοήκη, ωστόσο, τη δύναμι να κουνήσει τα χέρια της, με τρόπο που έδειχνε πως ήταν έτοιμη να μιλήσει.

Ο Μερσερό χαλάρεως άμέσως το σφίξιμό του, αλλά δεν έβγαλε τα χέρια του από το λαιμό της.

— Μίλησε! Βρυχήθηκε. Πές μου ποιός είναι ο άνθρωπος που ξεουάλισε την κόρη μου;

Η Σιμόνη κατάπιε με κόπο το σάλιο της κι' έπειτα απάντησε με βραχνή φωνή:

— Ο άνθρωπος που ζητάς να μάθεις τ' όνομά του, κύριε, είναι ο βαρώνος Μυλόν ντε Ταλαζάρ...

— Α! Είναι και βαρώνος ο φίλος μας; είπε ειρωνικά ο Μερσερό. Ποσα σου έδωσε για να διευκολύνεις τις συναντήσεις του με τη Φλώρα;...

— Δεν μου έδωσε τίποτα! απάντησε η Σιμόνη. Είναι ένας καλός νέος και λατρεύει τη Φλώρα!...

Ο Στέφανος Μερσερό τράβηξε τα χέρια του από το λαιμό της υπηρέτριας κι' άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Αλλά έπειτα από λίγο σταμάτησε και πάλι μπροστά της.

— Κι' η κόρη μου; ρώτησε.

— Η Φλώρα έχει νύχτα και μέρα τ' δ-νομά του στα χείλη της...

Το πρόσωπο του Μερσερό έγινε κατακόκκινο.

— Σκύλα! Βρυχήθηκε. Τολμάς να το λές μπροστά μου! Μάθε, λοιπόν, πως κανείς δεν θα μου την πάρει από τα χέρια μου! Μ' άκου; Κανείς! Η Φλώρα μου θα μείνει μαζί μου... Το καταλαβαίνεις τι θα πη αυτό, σκύλα; Θα μείνει μαζί μου!

Χοντρές σταγόνες ιδρώτα έτρεχαν από το μέτωπό του κι' οι φλέβες του λαιμού του είχαν φουσκώσει σαν να ήταν έτοιμες να σπάσουν.

— Μαζί μου! Ξαναείπε χτυπώντας τη γροθιά του στην άκρη μιας κονσόλας από ξύλο αχλαδιάς.

Η γροθιά Σιμόνη σταυροκοπήθηκε.

— Η Παναγία κι' η Αγία Γενετιέδη, είπε, ως μάς φυλάει από τόν άδικο και τήν αμαρτία! Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής κύριε! Δεν θα την παντρεύεις, λοιπόν, τη Φλώρα;

— Ποιός είπε πως δεν θα την παντρεύω; ρώτησε ο Μερσερό, καρφώνοντας πάνω της το άγριό του βλέμμα.

— Εσύ ο ίδιος, κύριε. Δεν μου είπες πως θα κρατήσεις τη Φλώρα κοντά σου;

— Ναι, αλλά δεν είπα πως δεν θα παντρευτή!

Η γροθιά Σιμόνη σταυροκοπήθηκε πάλι.

— Τώρα είναι που δεν σε καταλαβαίνω καθόλου, είπε. Καλύτερα να μ' έπνιγες προτούτερα, κύριε, παρά που άκουσα τα

λόγια αυτά που βγήκαν από το στόμα σου!

Ο Μερσερό εσφίγγε τώρα τις γροθιές του με λύσσα. Στ' αλήθεια, πως είχαν βγη αυτά τα λόγια από το στόμα του; Αλλά τώρα ήταν πια άργα!... Μπρά! Τόσο το καλύτερο! Η Σιμόνη θα ήταν ο απαραίτητος σύμμαχός του στο σχέδιο που είχε στο μυαλό του. Μια μέρα, λοιπόν, έπρεπε να έ-ξηγηθί μαζί της. Τι τώρα, τί άλλοτε;

— Ήσυχασε, Σιμόνη, της είπε με καλόβολο ύφος κι' έλα να καθίσεις κοντά μου.

Κάθισαν σε δυο πολυθρόνες, που βρίσκονταν η μία κοντά στην άλλη κι' ο Στέφανος Μερσερό, σκύδοντας προς το μέρος της Σιμόνης, της εξομολογήθηκε:

— Η Φλώρα δεν είναι κόρη μου!

— Δεν είναι κόρη σου, κύριε; Ποιός είναι τότε ο πατέρας της;

— Ο κόμης Γουλιέλμος - Αλφρέδος ντε Σουπερνόν!...

— Η Φλώρα είναι κόμισσα! είπε η Σιμόνη με έκπληξι. Κι' ο πατέρας της ζή;

— Όχι. Δολοφονήθηκε!

— Και ποιος τον σκότωσε;

— Αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο μυστικό και δεν ήθελε η ώρα για να σου το πώ.

— Κι' η μητέρα της;

— Ζή, Αλλά η Φλώρα δεν την ξέρει. Ούτε κι' η άλλη ξέρει το παιδί της. Και μισή θανάσιμα εκείνη που νομίζει για κόρη του Στεφάνου Μερσερό!...

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! φώναξε η Σιμόνη. Η Φλώρα κι' η μητέρα της συναντιούνται λοιπόν;

— Ναι... οηλαδή έχουν συναντηθεί πολλές φορές ως τώρα. Η Φλώρα, μ' όλο που δεν ξέρει πως αυτή η γυναίκα είναι η μητέρα της, την έχει συμπαθήσει και της έχει κάμει πολλές ευεργεσίες... Γιατί η μητέρα της είναι πολύ δυστυχισμένη. Και, το χειρότερο, έχει καταπνίσει από χρόνια τρελή και ζή διασκεδάζοντας τους Παρισινούς με τα καμώματά της...

— Η Σιμόνη κύτταξε το Μερσερό μ' απορία.

— Κύριε, είπε, δεν πιστεύω να μιλάς για την Αγνή, την τρελή της γεφύρας του αγίου Μιχαήλ, που η Φλώρα έχει ευεργετήσει τόσες φορές ως τώρα!...

— Ακριβώς γι' αυτήν μιλάω, Σιμόνη!

— Αγία μου Γενετιέδη, σπλαγχνίσου μας, είπε η υπηρέτρια, κάνοντας το σταυρό της. Γιατί τότε μισή το παιδί της;

— Σου το εξήγησα. Γιατί δεν ξέρει πως η Φλώρα είναι παιδί της... Κι' όσο μεγαλύτερος ελε ο ευεργεσίας που της κάνει η

«κόρη» μου, τόσο πιο πολύ η τρελή την μισεί... Φαντάζεται ίσως πως η κόρη της θα ήταν σήμερα στην ηλικία της Φλώρας...

— Κι' αν της έλεγε κανείς πως η Φλώρα είναι η κόρη της;

— Δεν θα το πίστευε! Κι' έπειτα, δεν είναι ακόμη καιρός. Όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή, θα το φωνάξω σε όλο τον κόσμο. Μου είναι αδιάφορο τότε αν η τρελή θα το καταλάβει κι' αν αυτό θα την κάνει να ξαναβρή τα λογικά της. Εκείνο που έχει σημασία είναι να το μάθουν όλοι οι άλλοι!...

— Και πότε θαρθή αυτή η στιγμή!...

— Όταν αποφασίσω να δώσω στη Φλώρα μια θέσι ολότελα διαφορετική από αυτή που έχει τώρα κοντά μου.

Πριν από μερικές στιγμές, τα μάτια της Σιμόνης είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, γιατί η δυστυχισμένη είχε παραλύσει από τον τρόμο της. Αλλά τώρα πετάχτηκαν πάλι από έκπληξι.

— Είναι αλήθεια, δτι άκουσα; φώναξε. Σκέφτεσαι, κύριε, να παντρευτείς την... κόρη σου... θέλω να πώ τη Φλώρα;

— Την αγαπώ, Σιμόνη!

— Κι' η διαφορά της ηλικίας;

— Δεν είμαι ακόμη πνεύνητα χρόνων, Σιμόνη. Πολλοί άλλοι μεγαλύτεροι από μένα πήραν γυναίκες μικρότερες από τη Φλώρα...

Κι' έπειτα, ποιός θα μπορούσε να την κάνει πιο ευτυχισμένη από μένα; Μάθε, λοιπόν, πως ούτε τα νειάτα, ούτε η ομορφιά, ούτε οι τίτλοι έχουν αξία. Το μόνο που λογαριάζεται είναι το χρήμα!...

— Το λές, κύριε, γιατί είσαι πλούσιος!

— Πλούσιος; Αυτό δεν λέει τίποτα, Σιμόνη. Είμαι πιο πλούσιος κι' από τον πλουσιώτερο άνθρωπο της Γαλλίας. Όταν λέω πως είμαι τραπέζιτης, οι άνθρωποι γελάνε, γιατί δεν μπορούν να με φαντασθούν παρά μόνο σαν ένα άπαιστο τοκογλύφο μια ά-χρόσταρη βδέλλα, που βυζαίνει το αίμα όλων, από τον πιο πλούσιο ως τον πιο φτωχό!... Ας με νομίζουν όπως θέλουν! Εκείνο που δεν ξέρουν και που δεν ήξεραν ούτ' εσύ είναι πως όλοι οι μεγάλοι κι' οι δυνατοί σέρονονται στα πόδια μου για να εκλιπαρήσουν τη βοήθειά μου!

Η βασίλισσα, ο δούκας της Βουργουνδίας, οι Άρμανιάκ όλοι μου χρωστούν χρήματα. Αν αύριο πάνω να βοηθάω το δούκα Ιωάννη, θα χάσει τη δύναμή του στη στιγμή.

Θέλεις, λοιπόν, να μάθεις πως γίνεται μια επανάστασι, Σιμόνη; Με μερικά σακκούλακια χρυσάφι!... Φτάνει να τα σκορπί-σες δεξιά ή αριστερά για να φουντώση ά-

ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Πολλοί Γάλλοι ήθοιοι και μουσικοί του θεάτρου και του κινηματογράφου αποφάσισαν να δώσουν οικονομικά ποσά για να αγοράσουν παιχνίδια για τα φτωχά παιδιά της γαλλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία μας ο κληνικεστάς Μετζορό και η Μαντε-λαίν Όζεράι μεταφορεμένοι ο ένας σε «Πέρ Νοέλ» και η άλλη σε Παρβένο, μοιράζουν σ' ένα πρόσαιο του Παρισιού δώρα στα φτωχά παιδάκια.

μέσως ή επανόστασι από τό μέρος πού θέλεις... Σήμερα τά συμφέροντά μου είνε μέ τό δούκα 'Ιωάννη. Αύριο ίσως σκεφτώ ν' αναστήσω μέ τό χρώμα μου τούς 'Αρμανιάκ καί νά τούς βγάλω από τούς τάφους τους!... »Όπως βλέπεις, ή δύναμι βρίσκεται στή γέρια μου... Μού λείπουν, βέβαια, οί τίτλοι. 'Αλλά δέν μέ συγκίνησαν ποτέ. "Αν, όμως, δώ αύριο ότι εξυπηρετούν τά συμφέροντά μου, μπορώ ν' άποχτήσω στή στιγμή όσους θέλω!...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. —'Αρκετά μιλήσαμε γι' αυτό τό ζήτημα. Είπε σέ λίγο. Κατάλαβες τώρα ποιο είνε τό συμφέρον μου... καί τό δικό σου; —Μάλιστα, κύριε, απάντησε ή υπηρέτρια.

—Ούτε λέξι λοιπόν, σέ κανένα, γιά όσα έβαθες σήμερα, συνέχισε ό Μερσερό. —'Επειτα έβγαλε μιά φούχτα χρυσά σκούδα από ένα σακκούλακι, πού κρεμόταν από τή ζώνη του καί τής τάδωσε.

—Τί πρέπει νά κάμω; ρώτησε ή Σιμόνη.

—Τό μόνο πού ζητάω από σένα αυτή τή στιγμή, τής απάντησε ό Μερσερό, είνε νά πείσης τήν «κόρη» μου ότι είνε τρέλλα νά σκέφτεται αυτό τόν βαρώνο... 'Επειτα θά δούμε...

—Νά μείνης ήσυχος, κύριε, είπε ή υπηρέτρια, πού βγήκε σκυφτή από τό δωμάτιο.

Ό Μερσερό έμεινε μόνος. "Ενα άπάισιο χαμόγελο φάνηκε στή χείλη του.

—Νομίζω πώς τήν κέρδισα μέ τό μέρος μου, ψιθύρισε. "Όταν έρθη ή στιγμή θά κανονίσω καί τό δικό τής λογαριασμό... 'Αλλά τώρα μού χρειάζεται...

Από τό άλλο μέρος, ή Σιμόνη σκεφτόταν:

—Βρήκα σίγουρα τήν τύχη μου! Αυτή ή δουλειά θά μέ κάνει πλούσια!... 'Αλλά δέν είμαι κουτή γιά νά δώσω πίστι σ'α λόγια του Μερσερό... Αυτός ό άνθρωπος είνε ικανός νά μέ σκοτώσει, όταν θά πιάμη νά έχη τήν ανάγκη μου... Κι' έπειτα, μήπως αυτός μόνο μου δίνει χρήματα;... Ό καυμένος ό βαρώνος μέ έχει σκλαδώσει ως σήμερα μέ τή γενναϊοδωρία του... Γιατί τάχα δέν μπορώ νά... εξυπηρετώ καί τούς δυο μαζί!

Χαμογέλασε σ' αυτή τή σκέψη. —Σιμόνη, είπε μιλώντας στον έαυτό της, είσαι περισσότερο έξυπνη από ό,τι φανταζόμουν... Καί βέβαια αυτό πρέπει νά κάνης! Καλά τό είπε ό Μερσερό... Τό χρήμα είνε τό πάν! Κι' εγώ είμαι τόσο φτωχή, πού μού χρειάζονται πολλά χρήματα!...

Η τρελλή της νεφύρας

Κουράζεται ό άνθρωπος από όλα. 'Ακόμη καί νά σκοτώνει!...

Τό Παρίσι σιγά-σιγά ήσυχάζε. 'Η ήρεμία ήταν βέβαια σχετική. Ό θάνατος τριγυρνάε πάντα στους δρόμους. 'Αλλά κι' αυτός είχε κουραστή. Κι' ήταν λιγώτερο βιαστικός από άλλοτε. Οί άνθρωποι σκοτώνονταν πριν κατά εκατοντάδες. 'Επειτα από λίγο, οί νεκροί άρχισαν νά μεταιούνται μόνο κατά δεκάδες. Καί τώρα δέν γινόταν λόγος παρά μόνο γιά άτομα... Τό μαδικό μακελίο είχε σταματήσει πιά κι' ή πόλι ξανάπαρνε σιγά-σιγά τή συννηθισμένη της όψι.

Η Φλώρα είχε κάμποσες ήμέρες νά δη τόν αγαπημένο της Μιλόν, πού ήξερε πώς θά τήν περίμενε πάντα, τήν ώριμένη ώρα, στο προσάλιο τής εκκλησίας του 'Αγίου Γερμανού.

Βλέποντας, λοιπόν, πώς οί δρόμοι ήσαν πιό ήσυχoi, σκέφτηκε πώς θά μπορούσε νά πάη νά τόν συναντήσει. 'Αλλά πώς θά κατάφερε νά πείση τή Σιμόνη νά τήν συνοδέψη;

Η γρηά υπηρέτρια άρνήθηκε στήν άρχή. 'Αλλά κατόπι υποχώρησε.

—Πές μου πώς δέν θ' άργήσωμε, είπε στή Φλώρα.

—Σου τό υπόσχομαι, τής απάντησε ή νέα. Μόνο μιά στιγμή νά δώ τόν αγαπημένο μου Μιλόν καί θά γυρίσωμε πίσω άμέσως!...

—Κι' άν ό πατέρας σου καταλάβη πώς φύγαμε καί τρέξη νά μάς βρής; Δέν σου είπα πώς κάτι έχει μυριστή;

—Ό πατέρας μου είνε κλεισμένος μέ τόν Μαλάτρ, απάντησε ή Φλώρα. Κάθε φορά πού ό έμπιστος του δούκα τής Βουργουνδίας τόν επισκέπτεται, κλειδώνονται στο μικρό σαλόνι κι' ή συνομιλία τους κρατεί πολλές ώρες... 'Εγας Θεός ξέρει ποτέ θά τελειώσουν σήμερα!...

—'Ετσι έφυγαν σέ λίγο. Η όδός Γαλιλαίου ήταν σχεδόν έρημη. Τό ίδιο καί τά μικρά δρομάκια, πού ακολουθούν, γιά νά κατεβούν στο Σηκουάνα. Οί προκυμίες, όμως, ήσαν γεμάτες από κόσμο. Η Φλώρα κι' ή Σιμόνη προχωρούσαν μέ δυσκολία προς τό μέρος τής γέφυρας του 'Αγίου Μιχαήλ.

—'Ας γυρίσωμε στο σπίτι, είπε σέ μιά στιγμή ή γρηά υπηρέτρια. Είνε άδύνατο νά προχωρήσωμε περισσότερο. Δέν βλέπεις ότι όλοι οί δρόμοι είνε γεμάτοι;...

—Λυπήσου με, τήν παρακάλεσε ή Φλώρα. Μού φαίνεται πώς θ' άρρωστήσω άν δέν τόν δώ καί σήμερα...

Η Σιμόνη δέν είπε τίποτ' άλλο κι' έσκυψε τό κεφάλι ακολουθώντας τή κυρία της.

Αλλά, εφονικά, έπληνε μιά μεγάλη αναταχή μέσα στο πλήθος. Από τήν όδόν 'Ομπιερί ξεπροβάλε μιά πικνή μάζα ανθρώπων, πού έκαναν ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

Στή μέση τους βρισκόταν μιά ξεμαλλιασμένη γυναίκα, πού χειρονομούσε ζωηρά κι' έδγαζε κάθε τόσο ύστερικές κρουγές.

Τό πλήθος πού στεκόταν μπροστά στή γέφυρα του 'Αγίου Μιχαήλ τήν υποδέχτηκε μέ χαρούμενα ξεφωνητά, γιατί όλοι ήξεραν πώς θά γελοούσαν καί θά διασκεδάσαν μαζί τής!

—Η 'Αγνή! είπαν μέ μιά φωνή ή Φλώρα καί ή Σιμόνη, άναγνωρίζοντας τήν τρελλή.

—Παλιοτόμαρα! φώναξε εκείνη. Τόσο γρήγορα λοιπόν, κουράστηκαν τά τραύματά σου;... Ούτε μύτη δέν άνοίξε από τό πρωί!... 'Εμπρός, λοιπόν!... Θάνατος στους 'Αρμανιάκ!...

—Θάνατος στους 'Αρμανιάκ! ούρλιαξε τό πλήθος.

Εκείνη τή στιγμή, ή 'Αγνή είδε τή Φλώρα κι' έτρεξε μ' άναστροφή να τήν χέλια πρός τό μέρος της.

—Βρώμα! τής φώναξε. Τί κάνεις εδώ;... Περιμένεις τόν καλό σου, έ;... Πού είναι, λοιπόν, ή άσημένια ζώνη πού πρέπει νά φοράς;... Παλιούνακο!...

Σύμφωνα μέ μιά άπόφασι του διευθυντού

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γαλοπούλα

Στήν εποχή μας τή ζαζή, τήν πορνεία καί παλαζή καί στήν αναμνηστική, κάτσε, Φροσάκι, στή γωνιά καί μή ζητάς Χριστογεννήδ' νά πάρης γαλοπούλα!

Τό ξέρω πώς τό άπατεί, τό έχω μ'αί κι' ή γιορτή, γαλοπούλα νά σφάξης, μ'α προτιμότερο έσύ σάν γαλοπούλα, ρέ Φροσά, έφέτος νά... λυφάξης!

Δέν έχω αντίρρηση καμιά πώς έχει τόση νοστιμιά, αλλά σ' αυτά τά χρόνια, τής γαλοπούλας τό... λειοί θέλει ματσάκια καί... λιρίτσες καί λιρόνια!

Πάρε, λοιπόν, νά σέ χαρώ, κατεφυγμένο τού Μαρό-γιά ρέστους ένα κι' ένα!...

Καί πιδ πολύ μ'ήν έ-πιμέ-μ'ή σέ... μαδήσω, τέ-τοια μέ-

σάν γαλοπούλα έσένα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

της παρισινής αστυνομίας, οί γυναίκες του δρόμου ήσαν υποχρεωμένες νά φορούν μιά άσημένια ζώνη, γιά ν' αναγνωρίζονται εύκολα καί νά ξεχωρίζουν από τίς ταίριες.

Η δυστυχισμένη Φλώρα έγινε κατακίτρινη, ενώ ή Σιμόνη προσπάθησε νά βουλώσει μέ τό χέρι της τό στόμα τής τρελλής.

—Δέν ντρέπεσαι; τής φώναξε. Βρίξεις τή Φλώρα πού τόσα καλά σου έχει κάμει ως τώρα;... Αυτή δέν σούδωσε τά ρούχα καί τά παπούτσια πού φοράς;... Καί πόσες φορές δέν φεύγει κρυφά από τό σπίτι τής γιά νά τρέξη νά σου φέρη ένα κομμάτι κρέας καί μιά ζεστή σούπα;... Η ξεχνάς πώς σούδωσε τό στρώμα τής γιά νά μ'ήν κοιμάσαι στο χόμα;!

—Τήν μ'ήν; φώναξε ή τρελλή.

—Γιατί μέ μισείς καλή μου 'Αγνή; τή ρώτησε ή Φλώρα. Τί κακό σου έκανα;

—Δέν ξέρω, είπε ή τρελλή. Μά δέν θέλω, δέν μπορώ νά σέ βλέπω!... Η κόρη μου, άν ζούσε, θά είχε τά χρόνια σου!... Καί θά ήταν πιό όμορφη από σένα!...

—'Ησύχασε κάπως γιά μιά στιγμή, άλλ' ό παροξυσμός τής ξανάπιασε σέ λίγο.

—Σκύλα! φώναξε. Πήγαινε, λοιπόν, νά φορέσης τήν άσημένια ζώνη σου, παλιούνακο!... 'Ελα κόμμε νά δής!... Νά εδω μιά όμορφοιά πού πουλιέται χωρίς ζώνη!...

Η γρηά Σιμόνη μπήκε άνάμεσα στή Φλώρα καί στήν 'Αγνή.

—Φύγε, τρελλή! τής φώναξε. Φύγε, γιατί θά σέ πνίξω μέ τά χέρια μου!...

—Τρελλή, εγώ; είπε ή 'Αγνή. Τώρα θά σάς δείξω εγώ!...

Κι' έτρεξε πρός τό μέρος του πλήθους.

—Μιά 'Αρμανιάκ! φώναξε. Δέν τήν βλέπετε, λοιπόν;... Τί τήν φυλάτε;... Κρεμάστε τήν!... Σκοτώστε τήν!... Χά! Χά! Χά! Θάνατος στους 'Αρμανιάκ!

Τό πλήθος έχει τή σκληρότητα του μικρού παιδιού καί τήν ψυχολογία του τρελλού. Είνε άνίκανο νά λογικευθή. Δέν ζητάει τίποτ' άλλο παρά ζωηρές συγκινήσεις. Καί δέν άφάνει καμιά ευκαιρία νά περάσει άνεκμεταλλευτή. Στίς ήμερες περιόδους, ό χλευασμός, τό γιουχαΐσμα, ό θόρυβος του φάνουν. 'Ικανοποιείται μ' αυτά γιάτί πού δίνεται ή ευκαιρία νά γελάσει ή νά διαμαρτυρηθή, νά έκφράσει τή χαρά του, τό παράπονό του, τό μίσος του ή τήν άποστροφή του. 'Αλλά στίς άνώμαλες περιόδους δέν ικανοποιείται μέ τόσο μικρά πράγματα. Ζητάει κάτι πολύ περισσότερο. Καί βρίσκει στή διαρπαγή στή φωτιά ή στή σφαγή τίς δυνατός συγκινήσεις πού του χρειάζονται!...

Όλοι εκείνοι ρίχτηκαν σάν λυσσασμένοι πάνω στή δυστυχισμένη Φλώρα, χωρίς νά ενδιαφερθούν νά ξεσκριδώσουν άν τά λόγια τής τρελλής ήσαν σωστά ή όχι. Τί τους ενδιέφερε; Είχαν βρής ένα καινούργιο θύμα!

Τού κάκου, ή Σιμόνη προσπαθούσε νά προστατέψη τήν κυρία της.

—Πίσω! φώναξε. Πίσω! Είνε ή κόρη του Μερσερό, τού τραπέζι!... Δέν τήν άναγνωρίζετε, λοιπόν;... Πίσω!... Ό πατέρας της είνε άνθρωπος τού παλατιού ό δούκας τής Βουργουνδίας τόν τιμάει μέ τή φιλία του!...

Αλλά, καίτοι δέν τήν άκουγε.

Πιό πέρα, ή 'Αγνή γελοούσε εύχαριστημένη. Είχε παραδώσει τήν ίδια τήν κόρη της στον όχλο, πού διψούσε γιά αίμα... 'Αλλά αυτό δέν τό ήξερε! Μά κι' άν κανείς τής τό έλεγε, δέν θά ήταν σέ θέσι νά τό καταλάβη κι' ούτε θά τόν πίστευε.

—Αυτή μού έκλεψε τό όνομα τής κόρης μου, μοιολογούσε. Πώς μπορεί νά τήν λένε Φλώρα, όπως καί τήν αγαπημένη μου κορούλα;... 'Όχι, όχι, ή κόρη τού τοκογλύφου λέει φέμματα!... Είχε δικίο, αυτός ό καλός άνθρωπος πού ήθελε χτές τό βρόδου καί μού είπε πώς αυτή ή βρώμα σκότασε τήν κόρη μου καί τής πήρε τ' όνομα τής νομίζοντας πώς βάπτιζε έτσι μαζί καί τήν όμορφοιά της... Σάν νά μπορούσε νάχη κι' άλλη νέα τήν όμορφοιά τής Φλώρας μου!...

Α, θέλεις, λοιπόν, νά σέ λένε καί σένα Φλώρα, γέννημα σκύλας;... Τώρα θά ιδής, βρωμογύναικο!

Καί άρχισαν νά ούρλιαζε:

—Στό ποτάμι!... Πετάζε τήν στο ποτάμι!...

Εκείνοι πού βρίσκονταν κοντά στή δυσ-

τυχισμένη ή Φλώρα ήσαν έτοιμοι νά τήν κρεμάσουν μέ τά μαχαίρια τους. 'Αλλά ή ιδέα τής τρελλής έμβουσίασε τό πλήθος.

—Στό ποτάμι! άκούστηκαν φωνές από όλα τά μέρη.

Τρεις άνθρωποι έτρεξαν άμέσως γιά νά φέσουν τά απαραίτητα σύνεργα: ένα σασκί, ένα κομμάτι σκοινί καί μερικές γάτες!...

Τό δίλημμα

Σέ λίγο όμως, ένα πολυτελές άμάξι ξεπροβάλε από τήν όδό των Βουργουνδών. Τρεις ίππεις κάπαζαν μπροστά. Τό πλήθος, βλέποντας τους πασιμένους μέ σεβασμό καί ψιθύριζε μέ τρόπο τά όνόματά τους:

—Ό ίππότης Λεβώ ντέ Μπάρ, ό νέος διευθυντής τής αστυνομίας!

—Ό κόμης Ραούλ ντέ Ζιάκ, ό «εύνομος» τής Βασιλίσσας 'Ιζαμπώ!

—Ό λοχαγός Μαστέλ ντέ Ζακβίλ, ό φίλος τών χασάπηδων!

Οί χασάπηδες του Παρισιού, μ' επί κεφαλής κάποιον Καμπό, είχαν πρωτοστατήσει στήν έκδίωξη τών Λομανιάκ καί στίς φοικαλές σκηνές πού άκολούθησαν. Μέσα σέ μιά μέρα, τρεις χιλιάδες άτομα σφάχτηκαν στή παρισινή σφαγή, σάν μωσάκια!... Προστάτης καί φίλος λοιπόν τών χασάπηδων αυτών ήσαν ό λοχαγός ντέ Ζακβίλ.

Μέσα στο άμάξι βρισκόταν ή Βασιλίσσα 'Ιζαμπώ. 'Ακουμπούσε τό σώμα της σ' ένα μικρό σωρό από βυσινιά μαξιλάρια καί χαμογελούσε, άφήνοντας νά φαίνονται τά κάτασπρα δόντια της. Ποτέ δέν ήταν πιό όμορφη όσο τό καλοκαιρινό εκείνο πρωί.

Πλάι της καθόταν ό δούκας τής Βουργουνδίας. Τό ύφος του ήταν σκυθρωπό. Μέ τήν πρώτη ματιά καταλαβαίνες πώς ό άνθρωπος αυτός είχε τό νόστιμο νά κρατάει κρυφές τίς σκέψεις του καί πώς εκείνος πού θά προσπαθούσε νά τίς εξιχνιάσει, θάχανε άδικά τόν κόπο του.

Απέναντι από τή Βασιλίσσα καί τόν δούκα καθόταν ή όμορφη κόμπασσα ντέ Ζιάκ.

—Θά συμφωνήσετε μαζί μου, αγαπητέ μου δούκα, έλεγε ή Βασιλίσσα, πώς ή ιδέα πού είνε νά κάμωμε αυτό τόν πρωινό περίπατο μέσος στους δρόμους του Παρισιού ήταν έξοχη. Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι ό λαός μου διασκεδάει τόσο όμορφα!...

Ηταν δυνατόν τόση πώρωσι νά βρισκόταν μέσα στήν καρδιά μιάς Βασιλίσσας; 'Αλλά ή ξαυθή πριγκίπισσα τής Βαυαρίας δέν είχε καρδιά. Γιά τήν 'Ιζαμπώ δέν ύπληχε τίποτ' άλλο έκτός από τήν ψυχρή λογική, πού ξεκινούσε πάντα από τό συμφέρον καί τήν απόλαυσι τών αισθήσεων.

Τά αισθήματα τήν άπαιαν άδιάφορη. Κι' εύρίσκε παραξένο πώς άλλοι άνθρωποι έχαναν τόν καιρό τους μ' αυτά!...

Η Βασιλική συνοδεία έφτασε στή μικρή πλατεία πού βρισκόταν μπροστά στή γέφυρα του 'Αγίου Μιχαήλ. Τή στιγμή πού τό πλήθος, ούσιλιζοντας από τόν ένθουσιασμό του, τραβούσε τή δυστυχισμένη Φλώρα πρός τό μέρος του ποταμού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Στό πρόσωπο τής Κασσιανής, Ιστορία καί θρόλος σμίγουν γιά νά ίχνογραφήσουν μιά εποχή, γιά νά συναρμολογήσουν ένα ολοζώντανο καί αληθινό παραμύθι, γιά νά λαξέσουν ένα ανθρώπινο δράμα καί νά ύψωσουν σάν σύμβολο τήν υπέροχη μορφή τής ηρωίδας του.

Αυτό τό συναρπαστικό παραμύθι, αυτή τήν αληθινή Ιστορία ζωντανέμε μέ τή δεξιότητα τήν εύσυνθησία σου τόν χαρακτηρίζει ό διαλεκτός λογοτέχνης καί δημοσιογράφος κ. Γ. Ρούσσος, σ' έναν τόμο από 230 καλοτυπωμένες σελίδες, πού κυκλοφόρησε τελευταία.

Ό κ. Ρούσσος έδωσε σ' αυτό τό έργο τή δύναμι τού ταλέντου του, πλάθοντας δημιουργικά τό θέμα του, μέ τήν εύσυνθησία του Ιστορικού, τή στοργή του καλλιτέχνη καί τή γόνιμη φαντασία του μυθιστοριογράφου.

Αν ή Ιστορία τής Κασσιανής είνε γνωστή, άν γράφηκε πολλές φορές ως τώρα, μπορεί νά ειπωθή, όμως, πώς είνε ή πρώτη φορά πού δόθηκε τό τόσο τέλει μορφή, ντοκουμανταρισμένη Ιστορικά καί ζωντανισμένη δημιουργικά.

Η «Κασσιανή» του κ. Ρούσσου είνε ένα γνήσιο Ιστορικό έργο καί ταυτόχρονα μιά ρωμαλέα λογοτεχνική δημιουργία από τίς άριστερές καί καλύτερες τής εποχής μας. Τό βιβλίο του κ. Ρούσσου κοσμείται μέ ώραιότατες εικόνες του γνωστού καλλιτέχνη κ. Φ. Δημητριάδη.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΗΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΛΟΝΙΝΤΙΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

Τζιλντα ΤΟ ΛΟΝΙΝΤΙΝΤΕ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

20ον

—Δέν μάς μένει νά κάμωμε τίποτ' άλλο παρά νά παραδοθούμε, είπε ό Πέτρος Κρούφιτε, πού άναρωτιόταν μέ άγωνία άν ό άνα-

πημένος του Λορέντζος θά γλύτωνε από τό θάνατο.

—Ποτέ, πατέρα! απάντησε ό Φίλιππος. Οί άνθρωποι αυτοί θά μάς σκοτώσουν όλους! Κι' όσο ζώ, όρκίζομαι ότι κανείς δέν θά μπορέσει νά πειράξει, ούτε μιά τριχα από τό κεφάλι τό δικό σας ή τής μητέρας μου!...

Οί έπιθέσεις συνεχίστηκαν ως τό άλλο πρωί. Η αντίστασι τών ανθρώπων του πυργου έξασθενίζε όλοένα. Ό Πέτρος Κρούφιτε έβλεπε πώς τό μόνο πού του έμενε νά κάμει ήταν νά παραδοθή. 'Αν τουλάχιστον μπορούσε μέ τή δική του θυσία νά σώσει τούς δικούς του...

Είνε πάσει τώσα τήν άπόφασι νά βγή κρυφά από μιά υυστική διαδο πού μόνο αυτός ήξερε καί νά προσπεσθή σάν έξιλαστήριο θύμα σ' εκείνους πού πολιορκούσαν τόν πύργο.

Αλλά, λίγη ώρα πριν από τήν ανατολή του ήλιου, έφάνιστηκαν στήν είσοδο του λιμανιού τρία μεγάλα σκάφη.

Ηταν τρεις Βενετσιάνικες φρεγάτες, πού προωρούσαν άνα άνάμεσα από τά βόδια.

Πίσω τους άκολουθούσαν πολλά άλλα μικρά έμπορικά σκάφη.

Ό Πασκουαλίνκο θέλοντας νά επισπουποίηση τή φιλία πού έκανε τή Βενετία καί τή Σένια, σκέφτηκε νά όδηγήσει ό ίδιος τά πλοία πού ή Βενετία είχε ύποσνεθή στή σύμμαχό της.

Αυτά τά πλοία ήταν είκοσι νερά σκάφη πού θά μπορούσαν νά ταξιδεύουν σ' όποια-δήποτε θάλασσα.

Ό Μενάλας Προδλέπτω κι' οί φίλοι του έπιδιδάσθηκαν σέ τρεις πολεμικές φρεγάτες. Οί πειρατές έτοιμάζονταν εκείνη τήν ώρα γιά μιά καινούργια έπίθεσι, πού θά κατέληνε, δίχως άμφιβολία, στήν έκπόρθησι του πύργου.

Αλλά ή έμβασισι τών Βενετσιάνικων πλοίων

ών άλλαξε μέσα σέ λίγα λεπτά τήν κατάσταση.

Οί άνθρωποι πού ως πριν από μερικές στιγμές δέν είχαν άλλη σκέψη παρά νά κάμουν τόν πύργο καί νά σκοτώσουν τούς ένόικους του σέρονταν τώρα κάτω από τά τρίην, παρακαλώντας τόν Πέτρο Κρούφιτε νά τούς σώσει από τούς Βενετσιάνους.

—Συνώρεσε μας! τού φώναξαν. Σ' είσαι ό άρνηγός μας! Θά κάμωμε ό,τι θέλεις!...

Ό Πέτρος Κρούφιτε βγήκε σ' έναν από τούς προαναγώνες.

—'Απομακρυνθήτε από τόν πύργο, τούς είπε. Κανείς δέν θά πάθη τίποτα! Σας τό όρκίζομαι! 'Αρκετό αίμα υψήκε ως τώρα...

Ας ύποσνεθούμε όλοι πώς θά είναι τό τελευταίο πού έδομε τό έδαφος τής Σένια τής πατρίδας μας.

—Τό ύποσνόμεθα! απάντησε τό πλήθος. Ζήτω ό Πέτρος Κρούφιτε! Ζήτω ό άρνηγός μας!

Οί άνθρωποι πού τόν ζητωκραύγαζαν ήταν οί ίδιοι μ' εκείνους πού ζητούσαν πριν τό θάνατό του.

Ακολουθώντας τή σύστασί του, άπομακρύνθηκαν άμέσως από τόν πύργο καί συγκεντρώθηκαν πάνω στά ύψώματα του Βεργκοσάτζ.

Στό μεταξύ, τά Βενετσιάνικα πλοία είχαν άγκυροβολήσει στο λιμάνι καί πολλά πληρώματα βγήκαν έξω.

Ηταν όλα στολισμένα μέ πολύχρωμες σημαίες καί ό έορταστικός αυτός σημαϊοστολισμός έδειχνε καθαρά πώς δέν είναν έσθαι μέ κακές διαθέσεις στή Σένια όπως γινόταν άλλοτε.

Ό Πέτρος Κρούφιτε βγήκε άμέσως από τόν πύργο καί άκολούθησε τό δρόμο πού έφευγε στήν ακτή.

Τόν συνόδευαν ό Φίλιππος καί μερικοί από τούς έμπιστους του...

Επίλογος

Τό τραύμα του Λορέντζος ήταν πολύ σοβαρό καί γοειάστηκε νά τόν μεταφέρουν άμέσως στή Βενετία. 'Αλλά γάκι στίς φροντίδες τών γιατρών καί τίς στορνικές περιποιήσεις τής Τζιλντας έγινε γρήγορα καλά καί σηκώθηκε.

Η Σένια δέν είναι πιά μιά φοληρά πειρατών, άλλ' ένα εύτυχιμένο λιμάνι, πού σφύζει από ζωή καί κίνησι κι' όπου Βασιλεύει τό γέλιο κι' ή χαρά.

Οί παλιοί πειρατές έχουν γίνει τώρα ικανάτατοι ναυτικοί καί ζούν έντιμα από τήν ένορσσία τους. Όλοι αυτοί οί άνθρωποι έχουν μετανιώσει πιά γιά τό παρελθόν. Καί τό θυμούνται μόνο γιά νά έλπειολογήσουν τόν έαυτό τους καί νά εύλογήσουν τόν Πέτρο Κρούφιτε πού κατάφερε μέ τό θάρρος καί τήν έπιμονή του νά τούς ξαναφέρει στον ίδιο δρόμο.

Ό Πέτρος Κρούφιτε είναι πάντα ό άρνηγός τής Σένια, πού όλοι τόν σέβονται καί τόν αγαπούν.

Ό Φίλιππος στέκεται στο πλευρό του. Βοηθάει τόν πατέρα του σέ όλα καί πρωτοστατεί σέ κάθε κίνησι γιά τήν εύημερία καί τήν πρόοδο τής πόλεως.

Είναι εύτυχιμένος τώρα. Γιατί λίγο καιρό μετά τά γεγονότα πού άπηννηθήκαμε παντρεύτηκε τήν όμορφη Ροζίτα, πού τόν λατοεύει πάντα.

Η μόνη λήπη τής Ροζίτας είναι ότι δέν βρίσκεται κοντά στή Τζιλντα.

Αλλά οί δυο σύζυγοι πγαίνουν κάθε τόσο στή Βενετία γιά νά επισκεφθούν τήν κόρη του Μεγάλου Προδλέπτορος πού ζή εύτυχιμένη μέ τόν αγαπημένο της Λορέντζο.

Ό Πασκουαλίνκο, μετά τό θάνατο του 'Ιουλίου Κονταρίνη έγινε δόνης. Οί πολίτες τής Βενετίας τόν σέβονται καί τόν αγαπούν κι' όμολογούν όλοι ότι ποτέ δέν γνώρισαν καλύτερη διοίκησι από τή δική του.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑΣ

Το φάρμακο της στηθάγχης και των καρδιοπαθειών

Οι βαυματουργές ιδιότητες της ΑΤΡ

Βρέθηκε το φάρμακο έναντι-
ον της στηθάγχης και των καρ-
διοπαθειών. Αυτό αναφέρει μία
ανακοίνωση που έγινε τελευταία
στην αμερικανική 'Ιατρική 'Α-
καδημία.

Το φάρμακο αυτό δεν είναι άλ-
λο από την ΑΤΕΠΕ, τη μυστη-
ριώδη ουσία που έχει αποκλήθη
«στηθάγχης ζωής».

Για το βιολογικό χαρακτήρα
αυτής της ουσίας είχαμε ασχολη-
θεί και άλλοτε.

Η όνομασία ΑΤΕΠΕ αποτε-
λείται από τα αρχικά των
γαλλικών λέξεων (ΑΤΡ), που
σημαίνουν: τριφωσφορικός α-
δενόζιν. Έκτονάδες εργα-
στηρίων και χιλιάδες επιστημό-
νων ασχολούνται από πολλά
χρόνια μ' αυτή τη μυστηριώδη
ουσία, που πιστεύεται ότι είναι
η βάση της ζωής. Για τις εργα-
σίες αυτές έχει απονεμηθεί, υψό-
λιστο, τρεις φορές ως τώρα το
βραβείο Νόμπελ σε διακεκρι-
μένους ερευνητές.

Οι επιστήμονες μας λένε δ-
τι, χωρίς την τριφωσφορική α-
δενόζιν, οι μύες μας δεν θα μπο-
ρούσαν να κάνουν καμιά κίνη-
ση κι' έτσι η καρδιά θα πάψει να
λειτουργεί κι' οι πνεύμονες θα
ακινητοποιούνται. Ο έγκρατος, εξ
άλλου, δεν θα μπορούσε να
στείλει τις διαταγές του σ' όλο
το σώμα και το πεπτικό μας
σύστημα δεν θα ήταν σε θέση να
επεξεργαστεί καμιά τροφή.
Όλη η ζωή μας, προσέβουν,
εξαρτάται από την επίδραση
της ΑΤΡ. Μόλις αυτή η επίδρα-
ση σταματήσει, επέρχεται ο θά-
νατος.

Η έκφραση της ζωής είναι η
κίνηση, που στον οργανισμό
μας, εκδηλώνεται με διάφορες
συστάσεις των μυών.

Το πώς κινούνται οι μύες μας
είναι ένα από τα δυσκολότερα
προβλήματα, που αντιμετωπίσει
ως σήμερα η επιστήμη. Γνωρί-
ζουμε μόνο ότι η κίνηση των γί-
νεται με τη μεσολάβηση μιας
ουσίας πρωτεϊνικής φύσεως, της
ακτουμυοσίνης, που είναι σύνθε-
σις δύο άλλων, της ακτίνης και
της μυοσίνης. Η πρώτη αποτε-
λείται από μικρά και στρογγυ-
λά μόρια και η δεύτερη από λε-
πτές και μακρές ίνες.

Έχει αποδειχθεί λοιπόν, πει-
ραματικά ότι, όταν προσθέσουμε
στην ακτουμυοσίνη μία ελάχιστη
ποσότητα αλάτος (χλωριούχου
νατρίου ή χλωριούχου καλίου),
τα σφαιρίδια της ακτίνης
επιμικρύνονται και σχηματίζουν
λεπτότατες ίνες, που ενσωμα-
τώνονται στη μυοσίνη.

Οι ίνες αυτές είναι αδρανείς,
δεν μπορούν δηλαδή, ούτε να
συσταθούν, ούτε να διασταθούν.
Αν, όμως, προσθέσουμε στην
ακτουμυοσίνη μία ελάχιστη ανα-
λογία ΑΤΡ, θα την ιδούμε ν'
άποκατά μέσους μία εξαιρετική
ευσταθία και να κινεί το μόν
προς τη μία κατεύθυνση ή προς
την άλλη.

Η παρουσία της ΑΤΡ είναι
απαραίτητη για να μπορεί το

μυϊκό σύστημα ν' αναπτύξει την
κινητική του ενέργεια, που βρι-
σκεται στη βάση όλων των λει-
τουργιών του οργανισμού μας.

Η ακινησία του πτώματος
οφείλεται στο ότι η ΑΤΡ εξασφα-
νίζεται από τους μύς ή βρίσκε-
ται σε τόσο ασήμαντη αναλο-
γία, ώστε δεν μπορεί πια να
τους κινήσει.

Η χημική ανάλυση της απέ-
δειξε, ότι συνίσταται από γλυ-
κόζη, αδενίνη (μία ουσία που έ-
χει μεγάλη ομοιότητα με την
καφεΐνη) άζωτο και φώσφορο.
Βρίσκεται μέσα στο σάκχαρο,
που είναι έναποθηκευμένο με ρευσ-
τή μορφή στον οργανισμό μας
και δια μέσου του αίματος δια-
νέμεται στα διασκομυμύρια δι-
σκατομυρίων κύτταρα που α-
ποτελούν το μυϊκό ιστό.

Φθάνοντας σ' αυτόν, παίρνει
τη μορφή υπερμικροσκοπικών
σταγονιδίων, που έχουν την ίκα-
νότητα να προκαλούν τις συ-
σπάσεις των μυών. Με ποιά τρό-
πο, όμως, γίνονται αυτές οι συ-
σπάσεις παραμένει ακόμη μυσ-
τήριο για την επιστήμη.

Οι έρευνες για την ΑΤΕΠΕ
έχουν αρχίσει από ένα τέταρτο
αιώνα. Άλλα μόλις κατά τον
τελευταίο καιρό, οι επιστήμονες
σκέφτηκαν να την χρησιμοποιή-
σουν για θεραπευτικούς σκο-
πούς. Πραγματικά, πλείστες α-
σθένειες οφείλονται σε αλλοιώ-
σεις των μυών. Άρκει να υπεν-
θυσώμε τις παθήσεις της καρ-
διάς και των αϊμοφόρων αγγεί-
ων, που δεν είναι τίποτε άλλο α-
πό ασθένειες των μυών — του
καρδιακού και των μυϊκών κυτ-
τάρων που βρίσκονται ενσωμα-
τωμένα στα τοιχώματα των αρ-
τηριών.

Πρώτοι οι Γερμανοί επιστή-
μονες παρασκεύασαν το καλού-
μενο αδενυλικόν οξύ (εργοποιο-
ποίησαν γι' αυτό το σκοπό έκ-
χυλίσματα από νεφούς μύς ιπ-
που), που, εισαγόμενον στον ορ-
γανισμό, μεταβάλλεται σε ΑΤΡ.

Το φάρμακο αυτό εισήχθη
αργότερα στην 'Αμερική όπου
έγιναν πειράματα προς πάλλες
κατευθύνσεις. Έξακολουθήκε έ-
τσι ότι η ΑΤΡ παρέχει εξαιρε-
τα αποτελέσματα στις κάτωθι
περιπτώσεις:

- α) Στηθάγχη. Το ποσοστόν
των ίσσεων είναι πολύ υψηλό δ-
ταν η θεραπευτική αγωγή με το
ΑΤΡ άρχισεν μόλις εμφανισθούν
τα πρώτα συμπτώματα.
- β) Κισσός.
- γ) Εκζέματα και διάφορες
άλλες δερματοπάθειες.
- δ) 'Αρθρικές καταστάσεις.
- ε) 'Αγγειοκινητικές διαταρα-
χές πάσης φύσεως.
- στ) Καρδιοπάθειες.

Στην 'Αμερική, αντί των ιπ-
πων χρησιμοποιήσαν μύς
βωδίων για την παρασκευή της
ΑΤΡ.

Και πάλι, όμως, το φάρμακο
ήταν πανάκριβο και γι' αυτό

χρήσις του παρέμενε περιορι-
σμένη.

Άλλ' οι 'Αμερικανοί επιστή-
μονες κατόρθωσαν πριν από λί-
γον καιρό να παρασκευάσουν α-
δενυλικόν οξύ — που, όπως εί-
παμε, εισαγόμενον στον οργανι-
σμό, μεταβάλλεται σε ΑΤΡ —
από διάφορα ξηρά φυτικά έν-
ζυμα. Ο τρόπος αυτός της πα-
ρασκευής επέτρεψε την παρα-
γωγή του σε μεγάλη κλίμακα.

Οι επιστήμονες αποκαλούν
την ΑΤΡ «βαυματουργό φάρμα-
κο». Οι έρευνες γι' αυτό συνεχί-
ζονται, άλλωστε, σε πλείστα ι-
ατρικά ιδρύματα και πιστεύε-
ται ότι, εκτός από τις ασθένειες
που αναφέραμε, θα είναι δυνατόν
να εφαρμοσθεί με επιτυχία απο-
τελέσματα και σε πολλές άλλες.

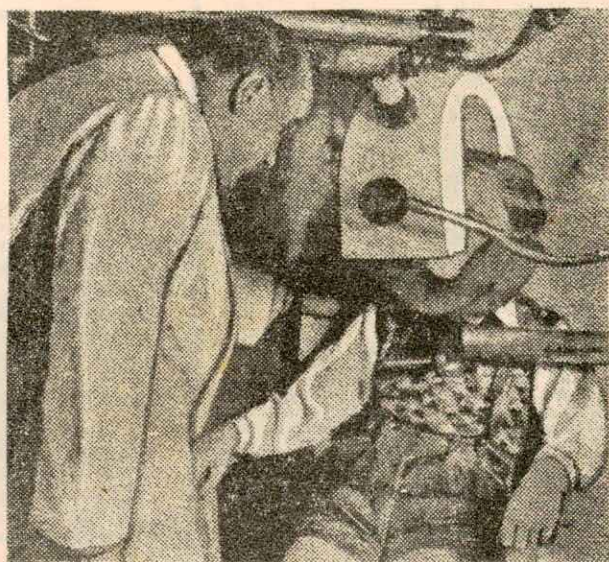
ΟΟ

Φαγητά που φέρνουν «α-
φθες»

Θα έχετε ασφαλώς εκ πείρας
πόσο ενοχλητικές είναι οι «αφθες»,
οι μικρές αυτές λευκές εξελκώσεις
του στομάχου, που διαρκούν συνη-
θως 4-5 ημέρες. Τα παιδιά κι' οι
ενήλικες που πάσχουν απ' αυτές,
υποφέρουν και πονούν όταν τρώ-
νε. Ένας γιατρός λοιπόν, της α-
μερικανικής Κλινικής Μαγισ, που
βασανιζόταν σ' όλη του τη ζωή
από αφθες, σκέφθηκε επιτέλους να
παρακολουθήσει τη διαίτα του και
να σημειώνει λεπτομερώς τα φαγη-
τά που έτρωγε την παραμονή της
εμφάνισης των μικρών εξελκώ-
σεων. Έτσι, ανακάλυψε ότι πά-
θαινε αφθες πάντοτε αφού έτρωγε
σοκολάτα. Απέφυγε από τότε τη
σοκολάτα, κι' οι αφθες δεν τον
εξανεινόχλησαν πια. Το ίδιο λοι-
πόν μπορεί να κάνει καθένας, που
υποφέρει από αφθες, για ν' ανα-
καλύψει ποιά φαγητά τις προκα-
λούν. Τα κυριώτερα απ' αυτά είναι
οι ντομάτες, το χοιρινό κρέας και
η σοκολάτα.

Τα δύο φάρμακα της έλο-
νοσίας

Από πολλά χρόνια, είχε βρεθεί
ότι η «χλωρο-ίνη» καταπολεμά την
έλονοσία, στο δού οδό της.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ο καθηγητής Μπιντιγκ του Πανεπιστημίου του Μονάχου ασχολείται από έτών με την καταπολέμηση του παιδικού καρκίνου, αρρώστιας, που εμφανίζεται, συχνά στα παιδιά, και μεταπολεμικά χρόνια. Ο καθηγητής Μπιντιγκ έζησε σε άρρωστα παιδιά τη χρήση ενός μηχανήματος του, που χρησιμοποιείται για την εισπνοή ειδικής συνθέσεως ραδιενέργων αερίων, που μέσω των πνευμόνων περνούν, στο αίμα. Ο, ένα σάρκωμα του μηρού ενός δωδεκαετούς παιδιού, ο καθηγητής Μπιντιγκ, το θέρμασε με ακτίνες «βήτα», με άλλο ειδικό μηχανήμα ακτινοβολίας της υποφύσεως, ο καθηγητής Μπιντιγκ καταπολε-
μεί μία σοβαρή διαταραχή της ισορροπίας των ορμονών, η οποία προκαλεί τον καρκίνο.

Παύει όμως να είναι αποτελεσματι-
κή, απ' όπου το έλαωδες πλασμά-
διον παρ'ότι πια στο αίμα και
στούς ιστούς και η ασθένεια γίνε-
χρονία. Πολλοί πολεμιστές της νό-
σεως, που είχαν υποβληθεί σε थे-
ραπεία μ' αυτήν, παρουσίασαν ύ-
ποφροπές της έλονοσίας όταν επε-
στρεψαν στις 'Ηνωμ. Πολιτείες.

Τώρα λοιπόν, οι 'Αμερικανοί γι-
ατροί χρησιμοποιούν με λαμπρά α-
ποτελέσματα την «πριμακίνη», που
καταστρέφει το πλασμάδιον μέσα
στούς ιστούς και ελαττώνει το πο-
σοστό των υποτροπών από 30% σε
1% μόνο.

Το φάρμακο αυτό χορηγείται η-
δη σε όλους τους πολεμιστές της
Κορέας, όχι μόνο του αλλά συνδυ-
ασμένο με χλωροκίνη.

Προσφιλώς, όλες οι διαθέσιμες
ποσότητες πριμακίνης προσρίζον-
ται αποκλειστικά για στρατιωτικές
ανάγκες. Με την τελειοποίησή δ-
μως των μεθόδων κατασκευής του
φαρμάκου αυτού, θα καταστή το
νατόν να διατεθεί και στο ελεύθερο
εμπόριο.

Οι «κράμπες» των έγκυων

Συχνά, οι έγκυες γυναίκες πα-
ραπονούνται για δύσκολες «κράμ-
πες» στα πόδια, συνηθως όταν ζυ-
πούν και τεντώνονται το πρωί.
Όπως ανακάλυψαν λοιπόν, τελευ-
ταίως ένας γιατρός, το σύμπτωμα
αυτό προκαλείται από το πολύ γά-
λα και το φωσφορικό ασθένισμα.
Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει να
ελαττώνεται η ποσότης του γάλα-
τος που πίνει η γυναίκα, και να
της χορηγηθεί μαζί με κάθε γεύ-
μα της λίγο υδροξείδιον αργύ-
λου. Οι πλείστες γυναίκες πα-
θαίνουν τέτοιες κράμπες πολύ συ-
χνότερα από τις φτωχές, γιατί κα-
ταναλώνουν περισσότερο γάλα,
αλλά και κρέας (τροφήμα πλούσια
σε φωσφόρο). Το υδροξείδιον αρ-
γύλλου ελαττώνει την ποσότητα
του φωσφόρου που υπάρχει μέσα
στο αίμα, γιατί δεσμεύει το χη-
μικό αυτό συστατικό των τροφίμων
κατά την πέψη τους, μέσα στο στο-
μάχι και στα έντερα. Έτσι, λεί-
πουν πια οι «κράμπες» στα πόδια.
Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι ο
περιορισμός του γάλατος θα είναι
μικρός, γιατί οι έγκυες χρειάζον-
ται αρκετές ποσότητες πρωτεΐνης,
που τους τις δίνει το γάλα.

Το υγρό που εξαλείφει την ΠΙΤΥΡΙΔΑ

Χρησιμώτερο κι' από την
πενικιλίνη

Οι βιτρίνες φαρμακείων και
κομμωτηρίων, είναι γεμάτες
από φάρμακα κατά της πιτυ-
ρίδας. Αυτή όμως ακριβώς η
πληθώρα τους αποδεικνύει, ότι
κανένα απ' όλα αυτά δεν είναι
αποτελεσματικό. Τα πιο πολλά
μάλιστα ερεθίζουν το τριχωτό
δέρμα και αυξάνουν την πιτυ-
ρίδα, αντί να την εξαλείφουν.

Τι είναι η πιτυρίδα; Νεκρά
κύτταρα της επιφανείας του
δέρματος, που αποσπώνται και
πέφτουν. Δεν υπάρχει άνθρω-
πος που να μην είχε πιτυρίδα,
σε κάποια περίοδο της ζωής
του. Άλλοι γιατροί την απο-
δίδουν σε μικρόβια κι' άλλοι
σε αδυναμία του οργανισμού
έπειτα από μία σοβαρή ασθέ-
νεια, από νευρική υπερκόπωση,
κλπ. Φαίνεται πιθανό, ότι συν-
τελεί στη φαλάκρα. Είναι πε-
ρισσότερο το χειμώνα, παρά το
καλοκαίρι. Βασανίζει δε ιδίως
τους εφήβους.

Επί τέλους, τώρα βρέθηκε
ένα νέο φάρμακο, το «Σέλ-
σαν», που αποδείχθηκε αποτελε-
σματικό κατά 95% έναντιον
της πιτυρίδας, και επομένως
σωτήριο για εκατομμύρια άν-
θρώπων που υποφέρουν απ' αυ-
τήν. Έπειδή όμως είναι κάπως
δηλητηριώδες, χορηγείται μόνο
με συνταγή γιατρού.

Δεν παρουσιάζει κανένα απ'
τά μειονεκτήματα των παλαιό-
τερων αντιπιτυρικών φαρμά-
κων. Δεν έχει δυσάρεστη μυ-
ρωδιά, ούτε ερεθιστικές ιδιό-
τητες. Είναι ένα πορτοκαλί υ-
γρό, απλούστατο στη χρήση
του και γρήγορο στην ενέργειά
του.

Το βρήκε ο 'Αμερικανός χη-
μικός Μπρίγκερ Νοργκλάντερ.
Ο επιστήμων αυτός ασχολείτο
με έρευνες εντελώς άσχετες με
την πιτυρίδα, για τις οποίες
χρησιμοποιούσε ενώσεις «σε-
ληνίου» (ένος χημικού στοιχεί-
ου, που συγγενεύει με το θείο-
φι). Παράλληλα, λοιπόν, μ' αυ-
τές τις εργασίες του, είχε την
εμπνευσι να δοκιμάσει το σε-
ληνίου για τη θεραπεία δερ-
ματικών παθήσεων, για την ο-
ποία χρησιμοποιείται συνήθως
το θείοφι.

Πράγματι, παρασκεύασε α-
λοιφές, σαπούνια και κρέμες
με το συστατικό αυτό και τις
έδωσε για να δοκιμασθούν σ'
ένα νοσοκομείο κατά των δερ-
ματικών ασθενειών και σ' ένα...
κουρείο, κατά της πιτυρίδας.

Οι γιατροί του νοσοκομείου
δεν έμειναν πολύ ευχαριστη-
μένοι απ' τα αποτελέσματα.
Αντίθετα, οι πελάτες του κου-
ρείου εξεδήλωσαν όλοι τον εν-
θουσιασμό τους, γιατί είχαν
απαλλαγεί από την πιτυρίδα.

Έπειτα απ' τις πρώτες αυ-
τές επιτυχίες, τα πειράματα
συνεχίσθησαν στα εργαστήρια
του Πανεπιστημίου του Τσιν-
τίνι.

Έπρεπε πρώτα να εξακρι-
βωθεί μήπως ήταν βλαβερή η
παρατεταμένη χρήση του σε-
ληνίου, γιατί το χημικό αυτό
στοιχείο είναι δηλητηριώδες.
Όπως αποδείχθηκε όμως με δο-
κιμές σε πειραματόζωα και σε
ανθρώπους, το υγιές δέρμα δεν
απορροφά παρά ελάχιστες πο-
σότητες σεληνίου. Έπομένως,
η εξωτερική χρησιμοποίησή

του δεν παρουσιάζει κινδύνους.
Όσο για την αποτελεσμα-
τικότητα του κατά της πιτυρί-
δας, αποδείχθηκε ότι την εξαλεί-
φει ταχύτατα, στα 95% των
περιπτώσεων — ενώ τα άλλα
φάρμακα χρησιμοποιούνται επί
πολλούς μήνες και με αμφίβο-
λα αποτελέσματα.

Τα εργοστάσια 'Αμποτ, που
ανέλαβαν την παρασκευή του
νέου φαρμάκου, του έδωσαν την
ονομασία «Σέλσαν». Καλύτερε-
ψαν τη σύστασή του και του
προσέθεσαν άρωμα, για να σκε-
πάζεται η δυσάρεστη μυρωδιά
του.

Ο δερματολόγος 'Αλμπερτ
Σλέπμαν, του 'Ιατρικού Κολ-
λεγίου του Πανεπιστημίου του
'Ιλλινόις, το δοκίμασε σε 286
άτομα. Τα αποτελέσματα, λοι-
πόν, ήταν τα ίδια με των πει-
ραμάτων του Τσιντίνι.

Πριν χρησιμοποίηθ το «Σέλ-
σαν», τα μαλλιά λούζονται κα-
λά με κοινό σαπούνι ή με σαπ-
ονιάν, για να απαλλαγούν από
κάθε λιπαρότητα, που θα εμ-
πόδιζε την επίδραση του φαρ-
μάκου. Ύστερα τρίβεται με
«Σέλσαν» το τριχωτό δέρμα,
επί 2-3 λεπτά της ώρας. Ξε-
πλένεται κατόπιν το κεφάλι
και ξαναχρησιμοποιείται το
φάρμακο. Στο τέλος, απαιτεί-
ται πολύ καλό ξεπλύμα, για να
μη μείνι ούτε ίχνος του δηλη-
τηριώδους φαρμάκου.

Χρειάζεται επίσης μεγάλη
προσοχή, για να μην πάσ στα
μάτια το υγρό, γιατί μπορεί
να τα βλάψει.

Όλη αυτή η διαδικασία, δεν
διαρκεί περισσότερο από 10
λεπτά της ώρας. Όσο για τη
δαπάνη, είναι ασήμαντη: Ένα
μπουκαλάκι «Σέλσαν», που
στοιχίζει 2,25 δολάρια (34
χιλιάδες δραχμές) αρκεί για
5-6 φορές.

Το «Σέλσαν» πρέπει να χρη-
σιμοποιείται δυο φορές τη βδο-
μάδα κατά την πρώτη δεκα-
πενθήμερη, και κατόπιν μία
φορά κάθε εβδομάδα. Με δυο
ή τρεις εφαρμογές, σταματάει
συνήθως η φαγούρα του τρι-
χωτού δέρματος, και μετά την
πέμπτη ή έκτη, δεν υπάρχει
πια πιτυρίδα.

Πρέπει όμως να σημειωθεί,
ότι δεν πρόκειται περί ριζικής
θεραπείας: Η πιτυρίδα ξανα-
σχηματίζεται, έπειτα από με-
ρικές βδομάδες ή μήνες. Πρέ-
πει, λοιπόν, να χρησιμοποιή-
ται τακτικά το «Σέλσαν», σε
κάθε λούσιμο των μαλλιών.

Δεν θάναυ υπερβολή, αν πού-
με, ότι το φάρμακο αυτό εί-
ναι χρησιμώτερο κι' από την
πενικιλίνη. Γιατί, ενώ δεν υ-
πάρχουν μεγάλες πιθανότητες
να πάθει κανείς πνευμονία ή μνι-
γγίτιδα και να χρειαστεί πε-
νικιλίνη, είναι βέβαιο 100
τοίς 100, ότι θ' αποκτήσει πι-
τυρίδα σε κάποια περίοδο της
ζωής του!

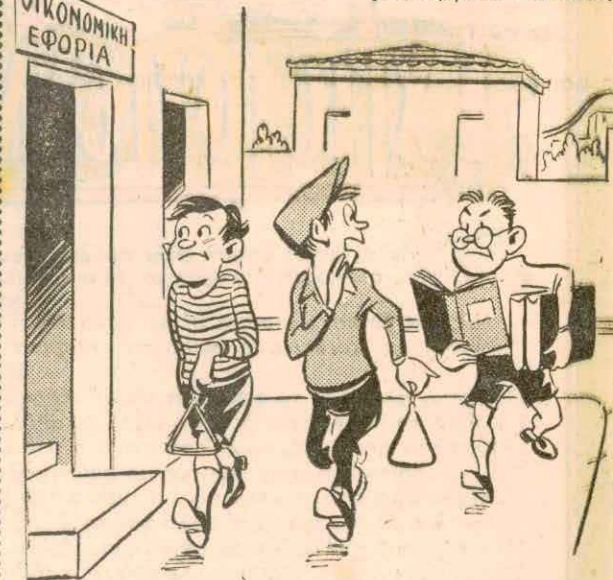
ΟΟ

Η χειρουργική θεραπεία
της τρέλλας

Σε ώριμες περιπτώσεις
πολύ προχωρημένων καρκίνων,
αφαιρούνται, ως γνωστόν, οι
επινεφρίδες αδένες. Η ίδια
μέθοδος εφαρμόθηκε από τον
'Αμερικανό ψυχίατρο δόκτορα
'Απτερ και τους συνεργάτες
του, σε μία ομάδα ασθενών
που έπασχαν από φρενολογι-
κά νοσήματα. Η κατάσταση
τους βελτιώθηκε άμέσως και οι
ασθενείς αυτοί άρχισαν να μι-
λούν και να φέρνονται λογικά.

Τελωτοθεραπεία

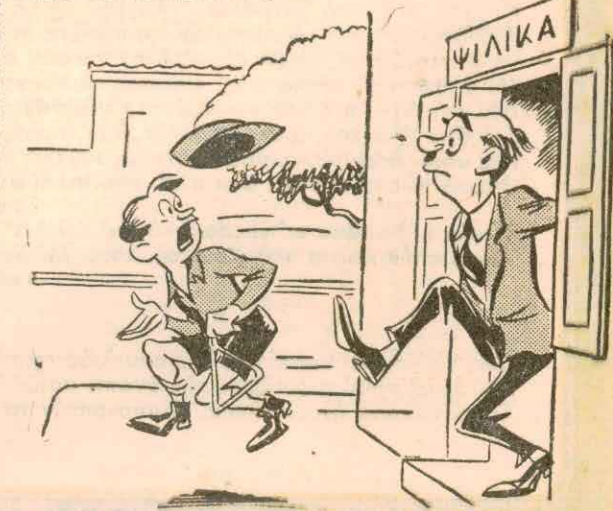
(Του Χρήστου Βασιλείου)

— Λογιστή, βγάλε τα ψεύτικα βιβλία. Περνάμε απ' την
'Εφορία!...

— Θα σ' πω πεντακοσίων δραχμών κάλλαντα, να μου
κόψης ένα εισιτήριο!...

— Καλά, ρε μάστορα, πώς ήθελες να ξέρω εγώ, ότι πέ-
ρασε πρώτη μέρα η εφορία!...

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΟΥ

20^{ον}

— Εὐχαρίστησε βλέπω πώς ἡ ἀγαπητὴ μου ἀσθενή, καλύτε-
ρευεῖται μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα... Δὲν
ἔχω λοιπὸν νὰ κάνω τίποτε ἄλ-
λο γι' αὐτήν, παρὰ νὰ τῆς στείλω τὸ λο-
γαριασμὸ τῆς ἀμοιβῆς μου!
Καὶ χαμογέλασε καλοκάγαθα.
Ἡ νέα προσπορήθηκε πὼς ἔπαιρνε στὰ
σοδάριά τὰ λόγια του.
— Ναί, στείλτε τὸ λογαριασμὸ σας,
γιατὴρ, ἀπάντησε ψυχρά.
Καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Μὰ ὁ Ρο-
σκῶφ τὴν κράτησε.
— Ὄχι, λοιπὸν, τῆς εἶπε, ὅλα τὰ δεί-
γματα τῆς ἀσθενείας σου, πρὸς ἐσάς
δὲν κατέρωσαν νὰ νικήσουν τὴν ψυχρότη-
τά καὶ τὴν ἀπέχθεια πού νοιώθετε γιὰ
μένα;
Ἡ Λευκὴ δὲν ἀπάντησε. Κι' ὁ Ροσκῶφ
συνέχισε:
— Εἶμαι πολλὸ δυστυχισμένος, γιατί ἀ-
γνώστους λόγους αὐτῆς τῆς ἀντιπαθείας
σας.
— Ψάξτε στὴ συνείδησί σας, κύριε, κι'
ἴσως νὰ τοὺς βρῆτε...
— Μέσα στὴ συνείδησί μου δὲν αἰσθά-
νωμαι καμμιὰ τύχη, δεσποινίς. Καὶ πειθό-
μαι ὁλόθεν πὶο πολλὸ πὼς σας εἶπαν ψέυ-
ματα γιὰ μένα, ἢ πὼς με μοιρεῖτε ἀκολου-
θώντας κάποιες συμβουλὲς ἐχθρικές ἐναν-
τίον μου...
— Δὲν δέχομαι συμβουλὲς ἀπὸ κανένα,
παρὰ μόνον ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου, προκειμέ-
νου γιὰ τὰ αἰσθημάτων μου.
— Ἐγὼ δὲν πιστεύω, δεσποινίς, σὲ ἑμ-
φύτη ἀγάπη καὶ μίσος... Σὲ σὰς, ἦταν φυ-
σικὸ νὰ γεννηθῇ συμπάθεια γιὰ μένα, ὅ-
στερα ἀπ' τὰ ἀπειρα δείγματα τῆς ἀφοσι-
ώσεώς μου... Ὅτι με μισοῦσατε μόνον ἂν
σας εἶχα βλάψει μὲ τίς πράξεις μου, ἂν
εἶχα προσπαθῇ νὰ παρεμποδίσω τὸ γά-
μο σας μετὰ τὸν κ. ντὲ Τεβάν. Ἀλλὰ δὲν ἔ-
κανα τίποτε τέτοιο. Ἀπεναντίας, ἀντιτάχθη-
κα στὸν πατέρα σας, πού δὲν συμπάθησε
γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

— Εἶνε ὀδίκη λοιπὸν, ἡ ἀποστροφή σας
ἐναντίον μου καὶ με λυπεῖ πολὺ.
Ἐκείνη γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της
μ' ἀδυσπόνη, δείχνοντας πὼς ἤθελε νὰ
φυγῇ καὶ κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ
πύργου.
— Δὲν σὰς τὰ εἶπα ὅλα... συνέχισε ὁ
Ροσκῶφ με φωνὴ πού ἔτρεμε. Πιθανὸν σὲ
λίγους μῆνες νὰ μπορῶ νὰ σὰς ἀποκαλῶ
μ' ἑνὰ ὄνομα γλυκύτερο καὶ νὰ μὴν εἶμαι
πιά ἔξω γιὰ σὰς.
— Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό; εἶπε ἡ
Λευκὴ, κυττάζοντάς τον με φρίκη.
— Ἀφ' ὅτου γνώρισα τὴν ὑπέρα σας,
θαύμασα πάντα τὰ προτερήματα καὶ τίς
ἀρετὲς της, τὴν εὐγένεια, τὴν ἀφοσίωσι,
τὴν καλωσύνη της... Τὰ δυστυχήματά της
μεγάλωσαν ἀκόμη περισσότερο τὴν συμ-
πάθειά μου γι' αὐτήν.
— Δὲν θὰ τὴν ἀνοίγα ὥστόσο ποτὲ τὴν
καρδιά μου, ἂν δὲν συνέβαινε νὰ πεθάνῃ
ὁ πατέρας σας. Ποτὲ ἡ ὑπέρα σας, ἡ ἀ-
γία αὐτῆς γυναῖκα, δὲν θὰ μύθαινε τίποτε...
Σήμερα ὅμως ὑπόρρεα νὰ μιλήσω. Κι' εἴ-
χα τὴν ἀπειρή, τὴν ἀνέκδορα καὶ τὴν ἀνέ-
λεστη εὐτυχία νὰ γίνω δεκτὸς ἀπ' τὴν κό-
ρη σας.
— Κατάλαβε πὼς δὲν τῆς πρόσφερα τό-
σο τὸν ἑρῶτα, ὅσο μιὰ ἀδελφικὴ ἀγάπη
κι' ἀφοσίωσι ἀπεριόριστη... Σὲ μερικὸς
μῆνες λοιπὸν, ἡ κόρη σας θὰ φέρῃ τὸ ὄ-

— Δὲν ξέρατε πὼς εἶνα ἀ-
νακαλῶναι τὸ μυστικὸ σας.
Γι' αὐτὸ ἤσαστε θάσους.
γι' αὐτὸ ἐλπίζατε στὴν εὐ-
πιστίά μου! Γι' αὐτὸ θέλα-
τε νὰ με ξεγελάσετε καὶ ζη-
τούσατε συμπάθεια ἐκ μέ-
ρους μου, ἐνῶ ἡ καρδιά μου
εἶνε γεμάτη μίσος γιὰ σὰς!

— Καὶ σκοπεύετε νὰ γίνετε σύζυγος τῆς
ὑπέρας μου... τῆς ἐνόχης ὑπέρας μου!...
Μὰ δὲν θέλω νὰ τὴν κρίνω ἐγὼ. Ὁ Θεὸς
ἔσ' τὴν συγκρέσῃ! Εἶπε ὁ πατέρας μου πού
τὰ ξέρει τώρα ὅλα στὸν ἄλλο κόσμον, νὰ
μὴ εἶναι βαρεὶα τιμωρία στὸ κεφάλι της!...
— Καὶ θέλετε νὰ σὰς ὀνομάζω πατέρα
μου!... Μὰ πρέπει νὰ γὰρ νάσαι κανεὶς τὸ
νοῦ σου, γιὰ νὰ ἐνῇ τέτοιες ἐλπίδες... Εἴ-
σατε ἑνὰς ἄθλια, ἑνὰς ἀγριεῖα! Καί,
τὴν ἡμέρα πού θὰ μὴτὲ ἔσεῖς δικαιοματι-
κὰ στὴν οἰκονομία μου, ἐνῶ θὰ τὴν ἐγκα-
ταλείψω, γιὰ νὰ μὴν ἐναγυρίσω ποτὲ
πιά!

Ὁ Ροσκῶφ εἶνε πέσει στὰ γόνατα καὶ
ἀπλώνει τὰ χεῖρά του ἱκετευτικά.
— Ἐλεος, Λευκὴ!... τοαυλίζε. Ἐλε-
ος!...

— Ἐλεος γιὰ σὰς! Ποτέ!
Κι' ἡ κοπέλλα ἀπομακρύνθηκε, γελοῖ-
αυμένη ἀκόμη ζωηρά, σὰν νάσαν σαλέ-
ψει τὰ λόγια της.

Ὁ Ροσκῶφ ἔμεινε γονατιστός. Τὸ αἷμα
ντυποῦσε ὀδυνηρὰ στὰ πηγύδια του, τὰ
μάτια του εἶχαν θολώσει, εἶχε ἀκουμπή-
σει γὰρ τὰ δύο τὸν γένιο καὶ κύτταζε τὸ
ἔδαφος. Ἀν τὸν ἔβλεπε κανεὶς κ' αὐτὴν
κατάστασι, γὰρ νὰ τὸν ξέση, θὰ τὸν θεω-
ροῦσε τρελλό...
— Ὅταν σηκώθηκε ἐπιτέλους, εἶδε μερικὰ
πέταλα λουλουδιῶν σκορπισμένα καὶ κα-
ταπατημένα πάνω στὸ δρόμο πού εἶνε ἀ-
κολουθήσει ἡ Λευκὴ. Τὰ μάζεψε καὶ τὰ
φίλησε παρὰφθορά, τραυλίζοντας:
— Κόρη μου!... Κόρη μου!

Ἐπείσε ὕστερα προύμνητα κι' ἔβαλε τὰ
κλάματα, μετὰ τὸ πρῶτό του χυμένο στὰ
γένη.

Πίσω του ἐμφανίσθηκε ἑαφνικὰ ὁ Μορ-
γκάν. Ἦταν κατὰγλώμιος γιατί τάνε ἀ-
κούσει ὅλα... καὶ καταλάβαινε ἐπιτέλους!
Κύτταξε μιά στιγμὴ τὸ Ροσκῶφ, κι' ὅ-
στερα ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα.

Ὁ Ροσκῶφ ἔμεινε γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν
στάσι, ἑαφνικὰ ἀνίστασε νὰ βρῇ. Μὰ αὐ-
τὸς δὲν τὸ κατάλαβε. Κι' ἐπανάλαμψε
διαρκῶς μέσα στοὺς λυγμούς του:
— Κόρη μου!... Κόρη μου!...

Β'

Ὁ κόμης δὲν ἔβγαλε καθόλου ἀπ' τὸ
ἐπίτι τοῦ Φλανκάρ. Ἐμνε κλεισμένος ἐ-
κεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν ἄφινε καν τὸ δω-
μάτιό του. Φυλαγόμενος μάλιστα τόσο πολ-
λὸ, ὥστε δὲν ἀνασκόπωνε καν τίς κινή-
σεις τῶν παραθύρων γιὰ νὰ δῇ λίγο τὴν ἐ-
ξοχή.

Μόνον τὴ νύκτα κατέβαινε στὸν κήπο καὶ
περπατοῦσε πολλὰ ὥρα.

Ὁ Φλανκάρ τὸν περιποιόταν ἐγκάρδια.
Τὸ φοικτὸ δρόμα πού παιζόταν γύρω τους,
τοῦ εἶνε προσεγγίσει ψυχικά. Ὁ Ζύλ εἶ-
χε καταλάβει τὴν ἀφοσίωσι τοῦ ἀστυνό-
μου. Καί, ἐξενώνοντας τὴν κοινωνικὴ ὑπερο-
χή του, τοῦ φερόνταν σὰν φίλος, σὰν ἀ-
δελφός.

Ὁ Φλανκάρ εἶχε ἀναλάβει τὸ μαγείρε-
μα καὶ τὰ κατόφευε στὴν ἐντέλεια. Ἐκα-
νε τὰ ψώνια ὁ ἴδιος, σὰν ἀριστὸς οἰκογε-
νεϊάρχης.

Δὲν εἶνε δευθὴ νὰ τοῦ τὰ φέρουν στὸ
σπίτι, ὅπως τοῦ πρότειναν. Εἶνε δὲ σπου-
δαίους λόγους: Ἐπειδὴ ἀποῤῥαξιαζε σὺν-
γνὰ, ἐπειδὴ θ' ἀναγκαζόταν πολλὰ φορὲς
νὰ βγαίνῃ τὴ νύκτα καὶ νὰ ἐναγυρίσῃ τὰ
ἐπιμωρῶματα δὲν ἤθελε νὰ προκαλέσῃ μὲ
τίς ἐπανελημμένες ἀπουσίες του τὴν πρό-
σων τῶν προμηθευτῶν πού θὰ πῆγαιναν
νὰ ντυπῶσαν τὴν πόρτα του.

Προτίμησε λοιπὸν νὰ ψωνίξῃ μόνος του.
Δὲν θὰ βρῆτε ὅλες τίς ἀναγκαῖες
σας στὸ σπίτι μου! εἶπε πῇ στὸν κόμη-
τα, μιά ἀπ' τίς πρώτες μέρες. Ὅτι σὰς λεί-
πει ἐδῶ ἡ πολυτέλεια πούχατε συνήθειαι.
Μὰ πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονή.

— Ἀλλὰ, δὲν πρόκειται νὰ κρατήσῃ

πολὺ αὐτό... Ἄν ὥστόσο δὲν μπορῶ νὰ
σὰς προσφέρω, ὅτι σὰς λείπει, μπορῶ ὅ-
μως νὰ σὰς δώσω κάτι ὀχι ἀξιοκαταφό-
ρητο: μιὰ ἀπόλυτη ἀφοσίωσι!

Ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι, ὁ κόμης τοῦ-
σείζε θεοῦ τὰ χεῖρα.

Κάθε βράδυ, ὅταν γύριζε στὸ σπίτι
του, ὁ Φλανκάρ ἀνάφερε στὸν κόμη-
τα ὅτι εἶχε συμβῇ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.
Ἔτσι, ὁ Ζύλ ἤξερε λεπτομερῶς τίς ἐρε-
νες τοῦ Μοργκάν, τοῦ Καραντέκ καὶ τοῦ
ἀστυνόμου.

Τὸ μόνον πού τοῦκουβαν, ἦταν οἱ σγέ-
σεις τοῦ Ροσκῶφ μετὰ τὴν Μαργαρίτα.

Ὅσκις ὁ κόμης φαινόταν ν' ἀνησυχῇ
γιὰ τὴν γυναῖκα του, ὁ Φλανκάρ ἀνίστα-
σε νὰ σκουπίζῃ τὴ μύτη του. Μὲ δυ-
σκολία κατάφευε ἐτσι νὰ συγκρατηθῇ καὶ
νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ φοβερὸ μυστικὸ τῆς
κομῆσας...

Ἀπὸ τότε πού εἶνε μάθει ἀπὸ τὸ Φλαν-
κάρ ὅτι ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀσθενήσει σο-
βαρὰ, ὁ Ζύλ τοῦ εἶνε ζητήσει νὰ τὸν κρα-
τῇ ἐνήμερο καθημερινῶς γιὰ τὴν κατά-
στασι τῆς ὑγείας της. Κι' ὁ καλοκάγαθος
ἀστυνόμος, ἀναγκαζόμενος, θέλοντας καὶ μὴ
νὰ ἐκπληρῶν αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του.

Δὲν εἶνε βέβαιο ὥστόσο ἂν, προκειμέ-
νου ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν κόμη-τα τὴν εἰδησι-
αὶ τοῦ θανάτου τῆς γυναῖκας του, θὰ μπο-
ροῦσε νὰ κόψῃ τελείως τὴν ἐνασχόλησι
πού θὰ τοῦ προσενοῦσε τὸ γεγονός αὐτό...

Εἶπαμε πὼς ὁ Μοργκάν — πού κατα-
σκόπευε ἀπὸ καιρὸ κάθε κίνησι τοῦ Ρο-
σκῶφ, παρακολουθώντας τὸν βῆμα πρὸς
βῆμα καὶ μελετώντας ἀκόμη καὶ τὴν ἐκ-
φρασι τοῦ προσώπου του — εἶχε ἀκούσει
ὅλη τὴ συνομιλία τοῦ γιαιτροῦ μετὰ τὴν
Λευκὴ κι' εἶχε καταλάβει ἐτσι τὸ μυστικὸ τῆς
καρδίας του.

Πῆγε ὕστερα νὰ βρῇ τὴν ἀδελφὴ του,
κοιτώντας πὼς θάχε ἀνάγκη ἀπ' τὴν παρη-
γορία του.

Πραγματικά, ἡ Λευκὴ ἔκλαιγε. Ἦταν
τόση ἡ λύπη της, ὥστε δὲν ἐσκέφθηκε καν
νὰ τὴν κούνη ἀπ' τὸ νῆο.

— Θεέ μου! Κλαίτε; τῆς εἶπε ὁ Πιέρ.
Ἐκείνη κούνησε ἐπανελημμένως τὸ κε-
φάλι της, γιατί δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀ-
παντήσῃ.

— Μπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτία τῆς λύ-
πης σας; ἐπέμεινε ὁ Πιέρ.

— Ὅχι...
— Κι' ὅμως ξέρετε πόσο σὰς ἀγαπῶ
καὶ πόσο σὰς εἶμαι ἀφοσιωμένος... Ἄν
μπορῶ νὰ σὰς παραγορήσω κάπως, νὰ μοῦ
τὸ πῆτε... γιατί πιστεύω πὼς, σ' ὅλη σας
τὴ ζωὴ, δὲν θὰ βρῆτε καλύτερο φίλο ἀπὸ
μένα!

— Τὸ ξέρω Πιέρ. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ
σὰς πῶ τὸ μυστικὸ πού με θλίβει. Συχω-
ρεῖστε με!

Ὁ Μοργκάν ἔπιασε τὰ χεῖρά της καὶ
σκουπίσε τὰ μάτια της μετὰ μαντήλι της.
Ὑστερα τῆς εἶπε σιγανά:
— Τί θὰ κάνατε, ἂν σὰς ἔλεγα πὼς
τὸ μυστικὸ σας αὐτὸ δὲν μοῦ εἶνε ἀγνω-
στο;

— Τί ἐννοεῖτε;... φώναξε ἡ κοπέλλα.
Τί ξέρετε;

Καὶ πετάγτηκε ὁρῶν, σὰν τρελλή, κο-
κινίζοντας ἀπὸ ὑποπῆ γιὰ τὴν ὑπέρα της.
— Ἔξω... ἐκεῖνο πού ξέρετε καὶ σεις!
ἀπάντησε ὁ νέος.

— Σὰς παρακαλῶ, Πιέρ, ἐξηγητήτε!
— Κι' ἂν ἀκόμα τὸ ἤθελα, θὰ μ' ἀφί-
νατε ἄραγε ν' ἀποτελειώσω;...

— Ναί, βλέπω πὼς τὰ ξέρετε ὅλα, πρό-
φευε ἡ Λευκὴ με ἀλλοιωμένη φωνή. Κι'
ἔχετε δικίον: Εἶνε προτιμώτερο νὰ σωπά-
σετε.

— Γιὰ χάρι σας... καὶ γιὰ χάρι τῆς ὑ-
πέρας σας!

Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ
γένηά της.

Πρὸ ὀλίγου, στὸ πάκο, ἄκουσα τὴ
συνομιλία σας μετὰ τὸν γιαιτρον Ροσκῶφ...
πρόσθεσε ὁ Πιέρ. Μὰ δὲν ἔμαθα ἀπ' αὐ-
τὴν τίποτε τὸ καινούργιον. Τάξερα ὅλα ἀ-
πὸ πρῖν...

— Μήπως ξέρουσιν κι' ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ
σὰς αὐτὸ τὸ μυστικόν;

Ὁ Μοργκάν βέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ πῇ
ψέμματα. Ἀλλὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ; Μήπως
δὲν ἀγγίζει πιά ἡ λύσι τοῦ δράματος;...

— Ναί, εἶπε, τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι. Μὰ

μὴ φοβᾶσθε, ἀγαπητὴ μου Λευκὴ, γιατί
εἶνε ὅλοι φίλοι καὶ δὲν ποθεῖται κανεὶς
νὰ τὸ πρὸδῶσιν.

Ἡ κοπέλλα κύτταξε στὰ μάτια τὸν ἀ-
δελφὸ της.

— Σὰς πιστεύω, εἶπε. Γιὰ νάρητε ὅ-
μως νὰ με δῆτε σήμερα καὶ νὰ μοῦ μιλή-
σετε γιὰ τὸ αἶμα τῆς οἰκονομίας μας, θὰ
πῇ πὼς εἶχατε σπουδαίους λόγους. Μι-
λήστε λοιπὸν ἐλευθερά, Πιέρ, κι' ἐξηγήστε
μοῦ τοὺς λόγους αὐτούς.

— Ναί, Λευκὴ, θὰ σὰς μιλήσω... Θυ-
μᾶστε ὅσα εἶπαμε πῇ πρῖν ἀπὸ ἑνὰ νο-
μόν, τὴν βραδυὰ ἐκείνη τοῦ γοροῦ μεταμφιε-
σιέων;

— Ἄν τὰ θυμάται, Πιέρ... Κάθε λέ-
ξι σας εἶνε ἐντυπωσμένη στὴν καρδιά
μου!

— Σὰς εἶχα πῇ τότε, ἐξενώνοντας σας
τὴν ταραχὴ καὶ τὴν συγκίνησι πού με κυ-
ρίευαν, ὅταν βοισκόμουν κοντὰ σας: «Ὁ
ἀφιερώσω ὅλη μου τὴ ζωὴ σὲ σὰς... Εἴ-
μαστε νῆοι ἀκούη, Λευκὴ, σιγῶν συνομι-
λικοι. Ἐχομε μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ μπροστὰ
μας... Συμβαίνει συχνὰ νὰ βοεθῇ κανεὶς
στὴν ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῇ, καὶ σ' ἑνὰ
ἀλλο, νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ καὶ τὴν κα-
τανόησι τοῦ...»

— Ναί, ἐτσι μοῦ εἶπατε, Πιέρ.
— Πρέπει λοιπὸν νάχετε πεποιθήσι σὲ
μετὰ Λευκὴ, καὶ νὰ μὴ μοῦ ζητήσετε νὰ
μάθετε περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ σὰς πῶ...
— Μὰ τί ἐνέτε νὰ μοῦ πῆτε;

— Μὴ με πιέσετε νὰ γίνω εὐκρινέστε-
ρος ἀπ' ὅσο μπορῶ, γιατί δὲν θὰ σὰς ὑ-
ποκούσω. Νὰ λοιπὸν τί ἔχω νὰ σὰς πῶ
γιὰ τὴν ὥρα: Ἐξακολουθεῖτε νὰ μισήτε τὸ
Ροσκῶφ. Ὅσα τεχνάσματα κι' ἂν μεταχει-
ριστῇ γιὰ νὰ καρδίᾳ τὴν συμπάθειά σας,
ὅσο κι' ἂν διαμαρτυρηθῇ, ὅσα ψέμματα
κι' ἂν ἀσπασίῃ γιὰ νὰ σὰς ξεγελάσῃ, πο-
τὲ μὴν παύετε νὰ τὸν μισήτε... Μόνον μίσος
ἀξίζει ὁ ἀνθρώπος αὐτός!

— Νὰ τοῦ φέρονε ἀμείλικτα... ἀργότε-
ρα, θὰ μάθετε τὸ γιατί. Νὰ τὸν ἀποφύγε-
τε, νὰ μὴν τὸν ἀφίνετε νὰ σὰς πλησιάσῃ.
Τὸ χέρι του δὲν πρέπει ν' ἀγγίξῃ τὸ δικό
σας!...

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ πῆτε
ὅλ' αὐτὰ, γιὰ νὰ τὸν μισῶ, ἀπ' τὴν ἡμέρα
πού στὸ πάκο...

Σώπασε, κοκκινίζοντας καὶ πάλι ἀπ'
τὴν ἀνάθυσι ἐκείνη.

— Ὅτι ὑποφέρετε πολὺ ἀκόμη, ἀγαπητὴ
μου, Λευκὴ. Τὰ βάσανά σας δὲν τελειώσα-
νε. Δὲν εἰν' ἀρετὰ τὰ δάκρυα πού γύσα-
τε... Ὅτι μάθετε πράγματα φοιντά... Μὰ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

μὴν ἀπελπίζεσθε, καὶ νὰ θυμᾶστε πάντα
πὼς σὰς ἐπιθυλάσσεται μιὰ μεγάλη, ἀπέ-
ραστη εὐτυχία, πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συλ-
λάβῃ οὔτε κι' ἡ τολμιώτερη φαντασία...

— Ὡ, Θεέ μου! Γιὰ τί μιλάτε;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσότερα.
Εἶνε τόσο μεγάλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία, Λευκὴ,
ὥστε θὰ στενώνωσιν ὅλα σας τὰ δάκρυα καὶ
θὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο πού νοιώσατε γιὰ τίς
πρόσφατες ἀπώλειες καὶ τὰ δυστυχήματα
πού σὰς βοήκαν...

Κι' ἐπειδὴ ἡ Λευκὴ τὸν κύτταξε με ἀ-
γωνία, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ, θέλον-
τας νὰ μάθῃ ἀμέσως, ὁ Πιέρ πῆρε τὰ χεῖρά
της, τὰ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁμόρως! Ὑπομονή!... Ἐχετε πεποι-
θήσι σὲ μένα... ἡ μάλλον σὲ μὰς, γιατί
εἶμαστέ πολλοὶ πού ἀγρυπνοῦμε πάνω σας
καὶ πού θὰ ἐκδικηθῶμε τίς δολοφονίες τοῦ
Βασιλέως ντὲ Κρέκερ, τοῦ ἀδελφοῦ σας
Μωρίς καὶ τοῦ πατέρα σας!

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὴν Λευκὴ συλλο-
γισμένη.

Ἀμέσως σχεδόν, μπῆκε ὁ μαρκήσιος ντὲ
Τεβάν. Ἡ παρουσία του καὶ τὰ τρυφερά
ἐρωτικά λόγια πού ψιθύρισε στ' αὐτὴ τῆς
μυησῆς του, συνετέλεσαν πολὺ στὴν καθη-
σύνασι της. Ὅταν ἔφυγε κι' ὁ μαρκήσιος,
τὰ μάτια της δὲν ἦσαν πιά τόσο κόκκινα,
σὰν πρῖν.

Μὰ, ὡς τὸ βράδυ, μένεις ὅτου ἀποκοι-
μήθηκε, ἐναγυρίζαν στὸ νοῦ της τὰ συ-
σπλωδὲ λόγια τοῦ Μοργκάν κι' ἀναρω-
τιόταν:

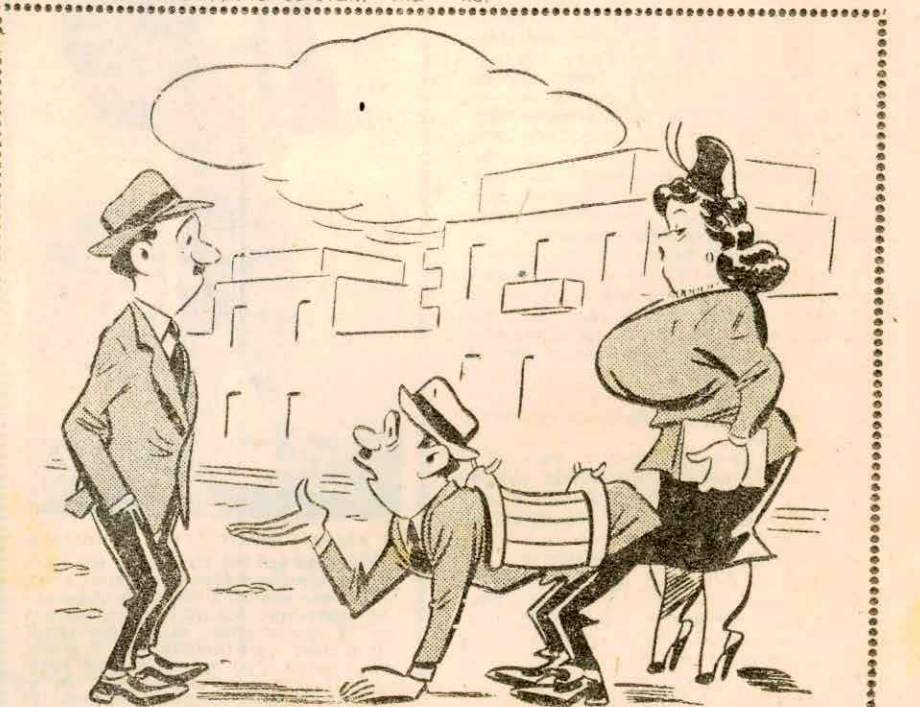
«Ποῖα εὐτυχία νὰν' αὐτὴ ἄραγε... Τί
τόσο εὐχάιστο μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ, εἴ-
πειτα ἀπὸ τόσα φοιντά δυστυχήματα;»

Μὰ δὲν εὗρισκε τὴ λύσι τοῦ αἰνίγμα-
τος. Πὼς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ
τὸν πατέρα της;...

Γ'

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Λευκὴ ἔκανε τὸν πε-
ρίπατό της στὸ πάκο, σπριγγμένη στὸ
μπράτσο τοῦ Πιέρ Μοργκάν. Ἀπὸ μακριὰ
τὴν ἔβλεπαν, δίχως νὰ τὸ φαντάζεται, ὁ
Φλανκάρ κι' ὁ Καραντέκ. Αὐτὸ γινόταν σὲ
κάθε ἔξωδό της. Ἐπίσης καὶ ὁ Ροσκῶφ
περνοῦσε ἀπ' τὸ δάσος ἡ περιπλανιόταν
στὴν πεδιάδα, συλλογισμένος. Καθὼς ἐ-
πίσης κι' ὁ Ζὰρ Μωρ ἀπομακρυνό-
ταν ἀπ' τὸ ὑποστατικό.

Ὁ Φλανκάρ εἶνε ἀφίει ἐλευθερούς καὶ
τοὺς δυὸ αὐτοὺς. Σκεπτόταν πὼς δὲν ἔ-
πρεπε νὰ συλλάβῃ τὸν κολλῆνο, γιατί θὰ
προκαλοῦσε τότε ὑποψίες στὸ γιαιτρον, ἢ
τὸν ἀντιπρόσωπο θὰ τὸν καθιστοῦσε προσεκτι-
κός.

«Έξ' άλλου, είχε σχεδόν πεποιθήσει ότι, σ' όλους τους φόνους που είχε διαπράξει, ο Ζάν Μώρ ένεργησε σαν αυτόματο, σαν όργανο δίχως θέληση και δίχως δύναμη, υπακούοντας στις διαταγές του καταναθονίου Ροσκώφ. Προέβλεπε δὲ τὴν κατάλληλη ευκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὴν ιδέα πού εἶχε ἀνακοινώσει στὸ Μοργκάν, ὥστε νὰ λείψῃ καὶ κάθε ἀμφιβολία.

«Ὅπως εἶπαμε λοιπόν, ἡ Λευκὴ περπατοῦσε σπριντὶνιὸν στὸ ὑπόστατο τοῦ Μοργκάν. Ὁ καιρὸς ἦταν ζεστός, ὁ ἥλιος ἐλάμπει.

Ξαφνικά, στὸ βάθος τῆς δεινδοστοιγίας φάνηκε ἕνας ἀνθρώπος πού τὸν ἀναγνώρισε αἰέτως ὁ Πιέρ: Ἦταν ὁ Ζάν Μώρ. Πέρασε σὲ λίγες στιγμὲς ἀπὸ κοντὰ τους. Ἦταν ἥρεμος. Τὸν γαϊότρεπε ταπεινὰ καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, κρατώντας στὸν αἰχμῶν τὸ καπέλλο του.

Στ' ἄλλο κρατοῦσε ἕνα μεγάλο μπαγκέτο μενεζέδες πού εἶχε μαζέψει. Κιττάζε ποτὲ τὰ λουλούδια καὶ ποτὲ τὴν Λευκὴ. Τέλος, τόλμισε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

«Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Πιέρ Μοργκάν εἰνε ἀνατοινάσει κι' εἶνε σφιχτὴ τὸ ὑπόστατο τῆς ἀδελφῆς του. Μὰ δὲν εἶνε φοβηθῇ. Σὲ πρὸς τὴν ἐπιθέσσει ἤρεος πρὸς ἦταν ἱκανὸς νὰ παλέψῃ μετ' αὐτὸν Ζάν Μώρ.

«Ἦρεος ἀλλὰ πρὸς ὅτι ἦταν κοινὸς ἐκεῖ γύρω καὶ τοὺς παρακολουθοῦσαν ὁ Καραντέκ καὶ ὁ Φλανκάρ, χειροδύναμοι κι' αὐτοί.

«Ἄν ἤξερα πὺς θὰ δεινόσατε τὰ λουλούδια αὐτὰ δεσποινίς, εἶπε τρέμοντας ὁ Ζάν Μώρ στὴ Λευκὴ θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ τὰ προσφέρετε στὸν τάφο τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σας, γι' ἀνάμνησιν τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ σέ μ' ἐμένα.

«Ἡ κοπέλλα συγκινήθηκε ἀπ' τὴν ταπεινὴν ἐκείνη προσφορά, μολοντὶ ἐνοιῶθε ἀποστορῶν κι' αὐτὸ τὸν ἀνθρώπου, πού ἡ κόκκινη μορφή του τὴν εἶνε τρυφερὰ τὸς φορὲς στὰ παιδικὰ τῆς χρόνια.

«Δέχου καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀπάντησε. Θὰ κάμω αὐτὸ πού θέλετε.

«Ὁ Ζάν Μώρ τραύλισε μερικὲς λέξεις κι' ἀπομακρύνθηκε ἐγγυῶντας νὰ φορέσῃ τὸ καπέλλο του. Ὁ Καραντέκ κι' ὁ Φλανκάρ εἶχαν παρακολουθήσει ἀπὸ μακριὰ τὴν σκηνὴ ἐκείνη, χωρὶς νὰ παρουσιασθῶν.

«Ὅταν ὁ κολλήγος πέρασε ἀπὸ κοντὰ τους ὁ ἀστυνόμος ἐσκυψε στ' αὐτὸ τοῦ γέσου ὑποπρὸς καὶ τοῦ ψιθυρίσει:

— Νὰ πᾶτε νὰ πᾶτε στὸν κύριο Μοργκάν, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσω. Θὰ με βοηθῇ... Ὑστερὰ, μὴν ἀφίστε καθῆλου ὑμῶν τὸ Ζάν Μώρ. Νὰ τὸν ἀναμώσετε καὶ νὰ μείνετε μαζί του στὸ ὑποστατικό, ὥσπου νορθῶ κι' ἐγώ.

«Ὁ Καραντέκ ὑπάκουσε χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Σὲ λίγο ὁ Μοργκάν, εἰδοποιημένος ἀπ' αὐτὸν, πῆγε νὰ βοηθῇ τὸν ἀστυνόμο πού τὸν περιμένε.

— Σὰς εὐχαριστῶ πού ἤρατε αἰέτως, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Σὰς προειδοποιῶ πὺς θὰ σὰς φανῇ παράξενο αὐτὸ πού θὰ σὰς ζητήσω. Μὰ θὰ καταλάβετε αὐριο...

— Τί θέλετε ἀπὸ μ' ἐμένα;

— Πρῶτοι, αὐριο, τὸ πρωτὶ, ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐξὲς δρομολόγιον στὸν περιπάτο τῆς: Νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν κυρία δεινδοστοιγία κι' ἀπὸ τὸ δάσος Μαρσεῶ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν πύργο ἀπ' τὸ δρομὸ τοῦ Φουσερόλ.

— Καλὰ, θὰ τῆς τὸ πῶ.

— Καὶ πιστεύετε πὺς θὰ δεχθῇ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ.

— Ὅρα, συστήστε τῆς ἀκούη νὰ βάλῃ ἕνα φῶμα ἀνοιγτόνισον. Καὶ παρακαλέστε τὴν νὰ δεχθῇ νὰ τὴ συνοδεύω σ' αὐτὸ τὸν περιπάτο τῆς.

«Ζεῖ τὸν καὶ νὰ τὸν τρυφερῇ ὡς ἕνα μῦθος ἀπ' ὅπου νὰ φαίνεται καλὰ ἡ μεγάλη δεινδοστοιγία τοῦ δάσους κι' ὁ δρόμος τοῦ Φουσερόλ. Νὰ τὸν κρατῇ δὲ ἐκεῖ ὡς ὅπου δὴτὴ τὴν δεσποινίδα Λευκὴ κι' ἐμὲνα νὰ περνοῦμε ἀπ' τὴν δεινδοστοιγία καὶ νὰ ἐαναγουρίσουμε στὸ πάκο. Μὲ καταλάβετε; — Σὰς κατάλαβα κι' εἶμαστε σύμφωνοι. Μὰ τί προετοιμάζει;

— Ὅτὰ τὸ μαζέτε αὐριο... Ἄ, λίγο ἐλπίστε νὰ ξεγῶσιν κατὶ σπουδαίῳ! Νὰ μὴ νοιῶσεθε καθόλου γιὰ ὅσα θὰ δῆτε. Νὰ ἐπιβλέπετε ὑμῶν τὸ Ροσκώφ. Τίποτ' ἄλλο... Κι' ἐπειδὴ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ θελήσῃ νὰ σὰς ἐξέλθῃ, κρατῇστε τὸν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο.

«Ἀπορείτε γιὰ δὲν σὰς δῶν περισσότερες ἐξηγήσεις; Αὐτὸ γίνεται γιὰτὶ θέλω αὐτοῖς νὰ παραστήσῃ καὶ σὰς στὴν ἀσκή καὶ νὰ τρυφερῇ, ὥπως κι' ὁ Ροσκώφ. Μόνον εἶσαι θὰν ἀπόλυτη φυσικότητα ἡ συμπεριφορά σας. Προκρίνεται νὰ παίξω αὐριο ἕνα μεγάλο παίρνιδι μετ' αὐτὸν γιὰτὸν κι' ἐμὲν ὡς νὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ σ' αὐτὸ... Χαίρετε λοιπόν, καὶ μὴν ξεγᾶστε τίποτ ἀπ' ὅσα σὰς εἶπα.

— Μείνετε ἥσυχος.

«Ὁ Μοργκάν γύρισε στὸν πύργο. Ἐνῶ ὁ Φλανκάρ πῆγε στὸ ὑποστατικό.

«Ἡ Λευκὴ εἶνε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ φίλο τῆς καὶ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τοῦ ἀρνήσῃ ὅτι τῆς ζητοῦσε. Σ' ὅλες τῆς ἐρωτήσεις τῆς, ὁ Πιέρ ἀπαντοῦσε στεροδύνα:

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὰς ἐναρστήσω καὶ νὰ σὰς πληροφορήσω, γιὰτὶ δὲν ξέρω τίποτὲς περισσότερο ἀπ' ὅσα ξέρετε καὶ σὰς. Ἄπλως καὶ μόνον ὑπακούω τυφλὰ στὸ Φλανκάρ. Νὰ εἰσάτε βεβαία ὡς ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας δὲν θάγῃ λόγῳ νὰ μετανοήσῃ.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ἡ κοπέλλα. Θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε. Ὅταν παρουσιασθῇ ὁ κ. Φλανκάρ, θὰ δεινῶ ἐναρστήσῃ νὰ με ἀναρστήσῃ.

— Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Ἀδύνατον! Ἰσως τὸ μάθετε ἀργότερα... Ἐνὰ μόνον σὰς λέω: Ὅτι ἀπ' τὴν πληρὴ συμμορφώσῃ σας μετ' ἐξῆς μου ἐξαστάται τὸ ν' ἀποδινῇ ἡ ἀδελφὴ σας.

«Ὁ Ζάν Μώρ πῆρε τὴν σκηνὴ ἐξῆς μὴ δόσι σ' ἕνα κουταλάκι τὴν ἀνακάτεψε με νερό καὶ τὴν ἔπιε.

— Δὲν εἶναι καλὸ στὴ γεύσῃ αὐτὸ τὸ φάσμα, εἶπε. Μὲ καίει τὸ λαίμυ. Δὲν μποροῦσε νὰ διαλέξῃ κανένα καλύτερο ὁ γι-ατοῦς.

Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κακὴ γεύσῃ, ἤπιε ἕνα ποτήρι οἰκί. ἀφού προσέφερε καὶ στοὺς δύο ἄλλους.

Ποῖν φύνη κατόπιν ὁ ἀστυνόμος, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Καραντέκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα δὲν πρέπει ν' ἀφίστε μόνον οὔτε στιγμή τὸ Ζάν Μώρ. Ἡ παραμικρὴ ἀπουσία σας ὑπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συμφορὰς ἀνεπαρτήσας.

— Ἄν πᾶσιν νὰ κοιμηθῇ ὁ Ζάν Μώρ;

— Ὅτὰ μείνετε κοντὰ του.

— Ἄν σπυρῇ καὶ θελήσῃ νὰ γυρῇ ἔξω.

— Ὅτὰ τὸν ἀκολουθήσετε.

— Ἄν τὸν πιάσῃ ὁ πυρετός, τὸ παραμυλητό;

— Ἄ, τότε θάθελα νὰ σὰς δέσω ἀπᾶν του, γιὰ νᾶμαι δέδαιος πὺς δὲν θὰ τὸν ἀφίστε στιγμή.

— Μπᾶ, δὲν ὑπόγεινι λόγος! Νάχετε πεποιθῇ σὲ μ' ἐμένα. Προτιμῶ νὰ με κάνουν γί-λια κουμάτια παρὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἕνα βῆμα ἀπὸ κοντὰ του.

— Προκρίνεται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Λευκῆς ντὲ Μιουόν! ψιθυρίσε ὁ Φλανκάρ στ' αὐτὸ τοῦ γέσου ὑποπρὸς.

«Ὁ Καραντέκ ἀνατοινάσε καὶ τὸν κύτταξε μετ' ὀφθαλμοῦ. Μὰ ἐκεῖνος ἐδῶνε κίχας ἀπ' τὸ δωμάτιο. γιὰ ν' ἀποφύγῃ περισσότερες ἐξηγήσεις.

Ε' Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὁ ἥλιος ἐλάμπει στὸν οὐρανόν.

«Νὰ καὶ τὸ φῶμα πού σὰς νοιῶζεται. Εἶναι ὁμοῖο κατ' ὅλα μ' ἐκεῖνο πού θὰ βάλω ἐγώ. Θέλετε τίποτ' ἄλλο;

— Ὅχι, τίποτ.

«Ὁ Πιέρ ἔκανε δῆμα τὸ φῶμα καὶ τὸ στείλῃ μ' ἕνα ὑποπρὸς στὸ Φλανκάρ.

«Ἄς ἐναγυρίσουμε ὅμως τώρα στὸν ἀστυνόμο. Ὅταν μπῇκε στὸ ὑποστατικό, βῆκε τὸν Καραντέκ νὰ κουβεντιάσῃ φιλικὰ μετ' αὐτὸν Ζάν Μώρ. Ὁ κολλήγος σπυρῇκε αἰέτως καὶ προσέφερε ἕνα καθίσμα στὸ Φλανκάρ, κοντὰ στὴ φωτιά.

— Ὅτὰ σὰς πᾶ ἀμέσως χωρὶς παραλόγου, γιὰτὶ ἤρα ἐδῶ ἀκούσε ὁ ἀστυνόμος. Ἐγώ νὰ σὰς ζητήσω κατ' ὅσον τὸ συμφέρον σας.

— Ἐγώ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς.

— Θέλω ἀπόψε, ποῖν πέσετε στὸ κορεθῇ, νὰ πάρετε μὴ δόσι ἀπ' τὴν σκηνὴ ἐκείνη πού σὰς ἐδῶσε ὁ γιὰτὸς Ροσκώφ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐγώ ἄλλο.

— Ὅρα, πᾶστε.

Κι' ὁ Φλανκάρ ἐδῶσε στὸν κολλήγῳ τὸ ὑπόπρὸς τῆς στούνινῃς πού τοῦ εἶνε φέ-ρει ὁ Πιέρ.

— Πρῶτοι δῶν νὰ σὰς πᾶ παρατήρησε ὁ Ζάν Μώρ, ὅτι ὁ γιὰτὸς μοῦδινε ἀπ' αὐτὴ τὴν σκηνὴ μόνον ὅταν ἐδῶσε πὺς κόντευε νὰ με πιάσῃ ὁ πυρετός. Μὰ τώρα εἶμαι καλὰ, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Τί χρειάζεται λοιπόν νὰ πάω ἀπ' τὴν σκηνή;

— Σὰς εἶπα πὺς πρέπει νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μ' ἐμένα.

— Καλὰ, κύριε Φλανκάρ, θὰ σὰς ὑπακούσω. Μάλιστα γιὰ νὰ δεδωθῇτε θὰ πάω τὴν σκηνὴ τώρα ἀμέσως, ὑποπρὸς σας.

— Πολὺ καλὰ. Μὰ δὲν ἀμφεβάλλα γιὰ τὴν ὑπακού σας. Ξέρω πὺς εἰσάτε καλὸς ἀνθρώπος.

— Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Ἀδύνατον! Ἰσως τὸ μάθετε ἀργότερα... Ἐνὰ μόνον σὰς λέω: Ὅτι ἀπ' τὴν πληρὴ συμμορφώσῃ σας μετ' ἐξῆς μου ἐξαστάται τὸ ν' ἀποδινῇ ἡ ἀδελφὴ σας.

«Ὁ Ζάν Μώρ πῆρε τὴν σκηνὴ ἐξῆς μὴ δόσι σ' ἕνα κουταλάκι τὴν ἀνακάτεψε με νερό καὶ τὴν ἔπιε.

— Δὲν εἶναι καλὸ στὴ γεύσῃ αὐτὸ τὸ φάσμα, εἶπε. Μὲ καίει τὸ λαίμυ. Δὲν μποροῦσε νὰ διαλέξῃ κανένα καλύτερο ὁ γι-ατοῦς.

Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κακὴ γεύσῃ, ἤπιε ἕνα ποτήρι οἰκί. ἀφού προσέφερε καὶ στοὺς δύο ἄλλους.

Ποῖν φύνη κατόπιν ὁ ἀστυνόμος, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Καραντέκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα δὲν πρέπει ν' ἀφίστε μόνον οὔτε στιγμή τὸ Ζάν Μώρ. Ἡ παραμικρὴ ἀπουσία σας ὑπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συμφορὰς ἀνεπαρτήσας.

— Ἄν πᾶσιν νὰ κοιμηθῇ ὁ Ζάν Μώρ;

— Ὅτὰ μείνετε κοντὰ του.

— Ἄν σπυρῇ καὶ θελήσῃ νὰ γυρῇ ἔξω.

— Ὅτὰ τὸν ἀκολουθήσετε.

— Ἄν τὸν πιάσῃ ὁ πυρετός, τὸ παραμυλητό;

— Ἄ, τότε θάθελα νὰ σὰς δέσω ἀπᾶν του, γιὰ νᾶμαι δέδαιος πὺς δὲν θὰ τὸν ἀφίστε στιγμή.

«Νὰ καὶ τὸ φῶμα πού σὰς νοιῶζεται. Εἶναι ὁμοῖο κατ' ὅλα μ' ἐκεῖνο πού θὰ βάλω ἐγώ. Θέλετε τίποτ' ἄλλο;

— Ὅχι, τίποτ.

«Ὁ Πιέρ ἔκανε δῆμα τὸ φῶμα καὶ τὸ στείλῃ μ' ἕνα ὑποπρὸς στὸ Φλανκάρ.

«Ἄς ἐναγυρίσουμε ὅμως τώρα στὸν ἀστυνόμο. Ὅταν μπῇκε στὸ ὑποστατικό, βῆκε τὸν Καραντέκ νὰ κουβεντιάσῃ φιλικὰ μετ' αὐτὸν Ζάν Μώρ. Ὁ κολλήγος σπυρῇκε αἰέτως καὶ προσέφερε ἕνα καθίσμα στὸ Φλανκάρ, κοντὰ στὴ φωτιά.

— Ὅτὰ σὰς πᾶ ἀμέσως χωρὶς παραλόγου, γιὰτὶ ἤρα ἐδῶ ἀκούσε ὁ ἀστυνόμος. Ἐγώ νὰ σὰς ζητήσω κατ' ὅσον τὸ συμφέρον σας.

— Ἐγώ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς.

— Θέλω ἀπόψε, ποῖν πέσετε στὸ κορεθῇ, νὰ πάρετε μὴ δόσι ἀπ' τὴν σκηνὴ ἐκείνη πού σὰς ἐδῶσε ὁ γιὰτὸς Ροσκώφ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐγώ ἄλλο.

— Ὅρα, πᾶστε.

Κι' ὁ Φλανκάρ ἐδῶσε στὸν κολλήγῳ τὸ ὑπόπρὸς τῆς στούνινῃς πού τοῦ εἶνε φέ-ρει ὁ Πιέρ.

— Πρῶτοι δῶν νὰ σὰς πᾶ παρατήρησε ὁ Ζάν Μώρ, ὅτι ὁ γιὰτὸς μοῦδινε ἀπ' αὐτὴ τὴν σκηνὴ μόνον ὅταν ἐδῶσε πὺς κόντευε νὰ με πιάσῃ ὁ πυρετός. Μὰ τώρα εἶμαι καλὰ, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Τί χρειάζεται λοιπόν νὰ πάω ἀπ' τὴν σκηνή;

— Σὰς εἶπα πὺς πρέπει νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μ' ἐμένα.

— Καλὰ, κύριε Φλανκάρ, θὰ σὰς ὑπακούσω. Μάλιστα γιὰ νὰ δεδωθῇτε θὰ πάω τὴν σκηνὴ τώρα ἀμέσως, ὑποπρὸς σας.

— Πολὺ καλὰ. Μὰ δὲν ἀμφεβάλλα γιὰ τὴν ὑπακού σας. Ξέρω πὺς εἰσάτε καλὸς ἀνθρώπος.

— Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Ἀδύνατον! Ἰσως τὸ μάθετε ἀργότερα... Ἐνὰ μόνον σὰς λέω: Ὅτι ἀπ' τὴν πληρὴ συμμορφώσῃ σας μετ' ἐξῆς μου ἐξαστάται τὸ ν' ἀποδινῇ ἡ ἀδελφὴ σας.

«Ὁ Ζάν Μώρ πῆρε τὴν σκηνὴ ἐξῆς μὴ δόσι σ' ἕνα κουταλάκι τὴν ἀνακάτεψε με νερό καὶ τὴν ἔπιε.

— Δὲν εἶναι καλὸ στὴ γεύσῃ αὐτὸ τὸ φάσμα, εἶπε. Μὲ καίει τὸ λαίμυ. Δὲν μποροῦσε νὰ διαλέξῃ κανένα καλύτερο ὁ γι-ατοῦς.

Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κακὴ γεύσῃ, ἤπιε ἕνα ποτήρι οἰκί. ἀφού προσέφερε καὶ στοὺς δύο ἄλλους.

Ποῖν φύνη κατόπιν ὁ ἀστυνόμος, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Καραντέκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα δὲν πρέπει ν' ἀφίστε μόνον οὔτε στιγμή τὸ Ζάν Μώρ. Ἡ παραμικρὴ ἀπουσία σας ὑπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συμφορὰς ἀνεπαρτήσας.

— Ἄν πᾶσιν νὰ κοιμηθῇ ὁ Ζάν Μώρ;

— Ὅτὰ μείνετε κοντὰ του.

— Ἄν σπυρῇ καὶ θελήσῃ νὰ γυρῇ ἔξω.

— Ὅτὰ τὸν ἀκολουθήσετε.

— Ἄν τὸν πιάσῃ ὁ πυρετός, τὸ παραμυλητό;

— Ἄ, τότε θάθελα νὰ σὰς δέσω ἀπᾶν του, γιὰ νᾶμαι δέδαιος πὺς δὲν θὰ τὸν ἀφίστε στιγμή.

«Νὰ καὶ τὸ φῶμα πού σὰς νοιῶζεται. Εἶναι ὁμοῖο κατ' ὅλα μ' ἐκεῖνο πού θὰ βάλω ἐγώ. Θέλετε τίποτ' ἄλλο;

— Ὅχι, τίποτ.

«Ὁ Πιέρ ἔκανε δῆμα τὸ φῶμα καὶ τὸ στείλῃ μ' ἕνα ὑποπρὸς στὸ Φλανκάρ.

«Ἄς ἐναγυρίσουμε ὅμως τώρα στὸν ἀστυνόμο. Ὅταν μπῇκε στὸ ὑποστατικό, βῆκε τὸν Καραντέκ νὰ κουβεντιάσῃ φιλικὰ μετ' αὐτὸν Ζάν Μώρ. Ὁ κολλήγος σπυρῇκε αἰέτως καὶ προσέφερε ἕνα καθίσμα στὸ Φλανκάρ, κοντὰ στὴ φωτιά.

— Ὅτὰ σὰς πᾶ ἀμέσως χωρὶς παραλόγου, γιὰτὶ ἤρα ἐδῶ ἀκούσε ὁ ἀστυνόμος. Ἐγώ νὰ σὰς ζητήσω κατ' ὅσον τὸ συμφέρον σας.

— Ἐγώ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς.

— Θέλω ἀπόψε, ποῖν πέσετε στὸ κορεθῇ, νὰ πάρετε μὴ δόσι ἀπ' τὴν σκηνὴ ἐκείνη πού σὰς ἐδῶσε ὁ γιὰτὸς Ροσκώφ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐγώ ἄλλο.

— Ὅρα, πᾶστε.

Κι' ὁ Φλανκάρ ἐδῶσε στὸν κολλήγῳ τὸ ὑπόπρὸς τῆς στούνινῃς πού τοῦ εἶνε φέ-ρει ὁ Πιέρ.

— Πρῶτοι δῶν νὰ σὰς πᾶ παρατήρησε ὁ Ζάν Μώρ, ὅτι ὁ γιὰτὸς μοῦδινε ἀπ' αὐτὴ τὴν σκηνὴ μόνον ὅταν ἐδῶσε πὺς κόντευε νὰ με πιάσῃ ὁ πυρετός. Μὰ τώρα εἶμαι καλὰ, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Τί χρειάζεται λοιπόν νὰ πάω ἀπ' τὴν σκηνή;

— Σὰς εἶπα πὺς πρέπει νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μ' ἐμένα.

— Καλὰ, κύριε Φλανκάρ, θὰ σὰς ὑπακούσω. Μάλιστα γιὰ νὰ δεδωθῇτε θὰ πάω τὴν σκηνὴ τώρα ἀμέσως, ὑποπρὸς σας.

— Πολὺ καλὰ. Μὰ δὲν ἀμφεβάλλα γιὰ τὴν ὑπακού σας. Ξέρω πὺς εἰσάτε καλὸς ἀνθρώπος.

— Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Ἀδύνατον! Ἰσως τὸ μάθετε ἀργότερα... Ἐνὰ μόνον σὰς λέω: Ὅτι ἀπ' τὴν πληρὴ συμμορφώσῃ σας μετ' ἐξῆς μου ἐξαστάται τὸ ν' ἀποδινῇ ἡ ἀδελφὴ σας.

«Ὁ Ζάν Μώρ πῆρε τὴν σκηνὴ ἐξῆς μὴ δόσι σ' ἕνα κουταλάκι τὴν ἀνακάτεψε με νερό καὶ τὴν ἔπιε.

— Δὲν εἶναι καλὸ στὴ γεύσῃ αὐτὸ τὸ φάσμα, εἶπε. Μὲ καίει τὸ λαίμυ. Δὲν μποροῦσε νὰ διαλέξῃ κανένα καλύτερο ὁ γι-ατοῦς.

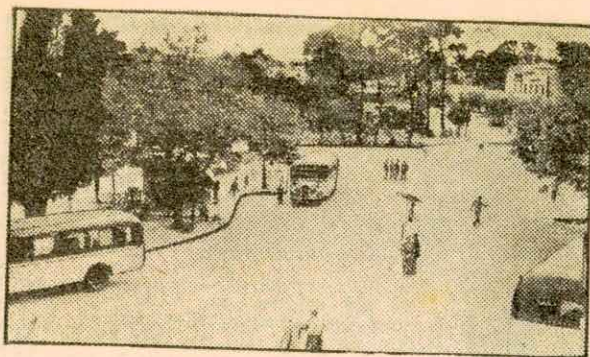
Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κακὴ γεύσῃ, ἤπιε ἕνα ποτήρι οἰκί. ἀφού προσέφερε καὶ στοὺς δύο ἄλλους.

Ποῖν φύνη κατόπιν ὁ ἀστυνόμος, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Καραντέκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα δὲν πρέπει ν' ἀφίστε μόνον οὔτε στιγμή τὸ Ζάν Μώρ. Ἡ παραμικρὴ ἀπουσία σας ὑπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συμφορὰς ἀνεπαρτήσας.

— Ἄν πᾶσιν νὰ κοιμηθῇ ὁ Ζάν Μώρ;

—

Η πλατεία Μελά, στην Κηφισιά.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Η Κηφισιά

Δεν είναι μόνο στους νεώτερους Έλληνες γνωστή η Κηφισιά, για τόπος παραθερισμού. Ήταν γνωστή και στους αρχαίους κι' εκεί πέ-
ρα ο ποιητής Μένανδρος έδρα-
σίζετο τους καλοκαιρινούς
μήνες με την εύνοια της
έταιρας, τη Κλυμένη.

Εκτός όμως από τους
πόρους Αθηναίους που πα-
ραθερίζαν, υπήρχαν και
μηνιαίοι κάτοικοι της Κηφισιάς,
στην αρχαιότητα, που απο-
τελούσαν μια από τις δώδεκα
πόλεις της Αττικής. Στη
θέση που είναι ο σημερινός
Κοκκινόβεο βρισκόταν η Α-
κρόπολις της πολιτείας.

Η Κηφισιά πήρε το όνο-
μά της από τον ποταμό Κη-
φισό, που οι πηγές του ή-
ταν στο σημερινό Κεφαλάρι
κοντά στο "Α ν τ ρ ο ν"
των Νυμφών που ήταν
φημισμένο στην αρχαιότητα
για τα δένδρα του και τα
άδυνα τραγούδια νερά του.
Τα νερά του Κεφαλαρίου χρη-
σιμοποιήσαν ο Πεισιπλάτης
όταν έφτασε το πρώτο υδρο-
γέφυρο στην Αθήνα.

Κυρίως όμως στη ρωμαϊκή
έποχή η Κηφισιά έδινε καλές
ήμερες, όταν οι πλουσιώτεροι
από τους Αθηναίους και από
τους ξένους, που έμειναν τό-
τε στην πόλη της Παλλάδος,
έχτισαν ωραίες επαύλεις για
παραθερισμό. "Ανάμεσα σ'
αυτές, ξεχωριστή ήταν η πα-
λυτέλεστη έπαυλη που είχε
φτιάξει ο "Ερωδής ο Αττι-
κός, με άπειρους κήπους,
στοές, λουτρά, τεχνικές λι-
μνες. Μία πραγματικά πα-
ραμυθένια κατοικία του πλού-
του αυτού ευεργέτη της
αρχαίας Αθήνας.

Στα Βυζαντινά χρόνια η
Κηφισιά ακολουθεί τον ξεπε-
σμό της Αθήνας και την έ-
ποχή της Τουρκοκρατίας οι
πλούσιοι αγάδες είχαν εκεί τα
κτηματά τους και τα χρησι-
μοποιούσαν για τόπο θέρινης
διαμονής. Ενα τέλει, εκεί
που βρίσκεται σήμερα η πλα-
τεία του Πλατάνου, αφού εί-
χε εκπληρώσει επί Τουρκοκρα-
τίας τον προορισμό του χρη-
σιμοποιήθηκε μετά την απε-
λευθέρωση της Ελλάδας, και
για μισό αιώνα περίπου, ως
αστυνομικός σταθμός και κα-
τόπιον κατεδάφιστηκε για να
μεγαλώσει η πλατεία. Ο ά-
στυνομικός αυτός σταθμός
είχε μεταβληθεί σε σωστό
φρούριο, με πολέμιους και
χαρακάματα, για τον κίνδυνο
των ληστών, που στην θρω-
νική περίοδο, έφταναν όχι
μόνο στην Κηφισιά, αλλά κα-
τέδαιναν και σ' αυτή τα πρό-
βαρα της Αθήνας.

Η Κηφισιά, μετά την α-
πελευθέρωση, περιερίσταν
στο σημερινό χωριό της Πα-
λλας Κηφισιάς και χρησι-
μοποιείτο και από τους πρώ-
τους κατοίκους της νεώτερης
Αθήνας για τόπος παραθε-
ρισμού και ιδίως αναρρωσε-
ως, για το ωραίο της κλίμα.

Ο "Αλέξανδρος Ραγκαβής,
γράφοντας για την Κηφισιά
το 1849, εκθειάζει τα κύψη-
λα και σύγκια δένδρα, τα
άδυνα νερά της και τη δρο-
σιά. Μας πληροφορεί όμως
συγχρόνως, ότι το σπίτι που
κατοικούσε ούχι μόνον μω-
νών και γαλών, αλλά και άφρων
είχε συνεχώς επισκέψεις...

Όστόσο, από την θωονική
περίοδο, αρχίζουν να χτίζον-
ται στην Κηφισιά σπίτια Α-
θηναίων για παραθερισμό κι'
εκεί πέρα έπήγαινε να μείνει
και ο "Θων τους καλοκαιρι-
νούς μήνες. "Όταν μάλιστα
ανεβάνε κανένας ύπουργός να
συμμετάσχει με το βασίλειο,
"Θων τον κρατούσε πάντοτε
στο μεσημέριο φαγητό και
το απόγευμα συνεζίδαν και
πάλι η συνεργασία ως τις
βραδυνές ώρες.

Στα κατοπινά χρόνια, με
ιδιαιτέρη στοργή, είχε περι-
βάλει την Κηφισιά, ο Θεόδω-
ρος Δελιγιάννης και βοηθός
στην ανάπτυξή της. Αλλά έ-
κείνο που έδωσε πραγματική
άσπρη στην πόροδο της Κη-
φισιάς, ήταν ο σιδηρόδρομος
που έκανε το δροσερό προά-
στειο με την Αθήνα.

Τα εγκαίνια του σιδηροδρό-
μου έγιναν στις 4 Φεβρουα-
ρίου του 1885, την Καθαρή
Δευτέρα. Ο ωραίος καιρός
και τα Κούλουμα, έδωσαν την
ευκαιρία στους Αθηναίους να
εκστρατεύσουν στο Μαρούσι
και την Κηφισιά. Σύγχρονος
χρονικογράφος μας πληροφο-
ρεί, ότι «η πρώτη αμαξο-
στοιχία, σύρρουσα δέκα βαγό-
νια πλήρη επιβατών, ανεμό-
ρησεν εκ του σταθμού των Α-
θηνών την 7 π. μ. "Ηκολού-
θησαν άλλοι τρεις αμαξοστοι-
χίες ανά δίδωον. Λόγω της
ευνόιας του καιρού, η συνοδεία
του κόσμου, ήτο καταπληκτι-
κή. Οι Αθηναίοι, έπαυλού-
μενοι του νέου εθνικού και τα-
χού μεταγωγικού μέσου, κα-
τέβησαν κατά εκατοντάδες
εις τον σταθμό».

Το τραίνο της Κηφισιάς,
στα πρώτα χρόνια της λει-
τουργίας του, ξεκινούσε από
την πλατεία της Αττικής.
Μόνο στα 1889 στράφηκε η
σιδηροδρομική γραμμή στην
άδω Γ' Σεπτεμβρίου και χρη-
σιμοποιήθηκε για σταθμός
άεσπιας, η πλατεία του
Λαυρίου, δίπλα στην "Ομό-

νοια. Στην αρχή, όμως, οι έ-
πιβάτες μετεφέροντο με λεω-
φορεία της "Εταιρείας, από
την "Ομόνοια, στο σταθμό
της Αττικής.

Ο Θέμος "Αννίνος, σε μια
χιουμοριστική περιγραφή της
Κηφισιάς του 1885, στο σα-
τυρικό «Άστυ», γράφει, με-
ταξύ πολλών άλλων, ότι «...η
χλορότης των άγρων, η δρο-
σος της έσπερας, τα φυλά-
ματα των δένδρων, η ιερά
σιωπή και η άροτος γαλή-
νη... απέκατέστησαν την Κη-
φισιάν την πρώτην και μόνην
έξοχον των Αθηνών, εις την
όποιαν προσελκύσθη το ήκι-
στα ποιητικόν νέος των
πλουσίων... Μεγαλοπρεπή μέ-
γαρα εγείρονται και ο προς
καλλιτισμόν αυτής προύπο-
λογισμός των παροικούντων
όμογενών, δεν συμβιδάζεται
παρ'όσον προς τας υπό της Κυ-
βερνήσεως προτεινομένας οι-
κονομικάς άρχάς. Αλλά και
παρά την φύσιν και παρά την
τέχνην, ιερά πλήθεις έπιτιμ-
νάνται και επί της θοοσεώς
Πύρας και επί του Πλατάνου...».

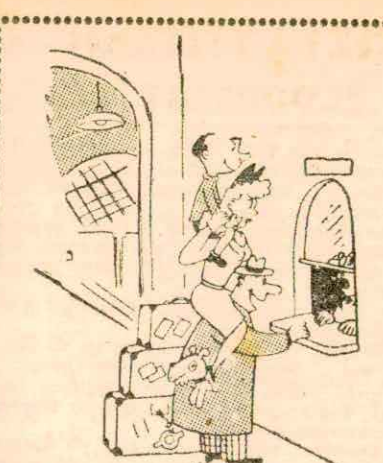
Επί δύο γενεές, ο σιδηρό-
δρομος της Κηφισιάς, έξυπ-
νέτησε το δροσερό προάστειο.
Παλιωμένος όμως από τη δι-
άβα του χρόνου και κυρίως
από την έλλειψη κάθε συντη-
ρησεως, είχε καταστήσει την
τελευταία περίοδο της ύπαρ-
ξής του, πραγματικό δημό-
σιο κίνδυνο. Οι Αθηναίοι
—όν είχαν βαφτίσει «θηρία της
Κηφισιάς». Αγκομαχούσε για
ν' ανέβη τον ανήφορο, βγά-
ζοντας φωτιές και σπίνες
από όλα τα μέρη της μηχανής
του, σαν μεγαθήριο της Α-
ποκαλύψεως. Οι σπίνες του,
συνήθως, έφταναν ως τους έ-
πιβάτες και τότε άλλοι μόνον
στίς τουαλέτες των κυριών
και στα ρούχα των ανδρών.
Διατηρήθηκε και κατά τις
τοίς πρώτες δεκαετίδες
του αιώνα μας. Κατόπιν έπ-
λώθηκε η γραμμή του, γιατί
έπρόκειτο να ηλεκτροκινήση.

Αν όμως το «θηρίο της
Κηφισιάς» διαλύθηκε «από
την γενικήν κατακραυγήν»,
είχε όμως στο μεταξύ εκπλη-
ρώσει τον προορισμό του. Γύ-
ρω από το σταθμό του στην
Κηφισιά, χτιστήκαν οι πρώ-
τες ωραίες επαύλεις της νε-
ώτερης Κηφισιάς και τα Αλ-
σος στην πλατεία του στα-
θμού, συγκεντρώνε, επί τρι-
άντα χρόνια, τον εκλεκτότε-
ρο και κομψότερο κόσμο της
Αθήνας τα καλοκαιρινά άπο-
γεύματα.

Το Κεφαλάρι, στις αρχές
ακόμη του αιώνα μας, ήταν
τόπος που έμεναν μερικοί
«νομάδες» και που έσπερναν
στάρι. Υπήρχε μάλιστα κι'
ένα έξοχικό κέντρο για τους
περισσότερο ρομαντικούς και
...θωροαλέους. Η άσπρη του
οφείλεται, κατά την τελευ-
ταία τριακονταετία, στα με-
γάλα ξενοδοχεία, που χτίστη-
καν εκεί, τις καινούργιες
επαύλεις που τα πλαισίωσαν
και τα άλλα κέντρα.

Από το κέντρο της Παλ-
λας Κηφισιάς — τον Πλάτα-
νο — ξεκύθηκαν πια προς ό-
λες τις διευθύνσεις και χτί-
σανε επαύλεις και μέγαρα.
Μονιμοί κάτοικοι και παραθε-
ριστάι, δημιούργησαν τη ση-
μερινή μεγάλη κηπούπολη, που
με τη δροσιά της, το πράσι-
νο και τα τραγούδια νερά
της, προσελκύει χιλιάδες έπι-
σκεπτες όχι μόνο τους καλο-
καιρινούς μήνες, αλλά και
τους χειμωνιάτικους.

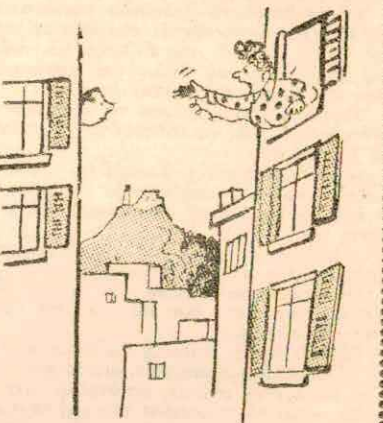
ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μισό εισιτήριο για το μικρό!...

Κύριε καθηγητά! Σχεδάστε να
πλαιώσετε!...

Κύριε Περικλή, βάλε το σ'ας
παρακαλώ στην πρίζα σας. Έμεις έ-
χουμε διακοπή, του ρεύματος!...

Μεταξύ πορτοφολάδων!...

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΑΝ ΟΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

Ένας λόγος του Θ. Κολοκοτρώνη
στο εξαγριωμένο πλήθος.

Τον Ιούνιο του 1821, όταν έφτασε
στο Μωριά ο Δημ. Ύψηλάντης, σαν
άντιπρόσωπος του αδελφού του "Αλέ-
ξάνδρου, έθηκε συστημένη εκεί μια το-
πική Γερουσία (Πελοποννησιακή Γερού-
σία, την έλεγαν). Ο Ύψηλάντης θεώ-
ρησε το πράγμα αντικανονικό και είπε
ότι η Γερουσία αυτή πρέπει να διαλυ-
θαι και να δοθεί η άνωτάτη διοίκηση του
"Αγώνα της "Επανάστασεως στους στρα-
τιωτικούς με επί κεφαλής τον ίδιο.

Οι γερουσιαστές όμως αρνήθηκαν να
αυτοδιαλυθούν. Τότε θυμάσε ο Ύψη-
λάντης και είπε ότι θα φύγει από την
"Ελλάδα! Τρέχει ο Θ. Κολοκοτρώνης
τόν πιάνει και τον παρακαλεί. Τι-
ποτα όμως! Ο Ύψηλάντης έφυγε από
το "Άστρο. Αλλά δεν πήγε στο εξω-
τερικό. Τράβηξε κατά την Καλαμάτα.
Ο λαός έζω φρενών γι' αυτή την
ανάχωρησι του Ύψηλάντη (αφού μά-
λιστα είχε ξεσηκωθεί επιτήδεια από τον
Παπαδάκη, τον Βάμβα και τον Ανα-
γαστακόπουλο) ώρμησε να σκοτώσει τους
κοτασμαπάδες γερουσιαστές την ώρα
που αυτοί συνεδρίαζαν σ' ένα σπίτι στα
Βέρβανια.

Το έμαθε αυτό ο Κολοκοτρώνης και
τότε άμέσως κατά εκεί. Ανεβαίνει σε
μια πέτρα και φωνάζει τον συγκεντρω-
μένο λαό να τον πλαιώσει.

Μόλις συγκεντρώθηκαν όλοι τριγύ-
ρω του, άρχισε να τους μιλά ο Κολο-
κοτρώνης.

— Έλληνες, γιατί έμαζωχτήκατε; Τι
ζητάτε; Θέλετε να σκοτώσετε τους άρ-
χιους γερουσιαστές; Ακούστε με πρώ-
τα κι' αν δεν σας άρση η γνώμη μου
τότε σκοτώστε κι' αυτούς κι' έμένα
μαζί, ή ενώνομαι κι' εγώ μαζί σας
και τους σκοτώνουμε όλοι μας, αν
το βρήτε αυτό σωστό. Μία φορά κλει-
σμένους τους έχωμε και να μάς φύ-
γουνε δεν μπορούμε. Ούτε πουλιά εινε
για να πετάξουν από τα παράθυρα και
να τ'ο σκάσουν.

«Λοιπόν, παιδιά μου, όταν έγω γλύ-
τωσα με την μάνα μου, παιδί ακόμη,
κι' έτρεχαμε έδώ κι' εκεί, σαν την ά-
δικη κατάρρα, καταλήξαμε, στο τέλος,
στα Σιαμώδικα, στον "Ακοδό. Έκεί,
καθώς μεγαλώσα, παντρεύτηκα κι' έ-
γώ κι' έγινα νοικοκύρης. Στά Στα-
μιάδικα ήταν τότε ένας προεστός. Κά-
ρτσωνας τ' όνομά του. Αυτός είχε πολύ
φιλο του τον Τούρκο μπουλουμπάση της
επαρχίας. Στο ίδιο μέρος ήταν ακόμη
κι' ένα παλληκάρι περιήφανο κι' άνυ-
πόταχτο. — Γιάννη το λέγαμε. Και ό-
χι μόνο δεν έσκυβε κεφάλι μπροστά
στον προεστό, μη του έμπαίνε κι' όλας
στη μύτη.

«Τότε έβαλε σκοπό ο Κάρτσωνας να
τον ξεμπερδέψει με μπαμπασία.
«Μία φορά περνώντας από εκεί ο
μπουλουμπάσης πήγε και κόνεψε στο
προεστό το σπίτι, σαν φίλος του ή-
ταν. Πάνω στην κουβέντα λέει ο Κά-
ρτσωνας του μπουλουμπάση να βάλει να
σκοτώσουν το Γιάννη, επειδή "ταν παλ-
ληκάρι άταχτο κι' έχθρος του. Ο
μπουλουμπάσης του άπάντησε:

«Καλά, σαν ξαναπεράσω έδωθε
βλέπουμε, τι θα κάνουμε.
«Κι' έφυγε.

«Από το έρχόμενο πανηγυρικό
Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του
«ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μια έσαι-
ρητικού ενδιαφέροντος σειρά του
έκλεκτου συνεργάτου μας
Κ. ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ιστορικοί τόποι της Ελλάδος

Πρόκειται για μια άνέκδοτη
σειρά από γλαφυρές περιγραφές
των ιστορικών τόπων μας με τις
παραδόσεις τους και τ' άτίεδα-
τά τους.

Το Μέγα Σπήλαιο. — Η Α-
γία Λαύρα. — Η Σπάρτη. — Το
Ναύπλιο. — Το Ναυαρίνο. — Η
Κορώνη. — Η Μεθώνη. — Η
Καλαμάτα. — Η Μεσσήνη και
το Βουλκάνα, κ.λπ. κλπ.

«Υστερ' από καιρό ξαναπέρασε από
το σπίτι του φίλου του προεστού ο μπου-
λουμπάσης. Κόνεψε ξανά με όλη την
ακολουθία του στο Κάρτσωνα, αλλά
τούτη τη φορά δεν φέρθηκε στον προ-
εστό σαν φίλος. Έκανε το μεθυσμένο,
τόν άγριο και του γύρευε πράγματα
που δεν γινόντουσαν.

«Του γύρευε και γυναίκα... Κι' ά-
φου ο Κάρτσωνας του είπε ότι στο μέ-
ρος του δεν βρίσκεται καμιά τέτοια,
ο μπουλουμπάσης άγρίωσε ακόμη πε-
ρισσότερο και του είπε να του φέρη
την ίδια την γυναίκα του!

«Τούτο φάνηκε του προεστού θάνα-
τος. Και ύποψιάστηκε ότι κάποια σκα-
φαντία είχε γίνει σε βάρος του και ή-
θελε να τον άτιμάση.

«Βγήκε λοιπόν άμילητος από το σπι-
τι και καταλυπημένος άφηγήθηκε στους
λίγους πρόκριτους του χωριού τι τον
βρήκε. "Υστερα ζήτησε τη γνώμη τους,
πώς να κάνει. Μετά πολλά ένας από
αυτούς, που τον άκούσε είπε:

«—Τι τα θές, ήπια, μέθυσες και θέ-
λεις να βγάλη τον κόρακα... Έδώ εινε
τρείς όρφανές φτωχές άδελφάδες, οι
Καρτασινοπούλες. Η μία σ' αυτές, ή
μικρότερη, είναι σαν ξεπεσμένη και εί-
ναι και όμορφούλα κι' έχει και το μπόι
της γυναίκας σου. Τι να κάνουμε; Νά
της δώσουμε καμιά πενήνταριά γρόσια
να πάη αυτή... Νά της πούμε να λου-
στή, να χτενιστή, της στέλνεις και τα
φορέματα της γυναίκας σου να στεί-
λεις. Και το βράδυ μπαίνει εκεί που θα
κοιμηθί ο μπουλουμπάσης. Το λυχναρί
νάχη λίγο φως και να είναι γυρισμένο
κατά τον τούχο. Η νοικοκύρα σου να
είναι φευγάτη από το σπίτι. Θα πάη
αυτός, θα δει γυναίκα που τον περιμένει,
θα σέσση το φως, δεν θα τη γνωρίση,
θα βγάλη τον περιβόρο και θα περά-
ση και τούτο.

«Η γνώμη αυτή άρεσε. Κι' έτσι γί-
νθηκε.

«Όταν ο Κάρτσωνας γύρισε στο σπι-
τι του ο μπουλουμπάσης τον ρώτησε
τάχα μ' άνυπομονησία, τι έκανε, κι'
εκείνος του άποκρίθηκε πως όλα είναι
κανονισμένα.

«Το βράδυ έβειξαν του μπουλουμπά-
ση που θα κοιμηθί. Αυτός όταν ήρθε
ή ώρα να πλαγιάση πήγε ως την πόρ-
τα. Την άνοιξε λίγο, έρριξε μέσα μία
ματιά, είδε ένα λυχναρί που έψευχαγε,
είδε το πλευρό γυναίκας στολισμένης
όρθης μέσα, σφάλισε πάλι την πόρτα
κι' έφυγε και πήγε και κοιμήθηκε με
τους συντρόφους του.

«Η δύστυχη ή Καρτασινοπούλα πε-
ρίμενε άγρυπνη όλη τη νύχτα μάταια.
«Όταν έζήτησε, την έσημνη μέρα
ο Τούρκος νίκησε, ήπια τον καφέ και
καθόταν μόνος, ήσυχος. Τον ζύγασε ο
Κάρτσωνας και τον καλημέρισε.

«Αί, πως σου φάνηκαν τα χθεσινο-
βραδυνά; τον ρώταε ο Τούρκος.

«Ξέρω κι' εγώ, λέει ο Κάρτσωνας,
κάποιος έχθρος μου σου μίλησε ενάν-
τια μου.

«Οχι, φίλε μου, τίποτ' απ' αυτά!
«Ο,τι σου έκανα ήταν για να σ' άπο-
κριθώ με πράγματα κι' όχι με λόγια,
για κείνο που με παρακάλεσε, για το
Γιάννη. Κατάλαβα και έβρω τι και πως
έκανατε για να γλυτώσετε από τις ά-
λώσεις μου. Σε κάθε χωριό, φίλε μου,
είναι καλό να βρισκωνται απ' όλα. Δη-
λαδή κι' ένας γνωστόκος γέρος, και μία
καλή συμβούλη, και μία ξεπεσμένη για
να γλυτώση την τιμή των νοικοκυρά-
δων, κι' ένα δυό και περισσότερα παλ-
ληκάρια να φυλάνε το χωριό, σαν οι
σκύλοι το μαντρί και τέτοια παλλη-
κάρια ο προεστός να τα έχη φίλους να
τα ταγίλη, σαν ο τσοπάνης τα σκυλιά
της στολής του.

«Δεν θα έρχωμαι έγώ έδω πάντα, ο
φίλος σου. Θα έρθουν κι' άλλοι που
θα είναι έχθροι. Κι' αν κανένας απ'
αυτούς θελήρη να κάνει καμιά κατά-
χρησι, θα ζετάρω πρώτα, κι' αν γροί-
καψ πως έχεις φίλο ένα ή περισσότε-
ρους Γιάννηδες, δεν θα τολμήση να κά-
νι τίποτα, φοβισμένος όχι από σένα,
μα από το Γιάννη το φίλο σου. Πάρα
να γυρεύης το σκοτώμα του Γιάννη δεν
είναι καλύτερο να το πάσης φίλο; Νά
τον έχης όταν σου χρειαστή!

«Ακούτε "Ελληνες — συνέχισε ο
Κολοκοτρώνης — τι συμβούλευε ένας
Τούρκος, φίλος άληθινός και φρόνιμος,
το φίλο του το ραγιά!

«Λοιπόν κι' έγω σαν φίλος της πα-
τρίδας και φίλος δικός σας όσε λέω
ε τοίτοι που νυρεύετε να σκοτώσου-
τε μπορεί να μάς χρειαστούν! Ακόμη
κι' για τα ψέμματα τους γιατί έμεις
ην έβρουμε όσα ψέμματα έβρουμε να
πώνη αυτοί σε όρα άνάγκης.

Αυτά τους είπε ο Γέρος του Μωριά.
Κι' άμέσως το πλήθος διαλύθηκε.
Οι Γερούσιαστές είχαν γλυτώσει!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

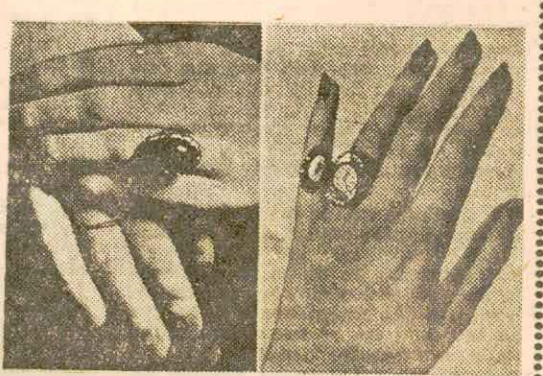
ΕΝΑ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟ ΕΙΔΥΜΙΟ

Ο γιουός του δολοφονηθέντος στην Παλαιστίνη κόμη-
τος Μπερνάρντο, κόμης Φόλκε Μπερνάρντο, φοι-
τητής της Ιατρικής, άρραβωνιάστηκε την περασμένη ε-
βδομάδα με τη νοσοκόμη Κέροτιν Μαρία Γκλάμς. Οι
δυό νέοι είχαν γνωριστεί από τα μαθητικά χρόνια και
παρέμειναν έκτοτε πιστοί επί τόσα χρόνια στον άγνό αύ-
τόν έρωτά τους.

ΑΕΡΙΟΠΡΩΘΟΥΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το άγγλικό ύπουργείον Καυσίμων δοκίμασε την περα-
σμένη εβδομάδα το πρώτο βρετανικό ατόκινητο, που
κινείται με αεριοστρόβιλο. Στο βολάν διακρίνεται ο
ίδιος ο ύπουργός Κ. Τζέφρεϋ Λόυντ, που το δοκίμασε ο
ίδιος, τρέχοντας με 120 γιλ. την ώρα. Το ατόκινητο
αυτό μπορεί να αναπτύξη ώριαση ταχύτητα 240 γιλ.
"Όπως άνεκρινώθη όμως έπίσημως, δεν πρόκειται προς
το παρόν να διατεθούν στο έμποριο ατόκινητα αυτού
του τύπου.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ-ΡΟΛΟΪ

Το δαχτυλίδι που βλέπετε άριστερά είναι μία πρωτο-
τυπία του έργασταίου ρολογιαν «Μπλουμλίνκ» του
Μονάχου. Κάτω από την πέτρα του, που άνοίγει (δε-
ξιά) βρίσκεται ένα μικροσκοπικό ρολογάκι, πίσω δέ ά-
πό την πέτρα υπάρχει ένα καθρεφτάκι, που έπιτρέπει
στην κάτοχο του δαχτυλιδίου να καθρεφτιστή για να δι-
ωρώση, όταν παραστή άναγκη, το ρολό των χεριών της.

Ο χειρῶνας χτυπάει τὴν πόρτα. Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ Ἀκαδητῆς τραγουδοῦν ὅλα μαζί:

«Τὰ περιβόλια εἶναι γαλιὰ ἀστόλιστα—
τ' ἀπέλεια γυνὰ καὶ δίχως χρώμα. Τ' ἀ-
ρῶνι δὲν κλειδοῦσε πιὰ — καὶ τὰ λουλου-
δια μαράσθουν. Μόνα τὰ τριανταφυλλά
τὴ πριγκιπισσὶς εἶναι ὁρροστὰ — κι' ἐ-
ξακολουθοῦν ν' ἀνθίσουν κάθε μέρα. Μ'

Οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τρόμαξαν καὶ σά-
στισαν, βλέποντάς τον. Ἦσαν ἐτοιμὲς νὰ
φωιάξουν τοὺς σκλάβους γιὰ νὰ τὸν διώ-
ξουν. Μὰ ἡ πριγκίπισσα τίς σταμάτησε

πισσας, του αναπαύεται από 300 χρόνια
στο σκαλισμένο πέτρινο μνήμα της. Καί
κανείς δέν ἔχει τολμήσει ποτέ νά περάση
τὸν ἀγκυλωτὸ φράκτη.

στοιγέννων αρχίζουν στις 13 Δεκεμβρίου, έορτή της αγίας Λουκίας και διαρκούν ως την Πρωτοχρονιά.

...πάνιο να σημειωθεί υποτροπή της πα-
...μνη αποτελεσματικά.

είναι η σκολίωσις. σθένεια παρουσιάζει γρήγορη εξέλιξη.

Η νέα επείγουσα
ΣΚΟΠΙΟΘΕΩΣ

πρόσφατα έγινε εντελώς ισότιμα δια κατασκευασμένη σπονδυλική στήλη. Δεν είναι δε διόλου σπάνιο να σημειωθεί υποτροπή της πα-

Μιά από τις χειρότερες σωματικές παρα-
μορφώσεις, που δεν έχει ακόμη καταπολε-
μηθεί αποτελεσματικά, είναι η κακή στάση

΄Αστυνομικό διήγημα

Το χριστουγεννιάτικο γεύμα είχε περάσει με ξένοιαστη ευθυμία στο σπίτι του εισαγγελέως Χαίλερ. Ο οικοδεσπότης και αρχηγός της οικογένειας καθισμένος στην τιμητική θέσι του τραπέζιου, είχε πρωτοστατήσει στο κέφι, είχε τσουγγυρίσει το πτηνί του με τη γυναίκα του, τις δυο κόρες του και τους δυο γαμπρούς του, είχε μοιράσει κι' είχε δε-

Έκανε μια γκριμάτσα. — Δεν σ' αρέσει, Γουίγκυ; τόν ρώτησε με ανησυχία η γυναίκα του. — Έχει μια περιεργή γεύση... απάντησε ο εισαγγελέως. — Μπα! Πώς δεν το καταλάβαμε όλοι οι άλλοι;... Ο Χαίλερ έφαγε δεύτερη κουταλιά. — Κι' όμως, έχει περιεργή γεύση... είπε μ' επιμονή. Βλέποντας όμως τη γυναίκα του να δυσχεραίνεται, έφαγε το

σαγγελέα. "Όλοι είχαν φάει από το ίδιο φαί μ' αυτόν—όρεχτικά, διάνο παραγεμιστό τυρί, φρούτα, και την περίφημη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα. Κανένας δεν είχε νοιώσει την παραμικρή στομαχική ενόχληση. Κι' όμως ο Χαίλερ είχε δηλητηριαστεί από ένα άγνωστο κεραυνόδολο δηλητήριο! Πώς γινόταν; Ο Στιβ Κράφτον πλησίασε τη μύτη του στην πουτίγκα, τη μύρισε, πήρε ένα κομμάτι.

τάλι όμως τί τόκανε;... Δεν του αποκόπηκε κανείς. Ο έπιθεωρητής γύρισε το βλέμμα του ξανά ένα γύρω κοφτερό σαν αστάλι. — Κανείς δεν μιλάει;... Ο' άναγκαστώ, τότε να κάνω σ' όλους σωματική έρευνα! Το κουτάλι βρέθηκε μέσα στη τσέπη της προιάς της κινούσας καμπαριέρας, της Τζίν... — Γιατί τόκρυψες αυτό το κουτάλι; τη ρώτησε αυστηρά ο Στιβ Κράφτον. — Η Τζίν χλώμιασε κι' ύστερα κοκκίνισε. — Δεν με νοιάζει πια να το ομολογήσω... απάντησε υπόκωφα. Ναι, έγω τον σκότωσα! — Έσύ;! Έκανε με φοικη η κυρία Χαίλερ. Για ποιο λόγο, κάθαρμα; — Με τον αποκλειστικό σκοπό να τον σκοτώσω υπήκα στην υπηρεσία σας... Κι' άπόψε, το πέτυχα! Έγώ έφερα τα πιατάκια και τα κουταλάκια από την κουζίνα... Το δικό του κουτάλι το βούτηξα πολλές φορές μέσα σε μια δυνατή διάλυση κυνιούχου καλίου... Έτσι το κουτάλι είχε ένα στρώμα δηλητηρίου άρκετού για να σκοτώσει έναν άνθρωπο... Γι' αυτό του φάνηκε παράξενη η γεύση του γλυκού. Η φαρμακείτρια μ' έλυσε τώρα με άνεση, με άπαθεια. Τη ζύγωσε η Άϊριν, η κόρη του νεκρού και τη ρώτησε: — Γιατί σκότωσες τον πατέρα;

Τα μάτια της Τζίν περάσαν άγριες λάμψεις. Με σφιγμένα χείλια άποκρίθηκε: — Γιατί ο εισαγγελέως Χαίλερ με την επιτήδεά του άγόρευσε έστειλε στην ήλεγτική καρέκλα τον άραβωνιστικό μου, το Μπόμ Μέλτον! Μου κατέστρεψε την έρωτική μου εύτυχία! Τώρα εκδικήθηκα! Δε με νοιάζει τίποτ' άλλο... Ο έπιθεωρητής Στιβ Κράφτον της πέρασε ψυχρά τις χειροπέδες και την τραβήξε δώα από την τραγική τραπέζια... ΤΖΑΙΗΜΣ ΣΙΜΣΟΝ

Τα Χριστουγεννιάτικα στο Παλάτι

Στα χρόνια της βασιλείας του Όθωνος ξεδιονταν για τον στολισμό του δέντρου των Χριστουγεννιών στο παλάτι τριάντα χιλιάδες δραχμές αλλά "αί επι της βασιλείας του Γεωργίου Α' το παλατιανό δέντρο των Χριστουγεννιών στολιζόταν μ' έξαιρετική επιμέλεια.

Στη λαμπρή αυτή τελετή οι βασιλείς παρίσταντο σε στενό οικογενειακό κύκλο. Έφταναν πρώτοι στο παλάτι ο Διάδοχος Κωνσταντίνος με τη σύζυγό του Σοφία και ύστερα οι άλλοι πρίγκηπες.

Το δέντρο των Χριστουγεννιών το τοποθετούσαν στη μέση της μεγάλης αίθουσας τού παλατιού.

Στα κλαδιά του δέντρου οι βασιλείς κρεμούσαν άθθονα κι' έλεκτά δώρα.

Ανάμεσα στα δώρα αυτά ήταν κι' εκείνα που έστελναν στους βασιλείς οι έστεμμένοι της Εύρώπης, οι συγγενόμενες με την βασιλική οικογένεια.

Ανήμερα τα Χριστουγεννιά, ύστερα από την δοξολογία που ψαλλόταν στην εκκλησία των Άνακτόρων, οι βασιλείς έδγανιν περίπατο.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ως την Πρωτοχρονιά το Παλάτι βούιζε από τις σφυρίχτες, τις σάλπιγγες και τα τούμπανα των μικρών πριγκίπων.

Η χριστουγεννιάτικη πουτίγκα

γχή εύχες. Έφθασαν έτσι στα έπιδόρπια. Η νέα καμασιέρα, η Τζίν, έφερε τη μεγάλη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα μέσα στον κρυστάλλινο δίσκο, και την άκουμπησε στη μέση του τραπεζιού. Ο Χαίλερ πήρε ένα άσημένιο μαχαίρι, κι' έκοψε έπισημα το κομμάτι του καθενός.

— Πολύ δρεκτική φαίνεται! είπε με φανερό ίκανοποίησι. Σε ποιόν άξίζουν τα συγχαρητήρια; — Στη μαμά, φυσικά! απάντησε η Άϊριν, η μεγάλη του κόρη. Αυτή δεν μάς τη φτιάχνει κάθε χρόνο; — Πρέπει να ομολογήσω, έπε με μετριοφροσύνη η κυρία Χαίλερ, ότι με βοήθησε άρκετά η Ντόροθυ, η μαγειρίσσα... Ειδικεύεται πολύ στη λαχαροπλαστική.

— Σε λίγο, που θα δοκιμάσουμε, θα συγχαρούμε και τη Ντόροθυ... είπε πάλι η Άϊριν. Η Τζίν, η καμασιέρα μοίρασε σ' όλους πιατάκια και κουταλάκια. Ο Χαίλερ έβαζε σε κάθε πιάτο από ένα καλό κομμάτι. Τελευταίο σερβίρισε και τον έαυτο του. Στο διάστημα αυτό, οι άλλοι έτρωγαν με άπληστία το ώραίο γλυκίσμα.

— Έξοχο! είπε μ' ένθουσιασμό ο Ντίκ, ο άντρας της Άϊριν, με το στόμα του μπουκωμένο. — Πραγματικά, μεγάλη επιτυχία, μαμά! είπε κι' η δεύτερη κόρη του εισαγγελέως, η Μάργκαρετ. — Θα δούμε... Θα δούμε... Έκανε ο Χαίλερ. "Αν δε δοκιμάσω ο' ίδιος... Κι' έφερε το κουτάλι του μ' ένα κομμάτι πουτίγκας στο στόμα του. Μάσησε, κατάπιε κι'

κομμάτι του ως το τέλος. Ξαφνικά, χλώμιασε! Έφερε το χέρι του στο στομάχι του τα χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπαστήκανε από τον πόνο. — Γουίγκυ! Τί έχεις; τόν ρώτησε με άγωνία η κυρία Χαίλερ. — Τίποτα... Ένας παράξενος πόνος... απάντησε ο εισαγγελέως, σκουπίζοντας τον κρύο ιδρώτα από το μέτωπό του. Ξανά όμως τα χαρακτηριστικά του συσπαστήκανε. Έφερε το χέρι του στο στομάχι του, ύστερα στο λαιμό του σα να πνιγότανε, και, άπότομα έπεσε πλάγια μαζί με την καρέκλα του!...

Καταλαβαίνει κανείς την άναστατάω που άκολουθήσε στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι! "Όλοι τριγυρίσανε τόν πεσμένο εισαγγελέα. Οι δυο γαμπροί του τον σηκώσανε και τόν μεταφέρανε σ' ένα κρεβάτι. Ο γιατρός που προσκλήθηκε άμέσως δεν έκανε άλλες παρά να διαπιστώσει το θάνατο από όξυτάτη δηλητηρίαση!

Ο έπιθεωρητής Στιβ Κράφτον πούφτασε σε λίγο, προστάξε να μη βγη κανένας από το σπίτι. Ανάκρινε πρώτα τους όμοτράπεζους του δύστυχου εισαγγελέως.

— Έξοχο γλυκό! Έκανε συλογισμένος. Με άγνα ύλικά... Τσάφιαζα μόνι μου με τα χείρια μου, όπως κάθε χρόνο... ψιθύρισε ανάμεσα σ' άναφυλλήτα της η δύστυχη γυναίκα του θύματος. — Κι' όμως, ο άτυχος υπαυπάς βόηκε πως η πουτίγκα είχε μια περίεργη γεύση... θυμήθηκε ξαφνικά ο Ντίκ. — Περιεργή γεύση; Δε βρίσκει καθόλου... έκανε ο άστυνομικός τρώγοντας κι' άλλη πουτίγκα. — Ούτε και κανείς από μάς. — Ποιό είναι το πιάτο του Χαίλερ; ρώτησε ο Κράφτον. Το πιάτο του θύματος όμως και το κουταλάκι του λείπανε από το τραπέζι! — Σας παρακαλώ να μη βγη κανένας από την τραπέζια! είπε αυστηρά ο έπιθεωρητής. — Έβαλε δυο πόλισμαν στις πόρτες, κι' αυτός προώρρησε στην κουζίνα. Τα άπλυτα πιάτα ήτανε στίβα στο τραπέζι. Έφαγε σ' όλα. Κανένα δεν είχε ύπολειμμα πουτίγκας. Έψαξε στο ντενέκε τών σκουπιδιών, κι' εκεί άνακάλυψε τα τέσσερα κομμάτια ενός σπασμένου πιάτου... Τα πήρε με προσοχή και τα τίλιξε στο μαντήλι του. "Υστερα γύρισε στην τραπέζια.

Κάποιος, ύστερ' από το θάνατο του Χαίλερ είπε ξερά κυττάζοντας γύρω, πήρε το πιατάκι του, χωρίς να τόν καταλάβουν οι άλλοι, τόσπασε στα τέσσερα και το πέταξε στον τενέκε τών σκουπιδιών! Το κου-

"Έφερε το χέρι του στο λαιμό του, σαν να πνιγότανε...

— Έξοχο γλυκό! Έκανε συλογισμένος. Με άγνα ύλικά... Τσάφιαζα μόνι μου με τα χείρια μου, όπως κάθε χρόνο... ψιθύρισε ανάμεσα σ' άναφυλλήτα της η δύστυχη γυναίκα του θύματος.

— Κι' όμως, ο άτυχος υπαυπάς βόηκε πως η πουτίγκα είχε μια περίεργη γεύση... θυμήθηκε ξαφνικά ο Ντίκ.

— Περιεργή γεύση; Δε βρίσκει καθόλου... έκανε ο άστυνομικός τρώγοντας κι' άλλη πουτίγκα.

— Ούτε και κανείς από μάς. — Ποιό είναι το πιάτο του Χαίλερ; ρώτησε ο Κράφτον. Το πιάτο του θύματος όμως και το κουταλάκι του λείπανε από το τραπέζι!

— Σας παρακαλώ να μη βγη κανένας από την τραπέζια! είπε αυστηρά ο έπιθεωρητής.

— Έβαλε δυο πόλισμαν στις πόρτες, κι' αυτός προώρρησε στην κουζίνα. Τα άπλυτα πιάτα ήτανε στίβα στο τραπέζι. Έφαγε σ' όλα. Κανένα δεν είχε ύπολειμμα πουτίγκας. Έψαξε στο ντενέκε τών σκουπιδιών, κι' εκεί άνακάλυψε τα τέσσερα κομμάτια ενός σπασμένου πιάτου... Τα πήρε με προσοχή και τα τίλιξε στο μαντήλι του. "Υστερα γύρισε στην τραπέζια.

Ο ιδρυτής του ένιαίου γερμανικού κράτους, πρίγκηψ "Όττο Έντουαρντ Λεοπολντ φον Μπίσμαρκ έπεσε μια φορά θύμα της παρακάτω φάρσας του διάσημου Γερμανού παθολόγου εκείνης της εποχής. Ρούντολφ Βίρχωφ. Ο Μπίσμαρκ φημιζόταν για άριστος έξιφομάχος και σκοπευτής κι' έξ αίτιας αυτής της ίκανότητος του παρουσιαζόταν ως γενναίος. Ο καθηγής όμως Βίρχωφ έθσε τέρμα στην ύπερηφία του αυτή. Η φάρσα εκείνη άρχισε όταν ο μεγάλος πολιτικός και ο μεγάλος έπιστήμων παρεξηγήθηκαν σε μια κοσμική συγκέντρωση και άντλήλααν βαρείες φράσεις.

Ο Μπίσμαρκ, που δεν χωράτευε, τόν κάλεσε άμέσως σε μοναχία. Κι' επειδή ο Βίρχωφ, που όλη τη ζωή του την είχε περάσει στο εργαστήριό του με τα μικρόδια, δεν είχε ιδέα από σκοποβολή και έξιφομα, ο άντιπαλός του του παρεχώρησε το δικαίωμα της έκλογης τών όπλων. Οι μάρτυρες του Μπίσμαρκ έφθασαν στο έπιστημονικό εργαστήριο του Βίρχωφ και του άνακρινώσαν την είδηση.

Ο καθηγής σκέφθηκε για μια στιγμή και κατόπιν, άμίλητος, μπήκε στο διπλανό δωμάτιο, άπ' όπου ξαναβγήκε έπειτα από λίγα λεπτά κρατώντας έναν δίσκο που περιείχε δυο ώραιότατα και λαχαριστά λουκανικά φραγκοφούρης! — Αυτά είναι τα όπλα που έκλέγω, είπε ο Βίρχωφ στους μάρτυρες του Μπίσμαρκ. Και τα δυο στην έμφανισιν δεν παρουσιάζουν την έλαχιστη διαφορά, όπως βλέπετε. "Ωστόσο στο ένα από τα δυο αυτά λουκανικά έχω κάνει μια ένεσι με μικρόδια τριχινώσεως.

Οι δυο μάρτυρες του Μπίσμαρκ γούρλωσαν τα μάτια τους, ενώ ο καθηγής συνέισε άτάραχος: — Έξηγήστε, παρακαλώ, στην Έξοχότητά του ότι η άρρώστεια που προκαλούν τα μικρόδια αυτά είναι θανατηφόρος. Πρόκειται για μια άρρώστεια που προσβάλλει τα... γουρουνία! Το άλλο λουκανικό δει το πείραγμα. Παραυσιάστε, παρακαλώ, αυτόν τόν δίσκο στον γερ φον Μπίσμαρκ και ζητήστε του να κάνει την έκλογή του, και εκείνο που θα διαλέξη από τα δυο λουκανικά να το φάη. Το άλλο θα το φάω έγώ. Κι' έτσι ο ένας από τους δυο μας θα πεθάνη.

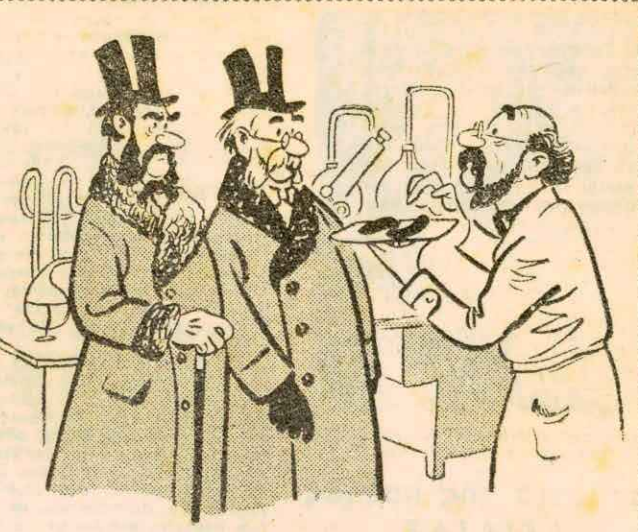
Οι μάρτυρες γύρισαν στο Μπίσμαρκ με το δίσκο και το μήνυμα του Βίρχωφ. "Αλλ' έπειτα από μιση ώρα ξαναφάνηκαν στο εργαστήριο του καθηγίου και του άνακρινώσαν: — Η Έξοχότης του πέταξε τα λουκανικά και σάς προσκάλεσε στο άπομυινό δείπνο στο μέγαρό του. Παραδέχεται ότι πιθανόν να έκανε εκείνος το λάθος που ώδηγησε στην άμείδαια παρεξήγησι. Έτσι είναι βέβαιος πως το βράδυ που θα συναντηθήτε θα φτάσετε σε κάποια συμφωνία... Ο καθηγής Βίρχωφ δέχθηκε την πρόσκληση και το ίδιο βράδυ κάθισε στο τραπέζι μαζί με το Μπίσμαρκ και τη γυναίκα του. — Που άφειλεται, κυρία καθηγία, η προτιμής σας, στο περίεργο αυτό είδος τών όπλων; τόν ρώτησε σε μια στιγμή ο οικοδεσπότης. — Στο γεγονός ότι δεν έβρα ούτε να σκοπεύω ούτε να έξιφομάω, τού απάντησε ο Βίρχωφ. Άλλωστε το δικαίωμα της έκλογης μου το παρεχώρησατε έσως... Ο Μπίσμαρκ ξερόδεδε. — Φυσικά, είπε, σάς το παρεχώρησα, αλλά στην περίπτωση τών δηλητηρίων και τών μικροδίων η μοναχία παρουσιάζει ένα σοβαρό μειονέκτημα, άδικο και άπαύθητο, και που ο καθέ τις έθιμολογίες δεν το προδίδει. Έδώ ο θάνατος του ενός από τους δυο μας εξαρτάται από την τύχη και όχι από την τέχνη και τη γνώση τών όπλων. Ο καθηγής Βίρχωφ γέλασε. — Συμφωνώ, Έξοχότης, είπε. "Αλλ' ήξερα ότι ένας γενναίος άντρας, όπως είστε έσως, ο σιδερούς κυβερνήτης ενός γενναίου λαού, δεν θα δειλιάζε μπρος στον θάνατο... — Θα μου έπιτρέψετε, όμως, κύριε καθηγία, να παρατηρήσω, είπε τότε η κ. Μπίσμαρκ, ότι έδώ δεν πρόκειται για κομμία γενναία πράξη αλλά για μια δολοφονία του ενός από τους δυο σας... — Όχι, δέξιμη κυρία, απάντησε με άρότητα ο Βίρχωφ. Δεν έπρόκειτο για μια δολοφονία αλλά για άθώα... φάρσα! Και τα δυο λουκανικά ήταν θωμμία και στη γεύση και στην ποιότητα. Δεν είχαν μέσα τίποτα. Κλονισαν όμως τη γενναϊότητα του συζύγου σας, πράγμα αλλιώτικο, που έπιδιώξα, για να χρησιμοποιήσετε και οι δυο όπτα να μάς δοθή καιρός να σκεθούμε ψύχραμα και να συμπληρώσουμε! Από τότε ο Μπίσμαρκ και ο Βίρχωφ έγιναν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου.

ΕΝΑ κορίτσι από την άρραγία που είχε πάει στο Βερολίνο για να πείξη στο κινηματογράφο, παρουσιάστηκε στη Γερμανίδα ήθοποιά Λότε Γκρόσερμαν και της έειπε: — Μου έχουν πη ότι σάς μοιάζω πολύ, κυρία. Έρχομαι, λοιπόν, να σας ζητήσω βοήθεια ή τουλάχιστον μια συμβούλη για να έκμεταλλευθώ το φυσικό αυτό χάριμά μου... Έκπληκτη τότε η Λότε την κυτάεε χωρίς να μιλήσει... Κατόπιν όμως το πρόσωπό της φωτίστηκε. — Θέλετε να μου προσφέρετε μια μικρή έκδολευσι; της έειπε. Κι' έγω πάλι θα σας βοηθήσω να σταδιοδρομήσετε γρήγορα.

— Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε τότε η άγνωστη. — Άπλούστατα, της έξηγησε η Λότε Γκρόσερμαν. Σας ζητώ να μείνετε στο διαμέρισμά μου για μερικές ήμερες. Να μπεινοδύναστε ώστε να σας βλέπη ο θωωρός της πολυκατοικίας και οι γείτονες... Η νέα δέχτηκε την περιεργή αυτή πρότασι της με μεγάλη ευχαρίστησι. Έτσι η ήθοποιός, μόρεσε να έτοιμάσει τις άπσκευές της και σιγα-σιγα να τις πείξη, χωρίς να το άντιληφθή κανείς. Και μια νύχτα έφυγε και η Λότε, άφου παρεκάλεσε τη νέα να μείνη μερικές ήμερες άκομη στο σπίτι της. "Όταν οι πολυκατοικιστές άναίσταται της διάσημης ήθοποιού παρουσιάστηκαν για να πληρωθούν, παίρνοντας όλα τα πολυτιμή της πράγματα, δε βρήκαν στο διαμέρισμά της παρά μερικά άσημαντα έπιπλα και τη... άωσια της, που εύκολα άπόδειξε την ταυτότητα της.

Η Λότε Γκρόσερμαν από το Λονδίνο, όπου βρισκόταν, την προσκάλεσε κοντά της, στέλνοντας της ένα τσέκ για τα έξοδα του ταξιδιού. Κι' από τότε η σωσίας της έργαζεται μαζί της στο στούντιο της "Αλόντον Φιλμ".

Δυο φαρσέρ μπαίνουν σ' ένα κεντρικό μπακαλίκιο την ώρα της δουλειάς. — Κατεβάτε, σε παρακαλώ, αυτό το σαλάμι: τού λέει ο ένας. — Μάλιστα, κυρία! Τό κατεβάει. — Πόσο να κόψω; — Να μην το κόψω. Πόσο είναι δλο; — Δυο όκδες, λέει ο μπακαλίκης. — Άπαιρα. Τώρα κόψε το μικρά-μικρά κομματάκια, τού λέει ο δεύτερος. — Εύχαριστώ... — Ο μπακαλίκης τόν κόβει. — Ζώνισέ το τώρα. — Είναι πάλι δυο όκδες, λέει. Τότε ο ένας από τους δυο φαρσέρ γυρίζει και λέει στον άλλον: — Καλά λές. Έχεις δίκιο. Και κομμένο το ίδιο ζυγίζει. Και κατόπιν λέει με άπάθεια στον κατάπληκτο μπακαλίκη: — Αυτό θέλαμε να βεβαιώσουμε. Και να μάς συγχαρήτε για την άνησυχία που σας δώσαμε. Και τó έβαλαν και οι δυο στα πόδια.

— Αυτά είναι τα όπλα που έκλέγω... είπε ο Βίρχωφ στους μάρτυρες... ως το λαθρέμπορο να μείνη άκίνητος, τού έκανε σωματική έρευνα και τού βρήκε ένα πακέτο με όπια. Σκανδαλισμένος τότε ο γερο-σειχής πλησίασε και παρακάλεσε τόν άστυνομικό να τού δώση να ελέγξει το πακέτο από το άνοιτό παράθυρο.

Εκείνη τη στιγμή το τραίνο περνούσε από μια γέφυρα και το πακέτο έπεσε μέσα στο ποτάμι. Έτσι ο άστυνομικός στερήθηκε το άποδεικτικό στοιχείο, που σ' αυτό θα στηρίζε την κατηγορία του στο δικαστήριο, χωρίς στο τέχνασμα τού σείχη, που ήταν άπλούστατα συνένοχος τού λαθρέμπορου!

ΕΝΑ κορίτσι από την άρραγία που είχε πάει στο Βερολίνο για να πείξη στο κινηματογράφο, παρουσιάστηκε στη Γερμανίδα ήθοποιά Λότε Γκρόσερμαν και της έειπε: — Μου έχουν πη ότι σάς μοιάζω πολύ, κυρία. Έρχομαι, λοιπόν, να σας ζητήσω βοήθεια ή τουλάχιστον μια συμβούλη για να έκμεταλλευθώ το φυσικό αυτό χάριμά μου... Έκπληκτη τότε η Λότε την κυτάεε χωρίς να μιλήσει... Κατόπιν όμως το πρόσωπό της φωτίστηκε. — Θέλετε να μου προσφέρετε μια μικρή έκδολευσι; της έειπε. Κι' έγω πάλι θα σας βοηθήσω να σταδιοδρομήσετε γρήγορα.

— Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε τότε η άγνωστη. — Άπλούστατα, της έξηγησε η Λότε Γκρόσερμαν. Σας ζητώ να μείνετε στο διαμέρισμά μου για μερικές ήμερες. Να μπεινοδύναστε ώστε να σας βλέπη ο θωωρός της πολυκατοικίας και οι γείτονες... Η νέα δέχτηκε την περιεργή αυτή πρότασι της με μεγάλη ευχαρίστησι. Έτσι η ήθοποιός, μόρεσε να έτοιμάσει τις άπσκευές της και σιγα-σιγα να τις πείξη, χωρίς να το άντιληφθή κανείς. Και μια νύχτα έφυγε και η Λότε, άφου παρεκάλεσε τη νέα να μείνη μερικές ήμερες άκομη στο σπίτι της. "Όταν οι πολυκατοικιστές άναίσταται της διάσημης ήθοποιού παρουσιάστηκαν για να πληρωθούν, παίρνοντας όλα τα πολυτιμή της πράγματα, δε βρήκαν στο διαμέρισμά της παρά μερικά άσημαντα έπιπλα και τη... άωσια της, που εύκολα άπόδειξε την ταυτότητα της.

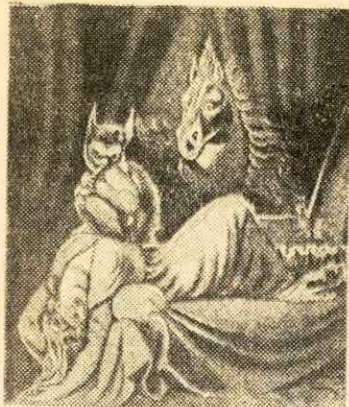
Η Λότε Γκρόσερμαν από το Λονδίνο, όπου βρισκόταν, την προσκάλεσε κοντά της, στέλνοντας της ένα τσέκ για τα έξοδα του ταξιδιού. Κι' από τότε η σωσίας της έργαζεται μαζί της στο στούντιο της "Αλόντον Φιλμ".

Δυο φαρσέρ μπαίνουν σ' ένα κεντρικό μπακαλίκιο την ώρα της δουλειάς. — Κατεβάτε, σε παρακαλώ, αυτό το σαλάμι: τού λέει ο ένας. — Μάλιστα, κυρία! Τό κατεβάει. — Πόσο να κόψω; — Να μην το κόψω. Πόσο είναι δλο; — Δυο όκδες, λέει ο μπακαλίκης. — Άπαιρα. Τώρα κόψε το μικρά-μικρά κομματάκια, τού λέει ο δεύτερος. — Εύχαριστώ... — Ο μπακαλίκης τόν κόβει. — Ζώνισέ το τώρα. — Είναι πάλι δυο όκδες, λέει. Τότε ο ένας από τους δυο φαρσέρ γυρίζει και λέει στον άλλον: — Καλά λές. Έχεις δίκιο. Και κομμένο το ίδιο ζυγίζει. Και κατόπιν λέει με άπάθεια στον κατάπληκτο μπακαλίκη: — Αυτό θέλαμε να βεβαιώσουμε. Και να μάς συγχαρήτε για την άνησυχία που σας δώσαμε. Και τó έβαλαν και οι δυο στα πόδια.

ΕΝΑΣ Αιγύπτιος άστυνομικός με πολιτική περιδολή παρακολουθούσε έναν έπιδατή που ταξίδευε από το Κάιρο στο Πόρτ. Σ' αυτό, γιατί ύποπτεύονταν ότι ήταν λαθρέμπορος. Μέσα λοιπόν στο διαμέρισμά του βαγονιού ήταν ο άστυνομικός, ο όποπος έπιδάτης κι' ένας νηραιός και σεβάσιμος σείχης. Σε μια στιγμή ο άστυνομικός πρά-θηε το πιστόλι του κι' άφου ύποχρε-

Ο γερο-σειχής, προσκάλεσε τόν άστυνομικό να τού δώση να ελέγξει το πακέτο με το όπιο...

Δεν υπάρχει χωριό στην Άγγλία που να μην έχει τα δαιμόνια του...

Δαιμόνια της παλιάς Αγγλίας

Ο Λόρδος με τον τρούλιό του...
κι' ο παλιός-κυνήγιος

Όσα βάσανα και αθλιότητες κι' αν συγκεντρώνω ο σημερινός κόσμος, έχει τουλάχιστον απαλλαγεί σχεδόν απ' την τρομοκρατία των βρυκολάκων, των καλικαντζάρων και των άλλων πονηρών πνευμάτων, που αποτελούσαν τον επιπόνητο των ανθρώπων των περασμένων αιώνων. Σήμερα είναι ελάχιστοι αυτοί που εξακολουθούν να πιστεύουν στην ύπαρξή τους.

Το είδος αυτό των θρύλων της δαιμονολογίας, είχε ακμάσει προ πάντων σε ώριμες χώρες της Ευρώπης, ιδίως σε στα Βαλκάνια, την Τσεχοσλοβακία, την Ουγγαρία και την Άγγλία.

Οι Άγγλοι ήταν ιδιαίτερος επιρροής απ' αυτούς, γιατί έχουν από χαρακτηρισμό μια κλίση προς τον αποκρυφισμό. Δεν υπήρχε άλλοτε χωριό στην Άγγλία, που να μην έχει το φάντασμα ή το δαιμόνιο του...

Στις βόρειες κομητείες, οι χωρικοί έτρεμαν το «Μπόγκαρτ» — όχι τόση γνωστό κινηματογραφικό άστρο, αλλά ένα τέρας υπερφυσικό, είδος βρυκολάκα, που παρόμοιες τις νυχτερινές κοντά στα πηγάδια ή στις λίμνες ή στους έρημους εξοχικούς δρόμους. Όταν συναντούσε ένα νυκτερινό διαδότη, τον κυνηγούσε και τον βασάνιζε, ώσπου τον σπάζει με λογικά του.

Ένας τέτοιος βρυκολάκας ήταν, κατά το θρύλο, αέρας και τα βήματα του συνοδεύονταν από ένα μακάβριο ανατριχιαστικό κούδυνισμα αλυσίδων.

Όταν οι χωρικοί είχαν λόγους να υποψιάζονται, ότι θα βρυκολακίστηκε ένας νεκρός, φρόντιζαν να το προλάβουν, θάβοντάς τον με ένα ζωντανό πετεινό, ή τρυπάνοντας το σώμα του με μια ξύλινη σφήνα.

Ανάλογο προς το «Μπόγκαρτ», ήταν κι' ένα άλλο πονηρό πνεύμα, που τριγύριζε στα παλιά κι' εγκαταλελειμένα νεκροταφεία. Έπαιρνε συνήθως τη μορφή σκυλιού. Κάποτε όμως, προτιμούσε να μεταμορφωθεί σε άσπρη γάτα, σε κουνέλι ή σε άεργο άλογο, το φασφισμένο από ένα αλλόκοτο φασφισμένο. Στις νυκτερινές περιπλανήσεις του, τ' ακολουθούσαν όλα τα άεστα σκυλιά της περιφέρειας. Κι' αν κανείς είχε την άτυχία να βρεθεί στο δρόμο του, τον δάγκανε και του άνοιγε μια πληγή, που δεν μπορούσε να γιατρευτεί ποτέ.

Στην κομητεία του Τέσσερ, πίστευαν όλοι, ότι υπήρχε ένα δαιμόνιο, που έπαιρνε τη μορφή μικρού αλόγου και ακολουθούσε τους ταξιδιώτες, για να τους βάλει στον πειρασμό να το καβαλλήσουν.

Αν κάποιος Έκανε αυτή την τρέλα, ήταν χαμένος: Τό στανικό έλατο, άρχιζε να τρέχει σαν τρελό, δίχως να σταματήσει ποτέ, ώσπου τον γκρέμιζε στο πλησιέστερο θάλασσο.

Το «Κλίμ» ήταν ένα είδος καλικαντζάρου, που κατοικούσε στις καπνοδόχους των σπιτιών του Σουφολκ και κατέβαινε κάπου-κάπου για να φάει τα άτακτα παιδιά. Στην ίδια περιφέρεια, πίστευαν στην ύπαρξη ενός άλλου υπερφυσικού τέρατος, που φαινόταν σαν «πελώρια άμορφη μάσκα», κάποτε δε μεταμορφωνόταν σε μεγάλο σκύλο ή σε ταύρο. Διηγούντο μάλιστα ότι ένας χωρικός είχε επιχειρήσει να πιάσει ένα τέτοιο δαιμόνιο, που βρήκε στο δρόμο του, εκείνο όμως τον δάγκασε βαθιά στο χέρι και ύστερα χάθηκε.

Τα σημάδια των δοντιών του, έμειναν στο δάχτυλό του χωρικού σ' όλη την ζωή. Κατά το θρύλο, μπορούσαν να δουν αυτό το τέρας μόνον όσοι είχαν γεννηθεί βράδυ, στις 8, στις 12 ή στις 4 μετά τα μεσάνυχτα.

Η «Μαύρη Άννα» ήταν ένα φρικτό θηλυκό δαιμόνιο, που είχε φωνή κοντά στο Λαϊτσστερ, σε μια σπηλιά που είχε σκάσει με τα νύχια του. Είχε τη μορφή μιας πελώριας γάτας υπέρχρωστας, συνήθιζε δέ να πηδάνει και να καταδροχθίζει τα μικρά παιδιά.

Κάπου-κάπου, Έκανε καταστρεπτικές επιδρομές κατά των κοιταδιών της γειτονικής πεδιάδας. Στις περιπτώσεις αυτές, φορούσε μια ζώνη, φτιαγμένη με το δέρμα των παιδιών που είχε κατασπαράξει.

Άλλοι πίστευαν, ότι η «Μαύρη Άννα» ήταν μια μάγισσα, που ζούσε στα ύπογεια ενός έρεισμένου πυργού. Κατά τη γνώμη μερικών αρχαιολόγων, ο θρύλος αυτός αποτελούσε ένα υπόλειμμα της άναμνησης της παλιάς βρετανικής ειδωλοκρατικής θεότητας «Αννυ».

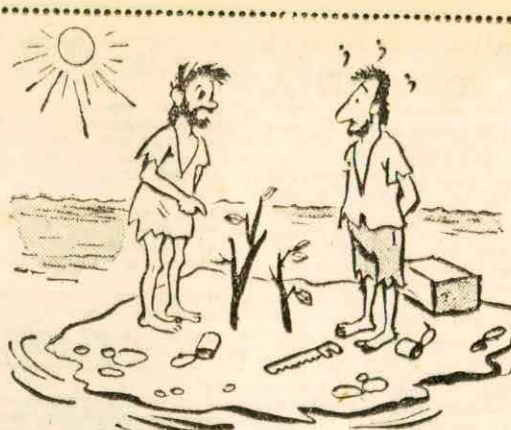
Στην Κορνουάλη, οι χωρικοί μιλούσαν επί πολλές γενιές για το σκληρό και απάνθρωπο λόρδο του Τρεδόντερ, που βασάνιζε φρικτά τους υποτακτικούς του όσο ζούσε, και βρυκολακίστηκε μετά το θάνατό του, για να εμφανιστεί σε μια δίκη και να εξετασθεί ως μαρτυς!

Θέλοντας τότε να σώσουν την ψυχή του, οι παπδες του τόπου, τον έβαλαν να βγάλει συνεχώς νερό από μια βαθύτατη λίμνη μ' ένα τρυπίο κουβά. Όσο θάκανε αυτή τη δουλειά — του είπαν — δεν θα τον πείραζε ο Σατανάς. Πραγματικά, επί πολλές γενιές, ο λόρδος ανεβοκατέβαζε αδιάκοπα τον κουβά, ώσπου, επί τέλους, βαρέθηκε, παράτησε το άχαρο αυτό έργο και παραδόθηκε στο Βεζζέδουλ και στους δαιμόνες του!

Ο «Ντάντο» ήταν ένας παπάς, που είχε το πάθος του κυνηγιού, σε τέτοιο σημείο, ώστε θουτήχτηκε στα χέρια για να το ικανοποιήσει. Στο τέλος, πούλησε την ψυχή του στον Διάβολο. Έκανε μάλιστα τη μεγάλη αμαρτία να κυνηγήσει μια Κυριακή — ήμερα απόλυτης αναπαύσεως — κι' έτσι καταδικάστηκε ανέκκλητα. Μετά το θάνατό του, επί αιώνες, οι κάτοικοι της Κορνουάλης όρκίζονταν ότι τον άκουγαν να κυνηγά με τα σκυλιά του στον ούρανο, τις νύχτες με καταιγίδα.

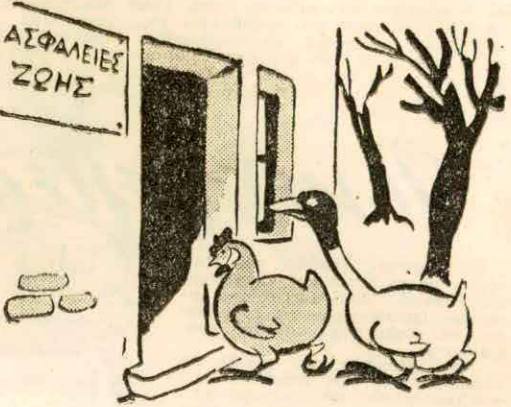
Στο Ρούνσβικ, πίστευαν πως ζούσε σε μια σπηλιά ένα πνεύμα που είχε τη δύναμη να γιατρεύει... τον κοκκυτή των παιδιών! Συχνά οι γονείς ζητούσαν τη βοήθεια του και του πρόσφεραν δώρα.

Τέλος, στο Λίνκολνσάιρ, μιλούσαν για ένα φάντασμα ειδικευμένο... στην υποδομηματοποιία! Διηγούντο δέ την εξής παράξενη ιστορία: Ένας φτωχός παπουττής, βρήκε ένα πρωί στο μαγαζί του ένα θαυμάσιο ζευγάρι κινούμενα παπούτσια. Ήταν βέβαιος πως δεν τα είχε φτιάξει αυτός. Ωστόσο τα πούλησε και, με τα λεφτά που πήρε, αγόρασε περσινά για δύο ζευγάρια. Το άλλο πρωί, τα βρήκε έτοιμα κι' αυτά! Παραξενεύτηκε τότε και, την επομένη νύχτα, παραφύλαξε κι' είδε το φάντασμα να φτιάχνει παπούτσια με τέτοια ταχύτητα... ώστε αναγκάστηκε ν' αργήσει να τα πετάξει έξω απ' το παράθυρο, γιατί δεν τα χωρούσε πια το σπίτι του!

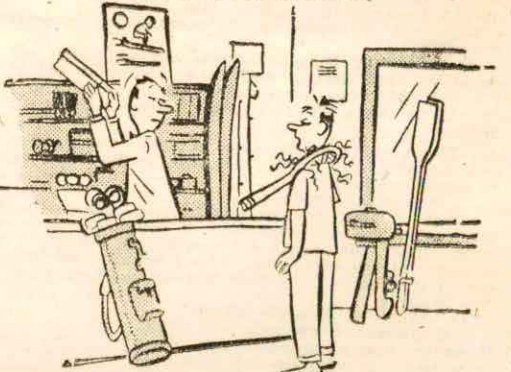

ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑ

Μόλις μεγαλώσουν και γίνουν δέντρα, θα φτιάξουμε μια σχεδιά!...

Μπροστά στο κίνδυνο...

Μήπως διορθώνετε ρακέτες του τένις;...

Χριστουγεννιάτικοι περίπατοι...

Άληθεις και πλάνες ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μία διδακτική και χρήσιμη «ένημέρωσις»

Οι αντίληψεις μας για τον έρωτα δεν είναι πάντα σωστές. Το ίδιο συμβαίνει άλλωστε και με πολλά άλλα πράγματα. Θα μπορούσαμε, μάλιστα, να πούμε ότι οι πλάνες μας είναι πολύ περισσότερες από τις όρθες αντίληψεις μας.

Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε «ένημερωμένοι» πάνω στα ζητήματα του έρωτος, που έχουμε, ωστόσο, κεφαλαίωδη σημασία στη ζωή μας.

Αυτή την «ένημέρωσι» επιχειρεί ο Γάλλος συγγραφέας Λουί Ντολβίλ. Και να οι απαντήσεις που δίνει σε μερικές από τις απορίες που μας δημιουργούνται συχνά:

1) Οι γυναίκες είναι πιο πιστές από τους άνδρες; Αυτό το πράγμα επαναλαμβάνεται συχνά και πολλοί το πιστεύουν. Οι γυναίκες ιδίως, 'Αλλ' αν οι γυναίκες ήταν τόσο πιστές, όσο οι ιδίες ισχυρίζονται, πώς τότε οι άνδρες καταθύνουν να βρίσκουν φιλένδεσ για τις άπιστίες τους;...

2) Οι γυναίκες αποστρέφονται τα φιλοφρονήματα; 'Εκείνο που αποστρέφονται είναι τα άνοσια ή άστοχα φιλοφρονήματα. Τα άλλα, όμως, τα επιζητούν. 'Αρκεί να είναι έξυπνα και να λέγονται την κατάλληλη στιγμή. 'Εκείνο που δεν συγχωρεί η γυναίκα είναι το να μην της κάνουμε κανένα φιλοφρόνημα. Στα μάτια της, αυτό ίσοδυναμεί με προσβολή.

3) Η γρήγορη και απότομη επίθεσις στενοχωρεί τη γυναίκα; Όταν λέμε γρήγορη, εννοούμε την επίθεσι που γίνεται άμέσως έπειτα από τη γνωριμία. Αυτή η επίθεσι στενοχωρεί τη γυναίκα, γιατί τη φέρνει σε δύσκολη θέση. Δεν θέλει ίσως ν' άσπνηθ. 'Αλλ' από τ' άλλο μέρος, φοβάται μήπως παρεξηγηθεί συνθηκολογώντας από την πρώτη στιγμή. 'Αν, όμως, η πολύ γρήγορη επίθεσις την στενοχωρεί, η καθυστερημένη την έξοργίζει. Γιατί τις δίνει την εντύπωσι ότι ο άντρας χρειάστηκε να πολυεξετάσει το πράγμα και να πιέσει πολύ τον εαυτό του για να πάρει την απόφασιν να επιζητήσει έναν έρωτικό σύνδεσμο μαζί της. Αυτό την μειώνει και δεν το συγχωρεί εύκολα. 'Υπάρχουν γυναίκες που δεν μπορούν να καταλάβουν, γιατί ένας άνδρας δεν έχει έρωτικές βλέψεις γι' αυτές.

4) Ο άντρας είναι περισσότερο ύποκритής από τη γυναίκα; Είναι πολύ δύσκολο ν' απαντήσει κανείς σ' αυτό το ερώτημα. Οι άντρες όταν παύουν ν' αγαπούν μια γυναίκα, προσπαθούν να την κάνουν να το καταλάβει.

5) Οι γυναίκες είναι πράγματι πολλοί για τη γυναίκα που εργάζεται; 'Ιδιως για την έγγραμμη, που βλέπει τους συναδέλφους της και τους προϊστάμενους της «έξωφραϊσμένους», ενώ βρίσκεται ακόμη με την εντύπωσι του άτημέλητου και άπεριποίητου συζύγου, που άφησε στο σπίτι της. 'Η σύγκρισιν άποδίνει τότε εις βάρος του τελευταίου. 'Από τη στιγμή αυτή, η παρεκτροπή είναι δυνατή...

6) Οι γυναίκες δεν προσελκύουν τους άντρες; 'Ο κινηματογράφος και το θέατρο παρουσιάζουν πάντα τα κωμικά πρόσωπα με γυαλιά. Και το γεγονός αυτό διαφθείρει κάπως τις γυναίκες που φορούν γυαλιά. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι προσελκύουν λιγώτερο τους άντρες. 'Αρκεί να είναι χαριτωμένες και γοητευτικές.

7) Μία γυναίκα πρέπει να γνωρίζει στον άνθρωπο που αγαπάει στην «καλύτερη φίλη» της; 'Η έρωτευμένη γυναίκα λέει στη φίλη της για τον αγαπημένο της: «Πρέπει να τον γνωρίσεις! Είναι υπέροχος!...» 'Αλλά συμβαίνει συχνά η φίλη σας να σχηματίσει την ίδια γνώμη με σας για τον αγαπημένο σας. Και τότε χάνετε κι' αυτόν κι' εκείνην...

8) 'Η όκηρία παρακινεί την γυναίκα στην παρεκτροπή; 'Ο άνθρωπος που δεν έχει να κάνει τίποτα προσπαθεί να βρει έναν τρόπο για «να σκοτώσει τον καιρό» του. 'Υπάρχουν, βέβαια, τα σπορ, τα ταξίδια, τα θέματα... 'Αλλά το καλύτερο μέσον για να περνάει καλώς ευχάριστα τον καιρό του, που επενόησαν ως σήμερα οι άνθρωποι, είναι η αγάπη...

9) Οι ώριμοι άντρες είναι άστατοι στον έρωτα; Γίνονται συνήθως από τη στιγμή που θα καταλάβουν ότι όλες οι γυναίκες έχουν σπληνόμενα τα μάτια πάνω τους. Φέρνουνται τότε με τρόπο περιφρονητικό και κυνικό. 'Απ' αυτό τον κατήφορο μπορεί να τους σώσει μόνο μία μεγάλη αγάπη. Θά ήταν καλύτερο γι' αυτούς αν συναντούσαν μία δυνατή αντίστασι.

10) Οι γυναίκες που έχουν κάποια ατέλεια προσελκύουν περισσότερο τους άντρες; 'Αν αυτή η ατέλεια είναι μικρή, ναι. Οι γυναίκες που πάσχουν από μωκρία ή αλλοιώσεις, εκείνες που έχουν ασύμμετρους ώμους κλπ., ξετρελλαινούν πολλές φορές τους άντρες. 'Εκείνες, όμως, που πάσχουν από μεγάλες αναπηρίες τους απομακρύνουν.

11) Οι σύγχρονες νέες πιστεύουν στο βασιλόπουλο του παραμυθιού; Όλες το άρνούνται κατηγορηματικά. Στο βάθος της ψυχής τους, όμως, πιστεύουν ότι θα γίνει εξαίρεσις γι' αυτές...

ΠΟΙ' ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΟΡΑΙΑ και τας θα απαλλαγής απ' τις ΠΕΡΙΤΤΕ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΛΕΣ, ΠΑΝΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΓΑΜΕΣ και ΡΥΤΙΔΕΣ με το Ιατρικό ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΛΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΕΔ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΑ

Ο Ιατρός ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΛΑ 82-83 ΧΕΡΑΙ ΒΑΛΑΡΙΟΥ 12 - Τηλ. 613 156

Οι εορτάζοντες

Κάθε χρόνο, το μεγάλο δράμα μου άρχιζει στις 12 Δεκεμβρίου και λήγει τα μεσάνυχτα της 31ης του αούτου. Κάθε χρόνο, ζω είκοσι σχεδόν μέρες γεμάτες έννοιες, σκοτούρες, βάσανα και έξοδα.

Αφορμή οι άπαντες γιορτές. Σχετ' κάνει ο κουνιάδος μου ο Σπύρος, που εορτάζει στις 12 Δεκεμβρίου. Κι' από εκεί και κάτω, παίρνει άμπαριζα και βγαίνει όλο το συγγενολόι. Δηλαδή, την επομένη, στις 13 Δεκεμβρίου, εορτάζει η πεθερά μου, γιατί ο εξυπνάκιος ο νονός της σκαρφίστηκε να τη βγάλει Λουκία. Κολητά ο άλλος κουνιάδος μου ο Λουκάς — 14 Δεκεμβρίου. Στις 15 Δεκεμβρίου, ο πεθερός μου, 'Ελευθέριος Μπέγλερος με τ' όνομα. Και τρέβα κορδέλλα.

Έχω μία θεία Διονυσία, μία εξαδέλφη 'Αγλαΐα, τον κουμπάρο μου το Χρήστο, την κουμπάρα μου την Ευγενία, ένα μπατζιανάκη Στέφανο, ένα θείο της γυναίκας μου Μανώλη και δύο Βασιλίδες: ο ένας είναι ο οικογενειακός μας γιατρός κι' ο άλλος ο εκ μνητρός παππούς της γυναίκας μου — κοροκοζώητος, παναθεματόνε!

Κι' όλη αυτή η ταξιαρχία των εορταζόντων συγγενών, με γεμίζει απόγονοι το τελευταίο εικοσάημερο κάθε χρόνου. Κι' άλλη δουλειά δεν κάνω παρά να μπαίω σε μαγαζιά και να σκορπώ σε λουλούδια, σε σοκολατάκια, σε γραβάτες, σε πουντιέρες και σ' άλλες άηδεις το τίμιο χρήμα μου.

Αλλά φέτος, έφτασε ο κόμπος στο χτένι. Και μόλις μπήκε ο Δεκέμβριος, έπεσα σε βαθεία συλλογή. Τί να κάνω, μαρέ, για να μην υποστώ πάλι αυτό το ξεπαρδισσισμο; σκεπτόμουνα.

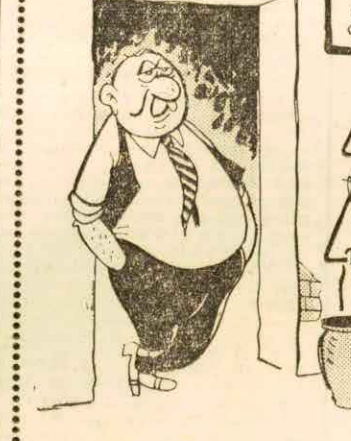
Το πρόβλημα μ' άπασχόλησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Κι' ευτυχώς, η φαία ούσια που κατανόησα άφειδώς και τα ξενούχια μου, δεν πήγανε στο βρόντο. Το αξιοθαύμαστο μυαλό μου συνέλαβε ένα πιο αξιοθαύμαστο σχέδιο. Και την ίδια μέρα κιόλας, το έθεσα σε έφαρμονή. Τράβηξα δηλαδή ντουγγού στο σπίτι του οικογενειακού μας γιατρού.

— 'Η ύγεια εν τάξει; με ρώτησε μόλις με είδε. — 'Η ύγεια είναι πολύ εν τάξει, του άπάντησα μουτρωμένος. 'Εσύ, γιατρέ, δεν είσ' εν τάξει. — Γιατί; άπορησε ο χριστιανός.

— Γιατί γλυκοκυττάς τη γυναίκα μου! — 'Εγώ; — 'Εσύ! — Και πώς σου ήρθε στα καλά καθούμενα αυτή η ιδέα; — Μαύ το είπα η πεθερά μου! — Κι' από που κι' ως που φαντάστηκε η πεθερά σου ένα τέτοιο πράγμα; — Της το είπα η εξαδέλφη μου η 'Αγλαΐα. — Και πώς το κατάλαβε η 'Αγλαΐα; — Της άνοιξε τα μάτια ο κουμπάρος μου ο Χρήστος. — Αυτό είναι έξωφρενικό! μουρμούρισε ο φουκαράς ο γιατρός.

Μου ήρθε να βάλω τα γέλια, αλλά κρατήθηκα. Και με το ίδιο βαρύ και μουτζούφικο ύφος, του είπα: — Αυτό λέω κι' εγώ. 'Εξωφρενικό! Καταπληκτικό! 'Αναποταμών!

— Μαύ έπιτρέπεις μία ερώτησι; με έδιωξε. — Ευχαριστώ. — Πώς σχημάτισε ο κουμπάρος σου ο Χρήστος αυτή την ιδέα; — Του το ώρκίστηκε η θεία μου η Διονυσία. — Και τόσο βέβαιη είναι η θεία σου η Διονυσία; — Φυσικά, άφου της το βεβαίωσε με το λόγο της τιμής του ο κουνιάδος μου ο Σπύρος. — Να μη σάς τα πολυλογώ, τους μπερδεύω όλους. Του δυστυχισμένου του γιατρού, παρά πέντε να του έρθη άποπληξία από τη

'Εμπορικό πνεύμα!...

(Του Ε. Ρόκου)

σύγχυσι κι' από τη στενωχώρα.
— Σε παρακαλώ να πιστέψης
πως όλ' αυτά είναι ψέμματα,
μού είπε, μόλις τα κατάφερε να
συνέλθω. Κάποιος συχαμένος συ-
κοφάντης, που εζήλησε τη φιλία
μας και την οικογενειακή σου εύ-
τυχία, έβγαλε στη μέση όλη αυ-
τή τη βρωμερή ιστορία. Θα σου
το αποδείξω!

— Πώς θα μου το αποδείξεις,
δηλαδή;

— Με τον απλούστερο και πιο
άντρικο τρόπο. Θα πιάσω έναν-
ένα όσους διαδίδουν αυτές τις
χυδαίες ειδήσεις εις βάρος μου και
θα τους φέρω σε αντίπαρό-
στασι!

★

Αυτό ακριβώς έπικητούσα κι'
εγώ. Κι' εύτυχως, ότι ο γιατρός
κράτησε το λόγο του. Παράτησε
τους άρρώστους του, τις σύριγ-
γες του και τα ιώδια του και
βόλησε να βρή την άκρη.

Καταλαβαίνει τώρα τι σια-
τάς έξασπασε στην οικογένειά
Παραδειγματός χόριν, όταν ο
κουμπάρος μου ο Χρήστος πλη-
ροφόρησε πως η εξαδέλφη μου
η Άγλαία ισχυρίζεται πως απ'
αυτών έμαθε τις "ένοχες" προ-
θέσεις του γιατρού έναντι της
συζύγου του, έγινε θη-
ρίο. Καί, παρατώντας κι' αυτός
το έμπορικό του — ραπτομηχα-
νές, ραδιόφωνο, πικ άπ με δό-
σεις — βόλησε να διαλευκάνη
αυτή τη σκοτεινή υπόθεση.

Από την άλλη μεριά, μέσα σε
ταίρις μέρες, φωντάσανε φοβερό
και τρομερό γυναικοκαυγάδες.
"Η γυναίκα μου έδριζε την εξα-
δέλφη μου, η πεθερά μου κατη-
γούρουσε τη θεία μου, η κουμπά-
ρα μου τις καταριότανε και τις
τρεις και τράβα κορόλλια.

Κι' αν τρώατε και για τους
άντρες τις οικογενείες, συναγο-
νίζονταν έπαφώς τις γυναι-
κες. "Ανοίγανε τα στόματά τους
κι' έσουρνε ό ένας του άλλου
νύχτα όσα είναι άδύνατον και να
διανοηθώ όνας φίλησχος και να
κουρευμένος άνθρωπος.

Το τέλος, έδωσαν μοιραίο και
άναποδευτο. "Έπεσε δηλαδή
μπόλο έξω. "Ο πιο ζορικός
κουινάδος μου, ο Λουκάς, έδει-
ρε τον μπατζάκη μου το Στέ-
φανο, που έξασπασε πάνω στο
θείο μας το Μανώλη. Αυτός πά-
λι τράβαλε με τον παππού της
γυναίκας μου και δεν διάστασε να
καταχειρίσει γέρο άνθρωπο.

Με λίγα λόγια, γίνθηκαν όλοι
από πεντακάσια χωριά. Κοπήκανε
οι καλημέρες και πολύ περισσό-
τερο οι βιζίτες και τα όσρα.

Κι' έκτοτε απ' αυτό, είχαμε κι'
άλλη ωφέλεια. "Αλλάξαμε γιατρό
κι' εμπιστευθήκαμε σε άλλους τις
πλύστιμες ύγιες μας. Θα μου
πάτε, ότι αυτό είναι άδικο. Εί-
ναι, δε λέω. "Αλλά ο Θεός είναι
μεγάλος και δεν θα τον άφισα
να χαθώ. Θα βω και καμιά άλλη
οικογένεια να την ξεκλήριση!

Τί άξία, όμως, έχουν όλ' αυ-
τά, μπροστά στην αθωατική ά-
πόφασι που έβγαλε μόνος μου
υπέρ του έαυτού μου. Γλύτωνα
δυστυχώς από τους ένοχολόγους
συγγενείς. Κι' έδωτος — επί
τέλους! — θα χαρίσω κάτι και
στον έαυτό μου...

Γ. ΓΙΑΝ—

ΧΟΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΥΠΗ
Από 150.000 μηνιαίως
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Από 28.000 έβδομοδ.
Κ. ΣΚΟΤΙΑΝΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΤΕΣ
20
τος όρου, άνοδος με άσφαλίση

Η αλληλογραφία μας

Κινηματογραφικές πληροφορίες

Τριανταφυλλιά, Λεμεσών - Κύπρου: "Ο ή-
θοποιός που είδατε στο φιλμ "Με έρωτα και αίμα"
ονομάζεται San Wanmaker. Δεν μάς είχε γνωστή η
σημερινή διεύθυνσίς του, δεδομένου ότι δεν γύρισε
εκτοτε κανένα άλλο φιλμ. "Ίσως όμως το γραμμα-
τίου του προορίζετε, να φτάση στα χέρια του, αν το
άπευθύνετε στην έξης διεύθυνσι: J. Arthur Rank
Organisation, 21-23 Shaftesbury Avenue, London W.
1, England. Σενορίτα τορεαντόρ, Κάιρο: "Ο
Ρικάρντο Μονταλμπάν γεννήθηκε στο Μέξικο-
Σιτου στις 25 Νοεμβρίου 1920. "Έχει καστανά μά-
τια και μαλλιά και είναι παντρεμένος με την αδελφή
της Λωρέττας Γιάνγκ. Τζωρτζιάνα Γιάνγκ. "Έχει τέσ-
σερα παιδιά, δυο αγόρια και δυο κορίτσια. "Η Σιντ
Τσάρρις γεννήθηκε στο "Αμαρίλλο του Τέξας στις
8 Μαρτίου 1922 έχει γαλανά μάτια, καστανά μαλ-
λιά και ύψος 1 μ. 66. "Ηταν σύζυγος του Νίκο
Τσάρρις με τον οποίο απέκτησε ένα γιο προτού τον
χωρίση για να παντρευτή τον γνωστό τραγουδιστή
Τόνυ Μάρτιν, με τον οποίο έχει αποκτήσει άλλο ένα
γιο. "Η διεύθυνσίς και των δυο είναι: Ricardo Mon-
talban ή Cyd Charisse: Metro-Goldwyn-Mayer Stu-
dios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif.
U.S.A. Βαλεντίνια, Ένταυθα: "Η θεία του Μά-
ριο Λάντσα στη "Μέτρο" είναι πράγματι κρίσιμη. "Ο
καλλιτέχνης είναι πολύ ιδιότροπος και οι σκηνοθέτες
άποφεύγουν να τον χρησιμοποιήσουν, οι δε διάσημες
βεντέτες άρνούνται να παίξουν σε φιλμ μόλις μά-
θουν πως θα έχουν τον δύστροπο Μάριο για παρτε-
ναίρ. Σας εύχριστούμε για τα καλά σας λόγια.
Μιχαήλ Στρογκώφ, Ένταυθα: Σας εύχρι-
στόυμε για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδο-
με. "Ο Τζακ Χόλτ πέθανε πρό καιρού σε ηλικία 62
χρόνων. "Η διεύθυνσίς της Maureen O'Hara είναι: 20th
Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los
Angeles Calif. U.S.A. Το Yvonne de Carlo: Universal
-International Pictures Co. Inc. Universal City, Calif.
U.S.A. Το Jon Hall: Columbia Pictures Corp. 1438
North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A. Καί της
Lana Turner: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202
W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. "Ερί-
έττα Π. Κ. "Ένταυθα: Δεν έχουμε, δυστυχώς, την
διεύθυνσι της Είρηνης Παπά στην "Ιταλία. "Η διεύ-
θυνσίς της Esther Williams είναι η ίδια με την διεύ-
θυνσι της Λάνα Τάρνερ, που θα βρήτε πιο πάνω. Νί-
κον Μάκκρην: Τι ένοείτε ζητώντας να σας πλη-
ροφορήσω για την φαίλη διαφόρων αστέρων του
Χόλλυγουντ; Μήπως σας ενδιαφέρει η εθνικότης
τους; Γιατί αν πρόκειται για την φαίλη τότε όλοι
άνηκουν στη λευκή φυλή. "Η διεύθυνσίς του Ri-
chard Conte είναι: 1366 San Ysidro Drive, Beverly
Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Καί του Clark Gable:
4545, N. Petite Encino, Hollywood Calif. U.S.A. Δεν
μάς είχε γνωστή η διεύθυνσίς της "Ινδής στάρ
Ραντά. I. Παπαπέτρον, Μεσολόγγι: Δεν έχουμε
καμιά νεώτερη πληροφορία για την "Ιμπεριο
Αρτζεντίνα. "Η Ισπανική κινηματογραφική παραγωγή
της τελευταίας τριετίας δεν συμπεριλαμβάνει καμ-
μία ταινία της αγαπημένης σας στάρ. Δεν μάς είχε
γνωστή η διεύθυνσίς της κατοίκισ της Ρίτα Μ.
Ε. Κ. "Ένταυθα: "Η Μαίριλιν Μονρόε γεννήθηκε
στο Λος Άντζελες την 1ην "Ιουνίου 1931. Δεν είναι
παντρεμένη. "Η Κορίν Καλντέ γεννήθηκε στο Παρί-
σι στις 30 "Απριλίου 1927. Είναι σήμερα σύζυγος του
Τζών Μπρόφιαντ, γιου του διάσημου "Αμερικανού
συγγραφέως. "Η Σουλβάν Μανγκανό γεννήθηκε στη
Ρώμη στις 21 "Απριλίου 1930. Είναι παντρεμένη με
τον παραγωγό Ντινο ντε Ασκουρμέντι και έχει δυο
παιδιά. Χρ. Παναγιώτου, Θεσζικόν: "Ο Μά-
ριο Λάντσα είναι Ιταλικής καταγωγής, αλλά γενή-
θηκε στη Νέα Υόρκη στις 31 "Ιανουαρίου 1922. "Υ-
πάρχει μαθήτης του "Ενρίκο Ροσάτι, δασκάλου του
Μπενζαμίνο Τζίλι. "Ηταν ήδη γνωστός στην "Αμε-
ρική όταν το 1949 ντεμπιούταρε στον κινηματο-
γράφο με το φιλμ "Το φίλο του μεσονυκτίου.

Συνεργασία άναγνωστών

Σταύρον Παπαδόπουλον, 513 Τ. Π.: "Ο
"Ερραυρός" δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνω-
στών. Είπαρον Κ.: Το ποιήμα σας δεν παρο-
σιάζει, δυστυχώς, το ενδιαφέρον, που του άποδίδετε.
Μαίρη Κομνηνά, Σάλμπουργκ - Ν. Ρωδεί-
ας: Σας εύχριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Δεν
δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Θ. Σ.: Το χι-
ομύρι που μάς στέλνετε, είναι άκατάλληλο. Νικό-
λαον Τσαπιδήν, Κορυδαλλών: Δεν δημοσιεύο-
με. Άνα γυναικα, ΕΒ ΕΡΕΘΟΥ: Οι άληθι-
νές ιστορίες του Βερθέρου φροντίζουν από ειδικό συ-
νεργάτη μας. "Ιωάννην Παπαδόπουλον, Δράμα:
Το στέδιο του πρώτοχρονιατικού σταυρολέ-
δου σας δεν είναι τόσο έπιτυχημένο. Διαλέξαμε για
το τεύχος αυτό ένα άλλο πιο εκρίθη καλύτερο. "Α-
πό τα άλλα παιγνίδια που μάς στέλνετε, τα καλύτερα
θα δημοσιευθούν. "Ιωάννην Ήεροχάρην, Σ.Τ.Γ.
911Γ: Έκτος του ότι η έπιγραφή του σταυ-
ρολέδου σας δεν παρουσιάζει γενικό ενδιαφέρον, οι
λέξεις που το συμπληρώνουν είναι οι περισσότερες
μικρές, άνοητες και άνορθόλογες. Στείλτε μας
κάτι καλύτερο. Ντίνα Μπουντά, Ρωμανού-
Μεσσηνίας: "Έχετε γράψει κάτι έπανάληψη, ότι δεν

δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών.

Ζητούν αλληλογραφία

Η Ντίνα Μπατάλια ζητεί αλ-
ληλογραφία με "Ελληνες της "Αμερι-
κής ή της Αυστραλίας, ηλικίας άνω
των 32 χρόνων. "Η διεύθυνσίς της έ-
ιν: Dina Batalla, Poste Restante, A-
thènes, Grèce. "Αλληλογραφία με "Ελ-
ληνες του εξωτερικού ζητούν και οι
κάτωθεν άναγνωστές μας: Βασι-
λίκη Πετρίνη, όδός Γ Τραπεζούντιου 3, Νεάπο-
λεις, "Αθήνα. Πέγκυ Μπράτσου, όδός Ναπο-
λέοντος Αμαλειού 8, "Αθήνα, ή Κλεοπάτρα
Χατζηφιλιππού, Λουδίας 39, Νεάπολιν-Θεο-
σσαλονίκης, και οι τρεις φίλες "Αντουανέττα
Κοσμάδου, Κάρμεν Παυλίδου και "Ετα Σαμα-
ρά, όδός Σιγής 25, Θεσσαλονίκη. "Ο Georges
Sevdalis, Rue, Menaisis 5, Campezar, Alexan-
drie, Egypte, ή Dimitris G. Paidas, Rue Ibra-
him Pacha 22, Cairo, Egypte και ή Antoine N.
Aspris, C/o Gerassimos Paidas, Sharia Ibrahim
Pacha 22, Cairo, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με
"Ελληνίδες. "Η Irene Papanastasiou, έτών
18 και ή Georges Papanastasiou, έτών
27 ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνες και "Ελληνί-
δες από την "Ελλάδα. "Η διεύθυνσίς τους είναι: Ρ. Ο.
Box 545, Lusaka, N. Rhodesia S. Africa. "Η Ρίτα
Γεωργίου ζητεί αλληλογραφία με όμογενείς της
Αιγύπτου. "Η διεύθυνσίς της είναι: "Όδός "Αναλήψ-
ως 81, Βόλος. "Ο Christos S. Christou, Ρ.
O.B. 22, Famagusta, Cyprus, και ή Leonidias A.
Kedharides, No 2 Cypriot Labour Unit, Fama-
gusta Camp, Fayid, M.E.L.F. 15, Cyprus, ζητούν αλ-
ληλογραφία με "Ελληνίδες στην άγγλική ή ελληνική
γλώσσα. "Η Ρίτα Παπαδόπουλου θέλει ν'
αλληλογραφήση με "Ελληνες και "Ελληνίδες του έ-
ξωτερικού. "Η διεύθυνσίς της είναι: Rita Papadopo-
lou, Rue Kaistrou 34, N. Ionia, Athènes, Grèce. "Η
Maria Teresa Balliani, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήση με νέους 21-35 χρόνων στην άγγλική,
γαλλική ή ισπανική γλώσσα. "Η διεύθυνσίς της είναι:
Ρ. Ο. Box 180, Port Sudan. Τραπεζιάτα, Κέρκυρα:
Σας δίνομε μία διεύθυνσι Γαλλίδος που πήραμε από
ένα γαλλικό περιοδικό: Mlle Jeannine Laurent 7,
Impasse Lecuyer, Paris 18e France. Στείλτε μας την
πλήρη διεύθυνσι σας και το πραγματικό σας όνομα
για να τα δημοσιεύσωμε στη στήλη μας. Δυό φι-
λέλληνες Νότιο αμερικανών ζητούν αλληλο-
γραφία με "Ελληνες ή "Ελληνίδες στην Ισπανική
γλώσσα: "Ο Παρμενίου SR. Fernin Yal L. Casilla
318, Tuisillo, Peru και ή "Αργεντινής SR. Hector
Villanova, Pedernera 717, Lomas de Zamora, F. C.
Roca, Buenos Ayres, Republica Argentina. "Ο "Ιταλός
Α. Μπερνάρντζα ζητεί αλληλογραφία με "Ελλη-
νες και "Ελληνίδες στην Ιταλική, Ισπανική ή γαλλι-
κή γλώσσα με τον σκοπό να γνωρίση καλύτερα την
"Ελλάδα που άγαπά. "Η διεύθυνσίς του είναι: Sr.
Lorenzo Bernazza Viale della Libertà No 16, presso
Bensi, Pavia, Italia. "Οι κάτωθεν άναγνωστές μας του
έξωτερικού ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες από
την "Ελλάδα: ή John Constantiniides C/o
Apostolos Meemontaklis, Oxford Bookshop, Abbas St.
5, Heliopolis, Egypt, ή S. Logothoriss, 3 Quésir P.
St. Messala Alexandria Egypte, ή Fotios Vorlas
5801 Côte Neiges Apt. 2, Montreal, Canada, ή "Ελλη-
νοαμερικανός Dane Peter, 273 12th Str. Cam-
pbell - Ohio U.S.A., ή Γεώργιος Α. Μουστα-
κίδης, Παρακλήν, "Αμμόχωστος Κύπρου, ή Γε-
ώργιος Σ. Καραούλης, Πόλις Χρυσού, Πα-
φος Κύπρου, και ή Thrasivoulou Dede-
dis, Dire Dawa, Poste Restante, Ethiopie. Οι κάτωθεν
άναγνωστές μας που διαμένουν όδες στην Καθά-
ρα, ζητούν αλληλογραφία με άναγνωστές του "Θη-
σοφύρου εγκατεστημένους στο εξωτερικό: Εύη Ρο-
δών, όδός Τεχνών 2, Ρένια Δάμνη, όδός Δαγκλή
17, Αϊζα Νάρετζη, όδός "Ισμήνης 10, Μαίρη
Δαμιανού, όδός Νικολάου 1, Ρόζα Τέμου,
όδός "Αμερικανικού "Ερυθρού Σαυρού 15, "Ελ-
λην Σκαρλά, όδός "Αντιπάρου 5 και Νανά
Ναντίδου, όδός Χαριλάου Τρικούπη 13. "Όλες, έ-
παναλαμβάνομε είναι εγκατεστημένες στην Καθά-
ρα. "Η Loula Karkalemi ζητεί αλληλογραφία
με "Ελληνες και "Ελληνίδες στην ελληνική ή άγγλι-
κή γλώσσα. Είναι 21 έτών και η διεύθυνσίς της έ-
ιν: C/o Shelf Company, Ρ. Ο. Box 180, Port Sudan,
Sudan. "Αλληλογραφία της ίδιας φύσεως ζητούν και
ή Alexandra Lambrou, Ρ. Ο. Box 241, Port-
Sudan, Sudan, ή Melina Marelli και ή Laou-
ra Rigoroulou: Post Office Box 123, Port Su-
dan, Sudan. Δυό "Ελληνες φοιτητές της Ιατρικής που
βρίσκονται σήμερα στην "Ιταλία ζητούν αλληλογρα-
φία με άναγνωστές μας. Πρόκειται για τον
Giovanni Nicolaou, Via Don Giovanni Minzoni
9, Presso Galloni, Parma, Italia και τον Giorgio
Mazza, Viale Vittoria 35, Presso Franzoni, Parma, Ita-
lia. Οι κάτωθεν άναγνωστές μας του εξωτερικού ζη-
τούν αλληλογραφία με "Ελληνες από την "Ελλάδα:
"Η Lola Themelis Ρ. Ο. Box 99, Port-Sudan,
Sudan, ή Anny M. και ή Lianna A. Aynalcesme
Atlanta Sok. No 27)3, Istanbul, Turkey. "Αλληλο-
γραφία με "Ελληνες του εξωτερικού ζητούν ή Eva
Sphaellou, Nikiforou 4, Glyphada, Athènes, Grèce,
ή Veta Pantelaki, Rue Maditou 65, Neapolis,
Salonique, ή Liza Deliou, Rue Maditou 59, Nea-
polis, Salonique, ή Angeliki Panagorou-
liou, Poste Restante, Poste Centrale, Athènes, Grèce
και ή Marie Vassilopoulou, Lyssion 11, Sa-
lonique, Grèce. "Επίσης ή Γ. Λαζαρίδης Δασκάλη 10,
Καλλιθέα-"Αθηνών, Grèce ζητεί αλληλογραφία.

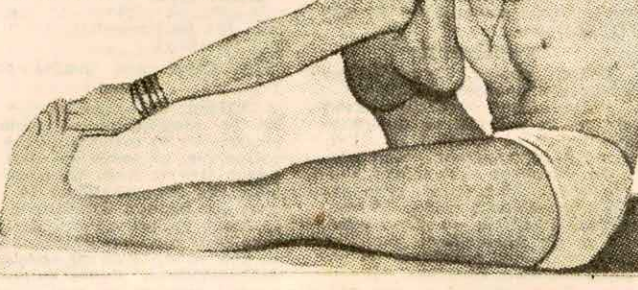
Ανάμεσα στις γιλιόδες των Ευρωπαίων και "Αμερικανών,
που έχουν άσπασθή και εφαρμόζουν το ινδικό φιλο-
σοφικό σύστημα της Γιόγκα, είναι και ή Ντόρις Ντούκ,
μιά από τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου.

"Ηταν άλλοτε γνωστή φυσιογνωμία όλων των κοσμικών συγ-
κεντρώσεων, στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη και τη νότιο Γαλλία.
Τώρα όμως ζή άπλά και λιτά σ' ένα σπιτάκι, στο Χόλλυγουντ,
σάν μαθήτρια του γέροντος "Ινδού άσκητου Ράο. "Ο "γιόγκις" αυ-
τός έχει καταπλήξει την πόλι του κινηματογράφου, με τη φαι-
νομενικά υπερφυσική ικανότητά του να ύπνωση άπόλυτα την
ύλη στο πνεύμα.

Στους "Αμερικανούς ρεπόρτερ, που μαζεύτηκαν στο άπομε-
ρο σπιτάκι για να δουν την άγέρωχη άλλοτε Ντόρις να... πλένη
πιάτα, ο Ράο άπέδειξε τί μπορεί να κατορθώση μασώντας και
καταπίνοντας ένα γυάλινο ποτηράκι!

"Είμαι ο μόνος ζωντανός άνθρω-
πος — έίπε — που έβρω τη γεύσι
του κυνιούρου καλλιού ή του άκουσ-
φόου. "Όλοι οι άλλοι που τα δοκί-
μασαν έχουν πεθάνει!

Ωστόσο τέτοιες καυχησιο-
λογίες δεν συμβιβάζονται με
τα γνυσία διδάγματα της Γι-
όγκα. Οι γιόγκις έχουν ά-
ληθινά άλλοκοτες δυνάμεις,

"Αν: Τέτοιες συστροφές του σώματος, άποτελούν μέρος ενός
σχεδίου για την τελεία καθυστάξει του, έτσι ώστε ν' αναπτχθούν
ελεύθερα και άνεμπόδιστα οι δυνάμεις του πνεύματος. Μέσον:
"Ένας συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορεί να μείνη σ' αυτή τη
στάσι περισσότερο από λίγα λεπτά της ώρας, αλλά ένας "γιό-
γκις" μπορεί να τη διατηρήσει επί άπερίοριστο χρονικό διάστημα.
Κάτω: Μιά από τις 84 στάσεις που διδάσκει ένας μαθητεύ-
μενος "γιόγκις", είναι κι' αυτή, που θυμίζει το Βούδδα.

άποφεύγουν όμως συνήθως την επίδειξί τους.

Διάφοροι, άπόλυτα άξιόπιστοι ζένοι, που εύτύχησαν να πα-
ρευρεθούν σε τέτοια θεάματα, στις "Ινδίες, στο Πακιστάν ή στο
Θιβέτ, τα περιέγραψαν κατόπιν με λεπτομέρειες που δεν μπορεί
να εξηγηθούν με τους κανόνες της Φύσεως. "Ο ταγματάρχης
Γιέτς - Μπράουν, π.γ., γνωστός μελετητής των ινδικών εθίμων,
γράφει για μία γυναίκα γιόγκι, πάνω από 90 έτών, που είχε το
δροςάτο πρόσωπο και το ώραιο γωάμα ενός νέου κοριτσιού.

"Εξ άλλου, στα άρχαία του Φόρεντ "Όφφς βρίσκεται ή περι-
γραφή μιας διπλωματικής επίσκεψης σ' ένα μεγάλο κλάμα
(ιερέα) του Θιβέτ. Το έγγραφο λοιπόν αυτό άφηνείται λεπτο-
μερώς πως ο άνθρωπος εκείνος — άγνώστου ηλικίας — άφινε
το σώμα του, όταν ήθελε, και εναγωνίζε κατόπιν σ' αυτό. Στο
μεταξύ το σώμα του παρουσιάζε όλα τα σημεία του θανάτου.

Το κέντρο της διδασκαλίας της Γιόγκα είναι ή ινδικός νάος του
Γκοροκπός. "Έχουν συγκεντρωθώ εκεί, επί χιλιόδες χρόνια,
ένα πλήθος γνώσεων για το σώμα και τη λειτουργία του.

"Ο κύριος σκοπός ενός γιόγκι είναι να ελευθερώση το πνεύμα
του από τους περιορισμούς του σώματος έτσι ώστε να μπορεί
ν' αναπτύξη όλες τις δυνάμεις του. Για να έπιτύχη αυτό ο
μαθητευόμενος έξασκείται στην άπόλυτη ειλικρί-
νεια, τρώει μόνον όσο χρειάζεται για να μη πε-
θάνη, και προσπαθεί να μείνη σιωπηλός. Συγχρό-
ως, έκτελει τακτικά μία σειρά ειδικών και προ-
σεκτικά μελετημένων άσκήσεων.

Πολλοί γιόγκις φρονούν ότι πρέπει να συνηθί-
σουν σ' αυτές τις άσκήσεις όλοι οι άνθρωποι της
Δύσεως, αν θέλουν να διορθώσουν τα έλαττώματα
της υλιστικής ζωής τους. "Από την άποψι αυτή,
η Γιόγκα μπορεί να ωφέληση όλοκληρο τον κό-
σμο. Στα χέρια όμως τσαρλατάνων, οι γνώσεις
της είναι επικίνδυνες σάν δυναμίτις.

Ωστόσο, αν άρχισα για πρώτη φορά να κάνη
τις άσκήσεις αυτές ένας άντρας ή μία γυναίκα 40
έτών, άποκλείεται μάλλον να έπιτύχη τα ίδια ά-
ποτελέσματα μ' ένα παλαιό γιόγκι, που τις άρχι-
ζε από 9-10 έτών παιδί και τις τελειοποίησε.

Στόν τελευταίο πόλεμο, ένας γέρος γιόγκι της
Βιρμανίας έίπε σε κάποιον "Άγγλο δημοσιο-
γράφο:

"Όταν το σώμα μου βρίσκεται σε καταλήψια
και άναστολή της ζωτικότητός του, είναι σάν να
λούζεται στο πηγάδι της ζωής. Ξανανιώνει τότε

Τά μυετήρια των πιόγκι

Ζούν επί αιώνας και άνασταίνουν νεκρούς

και μου επιτρέπει να ταξιδέψω όπου θέλει το πνεύμα μου, χω-
ρίς υλικούς περιορισμούς.

Κανείς γιόγκι δεν ισχυρίζεται πως άνακάλυψε το μυστικό
της άθανασίας. "Όλοι όμως ή όπαδοί της Γιόγκα πιστεύουν
ιαι ύποστηρίζουν ότι οι παλαιότεροι και πιο έξασκημένοι απ'
αυτούς μπορούν να ζήσουν επί πολλούς αιώνες.

Βεβαιώνουν ακόμη ότι είναι σε θέση, αν χρειαστή ν' άναστή-
σουν ένα νεκρό. Αυτό έγινε όμως μία φορά μόνον, στην περί-
πτωσι ενός από τους άνωτέρους ιερείς των, που είχε πεθάνει
παίονοντας μαζί του ένα κάποιο σπουδαίο μυστικό — γιατί
τά διδάγματα της πραγματικής Γιόγκα δεν ύπάρχουν νραπτά.
Τό παρακολούθησαν δε άρκετοί Βρετανοί άξιωματικοί.

Να πως έγινε αυτή ή νεκρανάστασις: "Ένας άλλος γιόγκι,
καθισμένος δίπλα στο νεκρό, έβαλε μερικούς κόκκους σταριού
μέσα στο στόμα του, άκούμπησε ύστερα τα γέιλη του πάνω
στον νεκρό και φύσπε έλαφρά. "Αναθήκωσε έπειτα το πτώ-
μα... κι' αυτό έξασκοιούθησε πιά να κινήται μόνον του! "Χρειά-
στηκε τότε να το συγκρατήσουν οι άλλοι ιερείς, γιατί είχε άπο-
κτήσει μεγάλη δύναμι, και αν τούς έξέφυγε θα περιπλανιόταν
επί χρόνια στη γή, φέρνοντας συμφορές.

"Αφού λοιπόν ο νεκραναστημένος ψιθύρι-
σε την πληροφορία που ήθελαν απ' αυτόν,
μ' ένα έξορκισμό έλευθερώσαν και πάλι το
πνεύμα απ' το σώμα του και τον άφισαν να
έξαναπεθάνη.

"Ακόμα και οι πιο δύσπιστοι είναι άδύ-
νατο να μην πεισθούν για τις μυστικές δυ-
νάμεις των γιόγκι, όταν ίδουν τις φωτο-
γραφίες δέντρων που μαράθηκαν σε λίγα
λεπτά της ώρας με μία λέξι τους. "Αναφέ-
ρονται εξ άλλου περιπτώσεις γιόγκι, που
έτρεφαν 160 γιλιόμυρα, χωρίς να σταμα-
τήσουν καθόλου. "Η τελευταία βρετανική
έξερειντική άποστολή στο όρος "Εβερεστ
βρήκε, σε μεγάλο ύψόμετρο μερικούς γιόγκι
και να κάθονται ήσυχα πάνω στο χιόνι, άδι-
αφορώτως τελείως για το φοβερό κρύο.

Τό 1932, ένας γιόγκι έμεινε θάνατος
μέσα σε μία χιονοστιβάδα, ός ότου τον
έβγαλαν από εκεί μέσα μετά έξη μήνες. Σ'
όλο αυτό το διάστημα, είναι σταματήσι
προσώρινά όλες τις ζωικές λειτουργίες του.

"Όσο για τόν έλεγγο και την συγκράτη-
σι της άναπνοής, τα μαθαίνουν ακόμη και
οι άρχαίοι γιόγκι. Διδάσκονται έπίσης
84 διάφορες στάσεις, τη μία περιογότερη
απ' την άλλη.

Οι κανόνες της ζωής των γιόγκι τους έ-
πιβάλλουν, μεταξύ άλλων, και την άπόλυτη
άνοχη από τόν έρωτα. Τους στερούν δηλα-
δή από όποιάδήποτε σχέση με το γυναι-
κείο φύλον. "Ο γιόγκι άφιερώνει όλοκληρη
τη ζωή του στην άσκησι της Γιόγκα, που τα
διδάγματα της έχουν ένα μόνο σκοπό: την
τελεία όσο το δυνατόν άπομάκρυνσι του
ανθρώπου από τη συνηθισμένη ζωή, τα
καλά και τα κακά της, τις θλίψεις και τις
απολαύσεις της.

"Ο γιόγκι άναπτύσσει τόν ψυχικό του κόσμο σε τέτοιο
σημείο, ώστε να γίνη ικανός να ξεχωρίζη το σώμα του
από την όλη προσωπικότητά του. Καί η
συγκέντρωσίς του σ' αυτή την πνευματική
φάσι της ζωής του είναι τόσο βαθεία, ώστε
κατορθώνη ακόμη και να έπιβάλη στο αίμα
του να πάψη να τρέχη από μία πληγή του
σώματος του.

Μπορεί επίσης να σταματήση για ένα
σύντομο χρονικό διάστημα τούς παλμούς
της καρδιάς του.

"Αφού λοιπόν έχει άποκτήσει τέτοιες έκ-
πληκτικές ικανότητες, δεν είναι διόλου παρά-
ξενο πως μπορεί ν' άπομακρύνη απ' το νοϋ
του κάθε έρωτική σκέψι και να μείνη "παρθέ-
νος", δίχως να δυσκολευτή ή να χρειαστή να
κοτιάση καθόλου, για να έπιτύχη αυτό το
άποτέλεσμα.

Κουδεντούλες

Εάν θη πεταλούδα: Προτιμώ να σας το πω καθαρά: 'Αν' όσα μου γράφετε δεν κρίνω πολύ ελκρινές το αίσθημα του νέου. Δεν σας κρύβω ότι υποπεύμαι κάποια ύστεροβουλία. 'Η προίκα σας είναι πολύ δελεαστική. Για να μη πέσετε λοιπόν θύμα, φαίνεται λιγάκι επιφυλακτική. Μια μικρή απομάκρυνση από εμένα, δεν θα έβλαπτε ίσως και μια μικρή πρόσφαση ότι ο πατέρας σας ύπαστη μια μεγάλη ζημία. 'Ετσι θα φανερωθούν τα πραγματικά αίσθηματά του νέου για σας και θα σας δοθή η εύκαιρία να κρίνετε μόνη σας κατά πόσον η άγνοια του είναι ανιδιοτελής. Πρόκειται για το μέλλον σας, για την εύτυχία σας. Νομίζω λοιπόν ότι έχετε όλα τα δικαιώματα να κατοχυρωθήτε, αφού μάλιστα, ένα τόσο σοβαρό πρόσωπο σας ύπεδειξε να προσέξετε πριν πάρετε απόφαση.

Τουαλέττες για τη βασιλόπιτα

Τό τέλος του χρόνου δίνει πάντα άφορη σε συγκεντρώσεις, γιατί έμεις στην 'Ελλάδα γιορτάζουμε πού πολύ την παραμονή του Νέου 'Ετους και λιγώτερο τα Χριστούγεννα.

Εδώ και κάμποσα χρόνια πήραμε τη συνήθεια να στολιζώμε ένα Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ίδιως οι οικογένειες που έχουν παιδιά. 'Αλλά τό έθιμο αυτό δεν είναι ελληνικό.

Εμείς για να γιορτάσουμε τις μέρες αυτές κόδουμε την βασιλόπιτα την παραμονή του καινούργιου χρόνου και παίζουμε χαρτιά. Προσκαλούμε πολλούς ή λίγους, ανάλογα με τό σπίτι που έχουμε και τα χρήματα που μπορούμε να δώσουμε. 'Επειτα προσκαλούν κι' εμάς και τό γλέντι παρατείνεται έως και τρεις ημέρες. Γιόρτάζουμε όλοι μεγάλοι και μικροί και άνταλλάσσουμε δώρα. Οι κυρίες μάλιστα έπωφελούνται από την εύκαιρία για να παραγγείλουν μια επί πλέον τουαλέττα.

'Ανάλογο με την έπισημότητα που έχει η πρόσκληση θα είναι φυσικά και τό ντύσιμο. 'Επεκοάτησε όμως να υποδεχώμαστε με άρκετη έπισημότητα τό χρόνο που έρχεται και γι' αυτό οι νεκοτέ τουαλέττες είναι απαραίτητες.

Προσπαθούμε να διαλεξώμε όσο τό δυνατόν εύθιμα χρώματα, χωρίς να άποκλείωμε και τό σκοτεινόχρωμα. 'Αλλά τότε για να τους δώσουμε μια εύθυμη νότα, τό γαρνίρωμε με ώραια κεντηματά από στρες, από ζαί ή και από περλες.

Μπορούμε έπίσης να τό ζωρήψωμε με μια χρωματιστή άερνη έσάρπα, που την ρίχνωμε με άφείλια κοκέτικη στούς ώμους μας και που φάνει ως τό υποδήματά μας.

Σατέν, φάιγ, δαντέλλες, τούλια, ταφτάδες όλα χρησιμοποιούντα σ' αυτές τις βραδύες. Κοντά σ' αυτά, φράντζες, φαγκατερές φάρδες, βολαν, «ρύς», πανώ φιόγκοι, πελώριοι και άστραφτερά πετρώδια που στολίζουν τους άλαβάστριους λαμρούς. Τα μακριά γάντια δίνουν και παίρνουν, παρουσιάζοντας μια χτυπητή αντίθεση με τους άλογιμους ώμους.

Τά κορπάς γίνονται όλα χωρίς μπετέλλες ή τό πολύ έγουνι μία μόνο μπετέλλα για σκέρτο.

Τά μπράτσα στολίζονται με βοι-βόια, άλλα τό βραχιόλια αυτά φοριούνται ψηλά, έκει όπου τελειώνουν τα μακριά γάντια και σ' αυτά αυτά είναι πάντα τοποθετημένα ώραια κρεμαστά ακουλακίκια.

Τά κτενίματα

Φυσικά, με τις άμυγιγέ τουαλέττες πρέπει και τό κεφάλι μας να είναι κάπως... στολισμένο. Πώς όμως να γίνη αυτό, αφού ή μόδα έπέβαλε εδώ και λίγους μήνες έ-

γριο κούρεμα; Τά αυτά των γυναικών δεν ιδρώνουν από κάτι τέτοια, γιατί έξερουν πως ό κομμωτής τους θα τους έτοιμάση άμέσως ένα όμορφο «ποστίς». μία φράντζα, μία τορσάντα, ένα «σινιόν» και θα παρουσιασθούν, όπως τό θέλει ή έπισημη βραδύα.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν μπορεί μία γυναίκα να παρουσιάσθ με βραδυή νεκοτέ τουαλέττα και με έντελώς κουρεμένο κεφάλι. Μόνο που πρέπει όλη ή εμφάνισή της να συνηγορή γι' αυτό.

Πρώτ' άπ' όλα θα είναι πολύ νέα, με φρέσκο πρόσωπο και με ώραιό σχήμα κεφαλιού. Θα είναι λεπτή, ψηλή και θα έχη χάρι και κομψότητα.

'Αν με όλα αυτά είναι και όμορφη τόσο τό καλύτερο. Δεν είναι όμως απαραίτητο. 'Αν παρουσιάσθ με τό κομμένα μαλλιά της σθής με τό κομμένα μαλλιά της

Με τη σειρά έξ άριστερών, προς τό δεξιά: Μία ώραια τουαλέττα από κόκκινο υετωπό βελούδο με κουμπιά από τό νεκοτέ ως κάτω. Φούστα κλός, κορσάκ με σούρες στο στήθος. Τουαλέττα από τούλι «σενιζέ» και μαύρο βελούδο. Τουαλέττα από σατέν πράσινο γκλασέ, με κορσάκ κορσελέ. Τουαλέττα από μπλε κρέπ ντε σουα σε ίσια γραμμή, με ζώνη και φιόγκο ροζ σικλαμέν. Δαντέλ-λένια τουαλέττα με κορσάκ πολύ έφαρμωστό.

δεν θα βάλλη κανένα άπολύτως στολίο στο κεφάλι της. 'Αν όμως προσθεή είτε τορσάντα είτε σινιόν, τότε βαζέ κανένα κομμωτή.

Οί γούνες και τό μαντώ

Και φανίωμε στο μαντώ, όπου τών λόγων πια έχει ή γούνα, την όποιαν παρουσιάζουν έφίτος σε όλη ή μεγαλοπρέπεια.

'Επειδή ή γούνα είναι κάτι πού στοιχίζει πολύ, έκείνη που λαμβάνουν τη μόδα σκεφθήκαν πως έπρεπε να βρεθή τρόπος, να την κάμουν πιο προσιτή. Νά μην είναι πανόμιο αυτόν πού διαθέτουν μεγάλα ποσά για τό γκαρνταρόμπά τους. Νά μπορεί και μία γυναίκα, πού διαθετεί πολύ λιγώτερα, να φορέσθ ένα γούνινο παλτό.

'Ετσι πλάί στις άληθινές άκριδες γούνες βλέπουμε και άλλες πολύ φτηνές, πού και στερεές είναι και ζεστές και όμορφες. Άνιω, λαπέν, ιμιτασιόν άστρακάν, ιμιτασιόν λούτρ, κ. ά.

Τά σχήματα των γούνινων έπανωφοριών είναι διάφορα. Είναι έ-βαζε, άλλα και ρεδιγκότες. 'Αλλα είναι με μαρτεγκάλ και άλλα βέ-στες και μπελέρινες.

Μη λημονώμε όμως τις γρα-δάτες και τις έσάρπες. 'Όταν δέ τίποτ' άπ' όλα αυτά δεν είναι προσιτό, γαρνίρωμε ά-πλώς τό γιακά του έπανωφοριού μας από ντρά κι' έτσι τού δίνωμε μία πιο πλούσια εμφάνισή.

Και τώρα, άς δώμε λιγάκι ποιές είναι οι γούνες, πού φοριούνται έφίτος.

Πρώτα άπ' όλα αυτές πού έχουν μακρύ τρίχωμα. Λύγξ, ρενόρ για γαρνιρίσματα και για άλοκληρα μαντώ, καστόρ, άστρακάν και μπράνινδαντς και όλες οι γκαί-μες τού βίζον.

Για παλά σπόρ προτιμούνται ή «άσέλλο», ή «παντέρ», τό «πόντι», τό «άνιόν» και ή «φώκ άρζαντέ».

Νά πούμε όμως και μία άλήθεια. Τό έξοδο για την αγορά της γού-νας δεν είναι τόσο μεγάλο, όταν ύπολογίζωμε πόσα χρόνια θα μας έξυπηρετήση.

Υποδήματα

Γόδες, φυσικά, θα συνοδεύουν πάντα μια βραδυή τουαλέττα.

Τό παπούτσι αυτό είναι πάντα της μόδας και δεν θα άντικατα-σταθί ποτέ με τίποτ' άλλο. 'Εγι-ναν πολλές άπόπειρες με τά σαν-δαλα, άλλα τό κατ' έξοχήν κομ-ψό υποδήμα για βράδυ είναι και θα είναι πάντα ή γόδα. 'Ασπρη, μαύρη, άτάλαζή, με πάντα γόδα.

Για τις άλλες ώρες της ημέ-ρας φοριούνται παπούτσια με χα-μηλά τακούνια, ξώρραφα, άνασπα-τικά. Φόρμες πλατείες, πού άφή-

νουν στο πόδι όλη την έλευθερία για ένα άνετο περπάτημα.

'Αν ιδίτη την ίδια κυρία με υποδήματα τουαλέττα, θ' άπορησете πως τά πόδια της, πού φαίνονται να είναι τόσο καλά μέσα στα εύρύχωρα και άνετα «μωκασόν», άνε-χονται να φυλακίζονται μέσα στα στενά γοβάκια με τά πανύψηλα τακούνια.

'Αλλά όταν ή μόδα διατάσσει, τολμάει ή γυναίκα να έναντιωθή;

Τό καλό σιδερώμα

Μερικές γυναίκες παίρνουν πολ-λύ άμνηστία τό σιδερώμα, γι' αυτό και τά άποτελέσματα είναι πολ-λές φορές δυσάρεστα.

Τό καλό σιδερώμα είναι και αυτό μία τέχνη και χρειάζε-ται τό έξής κυρίως πράγματα: 'Υπομνη, σανίδα ντυμένη ή τροπέλι ένα καθαρό ψιδό πανί και σιδερό πού ν' άστράφτη από την καθαριότητα.

'Από τά δυσκολώτερα πράγμα-τα είναι να σιδερώσετε άντρικό πουκάμισο ή γυναικείο μπλούζα.

Αυτά τά δυο, είδικά, θέλουν τραπέζι και όχι σανίδα. Το τρα-

πέζι θα είναι τόσο ψηλό ώστε να μη άναγκάζωμαστε να σκυθώμε και κουράζωμε τη μέση μας. Θα είναι έπίσης σε μέρος πού να έχη καλό φως.

Τό πουκάμισο ή ή μπλούζα θα είναι καλά βρεγμένα και θαχώμε κι' ένα πανί για να βρέχουμε τις ζάρες.

'Αρχίζωμε πρώτα από τά μανίκια (άν έχωμε είδικό ζόλο των μανι-κιών τό χρησιμοποιώμε, δεν είναι όμως απαραίτητο).

Μετά τά μανίκια σιδερώνομε τό γιακά από την άνάποδη και ύ-στερα από τό την καλή. Κατόπιν την πλάτη και τελευταίο τό μπρο-στινό μέρος.

Για τό δίπλωμα τού άντρικού πουκάμισου θα χρειασθί να δίτη μία φορά πώς γίνεται για να τό κα-ταλάβετε. 'Όσον άφορα όμως τη μπλούζα, αυτή δεν διπλώνεται, άλλα κρεμείται στο ζόλο.

Τά μάλλινα ύφασματα σιδερώ-νονται πάντα με έθρεγμένο πανί. Δεν άκούωπάμε ποτέ τό σιδερό άπ' εύθείας από μάλλινο ύφασμα, γιατί τυχαλίζει.

Μερικές σιδερώνομε τά μάλλινα φορέματα από την άνάποδη, χωρίς βρεγμένο πανί. 'Αλλ' αυτό δεν είναι δόλοιο σωστό, γιατί άν θελή-σετε ποτέ να γυρίσετε τό φορέμα σας, δεν θα μπορέσετε, γιατί θα έχη τυχαλίζει!

Σεντόνια και μαξιλαρο-θήκες

'Αλλοτε, τά παλιά τά χρόνια, δεν θα μπορούσαμε να παραδε-χθώμε για τά σεντόνια μας άλλο χρώμα από τό λευκό και άλλο ύ-φασμα από τό λινό. Οι συνήθεις όμως της ζωής άλλάξεις. Τό λινό είναι ένα ύφασμα ακριβώτατό από τό λευκό χρώμα καθιστά άναρτι-τητή κάθε τόσο την ποταπαραδότη μπουγάδα. 'Ετσι τά πράγματα άπολοποιήθηκαν. 'Εχουμε ρηί-νια ή κάμποι σεντόνια και άντι λευκών, τά χρωματιστά. 'Εχουν όμως κι' αυτά την όμορφιά τους φτάνει να τά περιποιηθώμε λίγο.

Σ' ένα ήμιλινο σεντόνι ρεζ' πάλ ή μπλε σιελ ή κίτρινο, βαζόμε μια μπροτούρα από άσπρο ήμιλινο, πού την ένωνώμε στο σεντόνι με ρίζα.

Τό ίδιο κάνωμε και στις μαξιλα-ροθήκες μας και κοντά στην υπο-πούρα σχεδιάζωμε ένα άπλο γε-διο με μπουκετάκια από τέσσαρα-πέντε λουλούδια και φυλλακτάκια.

Τρωπώνομε τό άσπρο ύφασμα πάνω στο χρωματιστό σεντόνι κεν-τάμε γύρω-γύρω στο κάθε φύλλο ρίζα και κόδουμε τό ύφασμα πού περισεύει. Στο κέντρο κάθε λου-λουδιού κάνωμε λίγο φιλ τιρέ με μικρά πούα. Τά κλαριά γίνονται με άσπρο άνεβάτο κέντημα.

'Ετσι τά σεντόνια μας μολονότι όχι λινά θα έχουν μία πολύ ώραια εμφάνισή.

Τό πιάτο της έβδουμάδας

Κουνουπιδή πανέ... 'Υπαρχουν διάφοροι τρόποι μαγειρεύματος τού κουνουπιδίου. 'Ενας άπ' αυτούς είναι και αυτός πού θα σας περιγρά-ψωμε. Βράζετε τό κουνουπίδι όλο-κληρό για να μη λυώση. Όταν κρυώση κόβετε κομμάτια σαν μη-κρές βενταλίες, τά βουτάτε σε χτυπημένο αούγο, ύστερα σε κοπανι-μένη γαλέττα, πάλι σε αούγο και τά τηγανίζετε με βούτυρο.

'Αν δεν έχετε αούγο, κάνετε ένα χυλό με άλεύρι νερό και λίγη παρ-μέζανα τριμμένη και βουτάτε μέσα έκει τά κομμάτια. Μπορείτε έπίσης να κάμετε τό τηγάνισμα με λάδι.

Η άλληληγογραφία μου

Κ. Α. Χανιά: Στην έπιστολή σας δεν βρήκα κανένα ποίημα. 'Ως φαίνεται έρχόσαστε να τό έσοκλει-σετε. Σας υπενθυμίζω όμως ότι δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άνα-γνωστών.

Λιόκρινο, Νάπλαιο: Ίμωτα δεν είναι άπορηματικά. 'Αν σας άρέσουν τά βιβλινά να μην μπε-ρίτε να τό κάνετε, άν όχι μη φο-βάστε πως θα είστε άποδοχόρρη-κη, γιατί καθώς θα άντιληφθήκατε και μόνη σας, πολλές είναι οι κοι-μής γυναίκες πού δεν βάδουν τά νύχια τους.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

'Ελληνικό χριστουγεννιάτικο διήγημα

Τρεις μέρες τώρα και τρεις νύχτες, λυσούσε τό μπουρίνι. Βουνά τό κύματα, σκάζανε στα κοφτερά βράχια της άκτής. 'Αφισμένος ό μικρός μώλος τού νησιού, τρικυμισμένο ως και τό ύπνηνο λιμανάκι.

Και ζυγώνανε Χριστούγεννα. Γκρίζος, βαρύς, μολυβένιος, ό ού-ρανός, χωρίς ίχνος ήλιου, χωρίς ύποψια αίσιοδοξίας. Σφύριζε δυνατά ό άνεμος τού πελάγου και πάγανε τις ανύστες στα πρό-σωπα των θαλασσοδωρμένων τού νησιού. Μά, μέσα στα χαμηλά κάτασπρα σπιτόκια, ή ζέστη των τζακιών, έδινε χαρά κι' αι-

σιοδοξία. Χουχουλιάζανε τις χούφτες τους οι θαλασσοδουκοί, μπαίνοντας άπ' έξω, τραβούσανε και κάνα-δυο ποτηράκια ρακί, και συνεχόντουσαν δίπλα στα καλοαναμμένα κούτσουρα...

Μόνο μέσ' στο σπίτι τού Κωνσταντή βασίλευε κρύο χωρίς έλπίδα. Κρύο, πού δεν τό ζεσταίνε ούτε ή φωτιά τού τζακιού, ούτε ή ρακί... Παγερή ή άγωνία, έκανε τις ψυχές να ξεπαγιάζωμε, μαζί με τά κορμιά...

'Ετσι κι' άπόψε. Μαζεμένοι όλοι γύρω στο τζάκι πού σπιθοδούσε, άνήμπορο να τους ζεσάνη... 'Η γυ-ναίκα τού Κωνσταντή, ή 'Ελπίδα, ή κόρη τού ή Μαντώ, ό μικρός ό γυιός τού Στέλιος. Κι' ή άπόγνωση, φο-χτός τέτατος άνάμυσά τους, άκάλεστος, μόνιμος έπισκέπτης τού τελευταίου και-ρού...

— Τίποτα και σήμερα! στέναξε ή 'Ελ-πίδα.

— Μιά βδομάδα τώρα... συμπλήρωσε ή Μαντώ. 'Από την πε-ρασμένη Τρίτη...

— Χριστέ μου!... Βά-νηά τους, έσύ πού γε-ννίσαι αύριο!... Βόηθα μας όλους...

Οί δυο γυναίκες γονα-τίσανε μπροστά στο εί-κονοστάσι με την άναμ-μένη πράσινη καντήλα... Κι' άφίσανε τις καρδι-ές τους να ίκετύνουν σε μία σιωπηλή κατάνυ-ξι τό Θείο Βρέφος...

— Μαύρα Χριστού-γεννα!... μουρμούρισε μέσ' από τά δόντια της ή Μαντώ.

— Μη βλαστήμας, θυ-γατέρα μου!... της είπε αούτηρά ή 'Ελπίδα. Τα Χριστούγεννα πάντα εί-νε άσπρα!...

Ξέσπασε σε άκράτητους λυ-γμούς τό κορίτσι:

— Και πώς θάνοι φέτο για-μάς... Χωρίς τόν πατέρα, χω-ρίς τό Σπύρο!...

— Θα ρθώνε κι' ό πατέρας σου κι' ό άρροβανιαστικός σου!... Έκανε με πίστη ή μάνα της.

Τόσην ώρα πού μιλούσαν οι δυο γυναίκες, ό μικρός ό γυιός τού Κωνσταντή, ό Στέλιος, δεν έβγαζε άνα. Μόνο τις κυττάζε, πότε τη μία, πότε τη άλλη, με τ' άγριεμένα γαλάζια ματία του...

Στό τέλος, πετάχτηκε όρθός:

— Θα πάω έγω να τους βρώ! δήλωσε με δύ-ναμι.

— Σιγά, Στέλιο μου... τόν συμβούλεψε ή μάνα του, κουνώντας μελαγχολικά τό άσπηνίο κεφάλι της. Πού θα πάς με τέτοιο χαλασμό!

— 'Από προχτές παρακαλώ να ξανοιχτή καμιά φαρδάρκα για να τους βρή... Μά κανένας δε θέλει... Είν' όλοι τους δειλοί!

— Ποιός κοτάει, γυιέ μου, να ξανοιχτή με τέτοιο κακό!...

— Λοιπόν, θα κοτώςω έγώ!

— 'Εσύ!... Μά δεν είσαι άκόμα δεκάξη χρονών!... Και θα τά βάλης με τέτοιο φουρντούνα!...

— Θα τά βάλω, κι' άς μην είμαι δεκάξη χρονών! Θα πάω να τους βρώ αφού δεν πάνε οι πιο μεγάλοι...

Προτού προφτάσουν να τόν κρατήσουν οι δυο γυναίκες, χύμηξε ός ό Στέλιος... 'Από την έξόπορτα πού άνοίξε στιγμιαία, μπήκε μέσα ή παγερή πνοή τού Βορριά.

— Πού πάει τώρα τό εύλογημένο παιδί!... μουρμούρισε ή 'Ελ-πίδα άνησυχ.

— 'Αστώνε... Θα πάη άς τό μώλο, και θα γυρίση... Τί θα κάνει; είπε σιγά ή Μαντώ.

Κι' ύστερα, άκόμα πιο σιγά πρόσθεσε:

— Μακάρι νάτανε μπορετό να γυρίσουνε κι' οι άλλοι τόσο εύ-κυλα σαν κι' αυτόν...

παιδί καυτερά τά δυνατά του μαστιγώματα πάνω στο άδύνατο κορμί του...

'Ανήμπορος, σφίγγοντας τις μικρές γροθίες του μ' άνώφελη λύσσα, ό Στέλιος στεκόταν άπάνω στο μώλο. 'Εστειλε τη σκέ-ψη του και την καρδιά του σ' αυτούς πού λείπανε — στών πα-τέρα του, τόν ψηλό καπετάνιο με τά μεγάλα φαρά μουστάκια, στο Σπύρο, τό λυγρόκορμο παλληκάρι με τά δόλωματα μάτια... Είχανε σαλπάρει, εδώ και μία βδομάδα με την άνεμότρατα, την «'Αστραπή», για χαντρό ψάρεμα, στ' άνοιχτά, ός από τό Κα-βουρνήσι. Και τους είχε βρή τό μπουρίνι... Τί νάχανε γίνει!...

Σε μία στιγμή, νύχιος ό Στέλιος πώς, σαν να κόπαζε λιγά-κι ή καταιγίδα... Νάταν άλήθεια, ή μήπως ή-ταν ή φαντασία του!... 'Όμως, νά: Λίγο-λίγο, τά κύματα σά να σκάζανε με όχι και τόσο φού-ρια στο μώλο, τό άλμυρό παγωμένο νερό τόν πιτσιλούσε με πιο μικρά μανία... 'Ο Βορριάς είχε πέσει κάπως, και, σιγά-σιγά, τά βαρείά σκοτάδια, σαν να ξανοίγανε μία σταλιά, έκει προς τό κέντρο τού ούρανού... Μά, νά: Αύ-τό τό τελευταίο, δεν ήταν αούτάπη: Τά πη-χτά σκοτάδια λες και λυώανε, κάτω από ένα έντονο άσπηνίο φως, πούκαίγε πίσω τους, και, ξαφνικά, ή συννεφιά σκίστηκε στα δυο, για ν' άφιση να περάσουν δολοαιμρες οι άχτί-δες τού φεγγαριού!

'Ο Στέλιος θυμήθηκε τά λό-για της μάνας του. Την παρα-μονή των Χριστουγέννων, τά μεσανύχτα, άνοίγουν οι άου-ρανοί!... Και μέσα από τό λαούρι τους άνοιγμα, ξεγλυ-στράνε προς τη γη τά άγγελ-λούδια, για να πάνε να σχημα-τίσουνε την τιμητική φτερωτή φρουρά γύρω από τό Μεγάλο Βρέφος της Βηθλεέμ...

— 'Αβελά του, τό παιδί γονάτισε στις θαλασσοδωρμένες ύγρες πέ-τρες, γεμάτο δέος! 'Η φουρτού-να είχε τώρα σχεδόν τελείως κο-πάσει. Τα σύννεφα φεύγανε δε-ξιά κι' άριστερά, κυνηγημένα από την πανσέληνο. Και ξαφνικά, τό παιδί, ξεχώρισε σά μία φωνή, μακριά, άπ' τά βάθη τού πελά-γους:

— Βοήθεια!...

Μεμιάς, ό Στέλιος πετάχτηκε όρθος. 'Αφουγκράστηκε τρέμον-τας με προσοχή γεμάτη άγωνία... 'Η φωνή ξανάρτασε από βοδεία:

— Βοήθεια!

Ξέσπασε σαν άπάντησι κι' ή φωνή τού Στέλιου από τό μώλο:

— Σπύρο!...

Τρίτη φορά άντήχησε τότε πού δυνατό, ή ίδια φωνή τού πελά-γους:

— 'Εγώ είμαι!... 'Εμείς... Βο-ήθεια!...

— Βοήθεια! ούρλιασε τότε κι' ό Στέλιος, τρέχοντας μ' όλη του τη δύναμη, προς τά πρώτα σπιτόκια τού νησιώτικου χωρι-ού. Τρέχτε... 'Ο Σπύρος... 'Ο πατέρας...

'Ανοίξανε παντζούρια, φάτνες άγουρογεννημένες προβάλλανε: — Τί έπαθε, μωρέ Στέλιο!...

— Τους άκούσα... Τρέχτε... Πάμε να τους βοηθήσωμε...

Τρέξαν άπ' όλες τις μεριές, τις μεριές. Μιά βάρκα σπρώχτηκε δλοταχώς μέσ' στα άπότομα γα-ληνεμένα νερά. Τρία ζευγάρια κουτιά την κάνανε να πετάξη προς τη μεριά της φωνής. 'Ανάμεσα στούς τρεις πού τραβούσανε κουπί, ό Στέλιος πρώτος ξεχώρισε μακριά ένα σκοτεινό σημάδι πάνω από τά άσπηνιούσμενα νερά:

— 'Εκει!...

Σε λίγο, ή βάρκα πλεύριζε μία μεγάλη σανίδα, πού άπάνω της ήτανε γαντζωμένα τρία κορμιά... Για πότε τους άπάσανε και τους τρεις και τους ρίκανε στη βάρκα, για πότε γυρίσανε στη στεριά!...

— 'Ολο τό χωριό τους περίμενε!... Και, μπροστά-μπροστά, ή 'Ελ-πίδα κι' ή Μαντώ...

— Κωνσταντή μου!...

— Σπύρο!...

Σε λίγο, ό Κωνσταντής, ό Σπύρος, κι' ό τρίτος, ό μικρός μω-τός, ό Λευτέρης, είχαν άρπαχτή από είκοσι χέρια, για να με-ταφερθώμε μέσ' στα ζεστά τους δωμάτια, να τυλιχθώμε μέσ' στα στεγνά τους ρούχα, μπροστά στις καλοαναμμένες φωτιές!...

— Είδες, Μαντώ, ότι τα Χριστούγεννα είναι πάντα άσπρα!...

'Η κοπέλλα έπισε γονατιστή μπροστά στα είκονίσματα με την πράσινη καντήλα. Κοντά της γονάτισε με κατάνυξι κι' ή 'Ελπίδα. Δίπλα, στη μεγάλη άουρα, κάτω από τις φλοκατένες άντρομι-δες, κοιμόνταν ήσυχος ό Κωνσταντής.

'Ο Στέλιος, ζύγωσε κι' αυτός και γονάτισε, με τις γυναίκες.

— Σας άρκίζωμαι, πως αυτό δεν θα τό ξεχάσω ποτέ!...

— Σας άρκίζωμαι, πως αυτό δεν θα τό ξεχάσω ποτέ!...

Μα νάι, άνοίξανε, σάς λέω, οι άουρανοί!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Μιά έξυπνη ιδέα

Προχτές, προπαραμονή Χριστούγεννα, η καρσινή το 'Εφτάλια βγήκε πρωί - πρωί και τήλεγε αναφορφυλιά-σμένη :

— Πολύ με σκελεντίζει. 'Εφτάλια μου, αυτός ο διάνος, που καιρό τώρα τον μπασκεντίζω για να τον σφάξω, όπως τ'όχι αντίτιμή ανήμερα.

— Και γιατί, καλέ; ρώτησε ξαφνιασμένη η 'Εφτάλια.

— Γιατί σαν θα τον σφάξω, πρέπει ιστέρ-ιστεμέ να καλέσω την πεθερά μου. 'Αλλά έλα που έκείνη πάει με το παλινό ημερολόγιο! Γι' αυτό, 'Εφτάλια μου, δεν ξέρω πώς να μανουδάρω.

— Μωρή αγαθοερούρα, νί' αυτό χολοσκάς! τού' εἶπε η 'Εφτάλια και γέλασε πονηρά. 'Ακουσε τί πρέπει να κάνεις.

— Για να τα μπασκεντίζω να σφάξω, και να φας το δινό με το σό και το συγγενολό σου, κι' ύστερα να βγεις με συσταλκή και να πής στην πεθερά σου πώς σ'όταν κλέψανε!...

— Μπράβο Φτάλια μου, να ζήσης! Να μιά έξυπνη ιδέα! τού' εἶπε κι' έφυγε γκουστουρί.

Την ίδια όμως νύχτα η 'Εφτάλια, πανούργια και καταφερτζού, όπως πάντα, πήδησε κρυφά την μαντρα τση καρσινής τση κι' ήκασε λίγο σούσφανο μπρός στο κουμπί τση, για να μπαλιντσή ο διάνος. Κι' έτσι χωρίς ταμπούρι, χωρίς να την πάρουνε χαμπάρι, τον πήρε κι' ήφυγε.

Ο Νικολάκης της δεν τὸ πήρε εἶδησι κείνη τή νύχτα.

Μέ' ησυχία την συνείδησι ήβαλε τὸ κολιτεμίρι στην πόρτα τση κι' ήπασε ευχαριστημένη στο γιατάκι τση να κοιμηθῇ.

Τὸ αὐγές με ξεφωνητά και μεγάλο πατιντὶ τὴν ζύπνησε ἡ καρσινή τση γειτονίσσα:

— Σήκω, Φτάλια μου!... 'Ελα γλήγορα!... Πρόφταξε!... Τρέξε!...

— Τί εἶνε, καλέ;... Τί τρέχει;... ρώτησε με συμπονετικό ὕφος ἡ πανούργα 'Εφτάλια.

— Μουκλῆσαν τὸ δινό!... 'Ηβοί, ἔνα τέτοιο ρεζιλὴκι δὲ θὰ τὸ ιταγιαντίσω ντουιαντάν!

— Μπράβο!... μπράβο!... ἔτσι ἄσ-όλοσυ!

Ἡ γειτονίσσα φουοκίστηκε.

— Μά, μωρή 'Εφτάλια, μὴ κογιονάρης, μὴ γελᾷς, καλέ!...

— Γελῶ — τού' εἶπε μ' οὐλο τση τὸ σάν-φρουά — γιατί ἂν κάνης πρόβα για ὅσα πρέπει να πής στην πεθερά σου, σύμφωνα με τὴν συμβουλή που σούδωσα, εἶσαι μεγάλη θεατρίνα!...

— Μά δὲ με πιστεύεις, δὲν καταλαβαίνεις, καλέ Φτάλια μου, πὼς δὲν υποκρίνομαι σ' ἑσένα;...

Κι' ἡ 'Εφτάλια πούκανε μάζους τὴν ἀνῆρεον τὴν ἀποπῆσε και ξεφώνισε τὰ να ἀσοῦτι-ιπασοῦτι:

— 'Εν τάξει!... Μὴν κουράζεσαι... Μὴν ταοάζης και σπαράζης. Πολὺ καλά τὰ καταφέρνεις! Εἶσαι μπριντῆ-δενά! Τρέχα, λοιπόν, να κάνης τὸ θέατρο στην πεθερά σου.

Κι' ἔτσι τὴν ἀποπῆσε ἄψε-σβύσε, και μὴκέ κι' ήφαγε με τὸ Νικολάκη τση τὸν κλεμένο Χριστουγεννιάτικο δινό.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Περασμένο μῆνα μιά γαλεπούλα ἀγορασμένο ἔκανα. Τὸ κόσμος, γαλεπούλα γωρίζ - γωρίζ ἀγορασμένο ἔκανε, καρυνάκια μαρυνάκια δίνει, γαλεπούλα να τρώω, χοντρή - χοντρή να ἔνεται. Χριστούγεννα ἄμα σφαγμένη τὴν κάνουν, πολὺ κρέας να δίνω. 'Αμα ἐγὼ δικὸς μου γαλεπού-λα χιτς καρυνάκια μαρυνάκια ντὴν ἔδινα.

— Σουρπονίτσα, λέω, αὐτὸ τὸ γαλεπούλα ἐγὼ ἄλλα πράματα ταῖσόν με να κάνω, ἄμα Χριστουγεννα σφαγμένο ἔκάνουμε, πολὺ - πολὺ νόστιμο να ἔνεται.

— Τί θὰ τὴν ταῖσης; Σουρπονίτσα μου ρω-τημένο με κάνει.

— 'Εγὼ γαλεπούλα μου παστουρμά ταῖσόν με να κάνω.

Σουρπονίτσα μου, ὠραία ματάκια τῆς γουρ-λωμένα ἔκανε:

— Τρελλὸς εἶσαι, Καραμπέτ; Τρώει ποτὲ ἡ γαλεπούλα παστουρμά;

— Καρυδάκια μαρυδάκια, πὼς τρώει, για-δρονί;

Σουρπονίτσα μου ἔχει λέει, ἄμμα ἐγὼ ἀγορά-παινω, παστουρμάτῃ καλὸ ἰδρίσκω:

— Ακουσε Γορδάνη, λέω, ἔκατὸ δῶμα πα-στουρμά να με δίνης, ἄμμα φιλά - φιλά κομμα-τάκια να κόβης, γαλεπούλα μου φαγόμενο να κάνω.

Παστουρμάτῃ Γορδάνη, χοντρά μάτια του γουολωμένα ἔκανε:

— Τρελλὸς εἶσαι, Καραμπέτ; Τρώει ποτὲ ἡ γαλεπούλα παστουρμά;

— Θὰ φάη και θὰ λὴ και ἕνα τιραγουνάκι ἀπὸ πάνω!

Παστουρμά κομμένο, φιλά - φιλά κομματάκια, παίρνω, ἰσπίτι μου παίρνω, τράτσα ἀνεβαίνω, γαλεπούλα μου λέω:

— Γκέλ, κουζούμ, γκέλ! 'Εγὼ ἔσένα ὠραία πιράματα ἔφερα. Παστουρμά να τρώς, ἄμάν, ἄμάν να λές!

— 'Υστερα πακέτο ἀνοιγμένο κάνω, ἀπὸ μέσα παστουρμά ἔξγάζω, γαλεπούλα ἔδινω:

— Γκέλ, κουζούμ, γκέλ!

Γαλεπούλα παστουρμά μυρισμένο ἔκανε, χιτς δὲν τῆς ἀρέσει:

— Γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ! κάνει.

— 'Εμένα γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ, να μὴ κάνης, κουζούμ, γιατί παστουρμά θὰ τρώς και ἀπὸ πάνω ἕνα τιραγουνάκι θὰ εἰπῇς!...

Τιρεῖς ἡμέρες γαλεπούλα πεινασμένο ἀφίνω, ὕστερα παίρνω και τί βλέπω, γιανδρονί; Ἀνσασ-μένο στην πείνα ἦτανε, χαρτιά, μαρτιά ἔτρωε. Παστουρμάδκια δίνω, σαν τρελλὴ τρώει και ἀπὸ πάνω ἕνα τιραγουνάκι λέει: Γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ!...

— 'Ετσι γαλεπούλα μου παστουρμά συνησιμέ-νο ἔκανε, σιγά - σιγά πολὺ τῆς ἀρεσε. Χιτς τί-ποτα ἄλλο ντὴν ἤθελε να φάη — καρυνάκια μα-ρυδάκια, φωντύνια μουντύνια, καλαμπόκι φε-λιάν φιστίκι, οὔτε να βλέπῃ ἤθελε! Πολὺ πα-στουρμά ἔφαγε, πολὺ χοντρή ἔνι, ἕνα μῆνα, ὕ-στερα, Χριστουγεννα ἔρχονται γαλεπούλα μου σφαγμένο ἔκάνω.

Χριστουγεννα ἰσπίτι μου μονχαπῆτι εἶχα. Πολλοὶ φίλοι ἦτανε ἄμμα Σουρπονίτσα μου τιραπέζι στρώνει, οὔζακι φέρνει, ρετσίνα με-τσίνα και ὕστερα γαλεπούλα στὸ πιατέλα μέσα.

Οὔζακι πίνουνε, ὕστερα μεξὲ γαλεπούλα ἡ-παίνουνε.

Τιρώει ὁ ἕνας, ὕστερα λέει:

— Πά, πά, πάσα!

Τιρώει και ἄλλος, ὕστερα λέει:

— Μωρὲ τί εἶνε τοῦτο! Μωρὲ τί λουκουμί εἶναι αὐτό! Μωρὲ τί θαῦμα εἶναι αὐτὴ ἡ γα-λούλα!

— 'Εγὼ τότε λέω:

— Γαλεπούλα μου ἕνα μῆνα παστουρμά ταῖ-σόν με ἔκανα γι' αὐτὸ ἔτσι ὠραῖο ἔνι!

Βαί, ἐσάγλου ἔσκελερ. Μόλις αὐτὸ εἶπα:

— Φτοῦ, φτοῦ, φτοῦ, κάνουν! 'Αἰδία! Γι' αὐτὸ μωρίζε, ἔτσι!

Τότε και ἐγὼ ἔξω φρενῶν ἵνομαι:

— Φτοῦ στὰ μούτρα σας, κιοπούλου κιοπε-κλέρ! Γαλεπούλα ἐγὼ μοναχὸς μου θὰ τρώω, ἔ-σεις, ἔλῃς και γωμὶ να τρώω!...

— 'Εγὼ γαλεπούλα ἔφαγα, ἄμμα πολλὰ ἔλια ἔ-κανα. Γαλεπούλα μου νόστιμο ἔνι ἄμα λίγο πα-στουρμά ἐμύριζε, ἰστέ. Ζαρὰρ γόν.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἔτοιμοι!

Σὰς βλέπω ὅλους να ἐτοιμαζώσαστε. Σὰς βλέπω να παίοντε ἐκεῖνο τὸ ψευ-τογενικό και ψευτοὑποκρωτικό μειδι-σμα που τὸ γνωρίζω πολὺ καλά. Σὰς βλέπω να τρώετε τὰ νέρια σας προκα-ταβολικῶς. Καὶ σὰς βλέπω ὅλους ἐτοι-μους να μοῦ πῆτε τὸ «αἴσιον και εὐτυ-γες τὸ νῦν ἔτος, κύριε Πελοπίδα» και να περιμένετε να τοσπώσετε τὸ ρεγλό.

Μάλιστα! 'Απάντες και ἀπαξάπαν-τες ἐπὶ σκοπόν.

Γκαρσόνια και πα-ραγκασόνια, κλη-τήρες και παρακλη-τήρες, ιμπαριέρες, θυωροὶ και ὑ-ποθυωροὶ και πα-ραθυωροὶ, και ὅλο τὸ σινάφι τὸν εὐγε-τὸν νῦν ἔτους. 'Ενετε, στήσι κι' ὅλας τὸν κουμπάρι κι' ἐτοιμαζώσαστε για τὴν εἰσπραξί. 'Αἴσιον και εὐτυχές και «καλὴ πρωτο-νοοσία» και «τὶ ποσοεισθε».

Καὶ τὸ πόσο μοῦ δίνετε στὰ νεῦρα, δὲν λέγεται. Βλέπω τὸ μελῖρουτο μει-διᾶσά σας και τὴν ὀψιμη προθυμία ἐ-ξυμνητήσεως και τίς ψευτοὑποκλίσεις και τὰ λοιπὰ-λοιπὰ και μοῦ δίνετε μὲν στὰ νεῦρα, με κάνετε να μειδιᾶ δὲ ἐν-δομῶνως. Διότι, για μένα τουλάχιστον, ὁ κόπος σας πᾶει ἀδίκαι. Διότι ἀπὸ μέ-να τουλάχιστον δὲν πρόκειται να ἰδῇτε δαγυλὴ τσακιστὴ εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαν-τᾶ! 'Εννοοῦθε!

Καὶ γιατί παρακαλῶ; 'Ορίστε; 'Εθι-μον: Ποιὸς τὸδωλε αὐτὸ τὸ ἔθιμον; 'Ε-πειδὴ πρόκειται να υπῆ θέμα χρόνος, ἔ-χω καμμία ὑποχρέωσι σὲ κάθε «χρόνια πολλὰ» να βάζω τὸ νῦν στην τσέπη και ν' ἀδειάζω τὴ δική μου, για να νευίτῃ ἡ δική σας! 'Απὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ, δηλα-δή: 'Υπάρχει κανένας νόμος που να ορί-ζῃ αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι; 'Αν ὀδῶναι να μοῦ τὸν φέρετε να τὸν συζητήσουμε, 'Αλ-λά ἄμα μοῦ κάνετε κουδέντα για ἔθιμον πολὺ ἀσχηπὸ ἀπάντησι θὰ λάβετε.

Διότι ἐμένα δὲν μοῦ δίνει κανεὶς κύ-ριοι. Καὶ ἐσ' ὅσον ἐμένα δὲν μοῦ δίνει κανεὶς, για ποῖο λόγο θὰ δῶσω ἐγὼ; Για να εἰσπράξω τὴν εὐγὴ «αἴσιον και εὐ-τυχές»; Να μοῦ λείπη. Εἶμαι ἐναντίον τὸν εὐγὴν, ποῦ παντὸς ὅταν διδωται για βδελουρὸς εἰσπρακτικὸς σκοποῦς. Τὸ εἶπα και ἄλλοτε και τὸ ἐπαναλαμ-βάνω για να σὰς ἐντυπωθῇ και να τὸ πάρετε ἀπόφασι. Καὶ ἀδίκως ἀκούζετε τὴν γεροῦκλα σας. Οὔτε εὐγὰς ἐπιθυμῶ, οὔτε μειδιάματα. 'Εννοοῦθε! 'Αλλοι-ὼς ἐδὼ εἴμεθα καί!...

— 'Ορίστε κατὰστασις! 'Χρόνια πολ-λὰ» στὸν ἕνα, «αἴσιον και εὐτυχές» στὸν ἄλλο και τοιμπαμε τὸ εἰκοσάρι του κύρ Νικολάκη, τὸ δεκάρικο του κύρ-Γιάννη, τὸ τοιαντάρι του κύρ-Βασίλη, που εἶναι και γαλαντῶμος τὸ τάλληρο του κύρ-Θανάση και νευίζουμε τὴν τσέπη μας και εἰς εὐγὰν τὸν κοροῖδον.

Λοιπόν, τὸ εἶπαμε: 'Ευεῖνα σβύστε με ἀπ' τὸ νόστι.

— 'Αν ἐνετε νομισμένο στον καταλόγο σας τὸ δῶμα Πελοπίδας, πάστε μιά μεγάλη νομολάστιγα και σβύστε τὸ και φυσῆτε κι' ὅλας να φύ-γουν και οἱ σκόνες. Αὐτὸ, πρώτον. Δεῦ-τερον να μὴν τοιμῆσῃ κανεὶς ν' ἀπλῶ-σῃ τὸ νῦν του για να εἰσπράξῃ τὸ ἀντί-τιμο τὸν εὐγὴν, γιατί θὰ τοῦ τὸ θραύ-σω. Καὶ τὸ ἔθιμο να τὸ λέτε ἐκεῖ που περνᾶτε. Γιατί ἂν ἐνετε σείς τὸ ἔθιμο να εἰσπράξτε, ἐνω κι' ἐγὼ τὸ ἔθιμο να μὴ δίνω. Μιά για πάντα και μὴ μοῦ γαμονελάτε, γιατί πάει ἀδίκαι τὸ μελί. 'Αναιδεῖσται!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΖΑΚ ΛΑΤΟΝΣ Τὸ Ματωμένο ΧΕΡΙ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

— Βεβαιώθηκε καλὰ, Τόμ; — Μάλιστα, κύριε Βί-λιγκτον. Τώρα μόλις γύ-ρισα ἀπ' τὴν «Τράπεζα τὸν Δύο Κόσμων». Με τὴν πρόφα-σιν πὼς ἤθελα να ἐλέγξω τὸ λογαριασμὸ σας, πήρα ἀπ' τὸν ὑπάλληλο τὰ βέβλια, κι' ἔτσι μπόρεσα να ρίξω μιά ματιά στη μερίδα τῆς γυναίκας σας.

— Τί εἶδες, λοιπόν;

— 'Οτι, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ κ. Μίρκα Βίλιγκτον πιστώ-θηκε με τὸ τεράστιο ποσὸν τὸν χιλίων ἑκατομμυρίων δολλαρί-ων. 'Ο θεὸς πατέρας τῆς, ὁ μαχαράγας τῆς Λαχώρας, πέ-θανε κι' ἄφησε περιουσία 2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Σύμφωνα με τὴν διαθήκη του, θὰ μοιραστὸν τὴν κληρονομία ἡ γ' ἡ πρῶ κέρη του πριγκίπισ-σα Νέδα και ἡ θετή, δηλαδή ἡ σύζυγος σας. Τὸ μερίδιό λοι-πὸν τῆς τελευταίας, κατετέθη στην «Τράπεζα τὸν Δύο Κό-σμων».

Χίλια ἑκατομμύρια!... Να τὸ ποσὸν που μοῦ χρει-αζόταν για να ζῶσω ὡπως κα-ταλαβαίνω ἐγὼ τὴ ζωή!

— 'Ο διάλογος αὐτός, γινόταν στὸ γραφεῖο τοῦ τραπέζιτου Οὐίλ Βίλιγκτον — που ἦταν ἕνας ἄντρας μόλις 35 χρονῶν — και τοῦ ἐμπιστοῦ γραμ-ματέως του Τόμ Τόμας.

— 'Ο τραπέζιτης βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Τὸ πρόσωπό του γι-νόταν σιγά-σιγά ἀγριο, ἀπαί-σιο. Τα χεῖλη του σφίχθηκαν, τὰ μάτια του πέταξαν λάμψεις φοιχτές. Τέλος, πρόφερε με βροχὴν και τρεμουλιαστὴ φωνή, τὴν ἀπόφασί του:

— Αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ θέ-λω, με κάθε θυσία! Μά ἡ γυ-ναῖκα μου δὲν θὰ μοῦ τὰ δώ-σῃ ποτέ... 'Ω, τὴν ξέρω καλά ἐγὼ αὐτὴ τὴν γυναῖκα, που τρέ-χει στίς φλέδες τῆς τὸ ἀγριο ἰνδικὸ αἷμα!...

Κι' ἀφοῦ σάπασε λίγο, συγ-κέντρωσε ὅλη τὴν σιδερένια θέ-λησι του, νίκησε τοὺς ὕστα-τους διαταγμούς και τοὺς φό-βους του και πρόσθεσε:

— 'Απόψε, Τόμ, πρέπει να σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα μου, τὴν ὥρα που θὰ κοιμάται!

— 'Ο Τόμ Τόμας δὲν εἰδεῖξε ἐκ-πληξί, οὔτε ταραχὴ για τὴν διαταγὴν που τοῦ δόθηκε. Σαν νάταν συνηθισμένος σὲ τέτοια πράγματα, ρώτησε με ἀπά-θεια:

— Πὼς μπορεῖ να γίνη ἡ δολοφονία, κύριε Βίλιγκτον, χωρὶς να ἐνοχοποιηθῇ;

— Θὰ σοῦ δώσω τὸ κλειδί τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς γυ-

ναίκας μου. Ἡ Μίρκα πέφτει ἀπὸ νωρίς στὸ κρεβάτι και κοι-μάται βαρεῖα. Θὰ μῆπς, λοι-πόν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα και θὰ μῆπῃς τὸ μαχαίρι σου στὸ στήθος τῆς!

— 'Υστερα, ἀφοῦ βεβαιώθῃς πὼς εἶναι νεκρή, θὰ βάψῃς με λίγο κόκκινο χρώμα τὴν πα-λάμη σου και θὰ τὴν ἀποτυ-πώσης πάνω στὸ μαξιλάρι τῆς γυναίκας μου.

— Θυμάσθαι! φώναξε ὁ Τόμ. Κι' ἔτσι ἡ ἀστυνομία θὰ πιστέψῃ, ὅτι τὸ ἐγκλημα ἔγινε ἀπ' τὴν ὄρατη, ἀσύλληπτη και παντοδύναμη συμμορία τοῦ «Ματωμένου Χεριού». 'Ω, σὰς θαυμάζω, κύριε Βίλιγκτον!

— 'Αφῆς, τώρα τοὺς θαυ-μασμούς κι' ἀκουσέ με. Στὸ τέλος, θὰ κλειδώσῃς τὴν πόρ-τα, θὰ μοῦ φέρῃς τὸ κλειδί και θὰ φύγῃς για τὸ σπίτι σου. Τα ὑπολοίπα εἶναι δουλειὰ δι-κή μου. Κανεῖς δὲν θὰ σὲ ὑ-ποπτεῖται... οὔτε κι' ἐμένα. Κι' ἔτσι θὰ κληρονομήσῃ τὰ 1000 ἑκατομμύρια ἡ κόρη μου Λίλιαν, ἕνα κοριτσάκι 3 χρο-νῶν. Διαχειριστὴς τῆς περιου-σίας τῆς θὰ εἶμαι ἐγὼ, φυσί-κα. Κι' ὥσπου να μεγαλώσῃ και να μοῦ ζητήσῃ λογαρια-σμὸ, ἔχουμε πολὺν καιρὸ.

Μιά χειροφὰς ἐπισφράγισε τὴν ἐγκληματική συμφωνία. 'Ε-πειτα οἱ δύο ἄντρες χωρίσθη-καν. 'Ο Τόμ γύρισε στὸ γρα-φεῖο του κι' ὁ Βίλιγκτον πῆγε να βρῇ τὴν γυναῖκα του που τὸν περίμενε.

Β.

Ἡ Μίρκα Βίλιγκτον, που ὁ ἄντρας τῆς τὴν εἶχε καταδι-κάσει σὲ θάνατο με τὴν ἀ-ναληψία ἦταν μιά γυναῖκα 26 χρονῶν, με ἐξαιρετικὴ καλ-λονή.

Εἶχε ἡγεμονικὸ παράστημα, σῶμα τέλειο, εὐγενική ψυχὴ καὶ λεπτοὺς τρόπους. Τὰ με-γάλα μαῦρα μάτια τῆς και τὸ βαθυμελαχροῖνο πρόσωπό τῆς πρόδιδαν τὴν κατωγυγὴ τῆς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας.

Εἶχε προκαλέσει τὸ γενικὸ θαυμασμό, ἀμέσως μόλις ἐμ-φανίστηκε στὴ Νέα 'Υορκ, ὡς σύζυγος τοῦ τραπέζιτου Οὐίλ Βίλιγκτον, που εἶχε ἐπιστρέφει ἀπ' τῆς Ἰνδίας. 'Απὸ τότε, ἔ-λαμπε σαν ἥλιος ὁμορφίας, στὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλο-νια. Οἱ θαυμασταὶ τῆς τριγύ-ριζαν σὰν μέλισσι. Τὸν κάκου, ὅμως ἀγωνίζονταν να κατακτή-σουν τὴν καρδιά τῆς. Δὲν ἀ-γαποῦσε τὸν ἄντρα τῆς ἡ Μίρ-κα, ἀλλὰ και δὲν φαίνονταν δια-θεγμένη να τὸ ἀπίστη.

Ὁ Τόμ Τόμας, οἱ θαυμασταὶ τῆς δὲν ἀπελπίζονταν. 'Ο πιδ ἔ-πιμονος ἀπ' αὐτοὺς, ἦταν ἕ-νας Μεξικανός, που θὰ μὰς ἀπασχολήσῃ ἀργότερα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ περιέργοι με-ταχειρίσθηκαν ὅλα τὰ μέσα, για να εἰσχωρήσουν στὸ μυ-στήριο που περιέβαλε τὸ πα-ρελθόν και τὴν καταγωγή τῆς ὠραίας Μίρκας. Ἐξέτασαν, ἔ-φαζαν, κατασκοπεύσαν, κατέ-φυγαν σὲ γραφεῖα πληροφορι-

ων, κι' ἐπὶ τέλους ἀνακάλυψαν τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Μίρκα ἦταν καρπὸς τοῦ φλογερῶ ἔρωτος τοῦ βαθύ-πλουτου μαχαράγῃ τῆς Λαχώ-ρης και μίας Ἀγγλίδας ἀρι-στοκρατίσσης. 'Ο Βίλιγκτον εἶχε μόλις αὐτὸ τὸ μυστικὸ και συνέλαβε τὸ σχέδιο να γί-νῃ ἄντρας τῆς νόθου κόρης τοῦ μαχαράγῃ, περιμένοντας πολλὰ ὠφέλη ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο.

Ἡ Μίρκα ἦταν τότε 18 χρο-νῶν, ἀληθινὸ ζωντανὸ λουλου-δί. Εἶχε ἐλευθερὰ εἰσοδὸ στὸ ἀνάκτορο τοῦ μαχαράγῃ, που τὴν ἀγαποῦσε σὰν γνήσια κό-ρη του.

Ὁ Βίλιγκτον, ἐξ ἄλλου, ἦ-ταν ὠραίος ἄντρας. Εἶχε ἡ-πτὺς τρόπους και καλὴ ἀνα-τροφή. Δὲν δυσκολεύθηκε, λοι-πόν, να τραβήξῃ τὴν προσοχή πρώτα κι' ὕστερα τὴν συμπά-θεια τῆς Μίρκας.

Κανεῖς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση στὸ γάμο τους. Κι' ἔτσι ἐγι-ναν σύζυγοι.

Σὲ λίγο καιρὸ, ἡ μητέρα τῆς Μίρκας πέθανε. Ὁ Βί-λιγκτον διέλυσε τότε τὴν Τρό-πεζα που εἶχε ἰδρύσει στίς Ἰνδίες και πῆγε να ἐγκατα-σταθῇ στὴ Νέα 'Υορκ.

Ποῖν φύγῃ ὅμως, ὁ μαχαρά-γας τὸν κάλεσε στὸ ἀνάκτορό του και τοῦ εἶπε:

— Ἡ γυναῖκα σου εἶναι κό-ρη μου. Κάμε τὴν εὐτυχισμέ-νη, και να εἶσαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀνταμειφθῇς γι' αὐτό. Με-τὰ τὸ θάνατό μου, οἱ ἱθασμοί μου θὰ μοιραστὸν σὲ δύο ἴσα μερίδια. Τὸ ἕνα θ' ἀνήκῃ στὴ νόμιμη κόρη μου Νέδα και τ' ἄλλο στὴν γυναῖκα σου, τὴ Μίρκα.

Κι' ὁ μαχαράγας κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Τὸ κολασ-σιστὸ ὅμως ποσὸν που κληρο-νόμησε ἡ Μίρκα ἔγινε αἰτία τῆς θανατικῆς καταδίκης τῆς ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς. Γιατί ὁ Βίλιγκτον διψοῦσε γι' αὐτὰ τὰ πλοῦτη, για να μπορέσῃ να ρι-χτῇ σὲ μιά ζωὴ ἀπολαύσεων και σπατάλης, ὀργίων και τρέλλας.

Γ.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ σούρουπο, ὁ Τόμας πῆρε τῆς τελευταίας στήν καρδιά, πρόσθεσε, 'Ενα

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

να είδοποιήσουμε την άστυνομία και τις Πρώτες Βοήθειες. Ίσως μπορεί ακόμη να σωθώ. —Κάμε ό τι ξέρεις. Τόμ Έ-γώ τάχα χάσει είμαι άνίκανος να σκεφθώ!

Πραγματικά, σε λίγο ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο παρέλαβε το θύμα του δυστυχήματος και το μετέφερε στην πλησιέστερη χειρουργική κλινική. Έκει, ο διευθυντής της εξέτασε τα τραύματά του, κούνησε άπελπισμένα το κεφάλι του και είπε: —'Η Έπιστήμη είναι άνίσχυρη! Μόνον ο Θεός μπορεί να σώσει το Νάτ Πίνκerton.

Η'

Στη σάλλα ενός μικρού και κομψού σπιτιού της 33ης Όδου, τέσσερες κομψοί κύριοι, που άνηκαν προφανώς στην άριστοκρατία της Ν. Υόρκης, κάθονταν σε άναπαυτικές βελούδινες πολυθρόνες και περίμεναν μ' ύπομονη κάποιον που άργούσε να φανή.

—Πώς άργεί έτσι; είπε ένας απ' όλους. 'Η ώρα είναι 11 παρά 2'.

—Ας περιμένουμε δυό λεπτά ακόμη. Ο Άριθιός 47 είναι πάντα ακριβέστατος στα ραντεβού του. Θάρη στις 11 ακριβώς, όπως μας είπε.

Και πραγματικά, όταν το ρολόι σήμανε έντεκο φορές, έτριζε έλαφρά μία μεγάλη βελούδινη, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου, μετακινήθηκε κι άνοιξε έναν πόρτα. Και βγήκε από εκεί ένας άντρας λίγο σκυφτός, ντυμένος επίσημα αλλά λιτά, σαν μικρο-υπάλληλος.

Είχε μακριά και φαρά μαλλιά. Το πρόσωπό του κρυβόταν με μία μεταξωτή μαύρη μασκά. Οι άλλοι σπκώθηκαν και χαιρέτησαν με σεβασμό, ψιθυρίζοντας μεταξύ τους:

—Ο Άριθιός 47!

Εκείνος άνταπέδωσε το χαιρετισμό τους με μία κλίση της κεφαλής, καθώς σε μία πολυθρόνα προωρισμένη γι' αυτόν, και ρώτησε, τον πρώτο κύριο προς τα δεξιά:

—Τί νέα έχομε. Πίτερ Πίτερσον;

—Ο Τόμ Τόμας μας πρόδωσε, άρχισε. Πέρασε στους έχθρους μας, στη συμμορία του «Σταχτιού Γάντι».

—Μά δεν έπρόκειτο, νθες τη νύχτα, να δολοφονήση τη Μίρκα Βίλιγκτον;

—Ναί, αλλά δεν έξετέλεσε τις διαταγές μας... μολονότι τον βοήθησε κι' ο σύζυγος, γιά να έξοντώση τη γυναίκα του και να κληρονομήση τα εκατομμύριά της.

—Αλλά τί έκαμε;

—Άγνωστοι λόγοι έσπρωξαν το «Σταχτιό Γάντι» να προστατέψη και να σώση τη Μίρκα Βίλιγκτον. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Τόμας βοήθησε σ' αυτό και διέκοψε κάθε σχέσι του μαζί μας.

—Ο άρχηγος σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα είπε:

—Αφίστε τον να πιστέψη πως άδιαφορούμε γιά τη λιποταξία του. Να μη τον έλγουμε, αλλά να τον έπιλέψετε άγρυπνα. Ο άνθρωπος αυτός έζει που βοήσκει ή Μίρκα Βίλιγκτον. Όταν χρειαστή να μας δώση πληροφορίες, θα τον συλλάβουμε... Έχεις να μου άνακοινώσης τίποτ' άλλο;

—Ναί, άρχηγέ. Ο Νάτ Πίνκerton δολοφονήθηκε.

—Α, το διαβόλησθω! Γλυτώσαμε λοιπόν απ' αυτόν; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισι

Ε. ΤΖ. ΟΥΕΛΛΣ

12ον

—Έμεινα γιά πολύ ά-κόμη στο παρατηρητήριο μου. Σκεπτόμουν τώρα πως είχα άφίσει να με παρασύρη μία άνηκουστη τρέλλα. Μου φαινόταν πως είχα προδώσει τη γυναίκα μου κι' ολόκληρη την ανθρωπότητα, κι' ένοιωθα τυφώς γι' αυτό...

Αποφάσισα στο τέλος να έγκαταλείψω τον παράξενο εκείνο φανταστικόπο και να ελαχρήσω στο Λονδίνο. Έκει θα είχα περισσότερες πιθανότητες να μάθω τί έκαναν οι Άρειοι και ποιά ήταν ή τύχη των όμοιών μου.

Η'

Όταν έγκατέλειψα τον πυροβολητή, κατέβηκα το λόφο, ακολουθώσα το μεγάλο δρόμο, πέρασα τη γεφύρα που ώδηγούσε στο Λάμπενθ. Το Κόκκινο Χρό-τι σκέπαζε όλοτετα, είχε αρχίσει όμως ν' ασπρίζη εδώ κι' εκεί, απ' την άσθενεια που εξαπλωνόταν ταχύτατα και το κατέστρεφε.

Στη γωνιά του δρόμου που έβγαζε στο σταθμό του Πούιντεν, βρήκα έναν άνθρωπο ξεπλωμένο καταγής. Ήταν ζωντανός, αλλά σκεπασμένος με μαύρη σκόνη, σαν καπνοδοξακαθαριστής, και μεθυσμένος τόσο που δεν μπορούσε να μιλήση. Δεν κατάφερα να μάθω τίποτε από αυτόν.

Σ' όλο το μήκος του δρόμου, υπήρχε παντού ένα παχύ στρώμα μαύρης σκόνης. Μία τρομακτική ήρεμία βασίλευε παντού.

Σ' ένα φούρνο, βρήκα φωνή μαγαζιάτικο, ξερό, μουλιασμένο, αλλά φαγώσιμο άκούη.

Πέρασα μπροστά από μερικά σπιτία που καίγονταν. Το τρί-ζιμο των φλογών μούφερε μία κάποια άνακούφισι, μέσα στη νεκρική σιωπή.

Συνάντησα πάνω από δέκα πτώματα στο δρόμο μου, όλα σκεπασμένα από μαύρη σκόνη. Μερικά απ' αυτά, είχαν μεταπο-τισθί απ' τα σκυλιά.

Τα καταστήματα ήσαν κλειστά, όπως τις Κυριακές. Όσα όμως πουλούσαν τρόφιμα, είχαν λεηλατηθή.

Μία γυναίκα κουρελοντυμένη, ήταν σωριασμένη σ' ένα κατώ-φλι. Το ένα χέρι της ήταν κα-τακοιμημένο από μία στασιμένη μπουτίλια σαμπάνιας που κρο-τούσε ακόμη. Φαινόταν κοιμη-μένη, μα ήταν νεκρή.

Όσο προχωρούσα προς το κέντρο του Λονδίνου, τόσο ή σιωπή γινόταν έντυπωσιακότερη... Σαφηνικά, άκουσα γιά πρώτη φορά κάτι σαν μακρινό ούρ-λιασμα, ή σαν λυγμό. Στοιμάτη-σα κι' άναρωτήθηκα τί μπορού-σε να ήταν αυτό.

Θάλεγε κανείς, ότι ή έρημη πολιτεία είχε άποκτήσει φωνή, γιά να έκφραση την έγκατάλει-ψι και τη μοναξιά της.

«Ούλ-λά, ούλ-λά, ούλ-λά...», έσκόλυοιτο με βγγγία ή υπερ-κείμενα εκείνη φωνή.

Σκεπτόμνα να μω στο Μου-

σείο Φυσικής 'Ιστορίας και ν' ά-νεβώ στον ψηλότερο πύργο του, γιά να ιδώ από εκεί πάνω τί συνέβαινε. Μά προτίμησα να μεί-νω στο δρόμο, όπου βάταν εύκο-λότερα να βρώ μία κρύπτη, σε κάθε περίπτωση.

«Ούλ-λά, ούλ-λά, ούλ-λά...». Ο άλλος εκείνος θήνος δυ-νάμεινε όλοένα, έπηρεάζε τα νευ-ρα μου και μ' έκανε να νοιώθω πιο πολύ την κούρασι, την έ-ξάντλησι, την πείνα και τη δί-ψα μου.

Η μοναξιά μου μού φάνηκε άνυποφορη. Θυμήθηκα διαφόρους φίλους μου, ξεχασμένους από χρόνια... Σκέφθηκα τα δηλητήρια που υπήρχαν στα ντουλάπια των φομακίων, και τα πισία που βρισκόταν στις ταβέλες...

Απ' τα κάγκελα των υπογεί-ων μερικόν σπιτιών, έβγαίνει μία μυροδιά άποσυνθέσεως.

Μπήκα σε μία ταβέρνα, γιά να φάω και να πιώ. Αφού χόρτασα καλά, ξεπλύθηκα σ' ένα πάγκο και με πήρε ο ύπνος.

Όταν έγυμνησα, άντήχησε πάλι στ' αυτά μου το πένθιμο μοιρολόγι.

Πήρα μαζί μου λίγα τρόφιμα και ξεκίνησα πάλι, μέσ' στο σκοτάδι που είχε αρχίσει να πέ-φτει.

Είδα τότε να ξεπροβάλλη πά-νω απ' τα δέντρα ο «σκούφος» ενός γίγαντος Άρείου. Άπο εκεί φαινόταν πως έβγαίνει εκείνος ο λυγμός.

Δεν ένοιωσα διόλου τρόμο.Μού φαινόταν φυσικό και απλό που τον έβλεπα εκεί. Έμεινε άκίνητος και ούρλιαζε συνεχώς — δίχως να μπορεί να καταλάβω γιατί.

Ίσως ή κούρασί μου δεν μ' ά-φηνε να αισθανθώ φόβο. Πάντως, με κυριέψε άλλον, μία περιέρ-γεια να μάθω το λόγο της μο-νότονης εκείνης κραυγής.

Προχώρησα με προφύλαξι κι' έφτασα κοντά στον άκίνητο Ά-ρειο. Σαφηνικά, άκουσα μονιασμέ-να γαυγίσματα κι' είδα να τρέ-χη προς το μέρος μου ένας σκυ-λος, κρατώντας στα δόντια του ένα κομμάτι σαπιμένο κρέας. Κάμποςά άλλα σκυλιά, τον κυνη-γούσαν γιά να του το πάρουν. Αφού άπομακρύνθηκαν, συνέχισα κι' έγω το δρόμο μου.

Κοντά σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό, βρήκα τα υπολείμματα μιας Μηχανής με Χέρια. Είχε γκρεμιστή πάνω της ένα σπιτί και είχε τσακίσει τους πλακά-μους της. Μού ήρθε τότε ή ι-δέα, ότι ή μηχανή αυτή είχε ξε-φυγει απ' τον έλεγχο των Άρει-ων, είχε πέσει με όρη πάνω στο κτίριο κι' είχε καταστραφή.

Στο μισοσκόταδο του δειλι-νού, διέκρινα πάνω στο καθί-σμα της μηχανής αίματα και τα λείψανα ενός Άρείου, που είχαν αφήσει τα σκυλιά.

Έκπληκτος από τα θέαματα αυτά, τράβηξα προς το Πρί-μορ Χίλλ. Άνάμεσα στα δέντρα, διέκρινα μακριά ένα δεύτερο Ά-ρειο, οσθίο και σιωπηλό.

Τα θνητά ούρλιασματα του πρώτου, σταμάτησαν έαφνικά, ά-πότομα, και τα διαβέθηκε βα-θεία σιωπή. Το σκοτάδι με τυ-λίγε όλοένα, δίνοντάς μου την έντύπωσι του άπόλυτου θανάτου.

Μού φαινόταν πως όλη ή πο-λιτεία με κύτταζε με μάτια φαν-τάσματος.Τα παθήματα των σπι-τιών έμοιαζαν σαν άδειανές κύ-

χες σε κράνια νεκρών. 'Η φρίκη έσφίγγε την ψυχή μου. Τόβαλα στα πόδια έαφνικά, γιά ν' άπο-μακρυνθώ απ' την άνυποφορη έ-κείνη ήρεμία.

Κρύφθηκα σ' ένα περίπτερο ά-ναμονής λεωφορείου, γιά να γλυ-τώσω απ' το σκοτάδι και τη σιωπή. Πριν όμως ακόμη ξεμε-ρώση, ξαναβρήκα το θάρρος μου και πήρα πάλι το δρόμο του Ρέτζεντ Πάρκ.

Στην κορυφή του λόφου του Πρίμορ, ύψωνόταν, μπροστά στο φόντο του αστροτάλιου ούρα-νού, ένας τρίτος Άρειος, όθιος κι' άκίνητος, σαν τους άλλους.

Πήρα τότε την τρελή απόφα-σι να βάλω τέλος στο μορτύ-ριό μου — μία και δεν εύρισκα το θάρρος ν' αυτοκτονήσω. Προ-χώρησα, λοιπόν, προς το γίγαν-τα, χωρίς να πάρα καμμία προ-φύλαξι. Όσο πλησίαζα κι' άρ-χιζε να χαράζει, έβλεπα κάμπο-σα κοράκια που φτερουγίζουν γύ-ρω στο σκούφο της πολυμικής μηχανής. Η καρδιά μου χτύπησε γοργά κι' άρχισα να τρέχω.

Έφτασα στην κορυφή του λό-φου, πριν ακόμη βγί ή ήλιος. Τεράστιοι όγκοι χύματος είχαν μετακινηθή, σχηματίζοντας ένα περίφραγμα γύρω απ' το τελευ-ταίο και μεγαλύτερο στρατόπεδο των Άρειων. Λίγος κανόνς ά-νέβαινε ακόμη προς τον ούρανο.

Η σκέψι που μού είχε περά-σει, γινόταν όλοένα πιο πραγμα-τική, πιο πιστευτή. Έτρεμα, όχι απ' το φόβο, αλλά απ' την άνυπομονή, όσο πλησίαζα στον άκίνητο γίγαντα. Έξω απ' το μετάλλιο σκούφο, κρέμονταν κάτι πλάσφαρες σάρκες, που τις κοιμάτιζαν τα όρνια...

Σκαρφάλωσα σ' ένα σωρό χώ-ματος και είδα το έσωτεριό του στρατοπέδου. Σ' ένα άπέραντο χώρο, βρισκόταν φέρην-μύδρον πελώριες μηχανές και σκορπι-σμένα υλικά. Κι' οι Άρειοι ή-σαν όλοι νεκροί, μέσα στα άνα-ποδονυρισμένα μηχανήματά τους. Τους είχαν σκοτώσει τα μι-κρόβια της σήψης! Γιάτί ο οργανισμός τους δεν ήταν έξοι-κειωμένος σ' αυτά. Είχαν βρή την ίδια τύχη με το Κόκκινο Χόρτο.

Αφού είχαν άποτύχει όλα τα μέσα άμύνης των ανθρώπων, τους είχαν σώσει τα άπειρο-λάχιστα πλάσματα που ο Θεός, με τη σοφία Του, τα δημιούργησε.

Θα μπορούσαμε να προβλέψου-με αυτό το άποτέλεσμα, αν δεν μας είχε ξετρελλάνει ο τρόμος. Η ανθρωπότης έχει άποκτήσει — με τον καιρό και με τη φυ-σική έπιλογή — μια άντοχη κα-τά των μικροβίων. Στον πλανή-τη Άρη όμως, δεν υπάρχει το παραμικρό μικρόβιο. Κι' έτσι οι έπιδρομείς μολύνθηκαν και πέθα-ναν, ένας-ένας, από ένα θάνατο που θα τους φάνηκε άσφαλώς ά-κατανόητος.

Έτσι που τους έβλεπα νε-κρούς όλους, έλεγα με το νου μου πως ο Θεός είχε μετανοή-σει, πως δεν ήθελε πιά την κα-ταστροφή της ανθρωπότητας και πως είχε στείλει τη νύχτα τον άγγελό του θανάτου...

Κοπάδια από σκυλιά, μάλλω-ναν γύρω απ' τα πτώματα των Άρειων.

Τώρα ο ήλιος έλουζε με το φώς του το έρημο αλλά λυτρω-μένο Λονδίνο. 'Η ζωή άναρ-ώθηκε σε λίγο, αφού είχε περάσει ο κίνδυνος.

Ένοιωσα τέτοια συγκίνησι, ώστε έβαλα τα κλάματα.

Το μαρτύριο είχε πιά τελειώ-σει. Θ' άρχιζε τώρα ή θεραπεία. Θα ξαναγύριζαν όσσι είχαν δια-σκορπισθί εδώ κι' εκεί, δίχως καθαρισμένο σκούφο, χωρίς νόμο, χωρίς τρόφιμα, σαν πρόβατα δί-χως βοσκό. Και θ' άρχιζαν το έργο της άνοικοδομήσεως. Σ' ένα γράνι έσπε, θα είχαν επαναρθώ-σει όλοι τίς καταστραφές... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Η ΤΑΝ παραμονή των Χριστουγέννων του 1870. Ο Τζάκ Τόμας είχε φύγει από την πόλι, που είχε το γιορτάση μαζί με την μητέρα του, που ζούσε στα περίχωρα του Ντλ της Αγγλίας.

Επειδή δεν υπήρχαν μεταφο-ρικά μέσα, έκανε το δρόμο πεζός κι' έφτασε στην πόλι, πολύ άρ-γά την νύχτα. Κουρασμένος ό-πως ήταν, δεν είχε τη δύναμι να προχωρήση ως το χωριό της μη-τέρας του, που άπείγε λίγα χι-λιόμετρα από την πόλι κι' άπο-φάσισε να μείνη γιά μία βραδυά στο Ξενοδοχείο.

Πήγε λοιπόν και χτύπησε έ-κει. 'Η διευθύντρια όμως του δή-λωσε ότι λόγω της γιερτής των Χριστουγέννων είχε πόλ-λους ταξιδιώτες και δεν διέθετε δωμάτιο. Μά, επειδή ο Τζάκ έπέμενε ή διευθύντρια του πρότεινε να τον έξοι-κονομήση σε κάποιο δωμάτιο, που έμεινε κάποι-ος συγγενής της ναύκληρος, που είχαν έρθει από τις 'Ινδίες εδώ και λίγες ήμέρες. Ο Τζάκ Τό-μας δέχτηκε. Αφού έφαγε και ήπие δυό τσι-πο-τήρια μπύρας, ώδηγήθηκε ύστερα από την ξενο-δόχο στο μικρό δωμάτιο όπου είχε έαπλωθή ο γέρο-ναυτικός. Ο Τζάκ τοποθέτησε σε μία γω-νιά τα πράγματά του, και έαπλώθηκε στο άδειο μέρος του κρεβατιού, που ήταν, άλλωστε πολύ εύρωχο.

Ο γέρο-ναυτικός όμως δεν ήταν καλός σύν-τροφος στον ύπνο. Μούγκριζε διαρκώς, στέναζε, έτριζε τα δόντια του, και αναταράζονταν στο κρεβάτι του σαν ναχε πυρετό και κραιάληρημα.

Έτσι ο Τζάκ δεν μπορούσε να κοιμη-θή. Αποφάσισε λοιπόν να κάνη έναν πε-ρίπατο με την έλπίδα, ότι όταν νύοζε ο συγκάτοικος θα είχε ήσυχάσει.

Κατέβηκε λοιπόν κάτω. Παντού βασί-λευε ήσυχία. Όλοι κοιμόντοσαν. Η έ-ξωπορτα όμως ήταν κλειστή. Τότε ο Τζάκ θυμήθηκε ότι στο δωμάτιο είχε δη ένα ινδιάνικο μαχαίρι...

Ανέβηκε, το πήρε, άνοιξε μ' αυτό την πόρτα και βγήκε στο δρόμο.

Αφού έκανε τον περίπατό του παρ' όλο το κρύο, ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Τότε είδε κατάπληκτος ότι ο γέρο-ναυ-τικός δεν βρισκόταν εκεί. Κι' ακόμη, ότι το κρεβάτι ήταν γεμάτο αίματα.

Κατατρεμαγμένος ο Τζάκ σκέφθηκε ότι μπορούσαν να τον κατηγορήσουν πως αυτός είχε δολοφονήσει τον ναυ-τικό. Γι' αυτό, έπωφελούμενος της ερη-μιάς και ήσυχίας, έφυγε γιά το χωριό της μητέρας του.

Εκεί, το πρωί των Χριστουγέννων, πήγαν οι άστυνομικοί και τον συνέλα-βαν γιάτί ήσαν βέβαιιοι ότι αυτός ή-ταν ο δολοφόνος του ναυτικού. Στις σπέςες του βρήκαν και το ινδιάνικο μα-χαίρι του ναύκληρου, που ο Τζάκ το είχε χρησιμοποιήσει γιά ν' άνοξη την πόρτα του Ξενοδοχείου. Μία δολόκληρη βδομάδα έψωγαν οι άστυνομικοί να βρούν το πτώμα του ναυτικού αλλά δεν τα κατάφεραν. Τα ίχνη του αίματος άρχιζαν από το κρεβάτι και φαινόντοσαν κατόπιν στο πάτωμα, στο δι-άδρομο, στις σκάλες κι' έφταναν ως την κεντρική πλα-τεία. Εκεί σταματούσαν.

Στην Αγγλία υπάρχει έθιμο, σύμφωνα με το όποιο κανένας δολοφόνος δεν μπορεί να κρυυθή ένοχος έσό-σον δεν βρεθί το πτώμα του θύματος του.

Επειδή όμως την εποχή εκείνη είχαν σημειωθή πολ-λές ληστείες, οι άρχες ήθελαν να παραδειγματίσουν τους έγκληματίες. Γι' αυτό, γιά πρώτη φορά στα δικαστικά χρονικά της Αγγλίας ο Τζάκ καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ευτυχώς γι' αυτόν, ο δήμιος που τον ήξερε γιά άν-θρωπο ήσυχο, αγαθό και τίμιο, την ώρα της εκτελέσεως, όταν ο κατάδικος ανέθηκε στην άγχονη, δεν τράβηξε ό-σο έπρεπε το σχοινί. Έτσι ο Τζάκ έπεσε κατά γής λι-πόθυμος.

Αμέσως ο συγκεντρωμένος κόσμος μόλις έφωγαν οι άντιπρόσωποι του νόμου, άρπαξε τον Τζάκ, τον μετέφε-ρε σε άσφαλές μέρος και με διάφορα μέσα κατώθωσε

να τον ξαναφέρει στη ζωή έπειτα από λίγη ώρα. Χωρίς να χάση καιρό ο Τζάκ Τόμας έφυγε γιά τις 'Ινδίες. Έμεινε εκεί τρία χρόνια.

Στο διάστημα αυτό άποχτησε την γενική εκτίμησι της κοινωνίας χάρις στα έξαιρε-τικά χαρίσματά του. Έπειτα ά-πό τρία χρόνια γύρισε στην Άγ-γλία να ιδί την μητέρα του που ήταν έτοιμοθάνατη. Έμεινε λί-γες μέρες και μετά το θάνατό της, έπιδιδάσθηκε σε άλλο πλοίο γιά να ξαναγύριση στις 'Ινδίες.

Την πρώτη μέρα, καθώς περ-πατούσε στο κατάστρωμα, εί-δε έναν γέρο-ναυτικό που ή φυσιο-γνωμία του του φάνηκε γνωστή.

Τον πλησίασε και τον ρώτησε: —Δεν μού λέτε πρό τεσσάρων χρόνων δεν είχατε μεί-νει την παραμονή των Χριστουγέννων στο Ξενοδοχείο του Ντλ;

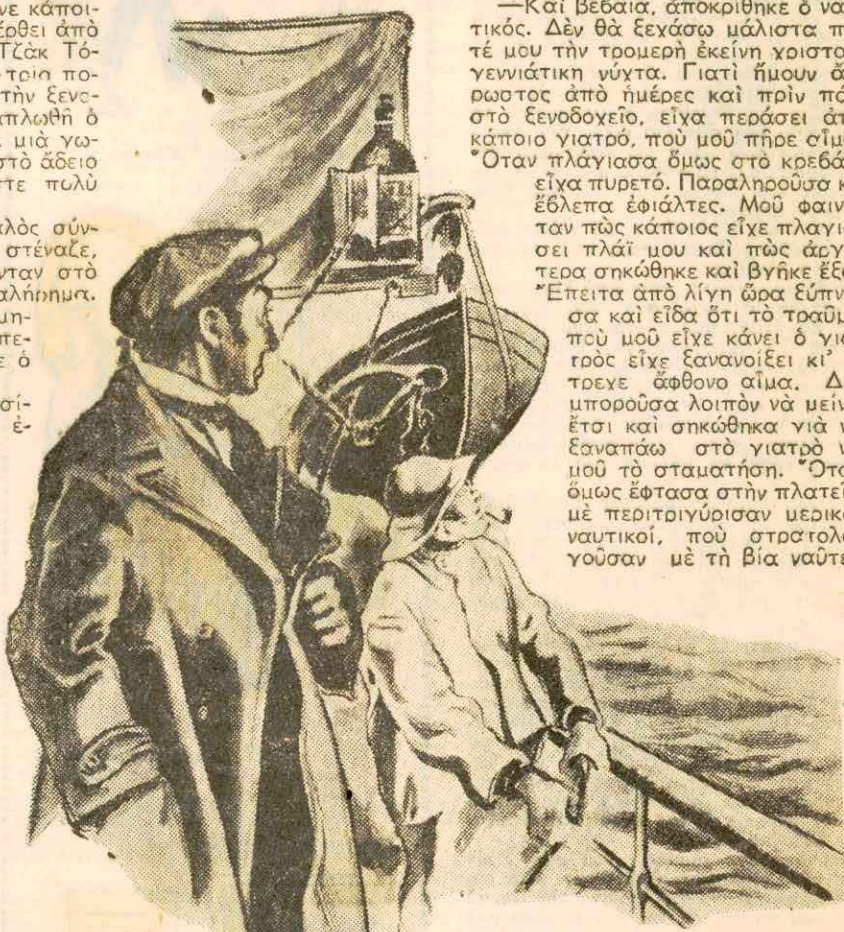
—Και βέβαια, άποκρίθηκε ο ναυ-τικός. Δεν θα έχασώ μάλιστα πο-τέ μου την τρομερή εκείνη χριστο-γεννιάτικη νύχτα. Γιάτί ήμουν άρ-ρωστος από ήμέρες και πριν πάω στο Ξενοδοχείο, είχα περάσει από κάποιον γιάτρο, που μού ήρε σίμα.

Όταν πλάγιασα όμως στο κρεβάτι είχα πυρετό. Παραληρούσα κι' έβλεπα εφιάλτες. Μού φαινό-ταν πως κάποιος είχε πλαγιά-σει πίσω μου και πως άγρό-τερα σπκώθηκε και βγήκε έξω.

Έπειτα από λίγη ώρα δύπνη-σα και είδα ότι το τραύμα που μού είχε κάνει ο για-τρός είχε ξανανοίξει κι' έ-τρεγε άφθονο αίμα. Δεν μπορούσα λοιπόν να μείνω έτσι και σπκώθηκα γιά να ξαναπάω στο γιάτρο να μού το σταματήση. Όταν όμως έφτασα στην πλατεία με περιτογύρισαν μερικοί ναυτικοί, που στρατολο-γούσαν με τη βία ναύτες

Το ηθιάνιμο ΜΑΧΑΙΡΙ

Χριστουγεννιάτικη δραματική ιστορία

Την πρώτη ήμέρα, καθώς περπατούσε στο κατάστρωμα είδε ένα γέρο ναυτικό...

γιά το καράδι τους.

Εδώ πρέπει να κάνουμε μιά πα-ρέκβασι, γιά να εξηγήσουμε ότι ο Βάρβαρος αυτός τρόπος της συγκεντρώσεως άνδρων γιά τα πληρώματα των πλοίων συνηθίζονταν πολύ την εποχή εκείνη. Οι ένδιαφερόμενοι άρπαζαν διά της βίας κάμποσους δυστυχισμένους και τους μπαρκάριζαν στο πλοίο τους.

Και τώρα άς άφίσουμε το γέρο ναυτικό να συνεχίση: —Μέ άρπαξαν λοιπόν και με μπαρκάρισαν σ' ένα κουρσάρικο, που την άλλη μέρα έφυγε γιά τις 'Ινδίες.

Γεμάτος χαρά γιά την άποκάλυψι εκείνη ο Τζάκ Τό-μας πήρε το γέρο-ναυτικό, παρουσιάσθηκε μαζί του στους δικαστάς του Ντλ και κατώθωσε ν' αναθεωρηθή ή δική του και ν' άθωωθή.

Κι' έτσι έζησε πάλι στην πατρίδα του, έχοντας την αγάπη και την εκτίμησι όλων γιά το δραματικό πάθη-μα της ζωής του, που είναι γνωστό στην Αγγλία ως «'Ιστορία του Τζάκ Τόμας».

Α. ΚΟΛΛΙΝΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ οὔ γυναικείου σώματος

Αὐξάνει συνεχῶς ἡ ἀξία τους

Ἡ τιμὴ τῶν μελῶν τοῦ γυναικείου σώματος, αὐξάνει ὁλοένα. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, μιὰ ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλῃ στὴ χορεύτρια "Έβελ Ντῶλ", πού, ἐξ αἰτίας ἐνὸς αὐτοκινήτου στοῦ ποδὶ, δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ χορεύῃ, μιὰ ἀποζημίωσι πού ξεπερνῶσε τὸ ἓνα δισεκατομμύριο δραχμῶν.

Στὴν Εὐρώπη, τὰ ποσὰ εἶναι μικρότερα. Γιά μιὰ παρομοία περίπτωσι, τὰ γαλλικὰ δικαστήρια ἐπέδωκαν στὴ χορεύτρια Ζωρζέτ Ροῦ, ἓνα ποσὸν πού ἀντιστοιχεῖ σὲ 400 περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι μιὰ ἄλλη περίπτωση. Στὸ Παρίσι, μιὰ γυναίκα ὑπεβόλητο σὲ θεραπεία μὲ ἀκτίνες Χ. Τὸ μηχανήμα, ὅμως, πού χρησιμοποιοῦσε ὁ γιατρός, δὲν λειτουργοῦσε κανονικὰ καὶ ἡ δυστυχισμένη ὑπέστη ἐγκαύματα τόσο σοβαρὰ, πού χρειάστηκε νὰ τῆς κόψουν στὴν ἀρχὴ τὰ δακτύλα τῶν ποδιῶν καὶ κατόπιν τὰ πόδια ἀπὸ τὸ μέσον περίπου τῆς κνήμης. Τὸ δικαστήριο ὑποκρέωσε τὸν γιατρό, πού δὲν εἶχε ἐπιδείξει τὴν ἀπαιτούμενη προσοχὴ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀκτινοθεραπείας, πρὸς πληρῶσιν στὴν ἐν λόγω κυρία ἓνα ποσὸν 450 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Τὰ ἀγγλικά δικαστήρια, ἐξ ἄλλου, δειχνοῦν μεγάλο σεβασμὸ πρὸς κάθε τι πού ἀφορᾷ τὴ γυναίκα.

Στὸ Μπίρμινγχαμ, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, μιὰ νέα, ἡ Πατρίτσια "Άνν Χέδ", ἡλικίας 24 ἐτῶν, παρέρυθη ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο. Τὰ τραύματά της ἦσαν, εὐτυχῶς, πολὺ ἐλαφρά κι' εἶναι γρήγορα καλά. Ἀλλὰ προσέθετε τότε, ὅτι εἶχε χάσει τὴν ὀσφρυσί της. Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ διαπιστώθηκε καὶ ἀπὸ εἰδικούς ιατρούς, πού τὴν ἀπέδωσαν στὴ μεγάλη συγκίνησι πού δοκίμασε κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ αὐτοκινήματος.

Τὸ δικαστήριο ἀποφάνθηκε, ὅτι ἡ ἀπώλεια αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως ἀποτελεῖ σοβαρώτατο μειονέκτημα γιά κάθε νοικοκυρά, πού δὲν μπορεῖ πιά νὰ αἰσθανθῇ τὴν ὀσμὴ τῶν φαγητῶν πού μαγειρεύει, καὶ τῆς ὥσπερ μιὰ ἀποζημίωσι 1630 λίρῶν στερλινῶν.

Πληθύνονται, ἐξ ἄλλου, οἱ ἀποζημιώσεις γιά λάθη πού συμβαίνουν στὰ ἰατροεπιστὰ καλλοῦν. Στὸ Μπίρστολ, μιὰ κυρία ὑπεβλήθη σ' ἓνα σαμπουὰν ἀπὸ ἑναν κομμωτῆ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅπως ἀνέφερε στὴ σχετικὴ αἰτίσει της, ὅτι τὰ μαλλιά της «ἐγίναν σὰν φύκια τῆς θαλάσσης καὶ πῆραν τὴ μυρωδιὰ πού ἔχει τὸ ἀχυρὸ». Τὸ δικαστήριο ἀναγνώρισε πὼς εἶχε δίκιο καὶ τῆς ἐπέδωκε ἀποζημίωσι 283 λίρῶν.

Κάτι ἀνάλογο συνέβη καὶ στὸ Σαῖν Λιούις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Μιὰ κυρία παραπονέθηκε, ὅτι ἔχασε τελείως τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου της ἐπειτα ἀπὸ μιὰ θεραπεία πού ἔκαμε σ' ἓναν αἰσθητικὸν γιατρό. Τὸ δικαστήριο ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ ἐλαφρὸ χνοῦδι στολίσει τὸ γυναικεῖο πρόσωπο κι' ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀποτελεῖ μειονέκτημα τόσο σοβαρὸ, ὅσο καὶ ἡ ὑπαρξὴ μεγάλων τριχῶν στὸ πρόσωπο. Κατόπιν αὐτοῦ, ὑποκρέωσε τὸν γιατρό νὰ τῆς καταβάλῃ μιὰ ἀποζημίωσι 95 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἡ ὁμορφιά στοὺς διαφόρους λαοὺς

Κάθε λαὸς ἀντιλαμβάνεται μὲ τὸν δικὸν τρόπο τὴν ὁμορφιά.

Στὴν Ταϊτή π. χ. οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὶς γυναῖκες πού ἔχουν ὀλοστρόγγυλο πρόσωπο, ἐπιβλητικὸ στήθος καὶ μεγάλῃ περιφέρεια.

Οἱ Μεξικανοὶ προτιμοῦν τὶς γυναῖκες μὲ λεπτὴ μέση. Τὸ λευκὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος δὲν ἔχει ἀξία γι' αὐτοὺς. Ἀπαιτοῦν, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴ γυναίκα νὰ ἔχῃ βαμμένα κόκκινα τὰ δόντια της (Τὰ κόκκινα δόντια ταιριάζουν καλύτερα στὸ μελασθὸ πρόσωπό της).

Ἡ ὁμορφὴ Κινέζα πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλῃ περιφέρεια, ἀλλ' ἀντίθετα στενὸ στήθος καὶ πολὺ μικρὰ πόδια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Οἱ πονόλαιμοι εἶναι πολὺ συχνοὶ κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τοπικὴ καὶ γενικὴ ἀντισηπτικὴ θεραπεία θὰ σὰς ὠφελήσουν πολὺ τὰ ποδόλουτρα μὲ μουστάρδα. Θὰ διαλύσετε 125 γραμμάρια σκόνης μουστάρδας μὲ σα εἰς χλιαρὸ νερὸ καὶ θὰ προσθέσετε κατόπιν ζεστὸ νερὸ γιά νὰ γεμίσετε τὴ λεκάνη σας. Θὰ κρατῆτε τὰ πόδια σας μέσα στὴ λεκάνη ὡς τὴ στιγμὴ πού τὸ νερὸ θ' ἀρχίσῃ νὰ κρυώνει.

Εἶναι καλὸ ἐπίσης, προτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε νὰ κάμτε ἓνα ἀφέψημα μὲ ξηρὲς σταφίδες, ξηρὰ σῦκα καὶ κριθάρια. Θὰ προσθέσετε σ' αὐτὸ ἄφθονο μέλι. Τὸ ἀφέψημα αὐτὸ ἔχει μαλακτικὰς ἰδιότητες καὶ ἐξαφανίζει τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ λαιμοῦ, ὅταν δὲν πρόκειται γιά σοβαρὰ μικροβιακὰ μόλυνσι.

Γιά νὰ μὴν σκάσουν τὰ γυῖνά σας

Μιὰ ἐξαιρετικὴ πομμάδα εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Μέλι διαλυμένο σὲ ἀνθόνερο 200 γραμ.

Ρατάνια 25 "

Ἄγνος κηρός 15 "

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ βούτυρο τοῦ κακάου.

Γιά νὰ ἔχετε ὠραῖο χαμόγελο

Δὲν θὰ ἔχετε ποτὲ ὠραῖο χαμόγελο ἂν τὰ ὀδόντα σας δὲν εἶναι κόκκινα καὶ ζωηρά. Γιά νὰ τοὺς δώσετε αὐτὸ τὸ χρῶμα τῆς ὑγιείας, πού εἶναι καὶ χρῶμα τῆς ὁμορφίας ἐπίσης, θὰ πρέπει νὰ τὰ τρίψετε 2-3 φορές τὴν ἡμέρα μὲ τὴν ἀκόλουθη σκόνη:

Σκὼν κίνας 15 γραμ.

Σκὼν ρατάνιας 5 "

Χλωριούχον καλίον 5 "

Γιά νὰ ἔχετε λευκὰ γένια

Σαποῦνι σὲ σκὼν 50 γραμ.

Ἀμυδαλέλαιον 200 "

Ἀφοῦ διαλυθῶν καλά θὰ προσθέσετε 150 γραμ. ὕδατος κολώνιας.

Γιά νὰ μὴν σκάσουν τὰ νύχια σας

Θὰ τὰ ἀλείψετε κάθε βράδυ μὲ τὴν ἀκόλουθη πομμάδα:

Λανολίνη 10 γραμ.

Βαζελίνη 10 "

Σαλικυλικὸν ὀξύ 2 γραμ. 5

Γιά νὰ ἔχετε ὠραῖα πόδια

Κάνετε συχνὰ ποδόλουτρα μὲ ζεστὸ νερὸ, σὲ ὅποιον θὰ διαλύσετε:

50 γραμ. βόρακος

125 " ἀνθρακικοῦ νατρίου

25 " μαγειρικοῦ ἀλατος

Ἄν τὰ πόδια σας ἰδρώνουν πολὺ, εἶναι καλὸ νὰ τὰ περνάτε πρῶτ καὶ βράδυ μ' ἓνα σφουγγάρι πού θὰ βρέξετε στὴν ἀκόλουθη διάλυσι:

Φορμὴ 50 γραμ.

Οἰνόπνευμα 500 "

Νερὸ 100 "

Ἐναντίον τῆς τριφυλοπώσεως

Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν 250 γραμ.

Οἰνοπνευματικὸς λαζάντας 25 "

Αἰθέρ 25 "

Νερὸ 50 "

Ἀφοῦ τὰ ἀναμίξετε καλά θὰ προσθέσετε:

Υδροχλωρικὴ πιλοκαρπίνη 0 γραμ. 25

Υγρὴ ἀμμωνία 4 γραμ.

Μὲ τὴν διάλυσι αὐτὴν θὰ τρίψετε τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλοῦ πρῶτ καὶ βράδυ.

Γιά τὰ γυναικεία

Ἄν δὲν ἔχετε τὴν εὐχέρεια νὰ γεμίσετε τὸ βάζο σας μὲ θαλάσσιο νερὸ καὶ νὰ τὸ ἀνανεώσετε συχνὰ, θὰ φτιάξετε ἓνα τεχνητὸ θαλάσσιο νερὸ ὡς ἑξῆς:

Νερὸ 3000 γραμ.

Χλωριούχον νάτριον (μαγειρικό αλάτι) 79 "

Χλωριούχον καλίον 3 "

Χλωριούχον μαγνήσιον 11 "

Θεικόν 5 "

Γύψος 2 "

Γιά νὰ καθαρίσετε τὶς ηλεκτικὰς λάμπες

Θὰ βάλετε μέσα σ' ἓνα μπουκάλι:

Σανδράχη 10 γραμ.

Γόμμα 5 "

Αἰθέρα 100 "

Θὰ βουλώσετε τὸ μπουκάλι κι' ἀφοῦ διαλυθῶν καλά θὰ προσθέσετε 50 κομματά ἑκατοστάμετρα καθαρῆς βενζίνης. Μὲ τὴν διάλυσι αὐτὴν θὰ καθαρίσετε τὶς λάμπες σας.

MARI-KALIP

Ἡ Βρογχὴ καὶ ἡ ηλεκτρικὴ ἐνέργεια φαίνονται σὰν δύο πράγματα πού δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Κι' ὡστόσο εἶναι ἀλληλένδετα στὶς σύγχρονες μεγαλουπόλεις. Ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν γίνεται γάραι στὴν περιερῆν ὑποσταθμοῦ τοῦ Ἡλίου.

Ἡ ζωὴ ὡς γνωστόν, εἶναι ἓνας κύκλος τόσο στο σύνολό της ὅσο καὶ στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις της. Ἐναν περίεργο, λοιπόν, καὶ πολὺ περιπετειώδη κύκλο ζωῆς ἔχει καὶ ἡ μικρὴ σταγονίτσα τοῦ νεροῦ, πού ἐξατμίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐνὸς ποταμοῦ ἢ μιᾶς λίμνης. Θὰ νοιαζόταν ἓνας σοφὸς ἐπιστήμων, πού θὰ ἦταν προικισμένος ἐπίσης μὲ μιὰ νόμιμη φαντασία μυθιστοριογράφου, γιά νὰ περιγράψῃ τὶς ἐκπληκτικὰς περιπέτειές της, πού ἀρχίζουν ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

Ἀλλ' ὅς περιορισθῶμε στὶς κυριώτερες φάσεις τῶν διαφόρων ἐξελίξεων της.

Ὁ μεγάλος συντελεστὴς τῆς ἐξατμίσεως εἶναι ὁ ἥλιος. Αὐτὸς κάνει τὴν ἐξάτμισι νὰ εἶναι περισσότερο ἢ λιγώτερο ἐντονὴ ἀνάλογα μὲ τὸ γεωγραφικὸ πλάτος ἐνὸς τόπου, τὸ κλίμα τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας κλπ. Ἔτσι, ἡ ἐξάτμισις εἶναι πολὺ μεγάλη στὸν ἰσημερινὸ καὶ ἀσθενεῖ στὸς πόλους.

Αὐτὴ τὴν ἐξάτμισι δὲν τὴν βλέπουμε. Γιατὶ οἱ ὕδατοι πού ἀνιψοῦνται ἀπὸ τὶς διάφορες ὑψοεπιφάνειες εἶναι ὁρατοί. Γίνονται, ὅμως, ὁρατοὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού θὰ συνενωθῶν μὲ ἄλλους καὶ θὰ ἀναστῶν ἡ νέφη.

Αὐτὰ τὰ νέφη εἶναι ἄλλοτε πυκνότερα κι' ἄλλοτε ἀραιότερα ἀνάλογα μὲ τὴ θερμοκρασία τῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας. πού διασπίνονται.

Ἀπὸ τὴ θερμοκρασία δὲ τῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἀπὸ μωκούς ἄλλους παράγοντες, ἐξαρτῶνται ἐπίσης οἱ διαφορὲς μετακινήσεις καὶ οἱ ἐξελίξεις τοῦ (ἀνοδος ἢ καθόδος τῶν νεφῶν πορείας, μετασχηματισμοὺς σὲ βροχὴ, χαλάζι, ἢ γιόνι κλπ.).

Ἡ Βρογχὴ, τὸ χαλάζι ἢ τὸ γιόνι, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὑποφύ τῶν παρῶν οἱ ὕδατοι, ὅταν ἐπικρατοῦν ἰδίαζουσες θερμικὲς ἢ ηλεκτροστατικὲς συνθήκες στὴν ἀτμόσφαιρα, γιά νὰ ἐπαναυρίσων στὴ γῆ.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δύο πράγματα μποροῦν νὰ συμβῶν: Τὸ νερὸ πού περιέχεται μέσα στὰ νέφη, μπορεῖ νὰ ἐναρτέσῃ στὴν ὑγρὴ ἐπιφάνεια, ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχεται. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ, κλείνει ὁ κύκλος.

Αὐτὸ γίνεται ὅταν τὰ νέφη μὲν σπένονται, εἴτε γιὰτὶ δὲν φουσκᾷ ἀέρας εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους πού δὲν ἀφίνουν τοὺς ὕδατους νὰ διασκορπισθῶν.

Ἐκεῖνο πού συμβαίνει, ὅμως, πρὸς συναντῆσαι ὅτι τὰ νέφη διαλύονται σὲ βροχὴ γιόνι ἢ χαλάζι, σὲ πολὺ μακρινὲς ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου δημιουργήθηκαν. Γιά τὸ λόγο αὐτὸ ἡ βρογχὴ εἶναι γενικὴ σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ δὲν περιορίζεται μόνον στὰ μέρη πού βρίσκονται κοντὰ στὶς ἀκτὲς σὲ ποταμοὺς ἢ σὲ λίμνες.

Ἄν δὲν νινόταν αὐτὸ, στὶς Ἀλπεῖς, στὰ Καρπάθια ἢ στὰ ὑψηλὰ ὄρη πού τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας θάποτε νὰ ἐπικρατῇ ἀπόλυτη σχεδὸν ξηρασία.

Τὸ νερὸ, λοιπόν, τῆς βρογχῆς πέφτει παντοῦ. Κι' ὅπως δὲν κάνει διακρίσιμα μεταξὺ τῶν παροσθαλασσίων καὶ τῶν ὑψηλῶν, εἶται δὲν κάνει διακρίσιμα οὔτε μεταξὺ τῶν πεδινῶν πού βρίσκονται σὲ ἴδιο πρῶτον ἐπίπεδο μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑψηλῶν βουνῶν.

Στὴν τελευταία, ὅμως, περίπτωσι, συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Τὸ νερὸ λόγῳ τοῦ βάρους τοῦ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ γάραι στὴν ἀξιοθαύμαστη διεσπυτικὴ ἰκανότητά του ἀπὸ τὸ ἄλλο, τείνει νὰ κατεβῇ ὁλοένα καὶ πρὸς ταχὺ γιά νὰ ἐπαναυρίσῃ.

Στρώβιλοι, συγχρόνῳ ὕδρουλη-τρικῶν ἐργαστασίων.

ΝΕΡΟ καὶ ΦΩΣ

Ἀπὸ τὴ σταγὼνα τοῦ νεροῦ
ὡς τὴν ηλεκτρικὴν λάμπα

στὴν ἀρχικὴ πηγὴ του. Διπλοῦνται ἐστὶ οἱ ποταμοὶ τὰ ὑπόγεια ρεύματα. οἱ καταροάκτες κλπ.

Δὲν σὰς ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ποταμοὶ διευθύνονται πρὸς τὴ θάλασσα; Στὸ πᾶντα αὐτὸ ἄλλωστε, δὲν ὑπάρχει κανὲν μυστήριον. Οἱ ἀκτὲς βρίσκονται πρὸς ταχὺ καὶ τὸ νερὸ πού ἔρρεται ἀπὸ τὰ βουνὰ, εἶναι φυσικὸ νὰ τρέψῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Αὐτὸ τὸ νερὸ ἀνάλογα μὲ τὸ ὕψος ἀπὸ ὅπου ἔχει ἐκκινήσει, καὶ τὴ δύσασι τῶν στρωμάτων πού διασχίζει, περικλείει μιὰ ἐνέργεια πού ὁ ἄνθρωπος κατῳρθσε ἀπὸ τὴν πανάρχαια ἐποχὴ νὰ δαμάσῃ καὶ νὰ ἐκμεταλλεῖται.

Ὁ πρῶτος πρῶτος τρόπος χρησιμοποίησης αὐτῆς τῆς ἐνέργειας εἶναι ὁ τροχὸς μὲ φτερά. Τὸ νερὸ ἐνὸς ποταμοῦ ἢ ἐνὸς καταρράκτητος,

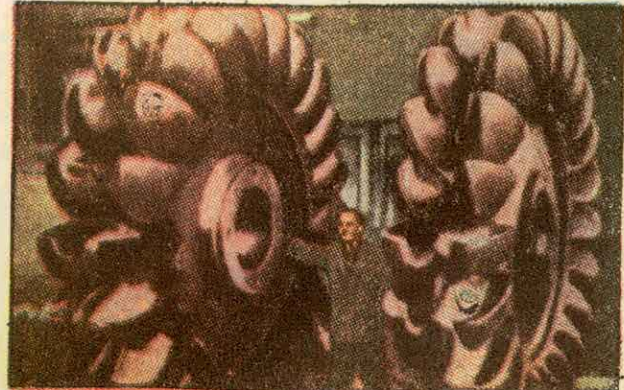
κτυπώντας διαδοχικὰ αὐτὰ τὰ φτερά, κάνει τὸν τροχὸ νὰ περιστρέφεται. Τὴν ἐνέργεια πού παράγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιστροφὴν μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε σὲ διαφόρους σκοποὺς (ὕδρῳμλοι, κίνησις ἀντλιῶν κλπ.).

Ὁ ὕδραυλικὸς τροχὸς προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρωπότη-τα καὶ μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ ὅτι βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἀλλὰ δὲν παρέμεινε στὴν ἀρχικὴ του μορφή. Οἱ ἐξελίξεις τοῦ ἦσαν ἀναρτίθμετες κατὰ τὴν διάρ-κεια τῶν αἰώνων καὶ τῶν χιλιετηρίδων.

Ὁ τροχὸς ἐνὸς νερόμυλου χρησιμοποιεῖται ἐλάχιστο μόνον μέρος ἀπὸ τὴν ἐνέργεια πού περιέχεται μέσα

1) Ἐξάτμισις. 2) Σύννεφα. 3) Βροχὴ καὶ χιόνι. 4) Λίμνη. 5) Ὑδρῳηλεκτρικὸ ἐργαστασίον. 6) Ἐξοδος τοῦ νεροῦ. 7) Λίμνη ἢ ποταμὸς.

στὸ νερὸ πού τὸν κινεῖ. Οἱ στρόβιλοι, ὅμως, τῶν συγχρόνων ὕδρουλητρικῶν ἐργαστασίων χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἐνέργεια σὲ σύνολο τῆς σχεδὸν γιά τὴν παραγωγή ηλεκτρικοῦ ρεύματος.

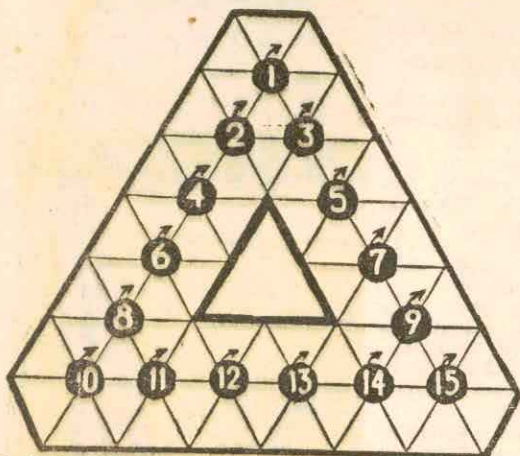
Ὑστερα τὸ νερὸ ἐπαναυρίσει στὴ λίμνη ἢ στὴ θάλασσα ἀπ' ὅπου προέρχεται, γιά νὰ ἐπανα-γίνη ἀργότερα βροχὴ καὶ νὰ δώ-σῃ νέο ποσὸν ἐνέργειας.

Ἀλλ' εἶχατε φαντασθῇ ποτὲ, ὅταν γυρίζετε τὸ διακόπτη πού βρίσκεται σὲ δωμάτιό σας ἢ ὅταν βάλετε μιὰ πρίζα, ὅτι αὐτὸ τὸ χρωστάτε στὰ μικρὰ καὶ ἀόρατα σταγονίδια τοῦ νεροῦ πού ἀνιψοῦνται ἀκατάπαυστα ἀπὸ κάθε ὑγρὴ ἐπιφάνεια χάρις στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου; Χωρὶς αὐτὰ, τὸ ηλεκτρικὸ ρεῦμα θὰ ἦταν πανάκριβο, οἱ βιομηχανικὲς του χρήσεις περιορισμένες οἱ ἀνέσεις πού ἔχομε στὰ σπιτία μας δὲν θὰ ὑπῆρχαν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τριγωνάλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων, η οποία ν' ανταποκρίνεται στις σημασίες, που σας δίνουμε πιο κάτω. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο που βρίσκεται το μικρό βέλος και

8) ακολουθήστε την κατεύθυνση που δείχνει.

- 1) Πολεμικός στόλος ευρωπαϊκής χώρας.
- 2) Εξοχότητα.
- 3) Το παθαίνουν συχνά όσοι παίζουν χαρτιά.
- 4) Αδισκαλία.
- 5) Διδασκαλία.
- 6) Τά ζήτουν συχνά οι βιομήχανοι.
- 7) Η αξία τους είναι δοκιμασμένη και αναμφισβήτητη (οδ.).
- 8) Σάπηντες κατέστρεψαν τα τείχη της.
- 9) Αλιευτικό εργαλείο.
- 10) Δεν έκαναν ακόμη την εμφάνισή τους.
- 11) Ζαρωμένο.
- 12) Πρώτη ύλη χρήσιμη για την ανοικοδόμηση.
- 13) Λιμάνι της Β. Ελλάδος.
- 14) Φαγοπόσιτο.
- 15) Παιγνίδι.

Ο έπισκέπτης

Ο κ. Τεμπελίδης, περαστικός απ' την

Αθήνα, είχε εγκατασταθεί σ' ένα ξενοδοχείο. "Ε-να απόγευμα, είχε μόλις ξαπλώσει στο κρεβάτι του για να ξεκουραστεί λίγο, όταν άκουσε κάποιον να χτυπά ελαφρά την πόρτα του.

Υποθέτοντας ότι ο έπισκέπτης θα ήταν κάποιος ανεπιθύμητος γνωστός του, που του ζητούσε διαρκώς δανεικά, ο κ. Τεμπελίδης δεν έδωσε καμιά απάντηση. Αλλά ξαφνικά είδε εκπληκτός την πόρτα του ν' ανοίγει και να παρουσιάζεται στο κατώφλι ένας κομψοταγμένος άγνωστος, που σταμάτησε σαστισμένος βλέποντας τον κ. Τεμπελίδη στο κρεβάτι του. Συνήλθε όμως, γρήγορα και εξήγησε μ' ένα χαμόγελο:

"Ω, με συγχωρείτε!... Έκανα λάθος. Νόμισα πως ήταν το δικό μου δωμάτιο!...

Κι' έτσι μάλιστα να φύγει. Ο κ. Τεμπελίδης, όμως, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, τον έπιασε και τον ανάγκασε να τον ακολουθήσει στη διεύθυνση του ξενοδοχείου. "Εκεί απεκαλύφθη ότι ο άγνωστος, όχι μόνο δεν ήταν ένοικος του ξενοδοχείου, αλλά και ένας διασητός λωποδύτης.

Γιατί ο κ. Τεμπελίδης δυσπίστησε και δεν φοβήθηκε καθόλου μήπως προσβάλει έναν τίμιο κύριο;

Γενόνητος
"Εκεί που το κραυγάζω
με τόσο ενθουσιασμό,
τον τόνο κατεβάζω
και οίγονα ζητώ.

Μεταγραμμιτισμός
της Περιοίας βασιλίας,
αν άπειροχο μ' αφήσης.
"Αλλάξέ μου το λαιμό
να χορτάσης, να μπουχτίσης.

Πόσα είχε
"Ενας νέος

έχασε στα χαρτιά τα μέσα από τα χρήματα που είχε μέσα στο πορτοφόλι του. "Υστερα έδωσε ένα ημερησίδια. Την ώρα όμως, που την πληρώσε παρατήρησε πως το ποσό των χιλιοδράχμων που είχε πριν αρχίσει να χαρτοπαίζει και αυτό που του έμενε μετά την πληρωμή της ημερησίδας παριστάντο με τον ίδιο αριθμό, αλλά με τα ψηφία τους αντεστραμμένα.

Πόσα χιλιάδικα είχε ο νέος στο πορτοφόλι του πριν αρχίσει το παιγνίδι και πόσα του έμειναν, αφού πληρώσε την ημερησίδα του;

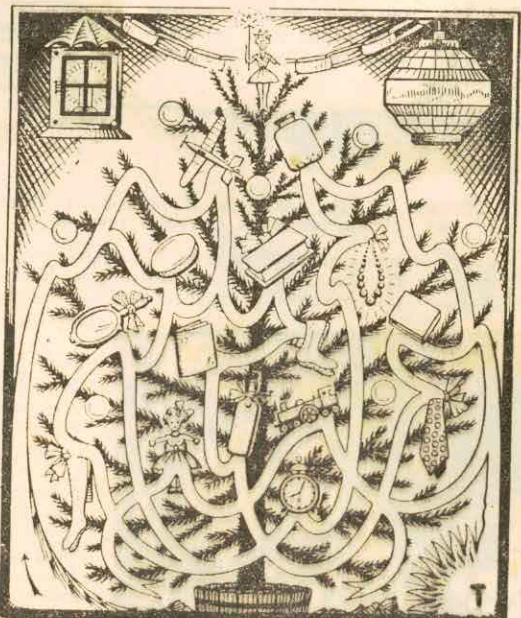
Ερωτήσεις

Σε καθεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις δίνονται διάφορες απαντήσεις, από τις οποίες μόνο η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε και να διαγράψετε εκείνες που θεωρείτε λανθασμένες.

- 1) Ποιος είπε την φράση «Τα πάντα έχω στην πλάτη της τιμής»;
- 2) Ποιος ήταν ο Καπέτοι;
- 3) Σε ποιο μέρος του σώματος βρίσκεται το κόκκαλο, που ονομάζεται «α-ναβολεύς»;
- 4) Ποιος ανακάλυψε τις βιταμίνες;
- 5) Ποιος ήταν ο Βάχου;
- 6) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 7) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 8) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 9) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 10) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 11) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 12) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 13) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 14) Ποιος ήταν ο Βαχού;
- 15) Ποιος ήταν ο Βαχού;

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο

Ξεκινώντας από το κάτω άκρον άριστερα, όπου βρίσκεται το βέλος, προσπαθήστε να φτάσετε στο σημείο «Α» (κάτω δεξιά), αφού μαζέψετε όσο το δυνατόν περισσότερα από τα δώρα που υπάρχουν πάνω στο Χριστουγεννιάτικο

δέντρο. Δεν πρέπει, όμως, να ξαναπαρά-
στε για δεύτερη φορά από τον ίδιο
δρόμο, ούτε και από την ίδια διασταύ-
ρωση. "Αν βρείτε τη σωστή λύση, θα μα-
ζέψετε όλα τα δώρα ελάφι.

Οι λύσεις στίς σελ. 65

Το χριστουγεννιάτικο δένδρο ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΚΙΝΗΤΟ

Πυρκαϊές με τραγικές συνέπειες

Πέρσι, τη νύχτα της Παραμονής, το χριστουγεννιάτικο δένδρο της οικογένειας Σόμερς Φίσερ που έμενε σε μία μικρή πόλη της Πενσυλβανίας, πήρε, ξαφνικά, φωτιά. "Επειτα από τρεις ώρες, η πυρκαϊά, είχε ξαπλώσει σ' ολόκληρο το κέντρο της πόλεως. "Η Τράπεζα, το Ταχυδρομείο, 12 μεγάλα καταστήματα και 23 στίπια έγιναν παρανόματα του πυρός. Τα θύματα ήταν, εύτυχως, ελάχιστα: 1 νεκρός — η κυρία Σόμερς Φίσερ — και τέσσερες τραυματίες.

Από τα μέσα Δεκεμβρίου ως τα τέλη "Ιανουαρίου, άλλου, παρόμοιες τραγωδίες ξετυλίχτηκαν και σε άλλες πόλεις των "Ηνωμένων Πολιτειών. Τίποτα σ' αλήθεια, δεν πιάνει εύκολότερα φωτιά από ένα χριστουγεννιάτικο δένδρο, που είναι ποτισμένο με πίσσα και ρετσίνα. Κι' από τη στιγμή που θα πιάσει φωτιά, καμιά δύναμις δεν μπορεί να τη σβύσει.

Χρειάζονται ελάχιστα πράγματα, άλλωστε για να μεταβληθεί ένα χριστουγεννιάτικο δένδρο σε καίμενο πυρσό. Πέρσι, επίσης, στη Νέα "Υόρκη, ένα παιδάκι έπαιξε άνημερα των Χριστουγέννων, με το ηλεκτρικό τρανιάκι του πλάι στο χριστουγεννιάτικο δένδρο. Το τρανιάκι, λόγω κακής λειτουργίας της μικρής ηλεκτρικής συσκευής του, πέταξε σε κάποια στιγμή ένα σπινθήρα, που έπεσε πάνω σ' ένα κλαδί. Δεν χρειάστηκε τίποτ' άλλο. Το δένδρο έπιασε φωτιά, το παιδάκι κάρκε ζωντανό και το στίπι ολόκληρο αποτεφρώθηκε.

Σε άλλες περιπτώσεις προκλήθηκαν πυρκαϊές γιατί κάποιος απρόσεκτος καπνίστηκε πλησίασε το αναμμένο τσιγάρο του στο χριστουγεννιάτικο δένδρο ή γιατί μία ηλεκτρική λάμπα βρισκόταν πολύ κοντά στα κλαδιά του.

Έξ αφορμής αυτών των δυστυχημάτων μία ασφαλιστική εταιρεία έδωσε πριν από λίγον καιρό μία ραδιοφωνική διάλεξη για να δείξει πόσο εύκολα καίγεται ένα στολισμένο έλατο. Σ' έναν ειδικό χώρο είχε τοποθετηθεί ένα έλατο ύψους 4 μέτρων στο οποίο οποιον έβαλαν φωτιά κι' ο σπινθήρας άρχισε να περιγράφει αμέσως τις προόδους της. "Επειτα από 18 δευτερόλεπτα, το δένδρο είχε φωνηώσει ολόκληρο και καίγεται σαν πελώριο λαμπάδα!

Πολλά από τα δυστυχήματα αυτού του είδους, που συνέβησαν στις "Ηνωμένες Πολιτείες, ώφειλοντο στο ότι είχε διαδοθεί η φήμη ότι ήταν αρκετό να ραντίσει κανείς το χριστουγεννιάτικο δένδρο με μία διάλυση βελικής αμμωνίας και νερού για να το κάνει απρόσβλητο από τις φλόγες. "Αλλ' οι ειδικοί και οι πυρκαϊές που έσημειώθηκαν απέδειξαν ότι με τον τρόπο αυτό το δένδρο γίνεται πιο εύφλεκτο.

Το ίδιο ακατάλληλο είναι και τα βερνίκια που προσφέρονται στο εμπόριο γι' αυτό το σκοπό. Μία αξιοσημείωτη πυρκαϊά, που ώφειλετο σε χριστουγεννιάτικο δένδρο, ήταν εκεί, που κατέστρεψε το 1938 το περίφημο νυχτερινό κέντρο της οδού Ρασέλ στο Παρίσι, «Ο Καρναβάλι».

Η αίθουσα ήταν γεμάτη από κόσμο. Κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα, ένα από τα κεριά που στολίζουν το χριστουγεννιάτικο δένδρο έπεσε κάτω κι' ολόκληρο το έλατο πήρε αμέσως φωτιά. Μέσα σε λίγα λεπτά, η αίθουσα έγινε αληθινή κόλαση! Γιατί από το δένδρο η φωτιά μεταδόθηκε στα θεωρεία, στα τραπέζια, παντού. Οι φλόγες διασφαυράνονταν σ' όλα τα μέρη και μαύροι καπνοί σκέπαζαν τα πάντα. Οι πυροσβέστες αγωνίσθηκαν ως τις 7 το πρωί για να σβύσουν την πυρκαϊά. "Όταν το κατώρθωσαν, τέλος, έβγαλαν από τα έρείπια δυο νεκρούς και έξη σοβαρά τραυματισμένους.

Με το ζήτημα των δυστυχημάτων, που προκαλούνται από τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, απασχολήθηκε και ο ρωσιστάνος όμιλος της Νέας "Υόρκης σε μία από τις τελευταίες συνεδριάσεις του. "Επειτα λοιπόν από πολύωρη συζήτηση διευτυώθησαν οι ακόλουθες συμβουλές προς τους γονείς:

Μην φέρνετε το χριστουγεννιάτικο δένδρο στο σπίτι παρά ελάχιστες μόνον ημέρες πριν από τα Χριστούγεννα.

Για να μην ξεραθεί, κόψτε τη βάση του σε σχήμα δικάλας και βάλτε το σ' ένα δοχείο με νερό.

Μην το τοποθετείτε κοντά σε ηλεκτρικά ραντιστατέρ.

Μην χρησιμοποιείτε ποτέ αληθινά κεριά.

Μην βάζετε το χριστουγεννιάτικο δένδρο πολύ κοντά σε ισχυρές ηλεκτρικές λάμπες.

Μην χρησιμοποιείτε μπαταρία και χάρτινες γιρλάντες για το στολισμό του.

Μην το κρατάτε στο σπίτι σας επί πολλές ημέρες μετά τα Χριστούγεννα γιατί δεν ξέρете τι μπορεί να συμβεί.

Η γυάλινη άρπα

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία μακρινή πολιτεία μία πριγκηπισσούλα που την έλεγαν "Ελένη.

Κάθε χρόνο, την παραμονή των Χριστουγέννων, το παλάτι της "Ελένης φωτιζόταν με χίλια κεριά κι' όλοι οι αυλικόι καθόντουσαν με μεγαλοπρέπεια γύρω από ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο, που βρισκόταν στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας του θρόνου. "Εκεί η "Ελένη δεχόταν τα Χριστουγεννιάτικα δώρα της.

Πάντα αυτή την ημέρα θάρχονταν κι' ένα δώρο από τη νονά της που έμενε πολύ μακριά. Το δώρο της αυτό ήταν πάντα το καλύτερο.

"Ωστόσο τώρα συνέβη κάτι παράξενο: "Όταν έφτασε η ώρα να δώσουν τα δώρα στη μικρή πριγκηπισσάδα άδικα προσπαθούσαν οι κυρίες της Αυλής να βρουν το δέμα της νονάς της, που συνήθως βρισκόταν στη βάση του Χριστουγεννιάτικου δέντρου. Για μία στιγμή δημιουργήθηκε σύγχυση και ταραχή στη μεγάλη αίθουσα και μερικοί έλαπαν ότι μπορεί το δώρο να το είχαν κλέψει.

Στο τέλος, όταν πιά οι έρευνες είχαν σταματήσει και η μικρή πριγκηπισσάδα έκλαιγε από τη λύπη της, ένας μικρός υπηρέτης βρήκε, βαθεία στο πυκνό φύλλωμα του Χριστουγεννιάτικου δέντρου, ένα μικρό και απλό δέμα.

"Ήταν το δώρο της νονάς της!

Μπορεί να είναι καμιά καινούργια διαμαντίνη κορώνα, είπε κάποιος.

"Η κανένα βραχιόλι με πολύτιμα πετράδια, παρατήρησε ένας άλλος.

Τι μεγάλη αξία θα έχει, είπε άλλος.

Κι' όλοι κινούνταν το δέμα, όπως το ξετύλιγε με συγκίνησι η "Ελένη.

Φαντασθήτε όμως όλων την απογοήτευσή, όταν είδαν ότι το δώρο της νονάς της μικρής πριγκηπισσάς ήταν μία γυάλινη άρπα που έπαιζε με τον αέρα.

Το άσημαντο αυτό παιχνιδιό ήταν καμωμένο από χρωματιστά γυαλικά σε στενό και μακρύ σχήμα. Κρεμόντουσαν το ένα κάτω από το άλλο με σπάγκους σαν τα γυαλιά των δημοφών πολυέλαιων στις εκκλησίες.

"Όταν, λοιπόν, ο άνεμος φυσούσε ανάμεσα από αυτά τα κρεμασμένα γυαλικά, τα έκανε να χτυπούν το ένα με το άλλο και να βγαίνουν μία γλυκερά μελωδία.

Η μικρή πριγκηπισσάδα απορούσε που η νονά της της είχε στείλει αυτό το φτηνό και άσημαντο δώρο, αφού ήταν τόσο πλούσια. "Ωστόσο πήρε τη γυάλινη άρπα και την κρέμασε πάνω από το κατώφλι μιας πόρτας.

"Ίσως αυτή η άρπα να είναι μαγική, είπε. Μά δεν ακούγονται ο παραμικρός μουσικός ήχος μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Οι κυρίες της αυλής τότε για να την διασκεδάσουν της έφεραν τ' άλλα δώρα από το δέντρο: ένα χοντρό παιδικό παλτό φουδραριμένο με γούνα, δώρο του πατέρα της, το δώρο της βασιλιάς κι' ένα κολλίε από ρουμνία, δώρο της μητέρας της.

"Ωστόσο η προσοχή της μικρής "Ελένης ήταν προσηλωμένη στην κρεμασμένη άρπα. Είχε την ελπίδα ότι θα της έπαιζε κανένα μουσικό σκοπό. "Επειδή όμως η βραδυά περνούσε και δεν άκουγε τίποτα, τα μάτια της άρχισαν πάλι να δακρύζουν απ' τη λύπη της.

"Όταν πιά οι αυλικόι έτοιμαζόντουσαν να εγκαταλείψουν την αίθουσα ήρθε και στάθηκε στη μεγάλη πόρτα του παλατιού ένα αγοράκι με κουρελιασμένα ρούχα.

Το θέαμα που έβλεπε το είχε ζαλίσει κι' είχε γουρλώσει τα μάτια του.

Ποιό είναι αυτό το παιδί με τα κουρελικά; ρώτησε η πριγκηπισσάδα "Ελένη περιέργη.

Κανείς όμως δεν το γνώριζε, ούτε ήξερε να πη πως είχε μπει μέσα στο παλάτι.

Η μικρή πριγκηπισσάδα ξανακτύπησε το παιδάκι. Και ξαφνικά πήρε από το σωρό των δώρων της το παλτό με τη γυναινή φόδρα.

Το κάλεσε έπειτα κοντά της και του έδωσε.

Πάρε αυτό το παλτό, του είπε, γιατί απόψε κάνει πολύ κρύο.

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

Προσευχή

Το πειρηματάκι σας

Μαμά, στο γέννημάς την ώρα και στο τραπέζι άραδιάστ' σαν βλέπω το Θεού τα δώρα άχ! η καρδιά μου δεν βασιτά.

Θυμώμαι τα φτωγά, τα ξένα. Θα πάμε μεις χορταστικά, μ' αυτά δεν έχουν τα καμένα κι' ίσως θα μείνουν νηστικά.

Γι' αυτό προτού καλοκαθήσω πριν πάω άκόμα να γευθώ την άδειά σου θα ζητήσω στον Πλάστη να προσευχηθώ.

—Θεέ, δυνάμι Πατέρα, δός στη φωνή μου ποσοχή, και δώσε να έχουν κάθε μέρα το φαγητό τους κι' οι φτωχοί!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

—Όλες οι κυρίες της Αυλής κύταζαν εφφασμένες γιατί το παλτό αυτό ήταν το πιο ακριβό δώρο που είχε λάβει η μικρή πριγκηπισσάδα.

"Εκείνη τη στιγμή, η άρπα άρχισε να παίζει την πιο γλυκερά και άραία μελωδία, που είχαν ακούσει τ' αυτά της, χωρίς να φουση διόλου αέρας μέσα στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού.

Κι' όπως η γλυκερά μελωδία συνεχιζόταν η μικρή πριγκηπισσάδα παρατήρησε πεσμένη στα πόδια της μία μικρή καρτέλα. Είχε πέσει εκεί, όταν ξετύλιγε το δώρο της νονάς της. "Εσκυψε, την πήρε και διάβασε:

"Η μουσική της γυάλινης άρπας είναι μόνο για εκείνους, που κάνουν το καλό..."

"Από τότε η γυάλινη άρπα παίζει τους μελωδικούς σκοπούς της, όταν οι καλοί άνθρωποι δείχνουν άγάπη, καλωσύνη και αλτρουισμό. "Η μουσική της ακούγεται σε όλον τον κόσμο, κι' αν προσέξετε ίσως να την ακούσετε κι' εσείς.

Μερικοί θα πουν ότι αυτή η μελωδία είναι από τον άνεμο κι' από τα φύλλα των δέντρων. Μην τους ακούτε. "Εσείς, παιδιά μου, να πιστεύετε ότι είναι η γυάλινη άρπα που παίζει τα Χριστούγεννα. Γιατί αυτή την ημέρα οι καλοί άνθρωποι δίνουν με την καρδιά τους, ό,τι έχουν σ' εκείνους που δεν έχουν.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

—Καλά σου λέγα γκέ, Λάκη, να μην τον βάλουμε ταμιά στα κάλχαντα, γιατί δεν του είχα εμπιστοσύνη!...

(Του Χρήστου Βασιλείου)

Τα δώρα

Η ιστοριούλα σας

Στα μεγάλα μαγαζιά της "Αμερικής την παραμονή των Χριστουγέννων ένας υπάλληλος είναι ντυμένος σαν αληθινός "Αη Βασίλης.

Μία μητέρα λοιπόν πήρε το γιο της να πάνε να ψωνίσουν. Μπήκαν σ' ένα μαγαζί και τράβηξαν ίσα στον "Αη Βασίλη.

—Τι θέλεις να σου φέρω εφέτος; ρωτάει τον Πετράκη εκείνος.

—Θέλω ένα αυτοκινητάκι, ένα τραίνο, και μία μεγάλη μπάλα!...

—Καλά, θα φροντίσω, του άπαντά ο "Αη Βασίλης.

Φεύγουν λοιπόν από το πρώτο μαγαζί, μπαίνουν σ' ένα άλλο και πηγαίνουν κατ' ευθείαν πάλι στον "Αη Βασίλη.

—Θέλω ένα αυτοκινητάκι, ένα τραίνο, και μία μεγάλη μπάλα, του λέει ο Πετράκης.

—Θα τ' έχω, του άπαντά ο "Αη Βασίλης. Μου υποσχέσαι όμως πως θα είσαι καλός, επιμελής και φρόνιμος;...

"Ο Πετράκης τον κοίταξε καλά-καλά και γυρίζοντας στην μητέρα του, της λέει:

—Μαμά, δεν γυρίζουμε καλύτερα στον άλλον; "Εκείνος δεν μου ζήτησε να του υποσχεθώ τίποτα!...

MIKY-MAOYΣ

Χιονόμυο

—Κατινούλα, το ξέρεις πως σε λίγο θα σου φέρω μία άδελφούλα;

—Θα είναι μικρότερη ή μεγαλύτερη από μένα, μαμά;

—"Η "Αννούλα βγαίνει στην πόρτα.

—"Η μαμά μου δεν είναι εδώ, λείπει στην ανεπιθύμητη επίσκεψη.

—Και ξέρεις αν θ' άργήσει να γυρίσει, παιδί μου;

—Περιμένετε μία στιγμή να πάω να την ρωτήσω, άπαντάει άρελέστατα η "Αννούλα.

"Ο καθηγητής τελειώνει το μάθημα της κομμογραφίας.

—Αυτό, λοιπόν, είναι το πλανητικό μας σύστημα... "Υποθέτω πως καταλάβατε όλα όσα σά; είπα... Μήπως θέλει κανείς να με ρωτήσει τίποτα;

"Ο μικρός Κουτεντιάδης σηκώνει το χέρι του: —Τό μόνο που δεν κατάλαβα, λείπει, είναι πως μάθαμε τα όνόματα που έχουν τ' άστρα!

Στο σχολείο.

—Γιαννάκη, ξέρεις να μου πης μία λέξη που νάχη πολλά ο;

—Όμορφος.

—Και σ' Γιωργάκη;

—Κολοβός.

—Ας μάς πη ακόμη μία κι' ο Παύλος...

—Γκοοοοοοοο!

"Η μητέρα: "Η Μαρία μας έχει το πατέρα της τα μάτια.

"Η γιαγιά: Και το δέιδο της τη μύτη.

"Η μικρή Μαρία: Και της άδελφής μου το μεταχειρισμένο φουστάνι!...

"Η μικρή άδελφή: Τι είναι εκείνο το πράγμα που ποτέ δεν τρώει κι' όμως πάντοτε είναι παχύ;

"Ο μικρός άδελφός: Δεν ξέρω.

"Η μικρή άδελφή: Κουτέ! Εί-νε το μαξιλάρι μου!...

"Η Μαρικούλα είναι τεσσάρων χρόνων και για πρώτη φορά φιλοενηθήκε στο σπίτι του παππού της και της γιαγιάς της.

Μόλις όμως το πρώτο βράδυ την έβαλαν στο κρεβάτι της, άρχισε να κ

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΥΣ

παίρνει ο σύλλογος που πωλάει τον παίκτη, ενώ ο τελευταίος αρκείται σε ψυχία.

★

Από το 1951 ο Τζέπσον άρχισε να παίζει στην 'Αταλάντα με άμειβε 100 λιρών μηνιαίως, εκτός από τα έξτρα που έπαιρνε. Τότε ο νέος του σύλλογος σε 7 άγωνα είχε 4 μοναχά βαθμούς και φαίνεται πως δεν θα γλύτωνε τη διασώβμση. Στο τέλος της περιόδου η 'Αταλάντα καταθώωσε να κατακτήσει τη 12η θέση μέσα σε 18 ομάδες με 34 βαθμούς και 54 τέρματα, απ' τα οποία 19 σημείωσε ο Τζέπσον.

Ετσι το σουηδικό ατέρρι έγινε γρήγορα δημοφιλές και στην 'Ιταλία, μέχρι του σημείου μάλιστα να μεταπωληθεί από την 'Αταλάντα στη Νεάπολη για το μυθώδες ποσό των 107.000.000 λιρετών, δηλαδή 62.500 λιρών!

Ο Τζέπσον για τη μεταγραφή του αυτή πήρε το τρίτον του ποσού, δηλαδή μαζί με τις 18.000 άρχικες λίρες συγκέντρωσε μέσα σε 12 μήνες 39.000 λίρες εκτός από τα δώρα και τους μισθούς πουλάει δε κατά το δωδεκάμηνο διάστημα της παραμονής του στην 'Ιταλία.

Ο Τζέπσον, σαν έμπορο πνεύμα, κατέθεσε στην Γραπεία 40.000 λίρες περίπου και έτσι έπληρωσε τον τίτλο του ακριβέστερου παίκτη του κόσμου. Είναι αλήθεια πως στη Νεάπολη δεν απέδωσε άμέσως εκείνα που περιμένα από τον μεγάλο άσσο. Πέρασαν όμως επτά μήνες μέχρι να γίνει επιτυχία η πρώτη καταπληκτική βολίδα του. Σκεφθήτε πως η ομάδα του, που τον άγοράσε απ' την 'Αταλάντα αναγκάσε το στάδιο της προσθήκης άλλες 15.000 θέσεις για τους άτυχοι Ναπολιτάνους, που άτυπομνοσαν να θαυμάσουν το Σουηδό βιρτουόζο. Φαίνεται ότι ο Τζέπσον έπληρώσε από το κλίμα της Νοτίου 'Ιταλίας, Σινά-σινά όμως άρχισε να ξαναβρίσκει τον έαυτο του και τα πλήρη τρέχουν να τον θαυμάσουν.

★

Ο Χάσε Τζέπσον είναι σή-

Ο περίφημος Σουηδός ποδοσφαιριστής Χάσε Τζέπσον.

μερα 27 ετών, έχει ανάστημα 1,78 μ. και βάρος 78 κιλά. Είναι εξαιρετός χαρακτήρας, πιστοποιεί ο Κάρλστεν, και εξυπνο μυαλό.

Νεώτερος υπήρξε «καθολικός» αθλητής, αθλητής δηλαδή που μπορούσε να διακριθεί σε πολλά αθλήματα, ένας «ολύρα-συντα», όπως καθιρώθηκε να λέγεται στη διεθνή αθλητική γλώσσα.

Επείχε τα 100 μ. σε 11,9 χωρίς ιδιαίτερη προπόνηση. Εξελίχθηκε σε άσσο του τένις και κατατάχθηκε μεταξύ των 10 καλύτερων της Σουηδίας. Υπήρξε εποχή που κέρδιζε και αυτόν τον άσσο της εθνικής ομάδας της Σουηδίας ποδοπαίξε στο κυπέλλο «Νταϊβίς» Σέν Ντάντενσον.

Παίδι ακόμη κέρδιζε το σχολικό πρωτάθλημα αντισφαίρισης της «Νταγκες Νυχτερινή» το 1946. Έπαιξε και στο διεθνές τεννιστικό πρωτάθλημα. Διεκρίθηκε και στο γκολφ και ήταν επίπλεον εξαιρετός ιστιοπλόος.

Το ποδόσφαιρο όμως, μαγνήτης του πλήθος, τον τράβηξε στα δίχτυα του. Τον αιχμαλώτισε. Απ' την πρώτη στιγμή που κλάτρησε τη μπάλλα φάνηκε πως θαγε μεγάλο μέλλον. Είπαν οι Σουηδοί ειδήμονες. Γράφτηκε στο σύλλογο της πατρίδας του «Κουουμακάα».

Έκει γρήγορα τοποθετήθηκε ως σέντερ φορ, όπου και διακρίθηκε. Το ταλέντο του έγινε γνωστό και τα λαγωνικά της ποδοσφαιρικής ομάδας «Ορτγκροτ» της πόλεως Γκό-τεμποργκ τον φάρεσαν για την ομάδα τους, που άνηκε στη β' κατηγορία.

Ο Τζέπσον ήταν πάντα στον πίνακα της εθνικής ομάδας, που κατηγοριζαν οι αθλητικοί συντάκτες της 'Σουηδίας. Έπαιξε με την εθνική Σουηδίας το 1948. Τότε ήταν στις δόξες της η ομάδα Σουηδίας ντεν της Στοκχόλμης. Άλλα γρήγορα έχασε τη φόρμα της και υποβιβάσθηκε στη β' κατηγορία. Ο Τζέπσον δέχθηκε να έγγραφη στην Ντσοργκάρντεν και υποσχέθηκε να την ξαναανέσσει στην α'. Το κατώρθωσε και μάλιστα αναδείχθηκε ο τρίτος σκόρερ της χρονιάς με 18 τέρματα. Το 1950 -1951 έγινε ο πρώτος σκόρερ με 17 τέρματα, δηλαδή τρία περισσότερα από τον δεύτερο στον πίνακα Σουηδό βομβαρδιστή.

Μετά την μετάβασή του Γκινούαρ Μάρντα στην 'Ιταλία, ύστερα από τους 'Ολυμπιακούς του 1948, ο Τζέπσον παρέμεινε ως απ' αριθμόν 1 σέντερ φορ της Σουηδίας. Γρήγορα όμως τον «άφηγαγε» η 'Αταλάντα και τώρα βρίσκεται στη διάθεση της Νεαπόλεως, για να κερδίσει καινούργιους θρίσθους στα ποδοσφαιρικά γήπεδα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι κλέφτες συλλαγονίζονται

Παρουσιάζουν εξαιρετική δι-όδοσι τον τελευταίο καιρό, οι κλοπές καταστημάτων με το σκάφιμο όπλο των τούνελ. «Ετσι, από ένα κατάστημα νεωτερισμών του Λονδίνου εξαφανίστηκαν μ' αυτό τον τρόπο με-ταξωτά, βελούδα και νταντέλες αξίας 4.000 λιρών. Στη Αίλντ της Γαλλίας εξ' άλλου μία συμμορία μεταχειρίσθηκε αυτή τη μεθοδό, για να κλέψη από ένα εργοστάσιο 125.000 γαλόνια οινόπνευμα. Είχε εγκαταστήσει μάλιστα και μία ύποπτη γραμμή αντεκούβλ, για τη γρηγορότερη μεταφορά του. Το τούνελ αυτό είχε δικό του ηλεκτροφόρτιστο και το «ντεκο-βίλ» εκκίνητο... με οινόπνευμα! Όπως ανακαλύφθηκε κατόπιν, οι κλέφτες είχαν άποκτησει πεί-ρα σ' ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Τριγωνόλεξο

- 1) ΑΡΜΑΔΑ. 2) ΔΑΜΑΖΩ. 3) ΜΑΔΗ-ΜΑ. 4) ΖΑΛΑΔΑ. 5) ΔΙΔΑΧΗ. 6) ΔΑΝΕΙΑ. 7) ΔΟΚΙΜΑ. 8) ΙΕΡΙΧΩ. 9) ΚΑΜΑΚΙ. 10) ΧΙΟΝΙΑ. 11) ΡΙΚΝΩ. 12) ΧΑΛΙΚΙ. 13) ΚΑΒΑΛΑ. 14) ΚΑΛΥΒΑ. 15) ΜΠΑΛΛΑ.

Ο έπισκέπτης

Ο κ. Τριπελίδης σκέφθηκε πως αν ο άγνωστος πίστευε πραγματικά πως ήταν το δικό του δωμάτιο, δεν θα χτυπούσε την πόρτα πριν να μπει. Κατάλασε, λοιπόν, αμέσως πως οι προθέσεις του ήταν ύποπτες.

Τενόνιρφος

Ζήτω - Ζητώ.

Μεταγγραμματοσιμές

Κύρος - Κόρος.

Πέσα είχε

Πριν άρχισή το παιχνίδι είχε 52 χιλιά-ρικά. Έχασε 26, πλήρωσε 1 για την εφη-μερίδα κι έτσι του έμειναν 25.

Ερωτήσεις

- 1) Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α' μετά την ήττα του στην Παβία (1525).
- 2) Γαλλική δυναστεία, από την οποία κα-τήγοντο οι Βουρβόνοι.
- 3) Στο ατί. Ονομάζεται δε έτσι λόγω του σχήματός τους.
- 4) Ο Γιούνκ, το 1914.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 412 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

Ορίζοντίως:

- 1) ΜΙΔΑΣ - ΡΟΔΟΣ - ΡΥΤΗΡ. 2) ΤΡΟΠΟΣ - ΡΟΔΟΠΗ. 3) ΚΓ - ΑΛΑΣ - ΣΕΚΕ - ΑΜ. 4) ΚΡΑΤΟΣ - ΠΑΤ - ΜΑΡΙΝΑ. 5) ΑΥΓΟ - ΑΝΑΦΟΡΑ - Ο-ΤΑΝ. 6) ΛΙΣΤ - ΟΧΗΜΑ - ΙΣΙΣ. 7) ΦΟΣ - ΡΑΣΟ - ΕΝΑΣ - ΑΣΕ. 8) ΟΣ - ΤΑΛΩΣ - ΣΚΙΑΣ - ΑΠ. 9) ΣΙ-ΓΑ - ΜΥΙΑ. 10) ΜΑ - ΣΗΤΤΑ - ΑΜΑ-ΡΑ - ΑΧ. 11) ΑΝΑ - ΜΑΝΣ - ΝΕΡΟ - ΕΡΗ. 12) ΟΡΙΑ - ΚΑΜΕΛΑ - ΣΥΚΑ. 13) ΟΔΟΣ - ΚΩΦΟΤΗΣ - ΣΟΒΩ. 14) ΣΟΝΑΤΑ - ΗΡΑ - ΦΑΤΝΙΑ. 15) ΙΣ - ΛΑΒΑ - ΤΗΔΕ - ΑΡ. 16) ΑΟΡΑΤΑ - ΠΟΝΗΡΑ. 17) ΣΤΑΣΑ - ΙΕΡΩΝ - ΣΑΥΡΑ.

Καθέτως:

- 1) ΜΕΚΚΑ - ΦΟΡΜΑ - ΟΣΙΟΣ. 2) ΓΥΛΟΣ - ΑΝΟΔΟΣ. 3) ΔΤ - ΑΓΙΣ - ΑΡΩΝ - ΑΛ. 4) ΑΡΑΤΟΣ - ΤΙΣ - Ι-ΣΑΛΟΣ. 5) ΣΟΛΟ - ΤΡΑΓΗΜΑ - ΤΑ-ΡΑ. 6) ΠΑΣΑ - ΛΑΤΑ - ΚΑΒΑ. 7) ΡΟΣ - ΝΟΣΩ - ΤΗΚΩ - ΑΤΙ. 8) ΟΣ - ΠΑΧΟΣ - ΑΣΑΦ - ΑΕ. 9) ΡΑΦΗ - ΜΟΡΩ. 10) ΟΡ - ΤΟΜΕΣ - ΑΝΕΤΑ - ΓΩ. 11) ΣΟΣ - ΡΑΝΚ - ΜΕΛΗ - ΤΟΝ. 12) ΔΕΜΑ - ΑΙΜΑΡ - ΣΦΗΝ. 13) ΡΟ-ΚΑ - ΙΣΑΥΡΟΣ - ΑΔΗΣ. 14) ΥΠΕ-ΡΟΣ - ΣΙΑ - ΑΥΤΕΡΑ. 15) ΤΗ - Ι-ΤΙΑ - ΕΚΟΝ - ΨΥ. 16) ΑΝΑΣΣΑ - ΑΡΑΒΙΑ. 17) ΡΟΜΑΝ - ΕΠΟΧΗ - ΩΑ-ΡΙΑ.

Οταν μιλάει ή συνείδησι

Όταν, το 1919, κάποιος Ρόζα Μάστμαν γέννησε στο Νοσοκομείο της Μινναπόλεως, έφυγε κατόπιν χωρίς να πληρώσει το λογα-ρισμό. Φαίνεται όμως ότι, από τότε, η συ-νείδησι της δεν την άφισε να ησυχάσει. Για-τί τώρα τελευταία - έπειτα από 33 ολόκλη-ρα χρόνια - έστειλε στη διεύθυνση του Νοσο-κομείου τα 20 δολάρια που χρωστούσε!

Δεν υπάρχουν όμως, μόνο στην 'Αμερική τέτοιοι εύσυνιδητοι άνθρωποι. Ο ιδιοκτη-τής ενός κινηματογράφου του Λονδίνου έ-λασε ένα φάκελλο, που περιείχε 12 γραμ-ματόσημα της μοίσης πέννας κι' ένα σημείω-μα, που έλεγε: «Σας όφειλα αυτό το ποσό, γιατί έμεινα χθες πάρα πολλή ώρα στον κι-νηματογράφο σας».

Η 'Εταιρεία των Καναδικών Σιδηρο-δρόμων έλασε πρό όλίγου καιρού ταχυδρο-μικός έξη κουταλάκια του γλυκού και δύο της σούπας, που είχε «συσφρασίσει» κάποιος άγνωστος ταξιδιωτής.

Διασκεδαστικότερη όμως, απ' όλες είναι η περίπτωση ενός Σκωτσέζου, που έστειλε ένα ποσό 5 πέννών στη Διεύθυνση των Τα-χυδρομείων, επειδή είχε γυμναί 7.000 φο-ρές το στυλό του απ' τα καλάμια της!

«Είναι μικρό, βέβαια, το ποσό - έγρα-φε. 'Αλλά και το μέλαν σας ήταν άπαισιος ποιότητος!»

Το πρώτο φιλί

Αίλιαν: «Όχι, αγαπητή μου, να βγάλει άκίνητο από τη σκέψη σας την ιδέα, ότι τον αγα-πάτε το νεαρό, που σας... φιλή-σε! 'Απολύτως ας δημιουργή-σете μία άρραία έντιμωσι, επει-δή ήταν ο πρώτος άντρας, που τόλ-μησε να προέξ σε τέτοια εκδή-λωσι. Κι' αυτό σας κάνει να νοιώ-θετε ένα αίσθημα περιέργειας άλ-λα και ματαιοδοξίας, ότι είστε τάχα ικανή να συγκινήτε έρωτικά τους άντρες! Μά, έοσις, φυσικά, δεν πρέπει να κολακευθήτε έτσι. Είστε δα μία δεκαεπταχρονη μι-κρούλα, που ούτε να νοιώσει, ούτε να εμπνεύσει ακόμα μπορεί, το με-γάλο και αληθινό αίσθημα της ά-γάπης. 'Αλλωστε, μονάχη σας άν-τιλαμβάνεστε ότι ο νεαρός είναι πονηρός, πράγμα που σημαίνει ό-τι είναι επικίνδυνος και πρέπει κα-τά συνέπεια να τον φοβάστε. Για-τί αν παρασυρθήτε από τα γλυκό-λογα και τα τερτίπια του, μπορεί να μπλέξετε, χωρίς να το κατα-λάεστε, σε καμμία περιπέτεια, που θα σας στοιχίσει πολλά... Φρόνι-μα λοιπόν, αγαπητή μου κορίτσι. Και μην ξεχνάτε ότι όφείλετε να είσαστε αξιοπρεπής, για να τιμη-στεί και η θέσι της οικογένειάς σας στην κοινωνία».

Στο βραιότερο κορί-τσι, Κόνιτσα: Τι απλά, τι γα-ριτωμένα που τα γράφετε! Έίστε αρκετός καιρός που συνδέομαι μ' έναν στρατιώτη. Το σπούδαίω να είναι ότι του έχω χάρισει τα πάν-τα. Τώρα όμως μου φέρεται πολύ ψυχρά. Βρέθηκε λοιπόν ένα καλό παιδί, με ζήτησε προχτές κι' έγω αρνήθηκα... Αυτά, που γράφετε και ζητάτε τη συμβούλη μου! Τι σας πάει; Νά σας μαλλώσω! Γι-ποθέτω πως καταλαβαίνετε άρκε-τά το πάθημά σας, για το όποιο η δική σας ευθύνη δεν είναι διόλου λιγώτερη απ' του νεαρού που α-τί ξεγέλασε. Θα ήθελα να ξερι-νόσω γιατί αρνήθηκατε τον ά-νέο; 'Ελπίζετε μήπως ότι ο πρ-ίτος ένοχος θα σας άποκαταστή-ση; 'Η από ήθικη άνωτερότητα κι' επειδή δεν τον αγαπάτε, τίν καινούργιο, δεν τον θέλετε. 'Αν είναι το δεύτερο, αυτό βέβαια σας τιμά. 'Αλλά επειδή πρέπει να σκε-φώτε πρακτικά, θα σας συμβού-λευα τά έξης: 'Αν ο δεύτερος σας αγαπάει αληθινά, θα πεί-σει να σκεφθήτε την πρότασί του έ-σθρά. Με την προϋπόθεσι ότι η σταθήτε έντιμη και θα του άπο-λύσετε το πάθημά σας. Θα το κάν-τε; Θα έχη ο νέος την άνωτερότη-α να σας συγχωρήσει το παραπτώ-μα; Τι να σας πω περισσότερα; Σ' αυτό δεν μπορώ έγω να έχω γνώμη...

Κραυγή πόνου νο-σοκόμας: «Όσο και αν ο πό-νος σας, που έφυγε ο καλός σας, είναι ελκρινής, δεν πρέπει να κά-νετε τίην... σκεβεία να τον βάλε-τε παραπάνω απ' όλους τους άλ-λους τους αληθινούς πόνους, που

βασανίζουν τους ανθρώπους σ' ένα κρεβάτι νοσηλευτικού ιδρύματος. Αυτό είναι πολύ έγωιστικό από μέ-ρους σας. Και είμαι βέβαια, πως θα το άναγνωρίσετε, αν έδτε τά πράγματα διαφορετικά. 'Ασφαλώς έχετε δική να πονάτε. Μά, άγα-πητή μου, τι έλέετε να γίνη και τι μπορείτε άλλο να κάνετε; Χρειάζε-ται ύπομονη και παρηγορία που θα τις βρήτε και τις δύο μέσα στην άσκησι του άρραίου και ένγενικού έργου σας. Έοσις, που προσφέρει-ται άνακούφισι στον άνθρωπίνο πόνο, έοσις που νοιώθετε τόσο βα-θειά τη δυστυχία των άλλων, θα πρέπει να κάνετε μόνη σας κουρά-γιο, για ν' άντιμετωπίσετε την ό-ψηλή σας άποστολή. Κι' έτσι μέ-σα σ' αυτήν θα παρηγορηθήτε για τον προσωπικό σας πόνο».

Δυστυχισμένη καρ-δία, Μ. Π.: Δεν πρέπει ν' άπογο-ητεύεστε τόσο εύκολα. Το ότι δεν νοιώσατε ακόμα την άγάπη, αυτό όφείλεται στη βελία σας και στην επιφυλακτικότητά σας, που δεν έ-πιτρέπουν ν' άφίσητε κατώς έ-λευθερά, μά πάντα στο πνεύμα της αξιοπρεπείας, την καρδιά σας να σκίρηται για έναν νέο. Μά δεν ήρθε ακόμα η ώρα. 'Η μοίρα σας δεν έβγαλε ακόμα έμπρος στο δρόμο της ζωής σας τον άνθρω-πο που θα κάνει σύντροφό σας. 'Ε-χετε λοιπόν ύπομονη».

Π. Κ. 415: Είναι πολύ συγι-νητική και γεμάτη ρομαντισμό η περίπτωση σας. 'Επειδή είστε ά-πρωτος, θέλετε άπωσθήτε ν' ά-πομακρύνετε από κοντά σας την ά-γαπημένη σας, για να μην ύποφε-ρήτε μαζί σας. 'Αλλά κι' εκείνη, που σας αγαπάει έπίσης ελκρινά, δεν δέχεται με κανένα τρόπο να σας άποχωρήσθι κι' έμεινε να εί-νε μαζί σας. Πολύ ένγενικά ό-ν' αυτό, αγαπητή μου! 'Αλλά η άρρώ-στεια σας είναι πραγματικά τέτοια, ώστε να σας άπογοητεύη, ότι κά-ποτε θ' άναρρώσετε και θα μπορέ-σετε να εκπληρώσετε, τ' όνειρο του γάμου σας με την καλή σας; Για-τί αν είναι μόνο ζήτημα χρόνου, ό-πως μάλλον άντιλαμβάνομαι από τα γράφόμενά σας, δεν βρίσκει-ται γιατί να θέλετε να δώσετε άπότο-μο και άδικο τέλος στο εύθυλλό σας. Κι' έπειτα γιατί έοσις, που έπιτρέπει την αίσθησι στον έ-αυτό σας, για τον άνθρωπο που ά-γαπάτε, δεν του άναγνωρίζετε και αυτό το δικαίωμα να σας δείξη την άγάπη του με άνάλογη εκδή-λωσι αυτοθυσίας και από μέρους του;

Πονεμένη όρφανή: Νομίζω, αγαπητή μου, ότι πρέπει πολύ να προσέξετε πριν συνδεθήτε με τον κύριο αυτόν. Και να είστε επιφυλακτική άπέναντι του, γιατί όσηδηποτε και αν αισθάνατε συμ-πάθεια, γι' αυτόν, φοβόμαι ότι δεν είναι ελκρινής μαζί σας. Πρώ-τα απ' όλα δεν δάπρετε να σας μιλήσει στην άρχή, ότι είναι παν-τρεμένος και ότι βρίσκεται έστω, σε διάστασι με τη σύζυγό του; Γι-ατί να σας το κρύψη, αν είχε σο-εαρό σκοπό για σας; 'Αλλά το χαρακτηριστικότερο, που τον ύπο-τιμά, είναι ότι έγκατέλειψε, φαίνε-ται, τη σύζυγό του επειδή εκείνη είναι άρρωστη από μια άνιστη άρ-ρώστειά! 'Ώστε, λοιπόν, ασή έ-νε η ιστορία του συζύγου άπέναν-τι της άναξιοπαθούς γυναίκας του; 'Αντι να σταθί στο πλάι της και να την παρηγορήσει, τίν... ξεγρά-φει προκαταβολικά και ξενογυ-ρά; Δεν είναι πράγματα αυτά σοβα-ρά, νομίζω! Για σκεφθήτε δε, αν ήσαστε έοσις στη θέσι της άλλης, πόσο θα σας κακοφοινόταν... Γι' αυτό, έπαναλαμβάνω, μ' όσα και αν σας ύπόκειται και σε τάξη ή κύριος αυτός, έοσις όφείλετε να προσέξετε πολύ».

Σ. Ν. Ζ. 44: Το μόνο που δεν πρόκειται να σας συστήσω είναι να

Ερωτικό τραγουδι κι βινέτο

Ερωτικό τραγουδι: «Είστε άνα-γκάσι να σκεπτεστέ για την κο-πέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

Ερωτικό βινέτο: «Είστε άναγκά-σι να σκεπτεστέ για την κοπέλλα. 'Όσο για τη ζήλεια σας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείτε έοσις να την πληρώσετε και ζή-λουτε όλους τριγύρω της, που έ-χουν το πρόνομο να την άντικρύ-ζουν έλευθερά και να της μιλού-ντε πράγμα που έοσις διατάζετε να το κάνατε. Θα σας συνιστώσα, για να σας φύγη αυτός ό... τρελλός πόθος που σας κατέχει, να όπλι-σθήτε με εύγενικό θάρρος και να τολμήσετε να εκμυστηρευθήτε στη νέα τη συμπάθεια και το ένδοξο-ν που σας προσκαλεί. 'Αλλά αυτό με μία και μόνο προϋπόθεσι: 'Ό-τι, όηλαδή, αυτό το αίσθημά σας έχη και σοφό σκοπό όστι δεν άποβέλει να ικανοποιησέ τον αισθηματικό έγωισμό σας. 'Εδώ πιά όφείλετε σεις ο ίδιος να ψυχολογή-σете».

σετε τον εαυτό σας, πριν επιχειρήσετε και εκτελέσετε απέναντί της κοπέλας. "Αν δε δεν είστε σε θέση να δημιουργήσετε κάτι ειλικρινές, τότε βέβαια είναι προτιμότερο να φροντίσετε να την ξεχάσετε. Και μάλιστα ν' αλλάξετε δρόμο, ώστε να μην την συναντήσετε κάθε μέρα...

Ε λ α τ η Α. Γ.: Τρίκαλα: Για ένα άπλο αίσθημά σας μου γράψατε ένα γράμμα από δεκαοχτώ σελίδες, γεμάτο ασημένια πράγματα, ενώ μπορούσατε και με δεκαπέντε μόνο λόγια να μου πείτε τι ζητάτε. Πάντως η ιστορία σας είναι πολύ ρομαντική. Γι' αυτό καλά θα κάνετε, αφού μάλιστα δεν αισθάνομαι για τον κύριο αυτόν ένα ειλικρινές αίσθημα, να πάψετε να τον αγαπάτε και ως «αδερφό». Τι τα θέλετε αυτά τα παράξενα... συμπλέγματα, που μονάχα στενοχώριες μπορεί να σας γεννήσουν. Αποφύγετε τα όλα αυτά και καθίστε άμεσως, αλλά και ήσυχα και γράψτε του, να μην λογαριάζει τίποτα, ούτε καμιά αντανάκλαση από μέρους σας. Αυτό είναι το ειλικρινές, στερημένο και το πιο εύπρεπτο.

Γ α λ α τ η Μ ο υ φ α ρ ο Φ. 7.: "Αρχίζατε πολύ ρομαντικά να μου περιγράφετε το ρομαντικό σας είδωλο. Νέα και πλούσια έσεις μ' ένα αξιο, αλλά φτωχό παιδί, και περιμένατε ότι στο τέλος θα παίρνατε άντρα σας τον καλό σας, παρ' όλην την αντίδραση των δικών σας... Μα, ετύχως, στο τέλος της επιστολής σας, λογικεύσατε. Κι αφού όμολογήσατε ότι φερόχατε επιπόλεια, μου ζητάτε να σας υποδείξω τρόπο για να πάρετε πίσω τα γράμματα και τις φωτογραφίες που αλληλογράφησα. Είχατε στείλει στον αγαπημένο σας, "Ολ", αυτά είναι καλά και άγια, γιατί όμως πριν εξετάσετε τον ε-

αυτό σας, κάνατε αυτές τις επιπολαιότητες, όπως τις χαρακτηρίζετε, μόνον σας, και παρασυρμένοι σε πλάνες ρομαντικές ένα αγνό κι άφελές παιδί του χωριού; Και γιατί το αφήσατε να σας αγαπήσει; Βέβαια θέλατε να του κολακίσετε τη ματαιοδοξία σας και να περάσετε ευχάριστα τον καιρό του παραθερισμού σας και σκεφθήκατε να κάνετε κι' ένα θύμα της ομορφιάς σας και του πλούσιου σας. "Αλλά δεν σκεφθήκατε ότι α' αυτό ήταν όχι μόνο επιπόλαιο, αλλά και, άσυνείδητα με τον «αρχοντικό» σας χαρακτήρα; Και τώρα σκέπτεστε μονάχα πως να πάρετε πίσω τα πειστήρια της «ενοχής» σας (φωτογραφίες, γράμματα κλπ.) για να μην εκτεθείτε στους γονείς σας ότι είχαν σχέση με ένα φτωχό κι' αταίριαστο στην πολυτέλεια σας παιδί. "Αλλά αυτό το παιδί που σας έδωσε την καρδιά του και σας έδειξε την εμπιστοσύνη του, σκέπτεστε τι θα γίνει τώρα και σε τι μπορεί να το οδηγήσει η διάφυσή των όνειρων του; "Όσο γι' αυτόν τρόπο να πάρετε πίσω τα πράγματά σας, νομίζω ότι θα σας είναι εύκολο να τον βρείτε ή να συζητήσετε κανέναν άλλο, ανάλογο με τον τρόπο που είχατε να του τα δώσετε...

Τ ρ ε λ λ η μαθητρίου λ α, Βόλο: Κάνετε πολύ καλά, αγαπητή μου, να σκέπτεστε έτσι επιφυλακτικά και να μη δώσετε φωτογραφία στο νεαρό σας. Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι είναι τιμωρός και ειλικρινής νέος. "Αλλά δεν ξέρει κανείς τι γίνεται καμιά φορά. Μπορεί να τα φέρει έτσι ο καιρός και ο δεσμός σας ν' αλλάξει και τότε δεν είναι σωστό η φωτογραφία σας να βρίσκεται στα χέρια του. "Επειτα, αν σας αγαπάει αληθινά, του είναι αρκετή η δέηση σας και το ίδιο σας το αίτημα, ώστε να μην χρειάζεται... φωτογραφίες για να σας έχει στο νου του. Κι' ούτε χρειάζεται... να τρελλαθώ, όπως λησίζετε! "Αφού δεν θα τρελλαθείτε, που δεν θα σας βλέπει, ασφαλώστε τον τρελλαθώ, που δεν θα έχει τη φωτογραφία σας. "Ας αφήσει λοιπόν τις ρομαντικές υπερβολές.

Α ν τ έ λ λ α: Μου γράψατε ότι υποφέρετε και ότι κοιτούσατε να τραλαθώτε επειδή ο κύριος που αγαπήσατε και για τον οποίον είχατε κάνει τα πιο ωραία όνειρα, έφυγε τώρα από κοντά σας και, παρά τους όρκους και τις υποσχέσεις του για το αίσθημά σας, ούτε σας γράφει ούτε ενδιαφέρεται για σας. "Αντιθέτως μάλιστα μαθαίνετε ότι πρόκειται να παντρευτεί άλλη! Μα καλά, δεν τα ξέρατε αυτά τα καμώματα των νέων; Είχατε την αφέλεια έσεις, κοπέλα, είχατε τον αίσθημα, να εμπιστευθείτε έτσι στα πυφά ένα νέο, που και από το είδος του επαγγελματός του ακόμη έπρεπε να του δείξετε επιφυλάξεις. Τώρα, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να τον αγνοήσετε όπως διόλου και ούτε να τον προσέξετε πιά.

Κ ό ρ η τ ο υ Ν ε ί λ ο υ -Κ.: Μου γράψατε ότι έχετε συνδεθεί αισθηματικά με δυο συγχρόνους νέους, που περιγράφετε τα προσόντα του καθενός και με ρωτάτε στο τέλος ποιόν προτιμάτε. Εγώ, ναι... διαλέγετε! Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω τι είδους... κληρώσις είναι αυτή! Γιατί σκέπτεστε τόσο επιπόλεια; Φαίνεται ότι κανένα σοβαρό αίσθημα δεν σας έλκυε για κανέναν από τους δύο νέους και ότι στηρίζατε μάλλον στην τύχη. Τότε, βάλετε μόνον σας κληρο κι' έτσι θα έχετε κάποιον εύθυνο που εγώ βέβαια δεν μπορώ να αναλάβω.

Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο, Καρλόδοξο: "Αν τα πράγματα είναι έτσι, όπως ακριβώς μου τα περιγράφετε, βρισκόμαστε οι γονείς σας έχουν άδικο να θέλουν να σας επιπράξουν και να σας επιβάλουν την προτίμησή τους. Αυτό με κανέναν τρόπο, αμφαλώ, δεν πρέπει να το δεχθώ. "Αλλωστε είστε σε ηλικία (τριάντα πέντε χρόνων), όπου καδής μπορεί να κρίνει και ν' αναλάβει την εύθυνη των πράξεών του. "Εξ άλλου είστε ένας δημιουργημένος άνθρωπος κι' έχετε όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την ηθική υποχρέωση να κανονίσετε μόνοι σας τα ζητήματά που σας αφορούν και

να δημιουργήσετε οικογένεια. Αλλά να τους δώσετε σε ήμερο αλλά κι' αποφοιστικό τόνο, να τα καταλάβουν οι γονείς σας. Και να τους πείτε, ότι δεν πρέπει να τους πειράζει, αν η νέα που διαλέξατε είναι φτωχή και όχι της «οικίας σας». "Αρκεί ότι είναι τιμία, καλή, και άδεια. "Αρκεί ότι σεις είστε ικανοποιημένοι μαζί της. "Αν ακόμη επιμένουν ν' ανησυχούν, τότε, αγαπητέ μου, μου φαίνεται ότι πρέπει να πραγματοποιήσετε τις δικές σας επιθυμίες.

Γ ό η τ ω ν ά κ ρ ι τ ι κ ώ ν χ ω ρ ι ώ ν: Δεν ξέρω ποιά είναι η λυσι που σχεδιάζετε. Μα εκείνο που πρέπει ν' αντιληφθείτε είναι ότι σε ζητήματα αισθηματικά, όπως θα και στα άλλα γενικά, δεν πρέπει οι λύσεις να δίδονται από σκοπιά κι' αστάχιστα, γιατί όχι μόνο δεν εξυπηρετούν τον σκοπό, αλλά αντίθετως ενδέχεται και να τον χαντάκωσουν. Γι' αυτό θα είχα να συστήσω και στους δύο σας να μη βιασθήτε να πάρετε καμιά απόφαση απερισκεπής. Σου έσεις την νομίζετε για «λύση». Σ' υπονοείστε το είδωλό σας, αν είναι πράγματι ειλικρινής κι' έχει σοβαρό σκοπό. Και με τον καιρό, από την άλλη αξιοπρεπή στάση σας, ν' αναγκαστούν οι γονείς της κοπέλας να παραδεχτούν μιάν καταστροφή, που αποδίδεται στην εύθυνη και την αποκατάστασι του παιδιού τους. "Αλλά προσέξτε: "Ακριβώς επειδή η εύθυνη γι' αυτό μένει κυρίως σε σας, οφείλετε έσεις προ πάντων να σταθίτε αξιοπρεπώς και έντιμος στις σχέσεις σας με την κοπέλα. Φροντίζοντας συγχρόνως να βελτιώσετε τα οικονομικά σας, ώστε μεθαύριο οι ενδιαφερόμενοι να σας αναγνωρίσουν το δικαίωμα να διεκδικήσετε τη συν-

τροφο της ζωής σας.

Φ λ ο γ α σ τ ώ ν έ ρ ω τ α, Λάρισα: "Απαντώ κατά σειρά στις ερωτήσεις σας, όπως μου τις γράφετε. 1) "Υποθέτω ότι έσεις κυρίως, που γνωρίζετε και έχετε στο φιλική επαφή με την κοπέλα, είστε και οι αρμοδιότεροι να κρίνετε για τις διαθέσεις της. "Ελπίζω πάντως ότι αυτές είναι πολύ συμπάθειες για σας, απ' όσα τουλάχιστον μου περιγράφετε. 2) Τα «ελαττώματα», που κάνουν τη νέα να δείχνει τωσή ευπρέπεια απέναντί σας είναι ότι της κάνει εντύπωση και είναι και αυτή ευγενική και συμπεριφέρεται όπως πρέπει. 3) Το πως μπορείτε να την κατακτήσετε, είναι ζήτημα δικό σας. Δηλαδή εξαρτάται όχι μόνο από τις ιδιότητες και τα προσόντα σας που μπορούν να την γοητεύσουν, αλλά και από την επινοητικότητα και τον τρόπο που θα έχετε για να την κάνετε να τα προσέξει. 4) Όταν διαβάσετε τις ανωτέρω απαντήσεις μου, θα δώσετε μόνοι σας απάντησι στην τελευταία σας ερώτησι. Πάντως δεν πρέπει να δείξετε βιασύνη κι' απερισκεψία στις σχετικές σας εκδηλώσεις, αλλά να φανείτε ακριβώς, όπως μου γράφετε, καλός και ήθικος νέος, μέχρι τέλους.

Π ρ ώ τ η α γ ά π η, Θερινή: Λυπομαι πολύ, αλλά θα πρέπει να σας το πω ξεκάθαρα: Μου έκανε εντύπωση η έντελμος επιπόλεια και σχεδόν απρεπής συμπεριφορά σας επί του προκειμένου, παρά το γεγονός ότι έχετε, όπως μου γράφετε, «κάποια πανεπιστημιακή και κοινωνική μόρφωση». Πως λοιπόν σας το επέτρεψε η αξιοπρέπεια σας να εξαγορεύσετε και νά... κυνηγάτε το νεαρό δικηγόρο, ύστερα από την πρώτη του αδιαφορία; Δεν καταλαβαίνετε ότι ο νεαρός αυτός επιδίωξε την επαφή σας, για να δημιουργήσει ένα ανεύθυνο φλέρτ και μιά ανεύθυνη επίσης γι' αυτόν περιπέτεια; "Όταν δε σας είδε «τυπική και σοβαρή» ανέκρουσε πρήνια. Αυτό έπρεπε να σας άνοιξη τα μάτια, «αφού η πρώτη σας στάσι ήταν πραγματικά εκείνη που ταίριαζε. Σ' υπενθύμιζε την ανανέωση των περιφορών, γιατί η- ταν ανάξιος του ενδιαφέροντος και των καλών σκοπών σας. "Εσεις, όμως, που ήρατε ζήτημα φιλοτιμίας! Τον προκαλείτε και το τηλεφωνείτε και του γράφετε και του δίνετε ραντεβού, με αποτέλεσμα να του δώσετε να καταλάβει ότι... έκανε λάθος στην πρώτη του εντύπωση και ότι έσεις είσατε «εύκολη και πρόθυμη για περιπέτεια»! Δυστυχώς όμως να το παραδεχτώ αυτό. "Ελπίζω δε ότι θα βελτιώσετε να εξαγορεύσετε σοβαρά και να περιφρονήσετε τον νονηρό δικηγόρο, που θέλει να σας φέρη οτά νερά του...

Ε ρ ω τ ο χ τ υ π η μ έ ν ο, Λάρισα: "Η κοπέλα για την οποία ενδιαφέρεστε, φαίνεται πως είναι πονηρή και όχι καλού χαρακτήρος, αφού τόσο επιπόλεια συμπεριφέρεται απέναντί σας. Γι' αυτό, επειδή επιδιώκει ίσως να σας «τυλίξη» και να δημιουργήσει καμιά ιστορία με άσχημα αποτελέσματα για σας, το καλό που σας έθλω είναι να βγάλετε άμεσα από το μυαλό σας αυτήν την... διαβολογοναίκα και να ξεκοφθείτε από τους χαριεντισμούς και τις προκλητικές συζητήσεις της. Να την περιφρονήσετε και ν' αποσιωπήσετε τη ζωή σας και μιά καλή θέσι στην κοινωνία. Διψασμένη για οίκο γένεισ, Ναύπλιο: Μιά και η μοίρα σας έφερε στη θέση που βρίσκεστε σήμερα, υποθέτω ότι θα πρέπει να έχετε και την πείραν την πικρή, να μην παίρνετε τοίς μετρητοίς τους όρκους και τις υποσχέσεις των αντρών. Δεν ξέρω βέβαια τον άνθρωπο που έδειξε τόσο ενδιαφέρον για σας και κατ' αρχήν δεν έχω αμφιβολία να παραδεχθώ, ότι είναι ειλικρινής και ότι μπορεί να σας αγαπάει αληθινά και να θέλη να σας βγάλει από την κοινωνική περιπέτεια, που είστε τώρα καταδικασμένη. "Αλλά προσέξτε: Όσοι δεν γίνη αυτό έσεις δεν πρέπει να κάνετε τρελά σχέδια. Γιατί, αν δεν πραγματοποιηθούν, θα πέσετε σε απογοητεύσεις, πράγματα άσχημα κι' επιπλέον. Μέχρι λοιπόν να πραγματοποιήση τα όσα σας υπόσχεται, έσεις

να διατηρήτε τον εογενικό δεσμό μαζί του, για να αισθάνεται κι' εκείνος την ειλικρίνεια και την αληθινή συμπάθεια που του έχετε. "Αλλά, όσο μπορείτε, αποφεύγετε να τον... ανακρίνετε και να του κάνετε σκληρές τις παλιές σχέσεις που είχε, έστω και αν σας πληροφορούν ότι τις διατηρεί ακόμη. "Από τη δική σας άναξη και από τη δική σας συμπεριφορά θα εξαρτηθεί κατά πολύ να ξεκοπεί νέος τις άλλες σχέσεις του και ν' αποσιωπήσει σε σας, εκτιμώντας όχι μόνον την αληθινή σας μετάνοια για το παραστράτημά σας, αλλά και την ταρηνή σας λαγάρτα ν' αποσιωπήσει στον ερωτά του και να δημιουργήσει έναν νέο οίκο γένεισ!

Ε Ρ Η

Δελωμάτ...

Η Τ ρ ι σ τ ε υ χ ι σ μ έ ν η π ε τ α λ ο υ δ α, είναι μια πολύ δυστυχισμένη κοπέλα. "Αγαπάει ένα νέο, και τον αρραβωνιάστηκε επίσημα, με την εύχη της μητέρας της και την συγκατάθεσι των δικών του. Μέσα με την ημέρα, όμως εκείνος ανέβαλε το γάμο. Γι' αυτό, ωστόσο που απαιτητικός και σε μία στιγμή άδυναμιας κατέστρεψε την αρραβωνιαστικιά του. Κατόπιν αφού πραγματοποιήσε έ- ται το σχέδιό του, της φανέρωσε ότι είχε παντρευτεί τον χαρμόμενο από εδώ και έφτα χρόνια. Τη συμβούλευσε, λοιπόν, να τον περιμένη ώπου να πάρη το διαζύγιο - κι' όπως φαίνεται η γυναίκα του δεν το δίνει γιατί ζητά πολλά χρήματα - ή να παντρευτεί με άλλον! Τώρα ζητάει εκείνη τη συμβούλη μου τι να κάνει. Δεν υπάρχει άλλη λύσι, παρά να εξομολογηθώ τα πάντα στη μητέρα της και να πείν οι γονείς της στους δικούς του να εκθέσουν την κατάσταση. Μά μια κοινή συνεννόηση θα βροη την κατάλληλη λύσι. Είν άδυναμια δεν είναι λύσι. Είν άδυναμια χαρακτήρος, που δεν διορθώνεται τίποτα!...

Ν έ ο τ ή ς έ π α ρ χ ι α ς Α πο κ ο ρ ω ν ο υ Η. Κ.: Για να μη δυσαρεστήσετε τον πατέρα σας, προτιμάτε να δυστυχίση η νέα την οποία καταστρέψατε, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Βλέπω, όμως, από αυτά που μου γράφετε ότι δεν θέλετε να κάνετε κακό, ότι είστε μια ευγενική ψυχή, κι' ότι θα προτιμούσατε την αυτοκτονία αν δεν βρήτε καμιά άλλη λύσι, για ν' αποκαταστήσετε την αξιοπρέπεια της κοπέλας. "Ακούστε λοιπόν τι πρέπει να κάνετε: Να ζητήσετε άκρως από το Μητροπολίτη της περιφέρειας σας, να του εξομολογήσετε τα πάντα και να ζητήσετε την προστασία του. "Ενας άνοκτος ιερέρχης και τον πατέρα σας θα πείρη και σας θα βγάλει από τη δύσκολη θέση.

Π ε θ α λ ι ν α α π ό α γ ά π η έ ν Ν ι κ α ί α: "Όπως ήρθαν τα πράγματα δύο λύσεις υπάρχουν: "Η να βάλω εκείνους τους δικούς του να κάνουν επίσημα μια πρότασι γάμου ή να κάνετε ύπομονη ένα- δύο χρόνια και με την πρώτη ευκαιρία μόλις αποκαταστή εκείνος, νάρθη να σας ζητήσει από τον πατέρα σας. Προς το παρόν πρέπει να κάνετε ύπομονη για να μην εκτεθείτε περισσότερο. 3 - Τ ρ ι π λ ε ξ: "Αφού έχετε μεταξύ σας μιά τόσο μεγαλόφλη, πρέπει να φανήτε δυνατοί και να περιφρονήσετε εκείνους που θέλουν να σπείρουν το μίσος. Φανήτε, λοιπόν, ανώτεροι πάσης κατηγορίας και τραβήξτε ενωμένοι στο μονοπάτι της ζωής σας.

Ε π α ρ χ ι ώ τ η Κ. Β. Ε. Ν.: "Από αυτά που γράφετε φαίνεται ένας καλός και τίμιος νέος. Δεν πρέπει, λοιπόν, να εκθέσετε με λόγια αυτήν την κοπέλα. Θα σας συμβούλευα, μάλιστα να βρήτε τον πατέρα της και να του εξομολογήσετε την εκτίμησι και την αγάπη που τρέφει για την κόρη του, καθώς και τα σχέδια σας να την κάνετε σύντροφο της ζωής σας όταν θα γυρίσει. "Αν ο πατέρας της βελήνη να σας την δώση από τώρα, να μην φέρετε δυσκολίες. Α. Α. Π. Γ.: Δεν έχει σχέση η

ηλικία, αν εκείνη σας αγαπάει όσο την αγαπάτε κι' έσεις. "Υπάρχει, όμως, ένας κίνδυνος, κι' αυτός θα προέλθι από σας, αργότερα: να μετανοήσετε. Πριν την παντρευθήτε, λοιπόν, πρέπει να δώσετε ύπόσχεσι στον εαυτό σας, ότι η αγάπη σας δεν θα σβύσει ποτέ! Μ. Γ. - Σ.Τ.Γ. 914α: Σε όλες αυτές που γνωρίζετε προσωπικά ή με αλληλογραφία να προσφέρτε μιά αγνή φιλία. Μην τους υποσέχετε τίποτα, αφού δεν μπορείτε προς το παρόν να το εκτελέσετε. "Ακόμη και όταν σας προκαλούν, να τις βά'ετε στη θέση τους. Κι' όταν αποστρατευθήτε τότε μεταδώστε εκείνων που φάνηκαν σεμνείς και μ' ευγενικά αίσθημα θα έβρισκετε την καλυπτήρη για να της προσφέρετε την καρδιά σας και την οικογενειακή ευτυχία.

Ο ν ε ι ρ ο π λ ή χ τ ρ α: Στον νεαρό των 19 χρόνων και μάλιστα αθημογενή, μαθητή Γυμνασίου, δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη. "Ολ' αυτά που νιώθετε είναι ενθουσιασμοί και όνειρα. Μ' αυτά, όμως, έσεις δεν πρόκειται να αποκαταστήσετε μιά οικογενειακή ευτυχία. Να γίνετε, λοιπόν, πιο σοβαρή, να μην εκτίθεστε, και να μην ελπιείτε στα ραντεβού που σας δίνει. Σκεφθείτε λιγάκι και τον εαυτό σας, που τόσο πολύ τον περιφρονείτε.

Φ λ ο γ ι σ μ έ ν η κ α ρ δ ι α: Μου γράφετε πως όταν ήρθε κάποιος βίος σας, σας τα έπεσε όλα κι' ότι έμεινατε μεθόρηνη! Δεν μου γράφετε όμως τι σας έλεγε. "Ηταν σχετικά με το νέο που ηγαίνετε κρυφά ραντεβού, τα βράδια; Διευκρινίστε μου αυτό το σημείο και θα σας απαντήσω.

Μ α κ η τ ο υ Β ο τ α ν ι κ ο υ: Δεν πρέπει ν' απελπίζετε και να έστε τόσο πεισιμστές στη ζωή σας. "Εχω τη γνώμη ότι η αρρώστεια σας θεραπεύεται, αν συμβουλευθείτε έναν καλό γιατρό.

Π ο ν ε μ έ ν ο σ μ η ν ι τ ά κ ι 401 Μ.Π.Α. - Σ.Σ.Τ.: Αυτό που κάνετε ήταν πολύ σωστό, γιατί όπως καταλαβαίνω το μόνον αίσθημα που είχατε γι' αυτήν την κοπέλα ήταν μιά αγνή φιλία. "Ελάτε, όμως, που τα καρίστα παρεξηγούν και υπερδύουν τα αισθήματα. Τις περισσότερες, μάλιστα, φορές φτάνουν σε τομήρες αποφάσεις, όπως κι' η δική σας, που σας πρότεινε να την απαγάγετε. Της απαντήσατε, όμως, πολύ λογικά, ότι ένας γάμος χωρίς την εύχη των γονέων καταντά πάντα δυσ-

τυχισμένος. Μην συνεχίσετε, λοιπόν, τις σχέσεις. Α λ θ α μ έ ν ο ν υ χ τ ο π ο υ λ ι, Πύργο: "Εκείνο που έχω να σας απαντήσω είναι ότι η κοπέλα αυτή σας μίλησε λογικά. Ζητώ από σας μιά συντροφιά, μιά φιλία και σεις έπωφεληθήκατε από την καλωσύνη της και βάλατε στο μυαλό σας άλλα πράγματα. "Υπάρχει όμως τρόπος να διορθωθούν όλα, αν βέβαια είστε ανεξάρτητος οικονομικά κι' αν αγαπάτε πραγματικά αυτή τη νέα και δεν θέλετε να την εκθέσετε. Να πάτε να τη ζητήσετε από τους γονείς της. Και κάτι άλλο για να μην έστε βιαστικός: Τα γράμματα όπως έρχονται παίρνουν σιγά- σιγά τον αέρα. Είνε δε έντελμος άνθρωπος από τεχνικής πλευράς να δημοσιεύη η απάντησι στο άμεσως επόμενο τεύχος.

Κ α τ ο ι κ ο Κ ό μ η ς Μ. Μ.: "Αν όλα σας τα ραντεβού με το κορίτσι που αγαπάτε έγιναν ήμερα Παρασκευή είναι γιατί αφέλας την ημέρα αυτή θα βρίσκατε πιο κατάλληλη. Μη θέλετε λοιπόν, να της δώσετε ιδιαίτερη σημασία. "Α ν α γ ν ω σ τ η: "Οχι, δεν μου φαίνεται διάλογο περίεργη η νοοτροπία της. Αυτή έφρει πολύ καλά τις ιδέες που έχουν οι γονείς της. Σας έδωσε, λοιπόν, μιά εξέγηση, που πρέπει να σεβασθήτε. "Εξ άλλου και σεις δείξετε απέναντί της τον τιμω και ήθικω χαρακτήρα σας.

Περιμένετε, λοιπόν, να πάρετε το δικαίωμα σας. Καταποστήστε λίγους μήνες με τη ζωή. Σκεφθείτε ποιά θα είναι η προοπτική σας για τη δημιουργία οικογένειας κι' έ- ται με όλα αυτά τα εφόδια και τις αποκραυγαλμένες αποφάσεις αποκαταστή στους γονείς της.

Χ α λ κ ι δ α ί ο Β.: Νομίζω πως πρέπει να δείξετε, όπως λέτε κι' έσεις, «παθητικήν στάσι». "Αν σας αγαπάει, δεν πρόκειται να εκτεθεί με συμμαθήτας της, όπως φοβάστε. "Αλλ' αν δεν σας αγαπάει και προτιμάει να συναναστρέφεται διάφορους νεαρούς, τότε σε τι θα ώφελησε η αγάπη σας; Θα γίνετε δυστυχής κι' εκείνη θα χαμογελά με τον πόνο σας! Νομίζω, λοιπόν, πως αν κάνετε ότι δεν της δίνετε πιά σημασία, θα αντιληφθήτε καλύτερα τα αισθήματά της.

Α γ ω ν ι α Α λ.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Δεν φερόχατε άσχημα. "Η στάσι σας στο παρελθόν ήταν αυτή που έπρεπε να κρατήση ένα κορίτσι

που σέβεται τον εαυτό του και την οικογένειά του. Τώρα τελευταία, όμως, τα έχετε θαλασώσει. Είμαι βέβαια πως θα παρασυρθήτε ανεπαίσθητα. Νομίζετε ότι, αν δεν φανήτε και τώρα καλή μόνον, η αν δεν πάτε εκεί που σας περιμένει, θα τ'ον χάσετε. Πρέπει, λοιπόν, να ξέρετε ότι θα τ'ον χάσετε οποσδήποτε με τις υποχωρήσεις που αρχίσατε να κάνετε και με τα κρυφά ραντεβού που δέχεστε. Θα σας κακοποήση ο ίδιος, όταν θάρρη η στιγμή. Σας συμβούλευω, λοιπόν, να μείνετε εκείνη που είστε, έστω και με κίνδυνο να τ'ον χάσετε.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η σ τ η ζ ω ή: "Αποδώ πως σκεφθήκατε να μου γράψετε για να σας δώσω μιά συμβούλη, έπειτα από όσα συνδέσαν. Τι περιμένετε από έναν άνθρωπο που γυρεύει να τ'ον υπερεπαιμόνει, και που δεν σέβεται ούτε εκτίμει, έστω, κι' αυτές τις μικροπεριποιήσεις που του προσφέρετε; "Αν από τώρα σας βρίζει σκεφθείτε πόσο αόρητη και δυστυχισμένη θα είναι η ζωή σας, αν παντρευθήτε ποτέ αυτόν τον άνθρωπο. Να διακόψετε, λοιπόν, κάθε σχέση, να μην ελπιείτε να τ'ον βρήτε κι' αν έρθη στο σπίτι σας να τ'ον δώσετε.

Σ.Ο.Σ.: Δεν είμαι μάντις για να σας γράψω τι έκέσει θα πάρη η υπόθεσι σας. Μπορώ, όμως, να σας πω δύο λόγια: "Αναλαμβάνετε μεγάλες ευθύνες με όσα έχετε κάνει ως τώρα. "Αν το θάρρος σας συνεχίση, μου φαίνεται πως όλα θα πάνε καλά. Κάνετε πριν φύγη για την Αμερική ένα κρυφό γάμο. Είνε απαραίτητος. Πρώτα γι' τις προχωρήμένες σχέσεις σας, κι' έπειτα για να βγούν όρισμα πιστοποιητικά με τα οποία θα μπορέ να σας καλέσω να πάτε κι' έσεις ελεύθερα κοντά του. Μου φαίνεται πως δεν είναι ανάγκη να έρουν καν οι δικοί του τίποτα, για να μη του κόψουν το επίδομα στην αρχή, ώπου να τακτοποιηθή εκεί και να κερδίη όσα θα σας χρειάζονται.

Ι σ ω ς ν α ι, Ι σ ω ς δ ο χ ι Τ. Κ.Λ.: Μην δίνετε πίστι σε όσα σας λένε. "Υπάρχουν πολλοί μοχηροί που πιθανόν να ζηλεύουν την ευτυχία σας. Σεις όμως, σαν μεγαλύτερος απ' αυτήν, πρέπει να είστε ειλικρινής μαζί της. Να την συμβουλευθείτε λοιπόν, και να της δημιουργήσετε μιά ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης. Θά την κάνετε να σκεφθώ - αν πράγματι έκανε αυτά που μου γράφετε - ότι η επιπολαιότης είναι η καταστρέφει της.

Σ κ λ α δ α τ ή ς α γ α π η ς: Να απομακρυνθήτε απ' αυτόν τον άνθρωπο, που φάνηκε τόσο ειλικρινής μαζί σας και μη θέλετε να καταστρέψετε την εύθυνη του σπιτιού του. Θά θέλατε έσεις να κάνη μία άλλη γυναίκα τα ίδια στο σύζυγό σας; Παντρευθήτε, λοιπόν, το νέο που σας προέ- νευουν και αφήστε τον παντρεμένο με τη γυναίκα του και το παιδί του.

Δυστυχισμένο Πειραιώτη: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. "Η περίπτωση σας δεν είναι τόσο σοβαρή, τόσο απελπιστική όσο θέλετε να την φαντάζεστε. Σε νέους 18 χρόνων έτσι συνήθως φαίνονται τα πράγματα. "Επειδή, όμως, είστε ένα ήθικω παιδί, με σοβαρές αρχές, κι' επειδή έχετε βάλει κάποιο σκοπό για το μέλλον σας σας συμβούλευω να πείτε στον πατέρα σας όλα τα σχέδιά σας για το μέλλον και την επιθυμία σας να πάρετε γυναίκα σας αυτό το κορίτσι. Ζητήστε τη βοήθειά του και είμαι βέβαιη πως δεν θα θυμώση, αλλά θα σας βοηθήση να βρήτε έναν τρόπο, για να εξασφαλίση η μελλοντική σας ευτυχία.

Π ρ έ π ε ι α π η γ α (ν α): Για να κατορθώσετε ν' αποκτήσετε την εμπιστοσύνη των γονέων σας υπάρχει μόνον ένας τρόπος: Να ακούτε και να εκτελείτε με προθυμία αυτά που σας λένε. Μη δείχνετε δυσφορία, μην τους αντιμάχεστε. Αυτό θα τους ευχαρίστηση και σε λίγον καιρό δεν θα σας κάνουν πια παρατηρήσεις.

Θ α έ π ρ ε π ε ν α τ ο υ έ γ ρ α φ α ι: "Αν σας αγαπούσε πραγματι-

Χίλιες φορές
πιο έλκυστική
ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ
ΚΡΑΓΙΟΝ
Zande
ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΣΕ 7 ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΧΡΟΜΑΤΑ ΠΟΥ
ΗΛΕΚΤΡΙΖΟΥΝ
ΠΡΟΣΚΟΛΛΑΤΑΙ ΚΑΙ
ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΓΙΑ
ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ 3 ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ - ΡΙΜΜΕΛ (ΜΑΚΑΡΑ) - ΡΟΥΖ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Η. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ**
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47 - Α' ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-033

ΚΑΛΤΙΣ ΝΑΥΛΙΟΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 59

Μόνο!
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
NELSON
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΔΕΝ
ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟ-
ΤΥΠΩΜΑΤΑ.
ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ
ΟΛΩΝ

Πρόσεξε τας απομιμήσεις

Μαριά βάν Μετάξι...

Γερά και πλούσια θα έχετε πάντα με
την κρέμα σαμπουν **DOP**
"Η κρέμα **DOP** δίνει ζωή στα πιο άτρο-
φικά μαλλιά και εξαφανίζει την πιτυρίδα
από το πρώτο λούσιμο.
Ζητήσατε την κρέμα **DOP** από τα
Φαρμακεία, Μυρωπώλετα και Κομμωτήρια
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "LOREAL" ΠΡΑΙΕΛΟΥ 42 τηλ. 23-234

DOP
ΚΡΕΜΑ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

κά κι' είχε, τίμους σκοπούς, α-
σφαλώς θα έβρισκα τον τρόπο να
επικοινωνήσω μαζί σας. Το να το
γράψετε εσείς πρώτα, αυτό δεν
σας το συνιστώ, γιατί δεν πρέπει
να ξετυλίξετε την αξιοπρέπεια
σας.

Ερμηδίκη Α. Β. Α.: Εύ-
χαριστώ για τα ευγενικά σας λό-
για. Όπως είπατε θα έχω απαν-
τήσει στο προηγούμενο γράμμα
σας αν το έλαβα. Πολύ με συγ-
κίνησε η ιστορία σας και σας δί-
νω δική. Έτσι είναι, πρέπει να
φροντίζετε και για τον εαυτό σας.
Νομίζω πως, αφού είναι και δικα-
στικός, θα μπορούσε να διευκολύνει
την κατάστασή και να δώσει ένα
τέρμα σ' αυτή την αναστολή. Αν
σας αγαπά πραγματικά, θα το
κάνει.

Βουπράσιο Α. Μ. Μ.: Έ-
χει δική η κοπέλα. Οι σχέσεις
σας μπορεί να προκαλέσουν κακο-
γλωσσίες εις βάρος της. Έσείς
δεν δίνετε να αναλάβετε τα
βάρη και να την προστατεύετε.
Πάντως το στρατιωτικό δεν είναι
εμπόδιο για ένα γάμο. Άρκει να
το θέλουν οι γονείς της και οι γο-
νείς σας. Αυτό, λοιπόν, να κάνετε,
αν την αγαπάτε πραγματικά. Να
τη ζητήσετε, όπως σας το συν-
έστησε κι' εκείνη και να την παν-
τρευτείτε.

Μανωλαδίου Α. Γ.: Είστε
όπως βλέπω ένας καλός και ήθι-
κός νέος. Να κάνετε λοιπόν όπως
αποφασίζετε. Να τη ζητήσετε α-
πό τους γονείς της. Αν οι γονείς
της θελήσουν, κι' εκείνη άρνηση,
αυτό θα σημαίνει ότι κάπου άλλο
έχει δώσει την καρδιά της. Τότε
δεν θα πρέπει να επιμένετε, γιατί
η συζυγική σας ζωή θα είναι δυ-
στυχισμένη.

Απελπισμένο από-
δοχο: Νομίζω ότι η όλη υπό-
θεση σας μπλέκει στα ήθη και έθι-
μα του νησιού σας. Ασφαλώς ο α-
δελφός πριν απαντήσει θα έγραφε
της μητέρας του, θα ζητούσε πλη-
ροφορίες κι' από κανέναν άλλο φί-
λο της οικογένειας. Όχι, τόσο
για το άτομο σας αφού είστε παι-
δικοί φίλοι, όσο για τις σχέσεις
που μπορούσε να εχάτε προη-
γουμένως με την αδελφή του. Κι'
αν βρέθηκε κανείς να το γράψει
κάτι που να τον έκανε να θυμώσει,
αυτό δεν το ξέρετε. Γι' αυτό αφή-
στε την υπόθεση στα χέρια της μη-
τέρας της και παρακαλέστε την να
γράψει σχετικά στο γιο της.

Φλογερό νέο: Όπως κα-
τάλαβα από το γράμμα σας, ο α-
δελφός επιδοθεί με τους πρόπο-
νους του την αδελφή του να παντρευτεί
ένα τιμωρό για να μη χάσει αλ-
λώς το «χαρτί» όπως λέτε.
Φερθήκατε τιμωρά, και δεν έπρεπε
να παρασυρθείτε στο τέλος. Έ-
τσι, όταν θ' απολυθείτε θ' αντιμε-
τωπίσετε την κατάσταση με όλη
την ψυχραιμία σας και θα την παν-
τρευτείτε και να την απαλλάξετε
από τα χέρια του κακού αδελφού
της, που την εκμεταλλεύεται.

Αγαπώ ένα ναυτάκι:
Δεν έπρεπε να το γράψετε, αλλά
να τον συναντήσετε και να του
δικαιολογηθείτε, με όλη την ειλι-
κρίνεια, γιατί δεν πήγατε στο δεύ-
τερο ραντεβού.

Ενα έρωτευμένο θά-
λασ σόλο: Αφού την αγαπά-
τε τόσο πολύ, σας συμβουλεύω ν'
αποταχθείτε στην οικογένειά της και
να εκθέσετε τα σχέδιά σας για το

μέλλον. Η ελκρινεία σας και η
άγνη επιθυμία σας να γίνετε παι-
δί τους, θα τους συγκινήσει και θα
βρουν ασφαλή για τους λόγους.

Τζάκι Α. 5. Θεογίνης: Άγα-
πούσατε τη μία κοπέλα και την
εκθέσατε, δίνοντάς της διάφορες
υποσχέσεις. Γνωρίζετε τώρα μια
άλλη, και λέτε πως αυτήν την α-
γαπάτε πιο πολύ. Γιατί, όταν κρα-
τάτε στην αγκαλιά σας την πρώτη
δεν νοιώθετε αυτό που νοιώθετε,
όταν κρατάτε στην αγκαλιά σας
τη δεύτερη. Αυτόσο νομίζετε ότι
τις αγαπάτε και τις δύο!

Φαίνεται όμως ότι δεν αγαπάτε
καμιά από τις δύο. Κι' αν βρείτε
καμιά τρίτη, που θα φερθή τόσο
κατά σας τις δύο άλλες, θα νο-
μίζετε τότε ότι αγαπάτε και τις
τρεις. Σας συμβουλεύω, λοιπόν,
να μην εκθέτετε τα κορίτσια με
τους τρόπους σας και να σεβαστείτε
την οικογένειά τους, και την αξιο-
πρέπεια τους.

Κορίτσι του δρόμου:
Σας συχαίρω που φάσατε στο
σημείο να διακρίνετε το καλό α-
πό το κακό και να ζητάτε να σας
δείξουν το δρόμο της σωτηρίας.
Είναι πολύ δύσκολο αυτό, αλλά ο-

ΕΚΕΙΝΟ
ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΗ

ΦΗΜΗ

ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΑΣΤΕΡΩΝ

ΕΙΝΑΙ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΩΝ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΕ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

DOCTEUR
ROJA

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42-ΑΘΗΝΑΙ

ΒοΡα
Το πιο πρακτικό
δωρεον
ΤΙΜΑΤΑ 49x 135.000

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΟΡΝΑΡΟΥ 49x 1
(ΠΑΡΑΔΟΣΕΡΜΟΥ)

χι και αδύνατο. Απαλλάξτε
την όποια δεν εκμεταλλεύεστε
στην αρχή, γιατί σας παύει το
κακό παράδειγμα της μητέρας
σας.

Υπάρχει, λοιπόν, τρόπος να σω-
θείτε, αν ακούσετε τις συμβουλές
μου και δείξετε όλη τη δύναμή
σας. Πρώτα, θα βρείτε μια απα-
σχόληση, μια δουλειά μέσα σε γυ-
ναίκειο περιβάλλον. Δεύτερον, θ'
αποφύγετε κάθε πρόταση νεαρού
αγνώστου ή γνωστού. Τρίτον, θ'
αποφύγετε τα γνωστά σας μέρη
και τέταρτον - αυτό θα σας είνε
λίγανκι δύσκολο, αλλά αν το θε-
λήσετε θα το καταφέρετε - αλλά-
ξτε τόπο για ένα δυο χρόνια. Έ-
τσι, όταν θα βρεθείτε σε νέο περι-
βάλλον, έχοντας το παράδειγμα
του παρελθόντος θα κρατήσετε ό-
λη την αξιοπρέπεια σας και πιθα-
νόν και το μοναδικό σύντροφο της
ζωής σας.

Πληγωμένη καρδιά Φ.
Φ. Γ. Α.: Οι ισχυρισμοί του νεαρού
στις πολύ λογικές και φρόνιμες α-
παντήσεις σας είναι άχαρακτηροι-
στοι. Γιατί σας προτείνει ένα
κρυφό σύνδεσμο του οποίου η εξέ-
λιξη άνωδότητε θα έχει δυσάρε-
στα αποτελέσματα: Πως δεν σεβά-
σθηκε την αξιοπρέπεια σας και δεν
εξέτιμωσε τη φιλία που του προσ-
φέρατε; Σας συχαίρω για την
αίματη διαγωγή σας. Αν σας
είναι δυνατόν διακόψτε με μια όποι-
αδήποτε αφορμή τις σχέσεις αυ-
τές.

Κόμη της Κύπρου: Με
τις ιδέες που έχετε ότι είστε ένας
άνθρωπος ώριμος και φρόνιμος, ο-
τι έχετε «σεξ-άπλη» και τα πα-
ρόμοια, δεν θα κάνετε ποτέ σας έ-
να κορίτσι, όπως λέτε «ακλόνητο»
σας. Και ξέρετε γιατί; Γιατί σας
λείπουν τα ψυχικά χαρίσματα. Δεν
αξίζονται τίποτα οι ομορφιές και τα
σεξ-άπληκα προσόντα σας, όταν
λείπουν τα προτερήματα. Αυτά έκ-
τιμούν περισσότερο οι κοπέλλες οι
γνωστικές. Και σήμερα, οι περισ-
σότερες κοπέλλες είναι πολύ γνω-
στικές και επιφυλακτικές.

Απειρο νέο Π. Φ.: Δεν
πρέπει ν' αποκλήτε τη νέα που
αγαπάτε συμπεριφορολόγο και φαν-
τασμένη. Αν μεταξύ σας υπάρχει
μια διαφορά κοινωνική ή πνευμα-
τική, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν
να ταυριάζουν οι χαρακτήρες σας.
Γι' αυτό, νομίζω πως πρέπει να
επιδοθείτε ένα ραντεβού και να έ-
ξηγηθείτε. Αν εκείνη δεν συμφωνή
με τις απόψεις σας, τότε θα είναι
προτιμότερο να διακόψετε τις σχέ-
σεις σας κι' αυτή τη νέα και να πα-
ψετε να βασανίζετε το μυαλό σας.

Μελαγχολική Ν. Γ. Ρ. 647:
Η τύχη σας δεν μπορείτε
να την εξαρτήσετε από τις φιλι-
κές σχέσεις, που σας πρόσφερε αλ-
λώς ο νέος. Γιατί στην πραγματι-
κότητα, σ' αυτές τις σχέσεις δεν
ήπηρεζε τίποτα το θητικό, που να
σας κάνει να επιζήσετε. Μη συνεχι-
ζετε, λοιπόν, αυτό το είδος των
σχέσεων, γιατί σας εκθέτει. Ο
θεός σας κάτι ξέρει που θέλει να
σας αποκαταστήσει μ' ένα σοφό
και θετικό άνθρωπο. Μην αρνηστείτε.
Μη δώχνετε την τύχη σας, περι-
μένοντας να εκπληρωθούν άορι-
στες υποσχέσεις.

Αναποφασιστή Ρο-
δίστα: Σας συχαίρω για
τη στάση που κρατάτε και δεν σας
παρασύρουν ούτε τα γλυκά λόγια,
ούτε η εξωτερική εμφάνιση.

Σας εύχομαι να μείνετε η ί-
δια, σταθερή και λογική ως το τέ-
λος των σπουδών σας στο Πανεπι-
στήμιο, και να μη δώσετε την καρ-
διά σας παρά τότε μόνο, όταν
νωιώσετε τον εαυτό σας πραγμα-
τικά ελεύθερο από τις υποχρεώ-
σεις που έχετε αναλάβει. Τότε - να
είσατε βέβαιη - θα ξέρετε και για-
τί αγαπάτε.

Β. Μανωλάκης: Εύχαρι-
στό για τα ευγενικά σας λόγια.
Εδίδασκα τα ποιήματά σας. Μ'
άρεσαν πολύ γιατί έχουν χρώμα,
έχουν ψυχή, έχουν θέμα. Έκείνο,
όμως, που τους λείπει είναι ο ρυ-
θμός, η ομοιοκαταληξία, το μέ-
τρο. Πρέπει να διαβάσετε ποιήμα-
τα του Παρφόρα, του Μαλακασή
και άλλων ποιητών, για να πάρ-
τε μια ιδέα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Αθηνάιο 1319: Δεν μπορώ
να καταλάβω πως συμβαίνει ένας
άνθρωπος τόσο μορφωμένος όπως
είστε ν' αφήσετε τον εαυτό σας να
φτασεί. Ενα τέτοιο σημείο με μο-
νη την δικαιολογία ότι ντρέπεστε
τους γονείς ή τους φοβάστε για
τους λόγους που αρνιάζεστε στο
γράμμα σας. Ένω αν σας έβλεπε
ένας γιατρός, θα σας είχε πείσει ο-
τι το φαινόμενό σας είναι φυσι-
ολογικό, ότι τίποτα το οργανικό δεν
ύφίσταται και ότι ένας άλλος στη
θέση σας θα ήταν ευχαριστημένος,
γιατί θα ήταν απαλλαγμένος από
εκδηλώσεις που σεις νομίζετε φυ-
σιολογικές.

Ασπασία: Τα λουτρά των
Καμένων Βούλγαν και της Ίκα-
ρίας θα είχαν πολύ καλά αποτε-
λέσματα για την περιπτώσή σας.
Τώρα όμως είναι περασμένη πια η
έποχή. Γι' αυτό θα κόμισε ηρικές
ακτινοβολίες, οι οποίες ασφαλώς
θα σας ανακουφίσουν από τους πό-
νους και συγρόνους θα ξεγυλι-
σθούν και την θεραπεία που σας
συνέστησε ο παθολόγος γιατρός
σας.

Α.Κ.Α.: Από όσα μου περιγρά-
φετε στο γράμμα σας συμπεραίνω
ότι πρόκειται περί υπερχλωροδρι-
ας. Είναι νόσημα επίμονο και κατ'
εξοχήν «νευρωτικό» για «νέινον»
που το έχει. Χρειάζεται μεγάλη
προσοχή κι' επιμονή για να το θε-
λώσετε, αν όχι να το θεραπεύσε-
τε. Θα αποφεύγετε όπως διηπότε
πάντος είδος ύγρου. Τα άμυρα,
τα ξύνα, τους καφέδες, τη σοκο-
λάτα, τα τσιγάρα όλα τα ψαχα-
ρικά. Θα προτιμάτε ψάρι και κρέ-
ας ψητό, αχράρως ή φούρνου, γω-
ρίς σάλτσας. Κανένα κινητό. Θα
πάρνετε προ του φαγητού μία κου-
ταλιά του γλυκού σε λίγο νερό
Bis - Ka - Ma.

Αδίκη μένη νέα: Πρακτική
μέθοδος για να μικρύνουν οι υπερ-
τροφικοί μαστοί δεν υπάρχει. Μο-
νο μια αισθητική χειρουργική επέ-
μβαση θα μπορούσε να σας απαλλά-
ξει από το αντιαισθητικό αυτό φαι-
νόμενο. Αλλά δεν μπορεί βέβαια
να γίνει εκεί που είστε τώρα. Θα
πρέπει άνωδότητε να έρθετε στην
Αθήνα.

Σ. Β.: Η πάθησή σας είναι μὲν
ενοχλητική και θα μπορούσα να
παρασυστήσω, αλλά καθόλου έ-
πικίνδυνη. Γι' αυτό δεν θα έπρεπε
να σας στενοχωρήσει ο σημείο, που
να γίνετε μελαγχολική, όπως μου
λέτε στο γράμμα σας. Όλα αυτά
λέτε στο γράμμα σας. Όλα αυτά
τα φάρμακα, που μου γράφετε ότι
έχετε πάρει, είναι τα ένδεξιμένα
και δεν θα σας συνιστώσα «ίποτ»
άλλο, εκτός από την Amibadolisine:
πρωί-μεσημέρι-βράδυ ένα χαπάκι
μετά το φαγητό. 4-5 κουτιά.

Βασανισμένο νέο: Η
μεγάλη κατάργησις της συνήθειας,
που μου γράφετε, είχε ασφαλώς ως
αποτέλεσμα την κατάστασιν, που
τώρα μου περιγράφετε ότι έχετε.
Πάντως χρειάζεται μια συστηματι-
κή παρακολούθησι και θεραπεία α-
πό ειδικό γιατρό. Μεχρι ότου κα-
ταρθώσετε λοιπόν να πάτε σε για-
τρό, θα κάνετε την παρά κάτω θε-
ραπεία: 2 ένεσεις την εβδομάδα
Testonion των 25 ml. ένδομικώς.
Το όλον 12 ένεσεις. Μετά 2 μηνών
θα τις επαναλάβετε.

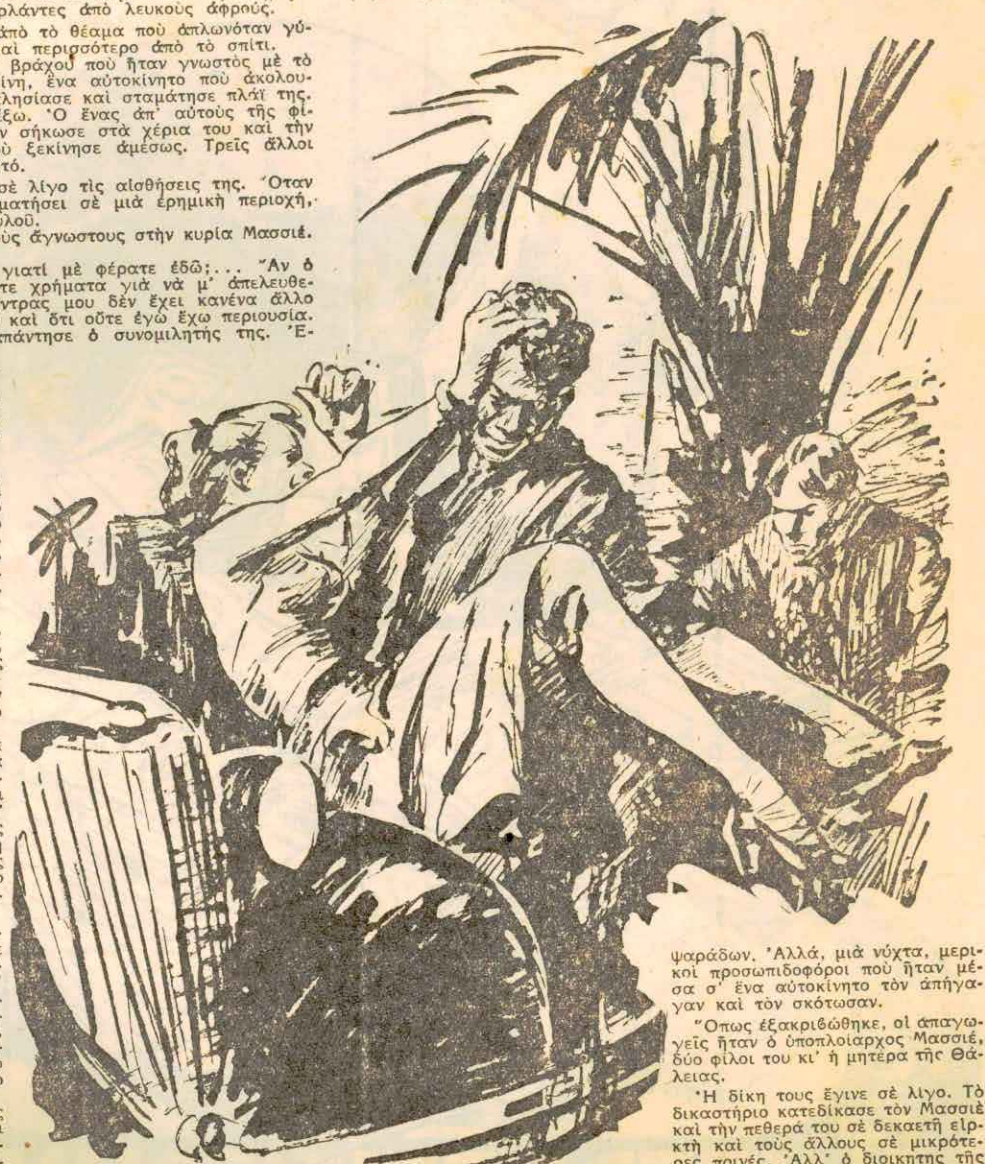
Δυστυχισμένη κυρία:
Είναι αλήθεια ότι αυτό το είδος
η παρακολούθησις και θεραπεία
δεν γίνεται με άλλους φάρμακα
από μακριά. Χρειάζεται ένας κα-
λός παθολόγος για να σας παρα-
κολουθήσει και να σας νοσηλεύει. Πάν-
τως σας συνιστώ να παίρνετε κάθε
πρωί και βράδυ μία κουταλιά του
γλυκού Rheocholine σε λίγο νερό.
Όταν έχετε πολύ πόνο 10-15 στα-
γόνες Ociumum και μία κουταλιά του
γλυκού τοπικά. Θα αποφύγετε τ'
άλμυρα, τηγανητά, αλσάτες, πο-
τά και από καιρούς ένα καιρόν να
παίρνετε κάθε πρωί ένα ποτηράκι
μικρό λάδι του φαγητού, χωρίς ο-
ξέα. Ακολουθήστε αυτή την άγυ-
γη και γράψτε μου πάλιν.

Α.

Μιά τραγωδία στη Χονολουλού

Η ωραία Θάλεια και οι πέντε άπαγογείς της

Ο Άκουουέλο κι' ο Τάκεϊ βρέθηκαν κι' αυτοί σε λίγο νεκροί.
Ο «Ιντα» κατάφερε να φύγει. Κι' ο Καλαχάνι επίσης κρυβόταν στο
βόρειο μέρος της νήσου όπου βρισκόταν ένας μικρός συνοικισμός

Με μια γρήγορη κίνηση ο άγνωστος την άρπαξε σ' ένα αγκαλιά του.

Με μια γρήγορη κίνηση, ο ά-
γνωστος την άρπαξε στην αγκαλιά
του και τα χείλη του ζήτησαν τα
δικά της...
Τα υπόλοιπα είναι μια ανατριχι-
αστική ιστορία. Οι πέντε άγνωστοι
έκακοποιήσαν ο ένας έπειτα από
τον άλλον και με τον πιο βάνυσσο
και κτηνώδη τρόπο τη νεαρή
Αμερικανίδα. Κι' έπειτα αυτή αντι-
στέκοταν, την τραυματίασαν με πολ-
λά μέρη του σώματος και της έ-
σπασαν δυο δόντια...
Το άλλο πρωί, δύο Αμερικανοί,
ένας γιατρός κι' ένας αρχιτέκτονα,
που περνούσαν απ' αυτό το μέρος
βρήκαν την κυρία Μασσιέ σ' αξιο-
βρήντη κατάσταση κι' αφού την
περιέβαλσαν την μετέφεραν στο
σπίτι της.
Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε
να δώσει καμιά πληροφορία για
τους ανθρώπους που την είχαν κα-
κοποιήσει. Είχε προσέξει μόνο ότι
ήταν νέοι και γεροδεμένοι. Δύο απ'
αυτούς της φάνηκαν σαν Ιθαγενείς
κι' οι άλλοι τρεις σαν Κινέζοι ή
Ίάπωνες. Είχε διακρίνει επίσης
τον αριθμό 58895 στο μπροστινό
μέρος του αυτοκινήτου μάρκας Σε-
ρόλ.

Το ίδιο βράδυ, κατά τις 3 με-
τά τα μεσάνυχτα, μια Σερόλ
συγκρούθηκε με μια Μπουί κον-
τά στο Πηλ-Χάρμπορ. Μέσα σ'
αυτήν βρισκόταν πέντε άτομα: «Ε-
νας Ιθαγενής που λεγόταν Καλαχά-
νι και που ήταν ο ιδιοκτήτης της,
ένας άλλος Ιθαγενής, ο Άκαου-
έλο, ένας μινιάς, ο Τσάνγκ και δύο
Ίάπωνες, ο Ίντα κι' ο Τάκεϊ. Το
αυτοκίνητο είχε αριθμό 58805.
Μόλις έγινε γνωστή η επίθεσις
έναντίον της κυρίας Μασσιέ, όλοι
σχημάτισαν την πεποίθησι ότι οι έ-
πιβάται της Σερόλ ήταν οι ίδιοι
σθής με την Μπουί ήταν οι ίδιοι
μ' εκείνους που έκακοποίησαν τη
νεαρή Αμερικανίδα. Η συζυγία
νεαρή Αμερικανίδα είχε κόμει προ-
τούς λόγους στο προτελευταίο ψήφιο του αριθμού του αυτοκινήτου.
Το 0 το είχε περάσει για 9. Το σκοτάδι της νύχτας εξηγούσε αυτό
το λάθος της.

Την έφεραν τότε σε αντιπαράστασι με τον Καλαχάνι και τους συν-
τροφούς του. Και η κυρία Μασσιέ τους αναγνώρισε όλους!
Οι άνθρωποι αυτοί είχαν, όμως, ένα άκαταμάχητο άλλοθι. Είκοσι
μάρτυρες, όλοι Ιθαγενείς, έβεβαιώσαν ότι ως τις 3 το πρωί δεν εί-
χαν φύγει από το «Μπαρ-Μπλου», όπου διεσκέδαζαν.
Το «άλλοθι» αυτό έπληρωσε το δικαστήριο που απέφυγε να τους
καταδικάσει και διάταξε τη συνέχισι της έρευνής.

Αλλά οι Αμερικανοί της νήσου εξηγήρησαν κι' άρχισαν να έφαρ-
μόζουν σκληρά αντίποινα έναντι των Ιθαγενών.
Σε διάστημα δύο μηνών τρεις Ιθαγενείς βρέθηκαν νεκροί. Πολ-
λοί άλλοι είχαν ύποστη περιέργους ακρατηρισμούς. Άνθρωποι με
προσωπίδες τους άρπαξαν τη νύχτα από τα σπίτια τους και τους με-

ψαράδων. Αλλά, μια νύχτα, μερι-
κοί προσωποφόροι που ήταν μέ-
σα σ' ένα αυτοκίνητο τον άφηνα-
σαν και τον σκότωσαν.
Όπως εξακριβώθηκε, οι άπαγο-
γείς ήταν ο υπολοίαρχος Μασσιέ,
δύο φίλοι του κι' η μητέρα της Θά-
λειας.

Η δίκη τους έγινε σε λίγο. Το
δικαστήριο κατεδίκασε τον Μασσιέ
και την πεθερά του σε δεκαετή έρ-
κη και τους άλλους σε μικρότε-
ρες ποινές. Αλλά ο διοικητής της
νήσου μετέτρεψε αυτές τις ποινές
σε φυλάκιση μιάς μόνον ημέρας.

Με τον καιρό, όμως, τα πνεύμα-
τα ήρεμηση σιγά-σιγά κι' οι λευκοί ξανάρχισαν να ζουν αρμονι-
κά με τους Ιθαγενείς.
Αλλά η ήρεμία δεν ξαναγύρισε ποτέ πια στο σπίτι των Μασσιέ.
Ο υπολοίαρχος, μ' όλο που αναγνώριζε πως η γυναίκα του
δεν είχε φταίξει σε τίποτα, δεν μπορούσε να τη βλέπει. Έτσι, η
ζωή του, κατάντησε μαρτυρική, ως που το Φεβρουάριο του 1934
χώρισαν.
Τον επόμενο μήνα, η Θάλεια έφυγε για την Εύρωπη με το ατμό-
πλοιο «Ράιαν». Κατά το ταξίδι, άποπεριόρισε δύο φορές ν' αυτο-
κτονήσει. Την πρώτη πήρε δηλητήριο. Τη δεύτερη προσπάθησε να
πέσει στη θάλασσα. Αλλά την έσωσαν και τις δύο. Όχι όμως και
την τρίτη. Παρ' όλη την ασυμμετρική επανόρθωσι, η νεαρή Αμερι-
κανίδα έσπασε μια νύχτα τον καθρέπτη της καμπίνας της κι' άνοιξε
μ' ένα κομμάτι τις φλέβες των χεριών της. Το άλλο πρωί την βρή-
καν νεκρή.

71

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

ο Κουμπάρας 1972

Μεγάλο

ΥΠΕΡΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΥΧΕΡΟΣ;

Θα τον αναδείξει η κληρωτίς την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

♦ ♦ ♦
Αγοράσατε έγκαιρως τὸ λαχείο σας διὰ νὰ διεκδικήσετε τὸ ΥΠΕΡΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ τοῦ «Κουμπάρᾶ».

Τὰ Χριστοῦγεννα τῆς γιαιγιάς

— Ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ Γιώργος μῆκε στὸ χάλι.

— Ἐλένη, φώναξε στὴ γυναῖκα του, βγάιντας τὸ παλτό του.

— Ἦσες, μπαμπά; ἀκούστηκε ἡ λεπτή φωνούλα τῆς Ἀννούλας, τῆς κόρης του, ἀπὸ μέσα. Ἡ μαμὰ εἶναι στὴν κουζίνα...

— Ὁ Γιώργος μῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ διαδῶκε ἡ κορούλα του κι' ἐσκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι.

— Διαβάζεις καὶ σήμερα; ρώτησε. Εἶναι παραμονὴ Χριστοῦγέννων...

— Δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάνω, μπαμπά. Διαβάζω σήμερα γιὰ νὰ εἶμαι ἐλεύθερη αὐριο καὶ μεθαύριο...

— Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μῆκε ἡ Ἐλένη. — Κάτι ὧρις γυρίσεις σήμερα...

— Ἐ, παραμονὴ εἶναι... Ἐξ ἄλλου, μοῦ τηλεφώνησε ἡ μητέρα... Θέλει νὰ περάσουμε μαζί τὴ νύχτα τῶν Χριστοῦγέννων στὸ σπίτι τῆς...

— Τότε πρέπει νὰ βιαστούμε, εἶπε ἡ Ἐλένη. Νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ ὀφθαλμῶν, γιὰ τὸ γλυκίσμα καὶ θὰ ντυθῶ ἀμέσως...

— Ὁ Γιώργος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς δικηγόρους τῆς Ἀθήνας καὶ περνοῦσε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ζωὴ μετὰ τὴν ἀπώλειά του καὶ τὴν κορούλα του. Δὲν παντρεύτηκε ὥστόσο ἀπὸ ἐρωτὰ ὁ Γιώργος. Τὴν Ἐλένη τοῦ τῆς βρήκε ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὴν ρέμπελῃ ζωὴ ποὺ ἔκανε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀκόμη φοιτητής. — Ὅταν πῆρε κατόπιν τὸ δίπλωμά του, δυσκολοποιήσαν νὰ ἐμπλέξῃ ἀπὸ μιὰ παλὰ φιλενάδα του καὶ δὲν ἦταν βέβαιος πῶς θὰ εὐτυχούσε μετὰ τὸ γάμο ποὺ τοῦ ἐτοίμαζε ἡ μητέρα του. Παραπονοιάζον, λοιπόν, στὸν πατέρα του, κι' ἐκείνος τοῦ ἔλεγε:

— Τὰ ἴδια εἶχα πάθει κι' ἐγώ, ὅταν ἦμουν φοιτητής. Κύττα ὅμως τώρα, τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι! Εἶμαι πενήντα τριῶν χρόνων καὶ ἀγαπῶ τὴ μητέρα σου σὰν νόμιμη παλῆκαράκι. Θὰ τὴν ἀγαπήσῃς τὴν Ἐλένη, γιατί εἶναι καλὴ καὶ μορφωμένη κοπέλλα. Θὰ παντρευθῇτε καὶ θὰ καθήσετε στὸ ὠραῖο σπίτι τῆς, ποὺ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς στὴν Καλλιθέα.

— Ἐταί παντρεύτηκε ὁ Γιώργος, μὰ σὲ τρεῖς μῆνες, κηρύχτηκε ὁ πόλεμος κι' ἔφυγε στρατιώτης. — Ὅταν ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, εἶδε τοὺς κατακτητὰς νὰ τριγυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ βρῆκε τὴ δυστυχία καὶ τὸν τρόμο νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴν. Μετὰ λοιπὸν στίς στενοὺς τῆς Καλλιθέας, γεννήθηκε ἡ Ἀννούλα τους. — Ὁ Γιώργος, μετὰ πολλὰ ράσανα, κατὰφερε νὰ ζῇ τὴν οἰκογενεῖά του, καὶ νὰ φροντίξῃ συγχρόνως καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς του.

— Οἱ μαῦρες ἡμέρες, ὅμως, πέρασαν καὶ ἡ εὐτυχία ξαναμῆκε στὰ δύο σπίτια.

— Κάθε χρόνο, ὁ Γιώργος καλοῦσε τοὺς γονεῖς του σπίτι του. Ἐφέτος ὥστόσο ἡ μητέρα του τοὺς καλοῦσε στὸ δικό της σπίτι, ἕνα ὁμορφὸ διαμέρισμα, κοντὰ στὸ Θησείο.

— Ἦταν μεσημέρι, ὅταν ξεκίνησαν.

— Πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὰ μαγαζιά νὰ φωνάσουμε, ὥπως κάθε χρόνο, κανένα δῶρο γιὰ τοὺς γέροντες, εἶπε ἡ Ἐλένη.

— Ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθῇ στοὺς δρόμους καὶ στὴν ἀγορὰ.

— Ἡ Ἀννούλα, κρατῶντας ἀπὸ τὸ ἓνα χερὶ τὸν πατέρα τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν μητέρα τῆς, περπατοῦσε περήχτῃ ἀνάμεσά τους, γεμάτῃ χαρὰ.

— Ἐκώσιναν τὰ δῶρα γιὰ τοὺς γέροντες, καθὼς καὶ μιὰ γαλοπούλα, πῆραν καὶ μερικὰ παιχνιδιάκια γιὰ τὴν Ἀννούλα καὶ, κατὰ τὴν τρεῖς, πῆγαν μ' ἓνα ταξὶ στὸ σπίτι τῶν γέροντων.

— Ἦταν μεγάλη ἡ ἐκπλήξις τῆς Ἀννούλας, ὅταν εἶδε στὴ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου ἔκαιγε μιὰ μεγάλη σόμπα, ἕνα τεράστιο χριστογενναϊκὸ δέντρο. Τὸ στόλιζαν ὁ παππούς καὶ ἡ γιαιγιά.

— Ἡ Ἀννούλα κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ παπποῦ τῆς καὶ φίλησε τὴν γιαιγιά τῆς. Ἐφνικὰ, τὸ μάτι τῆς εἶδε νὰ κρέμεται ἀνάμεσα στὰ παιχνιδιά ἕνα μωρουδίστικο παπουτσάκι.

— Τίνος εἶναι αὐτό, γιαιγιά; ρώτησε ἡ Ἀννούλα. Εἶναι τὸ παπουτσάκι τοῦ Χριστοῦ!

— Ὅχι, κορούλα μου, εἶναι δικό σου!...

— Ἡ Ἀννούλα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ ποδοσάκια τῆς καὶ χαμογέλασε. — Ἦταν πιά ἕνα κοριτσάκι δέκα χρόνων!... Μὰ κι' ὁ Γιώργος μετὰ τὴν Ἐλένη, κυττάζοντας περὶεργά, γιατί δὲν καταλάβαιναν τὰ λόγια τῆς γριᾶς...

— Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου εἶχε τελειώσει τὸ στόλισμα τοῦ δέντρου καὶ κάθισε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα ν' ἀνάψῃ τὴν πίπα του. Ἡ Ἀννούλα τοῦ ἀνοίξε τὸ ντουλάπι, ἔβγαλε μιὰ πιστέλλα μετὰ δῆπλες καὶ τὸ μπουκάλι μετὰ τὸ κονιάκ. — Ἐπιτα κάθισε κι' αὐτὴ σὲ μιὰ ἄλλη πολυθρόνα πλὴς στὸν ἀντρα τῆς, κι' εἶπε χαμογελῶντας:

— Σὰς κάλεσα ἐφέτος γιὰ νὰ γιορτάσουμε μαζί δύο μεγάλα γεγονότα, ποὺ ἴσως τὰ ἔχετε ξεχάσει... Τὸ πρῶτο εἶναι, ὅτι ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, μιὰ παραπονή Χριστοῦγέννων, παντρευτήκαμε ἡμεῖς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σαλόνι!...

— Καὶ τὸ δεύτερο γεγονός; ρώτησε διστακτικὰ ἡ Ἐλένη.

— Τὸ δεύτερο ἀφορᾷ ἐσάς, παιδιά μου... Ναι, πρὸ ὀλίγου, ἡ Ἀννούλα μας μετὰ ρώτησε τίνος εἶναι τὸ παπουτσάκι ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ χριστογενναϊκὸ δέντρο... Βλέπω τὸ ξεχάσατε κι' ἐσείς... Ἐσχάσατε πῶς μιὰ νύχτα παραπονή τῶν Χριστοῦγέννων — νύχτα μαῦρης Κατοχῆς — σωθήκατε χάρις σ' αὐτὸ τὸ παπουτσάκι!...

— Καί, γυρίζοντας στὴν Ἀννούλα, συνέχισε:

— Ἦσουν τότε μικρούλα... Ὁ μπαμπὰς σου κι' ἡ μαμὰ σου εἶχαν ἔρθει τὸ μεσημέρι τῆς παραπονή νὰ μὰς εὐχηθῶν. — Ἐπειτα, ὅταν ἔχισαν νὰ νυχτώνῃ, σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν. Βγαίνοντας στὸ δρόμο, ἡ μαμὰ σου εἶδε πῶς σοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα παπουτσάκι καὶ γύρισε πίσω μ' ἑσένα καὶ μετὰ τὸ μπαμπά σου...

— Ψάξαμε παντοῦ, μὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βροῦμε πουθενά... Τότε ὅμως, ἔφτασε ἡ εἰδήσις, ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν μπλοκάρει τὴν γειτονιά σας στὴν Καλλιθέα καὶ εἶχαν πάρει πολὺ κόσμο, ἄλλους νὰ τουφεκίσουν κι' ἄλλους νὰ τοὺς στείλουν στὴ Γερμανία...

— Ἐκείνῃ τὴ νύχτα, λοιπόν, δὲν σὰς ἄφησα νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' ὅταν, τὴν ἄλλη ἡμέρα, γυρίσατε στὸ δικό σας, ἤσυχον πιά, βρῆκα τὸ παπουτσάκι σου σὲ μιὰ γωνιά, κάτω ἀπὸ τὸ χαλί... Τὸ παπουτσάκι αὐτό, λοιπόν, ποὺ ἔσωσε τὸ μπαμπά σου ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο, τὸ κράτησα ἐγώ, ἀπὸ τότε καὶ σήμερα ποὺ ἔκλεισαν δέκα χρόνια, τὸ κρέμασα στὸ χριστογενναϊκὸ δέντρο...

— Καὶ πρόσθεσε, δακρυσμένη:

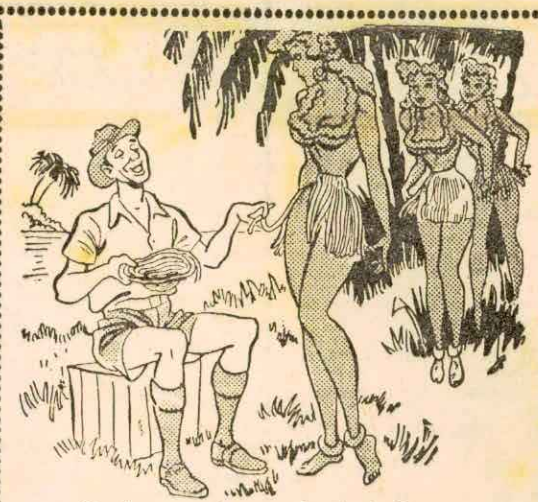
— Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἔχω δίκην ὅταν σὰς εἶπα πῶς γιορτάζουμε σήμερα δύο μεγάλα γεγονότα...

— Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου εἶχε γεμίσει τὰ ποτηράκια μετὰ κονιάκ καὶ φώναζε εὐθυμῶς:

— Ἐλάτε τώρα! Ἀς πιούμε εἰς ὑγίαν μας. Χρόνια πολλά!...

— Ἡ μικρὴ Ἀννούλα εἶχε πᾶει τώρα κοντὰ στὸ χριστογενναϊκὸ δέντρο καὶ χαίδεε τὸ παπουτσάκι τῆς σωτηρίας...

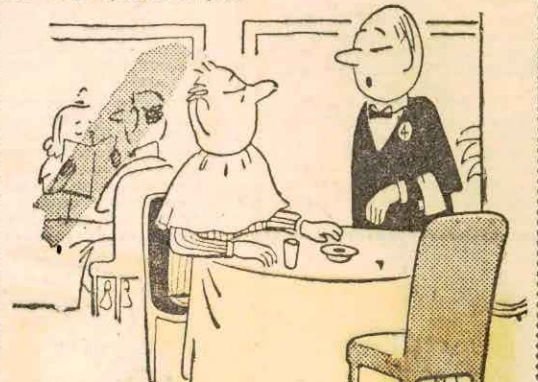
— ΜΙΡΑΝΤΑ

— Περάστε, κορίτσια, νὰ σὰς δείξω πῶς πλέκουμε τὰ καλαθάκια, στὴν Εὐρώπη!...

— Θέλω κάτι γιὰ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, περὶ ποῦ στὴν ἡλικία σας!...

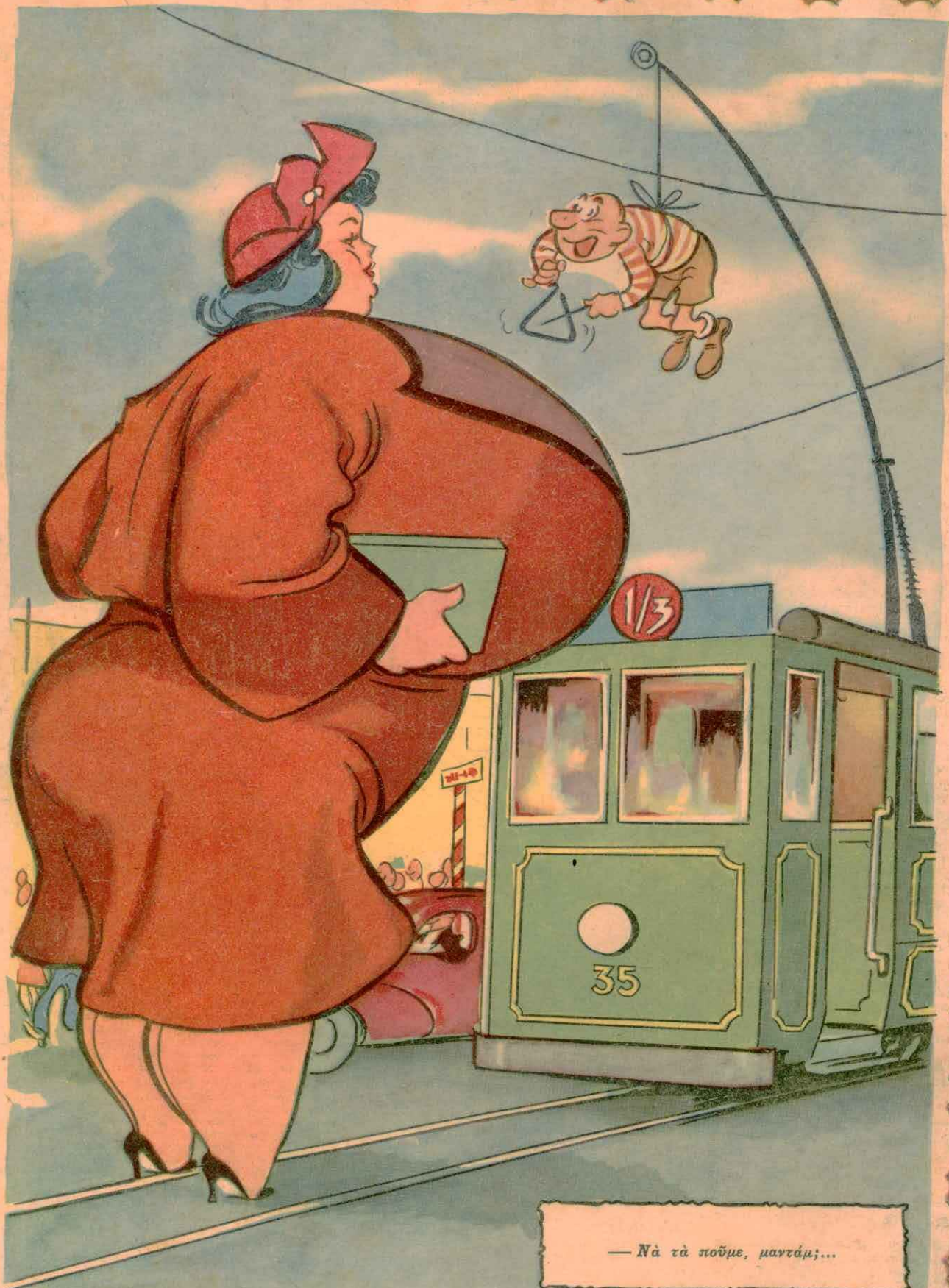

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος, φαγητό, ξύρισμα, ἢ κούρεμα;...

Χωρὶς λόγια

Θηόσευ@ο΄

— Νὰ τὰ ποῦμε, μαντάμ;...